

BalkanDownload

Mračni, erotični,
neodoljivi – posljednji
vampiri bore se
za sudbinu svijeta...

J.R. WARD

BRATSTVO
CRNOG BODEŽA
KRADLJIVICA

znanje

J. R. WARD

BRATSTVO
CRNOG BODEŽA

✠ 22 ✠

KRADLJIVICA

Prevela s engleskoga
Maja Klarić

Zagreb, 2019.

Posvećeno oboma.

Ne poznajem druga dva srca ili dvije duše toliko srodne.

Rječnik pojmova te vlastitih imena i naziva

ahstrux nohtrum ^(im.) Osobni čuvar s dozvolom za ubijanje kojem položaj dodjeljuje kralj.

Bratstvo crnog bodeža (vl. ime) Skupina iznimno uvježbanih vampirskih ratnika koji štite svoju vrstu od Degradacijskog društva. Zahvaljujući selektivnom rasplodu unutar vampirske vrste, braća su obdarena izrazitom tjelesnom i mentalnom snagom te sposobnošću brzog zacjeljivanja. Uglavnom nisu prava braća, a u Bratstvo se iniciraju na temelju nominacije postojećih članova. Po prirodi su agresivni, samostalni i tajnoviti, pa žive odvojeno od civila i rijetko kontaktiraju članove drugih klasa, osim kada se moraju hraniti. U svijetu vampira o njima se ispredaju legende te se prema njima gaji duboko poštovanje. Moguće ih je ubiti samo nanošenjem vrlo teške ozljede, npr. izravnim pucnjem ili ubodom u srce itd.

Na početku dvadeset i prvog stoljeća Bratstvo čine šestorica braće: Wrath (Gnjev), Tohrment (Muka), Vishous (Opačina), Rhage (Bijes), Phury (Jarost) i Zsadist (Mučitelj).

Čuvarđeva (vl. ime) Mistična sila koja savjetuje kralja, a ujedno je i čuvarica vampirskih arhiva i dodjeliteljica povlastica. Prebiva u onozemaljskoj dimenziji i ima velike moći. Sposobna je za jedan stvaralački čin, koji je potrošila stvorivši vampire.

čuvarnik (im.) Kum ili kuma osobe.

degrad ^(im.) Obezdušen čovjek, član Degradacijskog društva, čiji su plijen vampiri, a cilj njihovo istrebljenje. *Degrade* se mora probosti

kroz prsa da bi ih se ubilo, inače žive vječno. Ne jedu i ne piju te su impotentni. S vremenom im kosa, koža i šarenice izgube pigmentaciju te postaju plavokosi, blijedi i svjetlooki. Mirišu na dječji puder. U Društvo ih inicira Omega, a nakon inicijacije dobivaju keramičku posudu u koju im je nakon vađenja spremljeno srce.

Degradacijsko društvo (vl. ime) Red ubojica koje je okupio Omega radi istrebljivanja vampirske vrste.

dostojstvo (im.) Simbol časne smrti na starom jeziku.

dvobitka ^{Balkandownload} (im.) Sukob između dvojice mužjaka koji se natječu za pravo da postanu družbenik neke ženke.

ehros (im.) Odabranica posebno obučena za pružanje putenih užitaka.

exhile dhoble (im.) Zao ili proklet brat blizanac, onaj koji je rođen drugi.

glimera (im.) Društvena jezgra aristokracije, otprilike odgovara društvenoj eliti u regentskoj Engleskoj.

Grobnica (vl. ime) Sveta riznica Bratstva crnog bodeža. Koristi se kao obredno mjesto te kao spremište za posude sa srcima *degrada*. U Grobnici se obavljaju obredi kao što su inicijacije, sprovodi i disciplinski postupci protiv braće. Pristup je zabranjen svima osim članovima Bratstva, Čuvarđevi i kandidatima za inicijaciju.

helren (im.) Muški vampir združen sa ženkom. ^{Balkandownload} Mužjaci se mogu združiti s više ženki.

hoditelj (im.) Osoba koja je umrla i vratila se iz Sjenosvijeta među žive. Prema takvim se osobama postupa s iznimnim poštovanjem te im se iskazuje počast zbog puta koji su prošle.

iskup (im.) Ritualni postupak obrane časti koji inicira strana koja je nanijela uvredu. Ako prihvati, uvrijeđena strana bira oružje i udara počinitelja, koji to dopušta ne braneći se.

kreposnica (im.) Djevica.

krvni rob (im.) Muški ili ženski vampir podčinjen radi ispunjavanja potreba nekog drugog vampira za krvlju. Običaj držanja krvnih robova uglavnom je napušten, iako nije zabranjen.

leelan (pridj.) Naziv od milja koji u prijevodu znači otprilike »najdraži/a«.

lewlen (im.) Dar.

lheage (im.)^{Balkandownload} Naziv poštovanja kojim se seksualno podčinjeni partner obraća dominantnom.

Lhenihan (vl. im.) Mitska zvijer poznata po izvanrednoj seksualnoj vještini. U suvremenom govoru odnosi se na mužjaka nadnaravne veličine i seksualne izdržljivosti.

mamen (im.)^{Balkandownload} Majka. Koristi se i kao odrednica i kao naziv od milja.

nadgledatelj (im.) Skrbnik osobe. Postoje različite razine nadgledatelja, a najveću moć ima nadgledatelj osamljene ženke.

nala (im.) Naziv od milja koji znači voljen ili voljena.

obsvetiti (gl.) Čin smrtne odmazde koji najčešće izvršava mužjak.

Odabranice (im.) Vampirice uzgojene radi služenja Čuvarđjevi. Smatraju ih aristokracijom, iako su one same usmjerene na duhovno, a ne na svjetovno. Imaju malo ili nimalo kontakta s mužjacima, no po Čuvarđjevinu se nalogu mogu združivati s članovima Bratstva radi

održavanja klase. Imaju moć predviđanja. Nekada su korištene za ispunjavanje potreba nezduženih članova Bratstva za krvlju, no braća su napustila tu praksu.

otprav ^{Balkandownload} (im.) Pojam koji se, najčešće u izrazu »stisnuti *otprav*«, odnosi na krivu procjenu koja u konačnici obično ugrozi rad stroja ili zakonito posjedovanje automobila te raznih drugih motornih vozila. Primjerice, *otprav* je kad netko slučajno ostavi ključ u autu koji bez nadzora preko noći ostavi parkiran ispred svoje kuće i time nepoznatim trećim osobama pruži priliku da ga ukradu i provozaju se.

okokop (im.) Alatka za mučenje kojom se vade oči.

Omega (vl. ime) Zlonamjerno, mistično biće koje želi iskorijeniti vampire zbog svoje netrpeljivosti prema Čuvarđjevi. Prebiva u onozemaljskoj dimenziji i ima velike moći, ali ne i moć stvaranja.

opsjena (im.) Prikrivanje stvarnog okoliša stvaranjem polja iluzije.

osamljenje (im.) Status koji kralj dodjeljuje aristokratskoj ženki na temelju zahtjeva ženkinе obitelji. Tim se činom ženka potpuno podvrgava svome *nadgledatelju*, obično najstarijem mužjaku u kući. *Nadgledatelj* time dobiva zakonsko pravo upravljati svim aspektima njezina života te po vlastitu nahođenju ograničavati sve njezine eventualne dodire s vanjskim svijetom.

pirokant (im.) Odnosi se na ključnu slabost osobe. Ta slabost može biti unutarinja, npr. ovisnost, ili vanjska, npr. voljena osoba.

potentat ^{Balkandownload} (im.) Odnosi se na izrazito potentnog mužjaka; otprilike »onaj koji je dostojan prodiranja u ženu«.

prijelaz (im.) Ključan trenutak u životu svakog vampira u kojem se on preobražava u odraslu osobu. Od tog trenutka nadalje vampiri moraju piti krv suprotnog spola da bi preživjeli te više ne podnose sunčevo svjetlo. Do prijelaza obično dolazi sredinom dvadesetih godina. Neki vampiri, naročito mužjaci, ne prežive prijelaz. Prije prijelaza vampiri su tjelesno slabi, nezainteresirani i neresponsivni glede seksa te se ne mogu dematerijalizirati.

princeps (im.) Najviša razina vampirske aristokracije, niža samo od razine članova Prve obitelji i Čuvardjevinih Odabranica. Osoba se mora roditi s tom titulom, ne može je dobiti.

Prva obitelj (vl. ime) Vampirski kralj i kraljica te njihova eventualna djeca.

rahlman (im.) Spasitelj.

razdoblje potrebe (im.) Razdoblje u kojem je vampirica plodna. Obično traje dva dana, a prati ga snažna seksualna želja. Prvi se put pojavljuje otprilike pet godina nakon ženkinog prijelaza, a nakon toga jedanput u deset godina. Svi mužjaci u nekoj mjeri reagiraju ako se nađu u blizini ženke u potrebi. To razdoblje može biti opasno jer između suparničkih mužjaka izbijaju sukobi i borbe, naročito ako ženka nije združena.

simpat (im.) Podvrsta vampirske vrste čija su glavna obilježja, uz još neke specifičnosti, sposobnost i želja za manipulacijom tuđim osjećajima (radi razmjene energije). U vampirskoj su povijesti *simpati* oduvijek žrtve diskriminacije, a u nekim su ih razdobljima vampiri i progonili. Na rubu su izumiranja.

Sjenosvijet (vl. ime) Onozemaljska dimenzija u kojoj se mrtvi

ponovno susreću s voljenim osobama te u kojoj provode vječnost.

slugan/ka (im.) Član služinske klase u svijetu vampira. Slugani imaju starinske, konzervativne tradicije vezane uz služenje sebi nadređenima te se pridržavaju službenog kodeksa odijevanja i ponašanja. Mogu izlaziti danju, no relativno brzo stare. Očekivani životni vijek iznosi otprilike pet stotina godina.

šelán (im.) Vampirica združena s mužjakom. Ženke obično ne uzimaju više družbenika jer su združeni mužjaci izrazito posesivni.

trahiner (im.) Izraz međusobnog poštovanja među mužjacima, slobodan prijevod bio bi »ljubljeni prijatelj«.

vampir (im.) Član vrste koja se razlikuje od *Homo sapiensa*. Vampiri moraju piti krv suprotnog spola da bi preživjeli. Ljudska ih krv može održati na životu, ali snaga koju iz nje dobiju kratkoga je vijeka. Nakon prijelaza, koji se događa sredinom dvadesetih godina, više ne mogu izlaziti tijekom dana i moraju se redovito hraniti iz vene. Vampiri ne mogu »zaraziti« ljude ugrizom ili prijenosom krvi, no u rijetkim se slučajevima mogu pariti s tom vrstom. Vampiri se mogu dematerijalizirati kad god požele, no moraju se smiriti i koncentrirati da bi to učinili te ne mogu sa sobom nositi ništa teško. Mogu izbrisati ljudska sjećanja pod uvjetom da je riječ o kratkoročnim sjećanjima. Neki vampiri mogu čitati misli. Očekivani životni vijek iznosi više od tisuću godina, u nekim slučajevima i dulje od toga.

voď (im.) Moćna i utjecajna osoba.

Zlozemlja (vl. im.) Pakao

Prvo poglavlje

MIAMI, FLORIDA

Sola Morte, a.k.a. Marisol Maria Rafaela Carvalho, otvorila je klizna vrata odmičući s puta staklenu plohu. Premda je ponoć već prošla i već su zagazili u siječanj, oceanski zrak koji ju je vani dočekaio bio je vlažan, s temperaturom većom od 20 Celzijevih stupnjeva, više nalikujući slatkom poljupcu nego hladnom šamaru. Međutim, nakon godinu dana u Miamiu, to je više nije ugodno iznenađivalo. Ugodna je klima, baš poput usporenog ritma življenja, palminih stabala, plaža i morskih mijena, jednostavno postala dio njezina života.

Rijetke su još stvari zadržale egzotičnost koja se, kao i ljepota, nalazila u očima promatrača.

Sada bi snijegom prekriveni borovi u Caldwellu, u saveznoj državi New York, bili zadivljujući i neobični.

Odmahujući glavom, pokušala je ostati u sadašnjem trenutku. »Terasa« stana na petom katu koji je dijelila sa svojom bakom nije bila ništa više od police s ogradom, otvoreni prostor dodan ne radi funkcionalnosti ili užitka vlasnika, već kako bi se »terasa s pogledom na ocean« mogla dodati u opis oglasa za trideset stanova te zgrade. Kad malo bolje promisli, i taj je »ocean« bio muljaža, budući da je gledala u zaljev Biscayne, a ne Atlantik. Bilo kako bilo, more je more, a ako vas muči nesаница, zanimljivije je gledati u njega nego zuriti u strop.

Opremila je dvosoban stan s dvije kupaonice prije otprilike tri

godine, kupivši gotove setove namještaja u robnoj kući Rooms To Go jer im je cijena bila povoljna i jer se netko drugi pobrinuo za ukrasne jastuke i kombinacije boja. Što se tiče »luksuzne oceanske terase«, posjetila je trgovinu Target i kupila dvije žuto-bijele vrtne stolice i niski stolić. Ovo prvo je funkcioniralo kako treba. No potom je, kako se ispostavilo, imalo prozirnu plastičnu plohu s iritantnim valovima. Na stolu ništa nije moglo stajati ravno.

S tim na umu, zavalila se u stolicu s lijeve strane. »Pun mjesec večeras.«

Dok joj se glas rasipao kroz zrak, zagledala se u noćnu panoramu. Ravno pred njom nalazilo se nekoliko niskih kuća, starih zdanja iz četrdesetih, a zatim i niz bezveznih trgovina s majicama kratkih rukava, vinarija i kantina koje su je dijelile od plaže. Reći da ona i njena *vovó* žive u Miamiju bilo je nalik lažnoj reklami stana s terasom. Istini za volju, živjele su na sjevernom rubu grada, daleko od vila i noćnog života, no mogla se okladiti da će za desetak godina i ovu zapostavljenu četvrt renovirati i ušminkati.

Što je sasvim u redu, da se nju pita. Uloženi novac višestruko će joj se vratiti, a onda...

Ma, koga zavarava. Neće ostati tu više od godinu dana.

Imala je još dva utočišta, jedno u Kaliforniji, drugo u Torontu. Nakon što i tamo proborave neko vrijeme, pronaći će neko treće mjesto.

Što se nje tiče, postojalo je tek nekoliko uvjeta za stvaranje baze: plaćanje gotovinom, katolička crkva u istoj četvrti i dobra južnoamerička tržnica u blizini.

Kad se povjetarac približio i poigrao njenom netom

posvijetljenom kosom, nagnula se naprijed, bilo je teško stajati na mjestu. Promijenjeni položaj nije dugo bio ugodan, i to ne samo zato što je sad gornji dio ograde zaklanjao pogled na zaljev. Naslonivši se, tapkala je petom japanki, a taj metronom nemirne energije bio je podnošljiv samo zato što je upravo njezina noga poskakivala gore-dolje i što ga je upravo ona, barem u teoriji, mogla zaustaviti.

Reći da je sjećanje ulica kojom možete prošetati, staza koju možete slijediti, linearni put kojim se krećete od početka do kraja, bilo bi daleko pretjerano. Nakon protekle godine došla je do zaključka da je više nalik klavijaturi glasovira, a glazbene note koje je njezin um pretvarao u pokretne slike bile su poput pomno odabranih nota koje je odredio zapis njezina žalovanja više nego dobro utemeljena logika odluke da napusti Caldwell.

Primjerice, da je razmišljala logično, usredotočila bi se na to kako se osjećala kad se jedne večeri vratila kući i kad su je oteli nepoznati napadači, dok se njena baka budila iz sna i silazila niz stepenice. Onda bi se sjetila putovanja na sjever u prtljažniku automobila. Da... Da je bila pametna, mozak bi joj projicirao slike nje kako dohvaća baklju i baca je ravno u oči muškarcu koji ju je izvukao iz prtljažnika. Zamislila bi sebe kako su je upucali u nogu kad je pokušala pobjeći u šumu, a onda bi se sjetila i ćelije s rešetkama u podrumu onog kampa za mučenje.

Detaljno bi vizualizirala tog razbojnika s licem u dvije boje koji ju je skinuo i pokušao silovati – prije nego mu je zavrnila testise i udarila ga u glavu teškim okovima.

Naposljetku bi vidjela samu sebe kako povlači mrtvacu preko poda ne bi li si njegovim otiskom prsta otvorila izlaz. A kad to ne bi

upalilo, vratila bi se istim putem u podrum i provukla ruku tog mogućeg silovatelja raznobojnog lica kroz rešetke ćelije kako bi mu kuhinjskim nožem prerezala ruku u zapešću.

Možda i da se prisjeti kako je uspješno iskoristila taj i dalje topli palac na tipkovnici koja je otvarala čelična vrata? Ili kako je izletjela iz te rupe noseći samo jaknu i krv dvoje ljudi koje je ubila?

Ali ne, nisu to bile note po kojima je svirao glasovir u njenoj glavi.

Što se nota tiče, one koje je njezin mozak uporno izvodio bile su sasvim drugačije i daleko destruktivnije.

Doduše, i mnogo seksipilnije...

»Prestani«, protrljala je ^{Balkandownload} oči. »Samo *prestani*.«

Iznad zaljeva okruženog kopnom, iznad lukobrana plaže North Beach, mjesec je bio kao veliki srebrni tanjur, a njegova svjetlost maglovita i zamagljena povremenim oblacima.

Takve su bile i Assailove oči, srebrne, s grimiznim obrubom.

Vjerojatno su i dalje bile takve, pod pretpostavkom da je još živ – doduše, uz život kakav je vodio? Dileri su bili daleko rizičnija skupina od ljudi koji su bolovali od raka i srčanih bolesti.

Ne da ga je osuđivala zbog posla kojim se odlučio baviti – na kraju krajeva, njezina profesija provalnice ju je i dovela do onog prtljažnika.

Imao je tako neobične, hipnotizirajuće ^{Balkandownload} oči. Nikad prije nije vidjela takve, i ne, nije iz nje progovarala romantika. Što se njegova čudnog imena tiče, kao i naglasaka koji nikako nije mogla dokučiti – njemački? francuski? rumunjski? – ili zagonetnosti koja ga je

obavijala, bio je nešto čemu ostali muškarci nisu bili ni blizu: neodoljiv. S tako crnom kosom, za koju je pretpostavila da ju je bojio, i čuperkom na visokom, autokratskom čelu, snažnim tijelom i seksualnim nagonom, često joj se doimalo kao da je plod mašte iz nekog drugog svijeta.

Ubojita pojava.

Predivni predator.

Životinja u ljudskoj koži.

Između jednog treptaja i drugog, vidjela ga je one noći kad ju je došao spasiti iz kampa – ali ne kad joj je prišao raširenih ruku i smirena glasa u trenutku kad je istrčala kroz čelična vrata, ranjena i dezorijentirana. Ne, sjetila ga se kakav je bio nedugo zatim, kad ju je nekako presreo na odmorištu tridesetak kilometara dalje niz autocestu.

Nikad joj nije bilo jasno kako je uspio ostati iza kad se odvezla s njegovim bratićima – i onda ih dostići kao da je mogao letjeti.

A kako je tek izgledao u tom trenutku... Usta su mu bila prekrivena krvlju kao da je upravo nekog ugrizao. Njegove srebrno-grimizne oči blistale su jače od ovog mjeseca na južnom nebu, a svjetlost je u njima bila tako grozomorna da ju je podsjećala na egzorcizam.

Pa ipak, nije ga se bojala – osim toga, znala je da Benloise, njezin napadač, u tom trenutku više nije bio živ. Assail je nekako ubio njezina otimača, a po svemu sudeći, i njegova brata, Eduarda.

Takvim su se poslom bavili. Takvim su životom živjeli, i donijela je čvrstu odluku da je s tim gotovo čim ozdravi.

Na kraju krajeva, dok vas luđaci drže u zatočeništvu, a vi se molite Bogu da još jednom vidite svoju baku, i ta vam se želja ispuni? Samo budala ne bi ispunila svoj dio nagodbe.

I tako – dobar dan, Miami.

Sola je vršcima prstiju čvrsto pritiskala čelo, pokušavajući maknuti mozak s dobro utabanog puta kojim je opetovano kročio – iako je prošla već godina dana, za Boga miloga. Nije mogla vjerovati da ju je toliko opsjedala zdravorazumska odluka koju je svojedobno donijela, misleći samo na vlastito preživljavanje.

Noći su i dalje bile najgore. Tijekom dana, dok su je zaokupljali teški zadaci nabavke namirnica, odlaska na misu sa svojom *vovó* i neprestanog provirivanja ispod ruba bejzbolske kape kako bi utvrdila da ih nitko ne slijedi, bolje se snalazila. No s tamom je dolazio i nemir, noću bi je mučio duh muškarca s kojim nikad nije smjela spavati.

Već je odavno bila svjesna svoje neumoljive želje za smrću. Privlačnost koju je osjećala prema Assailu, između ostalog, to je i potvrđivala.

Dovraga, nije znala ni kako se preziva. Unatoč špijuniranju za koje su je unajmili, a onda i onom koje je provela za sebe, svejedno nije znala gotovo ništa o njemu. Imao je staklenu kuću na rijeci Hudson koja je bila u vlasništvu agencije nekretnina. Njegova dva najbliža suradnika bila su njegova dva bratića, a obojica su šutjela kao zalivena po pitanju osobnih stvari. Nije imao ni ženu ni djecu.

Barem ne u neposrednoj blizini, no tko bi ga znao. Muškarac poput njega sigurno ima pregršt mogućnosti za društvo.

Nagnuvši se u stranu, dohvatila je svoj stari iPhone i pogledala u crni ekran. Kad ga je prodrimala, pojavila se fotografija plaže koju

je snimila netom stigavši ovamo.

Nikakve poruke, nikakvi propušteni pozivi, nikakva glasovna pošta.

Dugo ju je netko redovito nazivao s nepoznatog broja i poklapao slušalicu.

Ti povremeni pozivi bili su jedini razlog zbog kojeg je uopće zadržala mobitel. Tko bi ju drugi zvao na njega osim Assaila? Tko je još imao njezin broj? Nije to bio telefon koji je koristila za Benloisea ili bilo koje druge mutne poslove, a račun je otvorila pod lažnim imenom. Samo je on imao taj broj.

Zbilja ga je trebala ostaviti gore na sjeveru i zatvoriti račun. Čisti rez je najbolji. Najsigurniji.

No taj se problem, izgleda, riješio sam od sebe. Pod pretpostavkom da je Assail bio taj koji ju je zvao, prestao je – možda ne zato što je otegnuo papke. Vjerojatno je nastavio sa svojim životom – ljudi su obično tako i postupali kad bi ih netko ostavio. Cijela ta priča o neuzvraćenoj ljubavi do kraja života postojala je samo u viktorijanskim romanima, a i obično su žene bile te koje su beskonačno patile.

Eh da, gore na sjeveru nije bilo gospodina Havishama. Nema šanse...

Još ju je jedno sjećanje vratilo natrag kroz vrijeme, jedno koje je mrzila. Čak i nakon što joj je Benloise naredio da ga više ne prati, svejedno je slijedila Assaila do neke kuće, za koju se ispostavilo da je nadstojnikova koliba. Nije išao tamo radi poslovnog sastanka. Ne, išao je tamo radi tamnokose žene s tijelom i pol, i bacio ju je na kauč kao da je to već i prije radio. Upravo kad se počeo seksati s njom,

pogledao je ravno u prozor kroz koji ga je Sola promatrala – kao da je samo za nju izvodio tu predstavu.

U tom je trenutku odlučila prestati sa špijuniranjem i donijela odluku da ga više nikad ne želi vidjeti.

No, sudbina je to drugačije zamislila. Njenog srebrnookog dilera pretvorila je u spasitelja.

Tragedija u cijeloj toj priči jest da bi, u drugačijim okolnostima, možda i ostala s njim u toj staklenoj kući. No naposljetku je njen mali dogovor s Bogom zamijenio tu maštariju.

Ustajući, još se malo motala oko ograde, pitajući se što se zapravo nada pronaći na toj panorami. Zatim se okrenula, opet zatvorila u stan i skinula japanke. Tihim korakom, bosonoga, prošuljala se kroz dnevni boravak i ušla u kuhinju. Standardi čistoće njene bake bili su takvi da ne samo da ste mogli jesti s poda već ste mogli i baciti salatu u bilo koju ladicu, izvaljati tijesto za kruh u bilo kojem ormariću i narezati odrezak na bilo kojoj polici.

Kutija s alatom nalazila se ispod sudopera, odakle je izvukla veliki čekić.

Ubacila je iPhone u dvije hermetične plastične vrećice na putu do vrata, a isključila je i alarm prije nego je izašla na hodnik. Požarne su se stube nalazile s desne strane, a dok im je prilazila, osluškivala je zvukove oko sebe, više iz navike nego iz nužde. Stanari zgrade bili su starije dobi, a ono malo što ih je viđala samo je potvrđivalo da je dobro odabrala. Ovo je bila zemlja ptica selica koje nisu imale dovoljno novca da polete i odsele se u proljeće ili ljeto, pa se zgrada nikad nije praznila.

Uvijek je bilo znatiželjnih svjedoka, čak i ako njihove oči i uši

nisu bile tako oštre kao prije. A njezini su sustanari predstavljali komplikaciju o kojoj bi oni koji bi je eventualno došli tražiti morali dobro promisliti.

Osim toga, sa sobom je, kao i obično, nosila pištolj s ugrađenim laserom. Za svaki slučaj.

Na stubištu je bilo hladnije, ali jednako vlažno kao i vani, a i nije išla daleko. Odložila je mobitel u njegovom malenom plastičnom lijesu na betonski pod ispod namotane vatrogasne cijevi i posljednji put provjerila ima li koji propušten poziv.

Zatim je udarila čekićem. Jednom. Dvaput. Triput.

Toliko je, naime, bilo potrebno da uništi mobitel.

Dok se vraćala u stan, premetala je krhotine po rukama, skupljene u dvije plastične vrećice. Sutradan ujutro sa sigurnog će se računala spojiti na internet i otkazati uslugu, zauvijek prekidajući i tu posljednju sponu, ma koliko krhku.

Pomisao da nikad neće saznati što se dogodilo s Assailom bila je gotovo jednako teška kao i saznanje da ga više nikad neće vidjeti.

Ušla je u stan i naumila poći na spavanje, no onda ju je opet privukao pogled na more i mjesec.

Nedostajao joj je čovjek kojeg nikad nije ni smjela imati kao da je sastavni dio njene duše, ostavljen negdje daleko.

No, tako je to išlo.

Sudbina je bila prava kradljivica.

Drugo poglavlje

SPORTSKI CENTAR BRATSTVA CRNOG BODEŽA CALDWELL, NEW YORK

Doktorica Jane je pogledala na sat i nastavila koračati. Dok se tako kretala uz i niz betonski hodnik ispred svoje glavne ordinacije, itekako je bila svjesna otkucaja svoga srca – što je bilo donekle neobično, imajući na umu da, zapravo, nije bila živa.

Negdje u kutku svoga uma čula je glas Billa Murrayja u *Istjerivačima duhova: Jeste li vi ili vaša obitelj ikad vidjeli sablast, avet ili duha?*

Manje-više svaki put kad se pogledam u zrcalo, doktore Venkman. Balkandownload Hvala na pitanju.

S tim na umu, zaputila se nekoliko vrata dalje niz hodnik i zaustavila. Piljeći preda se, a ne videći ništa, shvatila je da ne može pravilno disati i zaključila da je, od svih dijelova posla na traumatologiji, ono što se iduće spremalo bilo nešto u čemu nikad nije bila dobra. Unatoč svoj praksi, iskustvu i kontinuiranoj edukaciji, nikad nije izbrusila vještinu u ovom ključnom dijelu svoga poziva.

Nadala se da nikad i neće.

Assail, iznevjerila sam te, pomislila je. Tako mi je žao. Učinila sam sve što sam mogla.

Neočekivan zveket privukao joj je pažnju. Tamo dolje, u udaljenom kraju dugačkog glavnog hodnika sportskog centra, iza raznih učionica, kafeterija i soba za ispitivanje, pojačana čelična

vrata koja su razdvajala podzemne prostorije od višeetažne garaže bila su širom rastvorena. Rhage, najnoviji otac među Braćom, ušao je i stao sa strane.

Dva tamnokosa mužjaka koja su ušla za njim bila su, prema njezinim saznanjima, anomalija za vampirsku vrstu. Identični se blizanci nisu često rađali, a vrlo malo njih poživjelo bi do odrasle dobi. Međutim, pokazalo se da su Ehric i Evale iznimke u mnoštvu pravila.

Primjerice, nije bila sigurna jesu li iole življi od nje. Ako bi se gledale emocije koje su pokazivali, mogli su jednako tako biti i kiborzi. Te ugasle oči – u njihovim je pogledima bilo svjetlosti koliko i u mat bojama. S druge strane, vjerojatno su štošta vidjeli. Štošta činili. Što ih je naposljetku, sudeći prema onome što je znala o ratu, pretvorilo u osobe odvojene od svijeta oko sebe, koje ne vjeruju nikome.

Čak ni sebi samima.

Rhage im je pokazao put prema njoj, iako je njena prisutnost sama po sebi već ukazivala na njihovu destinaciju, a kad su blizanci krenuli naprijed, ušao je i John Matthew, kao zadnji vagon toga vlaka.

Gdje li je Vishous, zapitala se. Nisu li ih on i Rhage trebali zajedno dovesti?

Izvadivši mobitel, na brzinu je bacila pogled. Ni poruke ni poziva od njenog družbenika pa je na trenutak pomislila da mu se javi.

Odmahnuvši glavom, spremila je mobitel i ponovno se usredotočila na posao. Najprije će obaviti taj razgovor, a onda se posvetiti privatnim stvarima.

Iako su se blizanci primaknuli, blizina nije nimalo djelovala na manjak topline i mekoće kod tih mužjaka. Što su se više približavali, to su krupniji postajali, sve dok se nisu zaustavili tik pred njom i podsjetili je da besmrtnost i nije tako loša. Bili su ubojice, njih dvojica, i premda su radi zajedničkog interesa za domaćinstvo Bratstva napravili profesionalnu iznimku, bilo joj je drago da je duh.

Naročito kad se sjetila što im ima za reći.

»Hvala vam što ste došli«, rekla je.

Onaj s lijeve strane – onaj koji je... Da, tu je madež iza uha, tako da je to sigurno Ehric, a ne Evale – jednom je kimnuo. To je bilo to, što se tiče obojice. Nikakav pozdrav. Nikakva nervoza. Nikakva ljutnja. Nikakva tuga, iako su točno znali zašto ih je pozvala. S tim svojim robotskim stoicizmom, crnom kosom i srebrno-sivim očima, s tom svojom krupnom tjelesnom građom i tako hladnokrvni, bili su kao dva pištolja, ubojiti i bezosjećajni.

Nije imala pojma kako će se situacija odvijati.

»Hoćete li nas ispričati?« obratila se Rhageu i Johnu Matthewu.

Brat je odmahnuo glavom. ^{Balkandownload} »Ne ostavljamo te.«

»Cijenim tvoju brigu, Rhage, ali ovdje se radi o povjerljivosti pacijentovih podataka. Ako nije problem, možda biste mogli pričekati dolje u ordinaciji?« Pokazala je prema svom uredu iako su oni savršeno dobro znali gdje je. »Ovo bi zbilja trebao ostati privatni ^{Balkandownload} razgovor.«

Znala je da nipošto ne smije razriješiti nikoga od Braće ili ratnika dužnosti za koju su Rhage i John Matthew smatrali da ovdje obavljaju. Za njih je ona bila Vishousova *šelán*, a kao takvoj, prestižne

diplome i nedavno učenje karatea nisu značili ništa. Unatoč činjenici da su se blizanci i njihov bratić pokazali odanima Kralju i da se u njezinoj prisutnosti nikad nisu ponašali neprimjereno, svejedno su bili nezduženi mužjaci u blizini ženke združenog mužjaka.

Stoga će je čuvati kao da na sebi ima samo mokru majicu i par visokih potpetica.

Smiješno, ali ako se bude ponašala kao Gloria Steinem, samo će otegnuti čitavu tu priču. Posao će lakše odraditi ako to istinski utemeljeno pitanje privatnosti odmah stavi na stol. Tako je i bilo.

»Bit ćemo tamo dolje«, promrsio je Rhage. »Točno tamo. Praktički nadomak ruke.«

»Hvala vam.«

Kad su se odmaknuli dovoljno da ih ne mogu čuti, obratila se blizancima: »Želite li porazgovarati u mojoj...«

»Ovdje je u redu«, rekao je Ehrich s jakim naglaskom Staroga kraja. »Kako je on?«

»Nije baš najbolje, mislim da ne ostvarujemo nikakav napredak po pitanju Assailova oporavka.« Prekrižila je ruke na grudima, a zatim ih opet spustila jer nije htjela ostaviti dojam kao da nešto skriva ili da se brani. »Njegove neurološke funkcije ugrožene su i ne popravljaju se. Razgovarala sam s Haversom, pokazala sam mu sve nalaze, kao i snimke njegova ponašanja i doživljavanja svijeta, uključujući i promjenu koja se dogodila prije otprilike tjedan dana. Otkako je upao u katatonično stanje, predstavlja manju opasnost za sebe i za druge, ali daleko od toga da reagira...«

»Vrijeme je da ga eutanaziramo?«

Doktorica Jane je trepnula. Kad je od ljudske kirurginje postala vampirska iscjeliteljica, na štošta se morala naviknuti. Trebalo je savladati novu anatomiju, biti svjestan drugačijih reakcija na lijekove i nuspojava, sasvim drugačijeg krvožilnog sustava, kao i hormonalnih i trudničkih pitanja s kojima se nikad nije susrela.

Također se morala prilagoditi odlukama koje je ova vrsta donosila po pitanju eutanazije. U ljudskom svijetu održavanje života bio je imperativ, čak i kad je podrazumijevalo nikakvu kvalitetu življenja. Potpomognuto je samoubojstvo bilo etička odluka o kojoj se tek trebalo raspraviti, budući da ga je samo sedam saveznih država dopuštalo, i to unutar određenih parametara. Kod vampira? Bilo je sasvim prirodno.

Ako voljena osoba pati, i nema nikakve šanse da će se njezino stanje poboljšati, osigurana joj je pomoć da lakše napusti ovaj svijet. Unatoč tome, nije da su baš razgovarali o omiljenom ljubimcu koji je došao do kraja svog životnog ciklusa.

Pomno je birala riječi, želeći biti iskrena, a da pritom ne zagovara nijedan mogući ishod. »Na temelju svega što sam vidjela i testova koje smo proveli, ne vjerujem da će se ikad više vratiti u normalno stanje. Učinili smo sve što smo mogli kako bismo pomogli njegovu metabolizmu u čišćenju od kokaina, ali jednom kad je nastupila psihoza, samo smo... Izgubili smo ga i čini se da ga više ne možemo vratiti.«

Kako god da okrene, nije joj bilo ugodno prepustiti tu odluku Assailovim bratićima. Bilo bi lakše vjerovati njihovoj odluci, kakva god ona bila, da su bili iole uzrujani. Da ih je mučila grižnja savjesti. Da su se pitali postupaju li ispravno. Međutim, zbog njihova se

držanja s pravom brinula da će baciti njezina pacijenta kao pokvareni toster. Pa ipak, prema vampirskim standardima njege bolesnika, dužnost joj je nalagala da im, kao najbližim rođacima, ponudi mogućnost da okončaju Assailov život sad kad je skrb za njega dosegla točku s koje više nema povratka.

Havers, glavni iscjelitelj vrste, bio je prvi koji je načeo tu temu, a instinkt joj je nalagao da se usprotivi – no to je bio samo zaostatak njezinih ljudskih dana. Doduše, i dalje je to smatrala potencijalno kontradiktornim duhovnom leksikonu te vrste. U vampirskoj verziji zagrobnog života vladalo je vjerovanje da ne možete ući u Sjenosvijet, ili ono što su oni smatrali rajem, ako počinite samoubojstvo. To budi rečeno, ako vas samo održavaju na životu, a naročito ako niste sposobni sami donijeti odluku, najbliži član vaše obitelji može vam olakšati patnju i omogućiti da izbjegnute to pravilo, koristeći, takoreći, rupu u zakonu za svoje najmilije.

Pomirenje tih kontradiktornosti očigledno je ležalo u slobodnoj volji. Ako sami povučete okidač, to je samoubojstvo. Ako netko koga volite kaže da je dosta? To je sudbina.

Pa ipak, bio je to sklizak teren, naročito ako je vama najbliži član obitelji ljut zbog nečega što ste napravili tijekom blagdana. Ili ako je bijesan zato što ste od njega posudili novac i nikad mu ga niste vratili. Ili ako je moralno defektan – za što se bojala da je ovdje slučaj.

Bilo kako bilo, Ehric i Evale ipak su ostali uz svog bratića, redovito su dolazili posjetiti Assaila, primali najnovije informacije od nje, smjesta je nazivali. To je moralo nešto značiti. Zar ne?

Osim toga, u svom je srcu znala da je Assail dovoljno propatio. Došao je ovamo na detoksikaciju od droge, a mjesecima poslije, nakon

čitavog niza samoozljeđivanja, halucinacija, paranoičnog vrištanja i nasilnih ispada, sveo se samo na puls i disanje.

»Jako mi je žao.« Pogledavala je od jedne do druge identične kopije lica i tijela. »Voljela bih da imam bolje vijesti.«

»Želim ga vidjeti«, rekao je Ehrlic.

»Naravno.«

Posegnula je prema kvaki i zastala. »I dalje je svezan. ^{Balkandownload} A morala sam i... Pa, sjećate se da smo mu morali obrijati glavu. Bilo je to za njegovo dobro.«

Dok je širom otvarala vrata, promatrala je izraze na njihovim licima, moleći se da na njima pronade nešto što će joj olakšati savjest, što će je uvjeriti da je ova veoma ozbiljna odluka ipak u pravim rukama... da su i njihova srca barem na neki način uključena.

Blizanci su zurili ravno preda se, micale su se samo njihove oči, glave su im stajale na mjestu. Nisu trepnuli. Nisu se trznuli. Nisu disali.

Doktorica Jane je pogledala u svog pacijenta i osjetila kako je preplavljuje tuga. Iako joj je razum govorio da je učinila sve što je bilo u njezinoj moći, njezino je srce na takav ishod gledalo kao na neuspjeh za koji je ona bila odgovorna. »Tako mi je žao.«

Nakon nekog vremena, Ehrlic je rekao ravnim glasom: »Postupit ćemo kako moramo.«

Treće poglavlje

WEST POINT, NEW YORK

Za volanom unajmljenog automobila nestrpljivo je sjedila Vitoria Benloise. Tako je dugačko bilo to putovanje. Toliko joj je dugo trebalo da dođe do ove sjeverne države SAD-a. Nikako joj nije polazilo za rukom preseliti svoj fizički oblik s mjesta gdje se nalazila na mjesto gdje je trebala biti.

No, barem je taj prijelaz sad bio gotov.

Ravno pred njom, željena se destinacija uzdignula poput otoka usred pučine, velika je kuća stajala na njegovu vrhu, šepireći se bogatstvom koje je zbog svoje starosti bilo »dostojanstveno« umjesto »razmetljivo«.

Njezin brat Ricardo ne bi ni pristao na drugačiju vilu. Siromašnoga podrijetla, tražio je potvrdu sebe kroz beskrajne iluzije lažne aristokracije i bogatog nasljedstva. Za njega nisu bile nove kuće. Ni razmetljivi automobili. Ni europsko šepirenje.

Čak je i unutar svog legitimnog poslovanja, onog koji mu je donosio tek djelić stvarnih prihoda, morao imati umjetničku galeriju. Ne građevinsku tvrtku, ne, ne. Zbrinjavanje otpada ili miješanje cementa. Morala je to biti umjetnost.

Suvremeno kiparstvo i slikarstvo, koliko je shvatila, a nagađala je i zašto je u tom slučaju napravio iznimku po pitanju starosti predmeta. Bilo je znatno lakše prati novac prodajući moderne umjetnine, budući da je njihova vrijednost bila subjektivnija od one

starih majstora ili impresionista, čija se cijena mogla lakše utvrditi.

Prilaz Ricardovu imanju počinjao je nakon lijevog skretanja s ceste koja je pratila veliku rijeku, pa je polako vozila uz utabanu stazu, zamjećujući snijegom prekrivenu tratinu, niski kameni zid iza kojeg je raslo drveće i veliku kuću koja se nadvijala nad imanjem. Vila je bila veća nego što se doimala iz daljine, a kad joj se primaknula i parkirala automobil pored prednjeg ulaza, doimalo joj se kao da modernističke skulpture svuda uokolo negoduju i osuđuju je.

U mislima joj je bio brat. Na savjesti njezina obitelj. U duši, njihova tradicija.

Na kraju krajeva, to joj nije bilo nalik. Sve to skupa. Neudana žena, sama u svijetu, u potrazi za osvetom.

Da, istina, obitelj Benloise nikad nije bila dobrostojeća. Barem ne dok se nije pojavio Ricardo. No to nije značilo da pravila nisu postojala. Standardi. Očekivanja. Što se redom odnosilo na žene, jasno. Muškarcima je bilo dopušteno biti ono što jesu, raditi što žele, ponašati se kako im se prohtije.

To nije vrijedilo za sestru, za kćer.

No, barem su joj roditelji bili mrtvi, a ona nije marila ni za čije drugo mišljenje u obitelji. Drugim riječima, ovo je bila njezina prilika.

Cijeli je život samo na ovo čekala. Trideset i pet očajnih godina borbe za pravo na obrazovanje, za to da se ne uda, da bude ono što je željela biti, a ne što joj drugi nalažu.

Ugasila je motor i izašla. Hladno, tako hladno. Neće joj se svidjeti boravak ovdje, već je žalila zbog odlaska iz svoje tople i vlažne, rodne Kolumbije.

Osvrćući se oko sebe, primijetila je da je snijeg pometen sve do velikih i blistavih vrata, kao i puteljak koji je vodio otraga, sve do odvojene strukture nalik garaži. Takvo što mogli biste protumačiti kao znak da joj je brat još živ, ali ona je znala da nije tako.

Nije se čula s njim skoro godinu dana – a imanje je očigledno održavala zaklada kao da je vlasnik još živ.

Međutim, novca je ponestajalo, a upravo je zato i došla. Prvih nekoliko mjeseci Ricardova i Eduardova nejavljanja, pitala se, uzrujavala, brinula za svoju braću. No kako je sve više vremena prolazilo, a nezadovoljni joj se dobavljači počeli obraćati s pitanjima vezanima uz poslovanje, polako je počela smišljati plan.

Ako je Ricardo mogao raspačavati drogu s jedne strane oceana na drugu, zašto ne bi mogla i ona? Zatim su se kao prioritet postavili realni troškovi. Njezin je brat očekivao da nadgleda razne nekretnine koje je posjedovao u Južnoj Americi, budući da je podbacila u svom istinskom pozivu da bude žena i majka – a održavanje je bilo prilično skupo. Bankovni su računi postajali sve tanji.

Ne, oba su njezina brata bila mrtva, a ona je morala učiniti ono što je morala kako bi preživjela – bez obzira na rizik.

Vadeći ključ iz Chanelove torbice, prišla je ukrašenim, starinskim vratima i gurnula vitki, nazubljeni predmet u rupu. Okret, trzaj, i eto je...

Alarm se oglasio čim su se vrata odvojila od dovratnika, a ona ih je ostavila širom otvorenima kad je krenula kroz mračne i zagušljive prostorije prateći zvuk, orijentirajući se samo prema vanjskim svjetlima. Pronašla je sigurnosni sustav u profesionalno opremljenoj kuhinji, pored teških vrata za koje je pretpostavila da se otvaraju

prema van.

Šifra koju je upisala sigurno će upaliti.

I jest.

Datum rođenja njihove majke, mjesec, dan i godina. Osam brojeva koje nije znao nitko osim dva brata i sestre. Ta stroga, energična, predana katolkinja nije imala strpljenja za osjećaje, ali Ricardo joj je kupovao cvijet na isti dan svake godine, a ona ga, sasvim neobično za nju, nikad nije bacila.

Činjenica da je upravo taj broj bio šifra za alarm bila je očigledna poveznica s teškim djetinjstvom. S tim koliko je daleko na kraju dogurao. Prkos neodobravanju koje ih je pratilo cijelo njihovo odrastanje.

Za njih troje djetinjstvo je bilo prava borba, test izdržljivosti. S druge strane, majka ih je morala sama podignuti na noge, bez pomoći muža, sigurnog posla, krova nad glavom. U takvoj stvarnosti nije bilo mnogo mjesta za pretjerivanje ili ugađanje – a zatim su došle i krunice, Zdravomarije i ispovijedi.

Sve je to sad bilo gotovo.

Kad je alarm utihnuo, Vitoria se malo ležernije vratila do prednjeg ulaza, uzimajući vremena da odmjeri i procijeni vrijednost antiknih stolica i perzijskih tepiha, izrezbarenih stolova i slika tuđih predaka. Bilo je nemoguće ne uspoređivati sve to s Ricardovim nekadašnjim viđenjem nje. Kao i s tom umjetnošću i antikvitetima, njezina uloga u njegovu životu bila je da ostane tamo gdje joj je rečeno, ne postavljajući pitanja i ne protiveći se. Njezina je krepost bila dio njegove iluzije, sestra svetica kao još jedan sloj zastora kojim je prekrivao istinu o svom podrijetlu.

Koraci su joj usporili pa se zaustavila pred brončanim kipom plesačice koji je morao biti djelo Degasovih ruku. Samo je jedan umjetnik mogao iskomponirati i izraditi tako šarmantan, naoko lagan estetski privlačan predmet.

Možda ju je Ricardo promatrao kao kćerku koju nikad nije imao, pomislila je Vitoria. Što je definitivno bilo bolje od pravog, živućeg potomka.

Dalje, naprijed, sve do otvorenih ulaznih vrata.

Na trenutak je samo stajala na mjestu – i upravo joj je tada sinulo da zapravo čeka da se pojavi batler i donese joj torbe iz prtljažnika unajmljenog automobila.

Koliko god da je ismijavala Ricarda zbog njegova držanja, i ona je poklekla pred luksuznim navikama. Istini za volju, bilo je daleko bolje imati novac nego ga ne imati.

Trebat će joj ljudi. Neće to moći sama.

Srećom, miris love brzo se nanjuši, zar ne?

Položivši ruke na bokove, zagledala se u netaknuti snježni prekrivač na velikoj padini travnjaka. Kao da je Ricardo trajno zabranio svakoj vrsti divljači i glodavaca da narušava besprijekorni zimski krajolik. Ne bi je to začudilo. Vanjština je bila itekako važna.

Podigavši bradu, zagledala se u nebo, odmjeravajući blistavi, puni mjesec.

»Osvetit ću vas, braćo«, rekla je nebesima. »Otkrit ću tko vas je ubio i riješiti to onako kako biste i sami htjeli.«

Osmijeh joj je bio usporen i nije potrajao.

Zapravo, Ricardo to uopće ne bi htio. Ništa mu se od toga ne bi

svidjelo. No, to je bio njegov problem, ne njen – a kako je on mrtav, više nema problema, zar ne?

Da, otkrit će što se točno dogodilo njezinoj braći, a kad ispravi sve nepravde, uskočit će ravno u Ricardove cipele.

Budućnost joj je bila blistava poput te mjesečine. Napokon je bila slobodna.

Četvrto poglavlje

STAN KOMODOR

CENTAR CALDWELLA

Dok je Vishous preuzimao oblik na terasi svog penthouse apartmana, hladan vjetar koji je zavijao na velikoj visini udarao mu je u leđa i gurao ga, turajući ga prema staklenim vratima. Pa ipak se nećkao, zbog svrhe svog dolaska osjećao se kao da mu je sama koštana srž postala otrovna i rastopila se po kostima i mesu.

Lažljivac.

Poput te odvratne tajne u koju se zapleo, unutrašnjost njegova seks gnijezda bila je mračna. Poput savjesti koja ga je proganjala, njegov odraz na mjesecini bio je tek utvara njega samog na staklu: koža na nogama, koža na ramenima, tamna kosa i kozja bradica, desna ruka u rukavici.

Prevarant.

Posljednje što je želio bilo je promatrati samoga sebe, pa je snagom uma upalio crne svijeće unutra, ne jednu po jednu, već sve istovremeno. Iznenadno je osvjetljenje bilo blago, za razliku od onog što je razotkrilo. Grubo tesana seksualna naprava koju je koristio već godinama sastojala se od obojenog i vijcima pojačanog komada željeza koji je stajao nasred prostranog dnevnog boravka, umjesto kojekakvog stola ili seta stolica koji bi bili mnogo prikladniji za to mjesto, mnogo umjereniji. Na crnim zidovima nisu visjela umjetnička djela već remeni i lanci. Po policama su bila razbacana razna

pomagala. Na crnim podovima nije bilo ničeg osim golih dasaka.

Čišćenje. Znete već.

Žigolo.

Nije to bio dom već tvornica seksualnog zadovoljstva i slobodnog izražavanja. Riješio se čak i kreveta koji je već dugo tu držao.

To je mjesto u isto vrijeme bilo i relikvija. Koliko ga već dugo nije posjetio? Kad su on i Jane tek prohodali, znali su dolaziti ovamo malo se poigrati, no u usporedbi s onim što je radio prije nego ju je upoznao, to je bila superlaka kategorija.

Ispostavilo se da ga zanimaju drugačije stvari od osobe do koje mu je stalo.

Nisu tu boravili još od... Isuse, odavno. S druge strane, nisu bili zajedno, u krevetu ili bilo gdje... Isuse, odavno.

Kad se primaknuo najbližim kliznim vratima, glava ga je zaboljela, ali ne od potresa mozga koji je zadobio tijekom velike bitke u skladištu. Ne, ta se ozljeda mozga sama od sebe fino riješila, zajedno s modricama i ostalim manjim ozljedama koje je zadobio dok su se Bratstvo i Banda kopiladi borili rame uz rame protiv Degradacijskog društva.

Ispostavilo se da su im dobro došli ti šupci i njihov vođa sa zečjom usnom.

Uostalom, sad su im već bili i cimeri u palači Bratstva...

Zar ću zbilja to učiniti?

Pritisnuvši jagodicu na novi, diskretno položen čitač, čuo je metalni klik brave koja se otvara, a zatim je snagom uma rastvorio vrata. Zakoračivši unutra, ostavio ih je otvorenima, nalet zime ušao

je i poljuljao plamenove brojnih svijeća. U njemu više nije bilo mira, sad kad je i svjetlost drhtala, baš kao što su se njegova tjeskoba i nezadovoljstvo manifestirali u izvanjske pojave, izvan njegova srca i duše.

Sad su i zidovi ^{Balkandownload} puzali. Grčila se sjena koju je bacala naprava. Po podu se nešto vuklo.

Sranje, možda mu to samo savjest progovara. No, imao je lijek za to.

Kuhinja je bila nekorištena prostorija koja se nikad i neće koristiti, u sudoperu nije bilo ničega, kao ni u ladicama ili ormarićima. Što nije značilo da se nije trudio biti dobar domaćin. Četiri boce votke Grey Goose stajale su poredane na radnom stolu, svaka od njih s etiketom sprijeda kao novčanice uredno posložene u novčaniku.

Nije to bilo piće za njegovu gošću. Bilo je za njega, da lakše to prebrodi.

Dok je promatrao etikete, usredotočio se na leteću perad koja se dizala visoko iznad snijegom zametениh, dvodimenzionalnih planinskih prizora.

Za mužjaka koji je govorio onoliko jezika koliko ih je on poznavao i koji je znao više opskurnih podataka nego prvak kviza *Izazov*, pomislili biste da će ga ipak manje iznenaditi ovakav rasplet događaja. S druge strane, nikad nije očekivao da će se združiti. Dakle, kako je mogao predvidjeti ovaj... nastavak starog načina života, starih navika... starih obrambenih mehanizama... podilaženje svrbežu koji više nije mogao podnijeti i kojeg ni na koji drugi način nije mogao počesati.

Lažljivac. Prevarant. Žigolo.

Iznenada je ugledao sebe gore u Svetištu, kako hoda kroz privatne odaje svoje *mamen* i nastavlja dalje prema vječnom počivalištu Odabranica koje je zadesio Zastoj i koje su prešle u Sjenosvijet. Prisjetio se kako je pročitao oprostajno pismo Čuvarđeve, simbole na Starom jeziku koji su lepršali kroz zrak kao da su podignuti na nevidljivi stijeg, i koji su nestali čim ih je pročitao.

Toliko je dugo prezirao svetu ženu da mu je to već prešlo u naviku, a sad kad je više nije bilo, u njemu je nastala veoma neobična praznina. Nije mogao reći da je žalio za njom, pa ipak... Doista, jedino razdoblje u kojem su bili u dobrom odnosu bilo je netom nakon što je učinila Jane besmrtnom. No čak i nakon takvog dara, nisu se nastavili dobro slagati.

Bilo kako bilo, u njegovu je životu nešto nedostajalo.

Zapravo, dvije su stvari nedostajale. Ni Jane više nije bilo, i to ne samo dok se nalazila u obliku duha, već i kad bi preuzela tijelo.

Bilo je teško sjetiti se kad se posljednji put osjećao istinski povezan sa svojom *šelán*. Kad su proveli čitav dan spavajući zajedno, na primjer, ili da su iskreno porazgovarali, ili da su...

Kameni hodnik u Grobnici Bratstva crnog bodeža vratio mu se u misli pa se sjetio kako je Jane došla provjeriti Xcorove vitalne znakove onda dok je Kopile još bilo njihov zarobljenik. Da... upravo su tada razgovarali o tome kako nijedno od njih ne želi potomka. Osjetio je toliko olakšanje što su jednako razmišljali, što se neće sukobiti oko te teme. Sada mu se pak činilo ironičnim što ih je zbližila zajednička odluka da ne rade ono oko čega su toliki združeni parovi gradili cijele svoje živote.

Mlado zahtijeva zajedničku, združenu predanost, povezanost, partnerstvo.

Pa ipak, on i Jane su odbacili tu pomisao kao vrući krumpir i vrlo brzo nastavili svoje odvojene, paralelne egzistencije koje se više ni u čemu nisu preklapale. On je bio vani na terenu, borio se u ratu i bavio se Kraljevim poslovima. Dok je ona liječila hrpetinu pacijenata zapanjujućom sposobnošću i suosjećanjem.

A to se dvoje nikad neće sresti.

Sloboda i autonomija bile su karakteristike koje je cijenio u procesu združivanja, kao i u svojoj družici – toliko da je pretpostavio da su ti međusobno povezani aspekti ključni za stvaranje bilo kojeg odnosa u budućnosti. No, sva se ta sloboda, koja se jednom doimala toliko važnom, pokazala kao mač s dvije oštrice.

Druga strana novčića neovisnosti bilo je zanemarivanje, udaljavanje... raspadanje.

Ne moramo se brinuti za mlado, jupiii! pretvorilo se u *Gdje si ti? Gdje smo mi?*

Barem u njegovoj glavi.

Uz »smrt« svoje *mamen*, veliki masakr u skladištu, dolazak Bande kopiladi u kuću... i činjenicu da je gotovo svaki brat sad odjednom imao mlado... usred cijelog tog vira promjena i zbunjenosti, nekako je izgubio nit koja ga je povezivala s Jane, a ona je bila prezaposlena da bi to primijetila.

Ni jedno od njih nije bilo ni u pravu ni u krivu.

Pa, barem ne do večeras. Ne do sad.

Dugo je razbijao glavu pitajući se treba li provjeriti staru e-mail

adresu ili ne, treba li prolistati, kako se ispostavilo, stotine pisama i poruka koje su tražile njegovu pažnju, odabrali jednu i reagirati.

Doći ovamo.

Večeras.

Lažljivac-prevarant-žigolo.

Istini za volju, mozak mu je već divljao u lubanji, demoni su vrištali, a kraj tom mučenju nije bio nigdje na vidiku. Jebote, ako ne raščisti taj kaos, završit će u luđačkoj košulji kao Assail.

Psihoza je, na kraju krajeva, bila njegova stara prijateljica.

Štoviše, za njega je ludilo bilo poput prvog susjeda koji bi povremeno zanemario granice posjeda i ne samo prešao na njegovu zemlju, već bi mu ušao i u kuću.

I razvalio je.

Morao je učiniti nešto ili će ga pritisak izjesti – a činjenica da mu nije ni palo na pamet popričati s Jane o onome što mu se događa? Bilo je teško procijeniti je li to bio simptom ili sama bolest. Kvragu, možda je odgovor još i praktičniji. Ona je imala hrpu prioriteta, a vremena malo, a ako se u obzir uzme šira slika, kako se taj grozni rat polako primicao svom krvavom završetku, ma kako naposljetku izgledao, svima je bilo bolje da se ona bavi svojim pacijentima nego da pokušava spasiti njega od njega samog.

Podjela rada i sve to.

Dakle, da, postupit će onako kako zna ne bi li se opet vratio na zemlju. A onda, kad nogama ne samo da bude dodirivao tlo već i čvrsto stajao na njemu, nastavit će svoj život uz nju.

Zar je imao drugu mogućnost?

Dok je po stoti put čekao da mu neki drugi plan padne na um, donekle je ipak bio svjestan da traži odgovor na istom onom mjestu na kojem je i nastao problem. Od svog je sjebanog uma tražio način da opravda vlastitu nevjeru, iako je upravo njegov um bio taj koji je toliko nepouzdan.

Nema boljeg nego kad istražujete teren s pokvarenim kompasom, lampom bez baterija, naočalama za noćno gledanje kojima su puknule leće...

Miris seksualno uzbuđene ženke ispunio je krovni stan, ali on se nije okrenuo. Znao je tko je došao i tko stoji na vratima koja je ostavio otvorenima. Točno je znao i što je odjenula jer joj je rekao što želi vidjeti na njoj. Znao je da se u tom trenutku upravo spušta na koljena i ulazi na sve četiri.

Znao je da će čekati dok joj ne izda zapovijed.

Vishous je pružio ruku i dohvatio prvu bocu votke u nizu. Otvorio ju je kao profesionalac, na kraju krajeva, imao je dosta iskustva.

LAŽLJIVAC-PREVARANT-ŽIGOLO-LAŽLJIVAC-
PREVARANT-ŽIGOLO...

Pio je ravno iz boce sve dok mu nije počelo gorjeti u trbuhu koliko i u središtu grudi. Zatim se okrenuo.

Peto poglavlje

Samo malo, što mi to radimo? Pomislila je doktorica Jane kad su joj Assailovi bratići okrenuli leđa i zaputili se niz hodnik sportskog centra. Što je odlučeno?

John Matthew i Rhage odmah su uočili da je dvojac naumio otići, napustili svoje opušteno položaje pored staklenih vrata njezine ordinacije i dugačkim koracima krenuli za njima, prolazeći i pored nje.

Rhage je zastao, dok je drugi ratnik nastavio dalje. »Što su rekli?«

Prije nego je stigla i pomisliti na pacijentovu privatnost, odgovorila je: »Učinit će što moraju.«

»Znači... dovršit će priču?«

»Zapravo, nisu bili sasvim jasni.« Provukla je ruku kroz kratku plavu kosu. »Kasnije ću ponovno popričati s njima.«

Doimalo joj se neprimjerenim pritiskati ih, osim toga, ionako joj sve to skupa nije baš ni sjelo. Sutra kad padne mrak, nazvat će ih i vidjeti mogu li joj sve to malo bolje pojasniti. Ionako bez nje nisu ni mogli pristupiti Assailu – stoga se nije morala brinuti da će osmisliti neko svoje rješenje stavljanja točke na i.

Rhage se namrštio i oslonio ruke na bokove u crnim kožnim hlačama. »Pa, ako ti treba netko da ih doprati ovamo, samo nam javi.«

»Hoću, hvala.« Kad je Brat krenuo dalje, uhvatila ga je za ruku. »Hej, Rhage? Zar nije Vishous trebao biti s vama?«

»Da, jest. No onda su ga zvali pa je John Matthew preuzeo njegovu smjenu.«

»Je li... okej, u redu. Vjerojatno je u Jazbini.«

»Znaš, vas dvoje biste trebali uzeti malo vremena za sebe«, Hollywood se nasmijao, njegove su karipsko plave oči zablistale. »Samo radite. Oboje.«

»Nije istina...«

»Ne mogu se sjetiti kad sam vas zadnji put vidio za obrokom.« Slegnuo je ramenima i izvadio lizalicu Tootsie. Kad ju je pogledao, opsovao je. »Naranča. Ne volim naranču. S druge strane, izvadio sam je u mraku. *Tako je ona rekla.*«

Doktorica Jane se nasmijala. »Stvarno?«

»Obožavam Michaela Scotta, što da ti kažem.«

Rhage joj je prijateljski stisnuo rame, a zatim brzo dostigao blizance i Johna Matthewa.

Doktorica Jane je još jednom provjerila mobitel, a kad je vidjela da je na ekranu i dalje jedno veliko ništa, u glavi je preletjela popis svojih pacijenata. Assail je... tamo gdje je i bio. Luchas je bio na bazenu na fizikalnoj terapiji s Ehlenom. Na drugim krevetima nije bilo nikoga, a Rhampa i Lyric će morati pogledati tek za dva sata.

Palo joj je na pamet da Vishousu pošalje poruku i pita ga gdje je, ali ju je neki čudan, neugodan predosjećaj zaustavio – trebala joj je minuta da dokuči o kojem se točno osjećaju radi.

Smetnja.

Osjećala se kao da će mu smetati ako mu se javi, a što je više razmišljala o grču u grudima, to joj je situacija bivala sve jasnijom.

Kad je to počelo, zapitala se. Kad je počela misliti da smeta svom družbeniku ako mu pošalje poruku?

To je krivo, pomislila je. Potpuno krivo.

Okrenula se i zaputila prema ordinaciji, otvorila vrata i zaobišla stol i ormariće. Ormar s medicinskim potrepštinama nalazio se sa strane, pa je ušla u taj niski prostor, pronjuškala kroz podloške za pisanje, kutije s kemijskim olovkama i pakete papira za primanje. Kod tajnih vrata otraga unijela je šifru i zakoračila u tunel...

Istog je trena ukorila samu sebe zbog manjka učinkovitosti. Da se samo pretvorila u duha, izbjegla bi sve to otvaranje i zatvaranje, no što se više navikavala na bivanje u vlastitoj koži, takoreći, to je više poprimala navike i potrebe običnih smrtnika.

Iako se one na nju više nisu primjenjivale.

Osim toga... Poželjela je malo prošetati kako bi raščistila misli.

Podzemni tunel koji je povezivao sportski centar s palačom u kojoj je živjelo Bratstvo, kao i s Jazbinom, Vishousovom i Butchovom omiljenom gajbom, nalazilo se ravno preda njom, dalje kroz podzemlje, fluorescentna stropna svjetla bila su poput aviopiste kojoj se malo pobrkala gravitacija. Dok je hodala niz tunel, skinula je stetoskop s vrata i stavila ga u jedan od četvrtastih džepova na svojoj bijeloj kuti. Mantil joj je bio čist i plav, Crocsice crvene, čarape debelog kroja, marke L. L. Bean.

Koje je godišnje doba, zapitala se. Zima, valjda. Bio je... da, siječanj.

Kad je posljednji put izašla na zrak?

Okej, to i nije bilo tako davno. U proteklih nekoliko tjedana, ona

i Manny, njezin medicinski partner u svemu i svačemu, bilo da se radilo o kirurgiji, općoj medicini ili administraciji, odgovorili su na niz hitnih slučajeva na terenu u centru grada. Ali u takvim situacijama baš i ne možete uživati u godišnjem dobu – ni primijetiti je li vruće ili hladno. Ti su izlasci bili poput poslovnih putovanja izvan grada. Možda ste i posjetili New York, ali ne da biste pogledali neku predstavu, posjetili neki muzej ili pojeli nešto fino.

Ne, u tim je prilikama očajnički pokušavala spasiti nečiji život: Peytonin, Rhageov... brojne druge. Rane koju su Braća, ratnici i naučnici zadobivali u borbama s Degradacijskim društvom nerijetko su bile opasne po život, a ti joj vampiri nisu bili neki nepoznati pacijenti. Bili su njezina obitelj.

Ako bi iznevjerila ijednog od njih, nikad si ne bi oprostila.

Izlaz iz tunela u palaču bio je označen kratkim stubištem, ali ona je nastavila dalje, zaobilazeći stepenice.

Bože, što je dalje išla, to je jače osjećala jezu u trbuhu – premda to nije imalo nikakvog smisla.

Išla je kući. Vidjeti mužjaka kojeg voli.

Zašto bi je to mučilo?

Možda zbog cijele te situacije s Assailom. Možda je potmulo upozorenje u dnu njezina vrata bilo samo nakupljena napetost koja je prokuljala van sad kad je imala trenutak za sebe, osjećaj koji se prelio preko ruba. Da, mora da je to to. Hipokratova zakletva koju je dala kosila se s eutanazijom, i ona to nikako nije mogla pomiriti.

Dobrih sto, sto pedeset metara dalje, stigla je do pojačanih vrata koja su vodila u Jazbinu. Nakon što je upisala šifru, otišla je do

kratkog, niskog stubišta, a zatim prošla i kroz druga vrata...

Začula je zvuk usisavača i provirila iza vrata. Fritz, njihov prvoklasni batler, vozio je Dysona tamo-amo po duguljastom tepihu u kratkom hodniku. U svojoj crno-bijeloj uniformi izgledao je kao da je ispao iz oglasa za održavanje domova u kojem su se tražili samo engleski knezovi.

»Gazdarice!« Kad se više nije čulo brujanje usisivača, staro, naborano lice se nasmiješilo i podsjetilo je na zastore razmaknute da bi propustili sunčevu svjetlost. »Vratili ste se da se presvučete, dakle! Mislio sam da ste već napustili imanje, inače ne bih počeo s ovim, oprostite mi.«

Uzvratila mu je osmijeh kako bi mu dala do znanja da nije učinio ništa loše.

Ali bila je sasvim zbunjena. »Molim, što?«

»Vaš susret u gradu s gospodinom.« Fritz je blistao poput srcolike noćne lampe. »Tražio je da mu nabavim svijeće i pića za vas dvoje.«

Osjećaj zatupljujuće hladnoće pojavio joj se na tjemenu i cijelu je preplavio poput mlaza vode, sve dok ga nije osjetila i u nogama koje se napuniše njime kao da su čizme.

»Gazdarice?«

»Da, naravno. Ja... ah, da. Naravno.« Što li je ono pitao?
»Jednostavno ću otići ovako.«

»Njemu to neće biti važno. Bit će mu drago da vas vidi.«

Jane je još nešto rekla. Nije znala što. Zatim je otišla do druge prostorije. Dvosjed presvučen crnom kožom, stol za stolni nogomet,

sportske torbe, sve je bilo na istom mjestu na kojem je bilo posljednjih tko zna koliko noći, tjedana, mjeseci, godina.

Isto je vrijedilo i za Vishousov radni stol s računalima – samo što je sada, gledajući u sve te ekrane, kućišta i tipkovnice, primijetila da je sve zaključano, a ona nije znala nijednu šifru. S druge strane, nikad joj ne bi palo na pamet da ih pita – ili da se uopće pita što li radi dok sjedi u svojoj stolici, namrštena čela, s onim tetovažama na jednoj strani lica blago iskrivljena.

Oduvijek je pretpostavljala da radi na sigurnosnim sustavima, programiranju, ili da igra kviz Learned League.

Što li je još radio?

Ili... koga je još...

Okej, Glenn Close, pomislila je. Zašto se ne bi malo skulirala prije nego uistinu doznaš što se događa?

Možda je postojalo savršeno razumno objašnjenje za ono što je Fritz nehotice sugerirao. Možda je Vishous planirao nešto za njih, kao združeni par, samo što je još ništa nije pitao.

Provjerila je mobitel. Osvrnula se oko sebe. Čula ponovno paljenje usisavača.

Jedan dio nje nije htio ići u Komodor jer joj je to izgledalo kao špijuniranje. Nešto što bi učinio neki curetak, a ne žena. Istovremeno joj se sve činilo... previše stvarnim. Kao da joj je njezin društvenik nešto prešutio i sad se doista nalazi s nekim drugim...

Fučkaš to, pomislila je. Čekati da se vrati doma jednostavno je bilo previše pasivno.

Uostalom, trebao joj je doslovno trenutak da stigne do centra

grada. Jedna od prednosti toga da možete namjerno ispariti bila je ta što ste mogli birati između više od dva načina putovanja. Zahvaljujući V.-ovoj majci, Čuvarđjevi, Jane je sad mogla koristiti noge, motorizirano vozilo ili snagu uma kako bi negdje putovala, dok je potonje veoma nalikovalo vampirskom dematerijaliziranju. Njezin proces nestajanja i ponovnog pojavljivanja zahtijevao je jednaku koncentraciju i snagu volje, i mogla je to upražnjavati bilo gdje, bilo kad, najčešće bez obzira na udaljenost.

Sklopivši oči, zamislila je kako se pretvara u povjetarac, kako unosi nered u molekule zraka, kako postaje vjetar. Praznina. Lakoća. Staklo.

U prošlosti je uvijek funkcioniralo.

Da. Zbilja... Jest.

Da, pa, ne i večeras, pomislila je otvorivši oči.

Trljajući središte grudi, prišla je vratima Jazbine i izašla, u slučaju da Fritz završi s usisavanjem i ulovi je kako stoji tamo kao idiot. Kad je zašla u noć, duboko je udahнула kako bi se pribrala kad ju je dohvatio hladan zapuh ledenog siječanjskog zraka.

Kuća koju je smatrala domom bila je zdanje odvojeno od glavnog dijela palače, smješteno s druge strane dvorišta, nasuprot strogoj, kamenoj kući, svojevrsnoj planini na vrhu planine u kojoj je živjelo Bratstvo, ratnici i njihove družice. Ona, V., Butch i Marissa živjeli su u kući s dvije spavaće sobe i dvije kupaonice još otkako su njihove veze postale ozbiljne pa je s vremenom počela gledati na njih četvero kao na malu obiteljsku zajednicu.

Nakrivivši glavu, zagledala se u golemu, uspravnu palaču. Na rubovima krova nalazile su se vodorige, povrh tri ili četiri reda

rešetkastih prozora, dok su razna krila, katovi i tavanski prozori posvuda bacali sjene.

Zar bi vampiri živjeli na drugačijem mjestu?

Ponovno sklapajući oči, rekla je samoj sebi da se sabere – a u pomoć joj je priskočila vlastita disciplina. Postavši jedno sa zrakom, kretala se kroz tamu u vrtlogu od kojeg joj se, kad je tek počela prakticirati to, okretao želudac, no sad se osjećala kao da upravlja automobilom.

Putujući kroz noć prema centru grada, više nije bila materija, samo bitak, samo misli i osjećaji, duša koja je ostala netaknuta iako se tijelo pretvorilo u eter – što je značilo da su i sve njezine boli i nesigurnosti, njezina tjeskoba i stres, došli s njom.

Dalje od planine, među brežuljke. Kroz seoski krajolik. Preko predgrađa. Pored staromodnih stambenih zgrada, u urbano srce od nebodera, garaža i jednosmjernih ulica.

Komodor je bio neboder točno na rijeci Hudson, ništa manje impresivan od nebodera Nakatomi Plaza, spektakl od dvadeset ili trideset katova od čelika i stakla – a ona je sletjela, poput superjunakinje, na terasu točno na njegovu vrhu.

»O, hvala Bogu«, promrsila je kad je ugledala zamračene prozore krovnog stana.

Vishous *nije* bio tu s nekom drugom. Nije donio odluku koju će morati rješavati. Ispostavilo se da nije bilo nikakve prijekave, samo nesporazum kod batlera i paranoja kod nje koju bi, da je pametna i da želi održati svoju vezu čvrstom, iskoristila kao upozorenje da jednostavno prestane s tim. Vjerojatno je u posljednje vrijeme bila previše zaokupljena poslom – što nipošto ne bi bila izlika za nevjeru s

V.-ove strane, ali bi definitivno objasnilo udaljenost koju je počela zamjećivati među njima.

Da je osjećala istinsku povezanost s njim, ne bi je sve to toliko plašilo.

Izvadila je mobitel, pribrala se i poslala Vishousu poruku: *Hej, imam pauzu dva sata. Hajdemo se družiti!*

Vesela. Optimistična. Pozitivna. Ni tračak slutnje da je na trenutak izgubila vražji razum i pustila da je obuzme nesigurnost. Sad je samo morala pričekati da vidi što će odgovoriti.

Kako je vrijeme prolazilo, a ona nije primala nikakav odgovor, srce joj je opet počelo snažno lupati – pa je pomislila, dovraga, kao da joj je opet šesnaest godina i pokušava navesti onog dečka s matematike da je pozove van.

Obujmivši mobitel dlanovima, nastavila je čekati, ne osjećajući nalete vjetra ni hladnoće, ne primjećujući da se s te visine rijeka Hudson doima poput potoka, ne razmišljajući o svom promašaju.

Okej, u redu, o tome je ipak razmišljala.

Ali hej, ovo je ipak bila prilika za njih. Morali su se negdje maknuti i biti zajedno. Možda bi se mogli zaputiti do Rehvova velikog kampa? Nije se smatrala romantičnom osobom, ali ona stara viktorijanska kuća od cedrovine, s kamenim ognjištima i pogledom na jezero mogla bi biti pun pogodak. Snijeg posvuda, samo zimzeleno bilje koje daje neku boju. Bez ikakvih pritisaka ili obaveza. Mogli bi zajedno kuhati, spavati jedno pored drugog, ponovno ojačati ono što je svakonoćni život zamaglio.

Duboko udahnuvši, osjetila je nalet... optimizma? Sreće? Što god

bilo, toliko dugo to nije osjećala da nije ni znala kako definirati taj val topline.

Da, bio je to još jedan znak da je morala ponovno uspostaviti ravnotežu.

Kako i dalje nije primala odgovor, okrenula se prema rijeci. Druga strana Caldwellla bila je mnogo mirnija, s niskim zgradama koje su sjajile umjesto nebodera koji su svjetlucali.

Assail je živio malo dalje niz rijeku Hudson. Na poluotoku, u staklenoj kući.

Ili je barem *nekoć* tamo živio.

Što da radi s njim...

Iza nje se upalilo svjetlo pa se okrenula, s osmijehom na licu. ^{Londoniad} V. je bio tu, dobili su priliku da...

Namrštila se. Iza staklenih vrata, unutrašnjost krovnog stana bila je sva naopaka. Umjesto crnih podova i svakojakih luckastih stvari njezina družbenika, zatekla je smirujuću, sivu unutrašnjost, modemi namještaj, pomno izmjeren i postavljen.

Saxtonov družbenik, Ruhn, ušetao je s hodnika i nastavio prema kuhinji s površinama od crnog granita i aparatima od ulaštenog čelika.

Uzrujana i dekoncentrirana, spustila se na suprotnu stranu nebodera.

Prije nego ju je Ruhn vidio, da ne bi morala objašnjavati kojeg vruga radi na njegovoj terasi, nestala je.

Ovog je puta odmah znala da je na pravom mjestu. Šteta da je, po svemu sudeći, pogriješila tajming.

Jedna klizna vrata ^{balkandownload} V.-ova krovnog stana bila su širom rastvorena unatoč hladnoći, a crne su svijeće titrale po praznoj unutrašnjosti stana, osvjetljavajući ne samo njegove seksualne naprave, već i njega samog. Vishous je sjedio na svojoj ljujlački za seks, donji dio nogu opušteno je visio, glava mu je bila pognuta dok je gledao u mobitel. Nosio je kožne hlače, zbog čega joj je iz nekog glupog razloga laknulo, ali njegov snažni torzo bio je gol pa se zapitala tko mu je skinuo potkošulju koju je uvijek nosio.

Znači, primio je njezinu poruku.

Ili poruku nekoga tko ga je više zanimalo.

Iznenada je Jane osvijestila činjenicu da joj se dlanovi znoje, srce lupa, a želudac okreće.

Ovo nismo mi, pomislila je. Mi ne radimo ovakve stvari jedno drugom.

V. je podignuo glavu i okrenuo se prema njoj, namrštivši se.

Na trenutak je mogla samo upijati taj prizor. Vishous je bio nepobjediv. Posjedujući toliku inteligenciju, fizičku snagu i nevjerojatne reflekse, bio je napadač, agresor, protivnik sustava, uvijek pobjednik, razarač neprijatelja, izvor superiornosti na svijetu. Ali ne i večeras. Njegova su se široka ramena uvukla prema prsima, iscrpljenost je nalikovala mrlji u zraku oko njega.

Njegove dijamantne oči bile su tupe od krivnje kad su se usredotočile na nju.

Jane se počela povlačiti i prije nego je ustao i krenuo prema njoj.

»Ne«, rekla je u vjetar. »Ne...« ^{balkandownload}

Šesto poglavlje

Kucanje na vratima Soline spavaće sobe bilo je tiho, ali probudilo ju je kao da netko debelom šakom pokušava razbiti tanko drvo.
» *Vovó!*«

Tanašan rez svjetlosti probio je tamu, što ju je podsjetilo na svjetlosni mač. »Neki ljudi su ovdje, Sola. Hajde, ustani i obući se.«

Sola je posegnula za pištoljem na noćnom ormariću i pogledala na digitalni sat. Tri ujutro? »Gdje? Tko... ne otvaraj...«

»Upravo kuham. Dođi.«

Kuha? » *Vovó*, tko je...«

Vrata su se odlučno zatvorila, a Sola je ustala iz kreveta ni sekundu poslije, činjenica da je naposljetku zaspala posve odjevena ispostavila se kao sretna okolnost. Vani u tijesnom hodniku, otkočila je svoju devetku, držeći oružje iza sebe dok je hodala niz jeftini tepih.

Miris pirjanog luka bio je toliko izvan konteksta da je zaključila da sve to mora biti samo san. Da, zaći će za ugao i ušetati u bakinu kuhinju i vidjeti sasvim neočekivan prizor za njihovim stolom za dvoje. Bit će tu Lady Gaga ili Leonardo DiCaprio ili, dovraga, Leonardo da Vinci...

Sola je stala na mjestu. Na drugoj strani linoleuma, na dvjema stolicama od trske, sjedila su dva muškarca za koje je bila uvjerena da ih više nikad neće vidjeti.

Kad se identičan par očiju okrenuo u njezinu smjeru, prva pomisao joj je bila ta da stolice neće još dugo izdržati njihovu težinu

– no Assailovi su bratići riješili taj problem tako što su ustali. Nisko su joj se naklonili, što je bilo bizarno – no, istovremeno i nešto na što je već bila naviknula da rade svaki put kad uđe u prostoriju.

San, rekla je samoj sebi. Sve je ovo samo plod njezine mašte.

»Ti«, baka je naredila onome s desne strane. »Idi i donesi stolicu za moju Solu. Idi.«

Sto devedeset i pet centimetara mišića i kontrolirane agresije otkaskalo je u dnevni boravak kao retriever poslan po tenisku lopticu i vratilo se s foteljom, umjesto nečim lakšim. S druge strane, da ste ga pitali da donese četvrt litre mlijeka, on bi vam vjerojatno donio cijelo skladište.

»Oprostite«, rekao je pojavivši se iza nje.

Dok mu se Sola micala s puta, zapitala se kako je njezina baka mogla tako smireno rezuckati crvene i žute paprike.

»Moram se probuditi«, promrsila je Sola. »Odmah.«

»Sola, kava.« Baka je kimnula prema aparatu. »Ti počni.«

Dala si je nekoliko minuta da se probudi, a kako cijelu tu scenu nije zamijenilo kotrljanje po krevetu i otvaranje pospanih vjeđa, zaključila je da će se, privremeno, prepustiti.

»Što radite ovdje?« upitala je blizance kad su ponovno sjeli u strukturno nepouzidane stolice.

Bilo je gotovo nemoguće razaznati ih, ali jedna se razlika ipak pojavila kad je onaj s lijeve strane progovorio.

»Došli smo po vas.«

To je sigurno bio Ehric. Evale, koji je donio fotelju, nikad ne bi prvi progovorio. Na riječima je bio škrt kao Dickensov Scrooge.

»Assail«, šapnula je.

»Kava«, zapovjedila je njezina baka.

Sola je poslušala naredbu, a ruke su joj drhtale dok je zapinjala svoj pištolj i smještala ga u dno leđa, kako bi otišla do aparata za kavu marke Maxwell House. Nedugo zatim, sjela je na fotelju.

»Kažite«, rekla je. »Gdje je?«

Ehric je, prije svega, bio mužjak. Stoga, kad je ljudska žena sjela na stolicu koju joj je donio njegov brat, nije mogao a da ne primijeti njezinu ljepotu.

Nije bila ni nakićena ni šašava. Ne, ne, njegov rođak, Assail, ne bi odabrao jednu takvu. Sola ga je gledala ravno u oči, tijelo joj je bilo napeto kao da se sprema skočiti – ne u bijeg, već u napad.

A za pasom je nosila pištolj.

Ehric se blago osmjehnuo, što nije potrajalo. Nikad nije.

Sad je bila plavuša, a on je zaključio da njegov rođak ne bi odobrio tu promjenu. Nije se radilo o tome da joj je kosa neprivlačne nijanse, nije bila drska ni gusto nakovrčana, ali nije odgovarala njezinim tamnim očima ni sjećanju na njenu prirodnu smeđu kosu. Kosa joj je, pored toga, bila i kraća, ošišana oko ušiju i izbrijana na vratu.

Bio je to mudar odabir ako se htjela prerusiti u nekog drugog.

Svejedno, Assailu bi se više sviđala onakva kakva je bila prije godinu dana, no barem joj je lice bilo, kao i uvijek, strogo oblikovano, s glatkom kožom i senzualnim usnama. I njezina je jednostavna odjeća bila ista, tajice su joj bile crne, a majica s kapuljačom

mornarski plava, bez ikakvog logotipa ili slike.

Njeno vitko, izduženo tijelo ispod tih mekanih slojeva nije htio ocjenjivati, iz poštovanja ne samo prema svom rođaku, već i prema njoj. Ehricu se sviđala. Oduvijek.

»Onda?« grubo je upitala.

Kad su se on i njegov brat materijalizirali ispod njezina stana, zapitao se koji bi bio najbolji pristup – i poželio da su posjet najavili kako treba, tijekom dana, kucanjem na vrata i ljudskim pozdravom, u ljudima prihvatljivo doba dana za posjet. No, u ovom je trenutku već odbrojavao koliko im je vremena ostalo dok svjetlost rane zore ne zaprijeti njihovim životima.

Na kraju se odlučio za mentalni upad, zbog čega je osjećao krivnju, premda je svejedno tako postupio. Nije upao u Marisolinu glavu. Ne, nije bio siguran kako će ga primiti, a njezino je sudjelovanje bilo od ključne važnosti. Njezina je baka, gđa Carvalho, bila bolji odabir. Pomno se koncentrirajući, istovremeno se ispričavajući u sebi, povezo se s umom te starije žene i probudio je iz sna, pozivajući je na terasu kako bi ih pustila ne samo u zgradu, već i u stan koji je dijelila s Marisol.

Doista, Assailova bi ih ženka možda i odbila, ali ne i matrijarh njihove male zajednice. Ona je bila slaba na njih.

»Oprostite nam što ovako upadamo«, započeo je Ehric, »ali treba nam pomoć.«

Marisol je stišala glas jer nije htjela da je baka čuje. »Više se ne bavim tim. A ako vaš bratić nešto želi, trebao me je nazvati i poštedjeti vas puta.«

»Trenutačno nije u stanju da putuje.«

Žena se namrštila. »Zašto? Zapravo, nije ni bitno, samo me pitajte što morate tako da vam mogu reći ne.«

»Želimo da dođeš posjetiti Assaila.«

Žena je pogledavala od jednog do drugog. »Ne mogu to učiniti. Žao mi je, *neću* to učiniti. Zna zašto sam morala otići – a i vi to znate.«

Ehric ju je netremice promatrao, ali glas mu je i dalje bio blag. »Bio je tu za tebe. Kad ti je trebao...« Pogledao je prema baki i odahnuo primijetivši da se usredotočila na pripremu jela. »Kad ti je trebao... prijatelj... Assail je došao k tebi. Bio je dobar prema tebi i sad mu se moraš odužiti.«

»Nisam tražila od njega...« Sad je i ona pogledala u svoju baku. »Sam je odlučio tako postupiti. Nikad nisam tražila od njega da mi pomogne...«

»Sad bi bila mrtva...«

»Sama sam se spasila!«

Baka je kratko pogledala preko ramena što je bilo dovoljno da malo podese ton rasprave.

Ehric se nagnuo naprijed. »Duguješ mu. A mi želimo da mu pomogneš.«

Dok ju je tako promatrao, žena je skočila uvis i pošla do aparata za kavu. Budući da još nije završio svoj ciklus, stajala je pred njim i tapkala nogom. Kad je napokon završio, pomno je ulila napitak u šalice.

»I dalje pijete crnu?« promrsila je.

»Da, pijemo.«

Donijela im je kavu i opet sjela. Nakašljavši se, rekla je: »Zbilja mi je žao, ali nikad se više neću vratiti u Caldwell.« Značajno je pogledala u gđu Carvalho. »Razumijete zašto. Ma koliko ja bila... zahvalna... vašem rođaku, ne mogu se petljati u njegove poslove...«

»Došli smo iz privatnih razloga.« Ehrlic je kušao kavu i zaključio da je i više nego prihvatljiva. »Nije dobro. A mi se nadamo da mu ti možeš...«

»Ako je bolestan, mora otići k liječniku...«

»... dati razlog da se bori.«

Marisol se ukočila. »Bori? O čemu vi to pričate?«

Ehrlic se pripremio za to pitanje. »Rak. Assail ima rak.«

Laž mu je kliznula s jezika onoliko lako koliko bi ga istina ugušila. Ljudska žena nije morala znati da ju je svojedobno spasio vampir, s kojim je kasnije i spavala. A kad bi joj rekao da Assail pati od demencije uzrokovane apstinencijom od kokaina, ne samo da ne bi jednako suosjećala, već bi joj vjerojatno morao dati dodatno pojašnjenje budući da ljudi, očigledno, nisu tako reagirali na detoksikaciju.

Rak je bio druga priča. Nema veze što vampiri nisu mogli oboljeti od te bolesti, za ljude je ona bila najgora kazna.

»O... Bože«, šapnula je Marisol.

»Previše je ponosan da zatraži pomoć od tebe, jasno«, Ehrlic je morao odvratiti pogled. »Ali mi smo njegova krv. Nema toga što ne bismo učinili da mu pokušamo osigurati budućnost.«

»Ja mu nisam... Ja mu nisam ništa.«

»To si«, progovorio je Evale, »pogrešno protumačila.«

»Protumačila«, ispravio ga je Ehrlic. »I zato smo tu. Želimo da dođeš k njemu i... nadahneš ga, onako kako samo ti možeš.«

Kad je otvorila usta kao da im želi proturječiti, ignorirao je njezino protivljenje i podignuo dlán. »Molim te. Nemoj nam tratiti vrijeme ili se praviti glupa kad točno znaš zašto mu ti, od svih ljudi, toliko značiš.«

Iznenada je žena utihnula, a ta tišina kao da joj je stisnula čitavo tijelo, znao je da joj mora dati prostora da istinski osjeti vlastite emocije. Bilo čiji dodatni komentar samo bi joj dao priliku za obranu. Ona, i samo ona, mora donijeti tu odluku.

Budući da se tišina otegnula, gđa Carvalho stavila je tanjure ispred njega i njegova brata, hrana pred njima toliko je dobro mirisala da je sklopio oči, spustio bradu i udahnuo miris.

»Ukazali ste nam veliku čast, gospođo Carvalho.« Okrenuo se prema baki koja se vratila štednjaku. »Ne zaslužujemo ovakvu gozbu.«

»Jedite.« Čvornati je prst pokazao prema stolu. »Premršavi. Previše ste mršavi. Napraviti ću još.«

Ah, taj njezin ton. Odsječan, negodujući, s nepoznatim naglaskom. No oči su joj blago svjetlucale i on je znao da, iako se drži na fizičkoj udaljenosti, grli ih svojom hranom, iskazuje im dobrodošlicu ljubavlju koju prije nije poznavao.

Na kraju krajeva, siročad po definiciji nije poznavala ljubav i postupke jedne *mamen*.

Koristeći vilicu na najbolji mogući način, primijetio je da su jaja pomiješana s čudesnim začinima, a kad ih je počeo jesti, sa štednjaka

je počeo dopirati još jedan omamljujući miomiris.

»Kakav rak?« pitala je Marisol.

Ehric je posegnuo prema sredini malenog stola i izvadio jedan ubrus iz držača. Nakon što je obrisao usta, rekao je: »Vezan je uz krv, nedavno se pojavio i veoma je opak.«

»Gdje se liječi? U bolnici ^{Balkandownload} St. Francis?«

»Našao je privatne liječnike.« Prepoznala bi doktoricu Jane i Mannyja, a taj će most prijeći onda kad bude morao. »Njega koju prima prvoklasna je. Nema bolje, u to te uvjeravam.«

»Koliko dugo...« Nakašljala se. »Koliko mu je još ostalo?«

»Teško je reći. Ali pati. Puno.«

Zavladao je muk, u kojem se čulo samo njihovo jedenje.

»Prestao me je zvati«, izlanula je Marisol.

»Znači, bio je u kontaktu?« Nimalo iznenađujuće. No, onda se Ehric zabrinuo. »Je li ti išta spominjao?«

»Nije razgovarao sa mnom. ^{Balkandownload} Samo bi poklopio, ali to je bio on, znam da jest. A onda su pozivi prestali.«

»Da.«

Novi su tanjuri stigli na stol, ovog puta s nečim od kukuruza. A stigla je i još neka varijacija krumpira koju je prepoznao prema onome što je gđa Carvalho zamrznula za njih prije nego su otišle. Baka im se nije pridružila. Počela je prati suđe za sudoperom, a on je znao da se ne treba gnjaviti time da joj nudi pomoć. Gore u Caldwellu, dok su živjeli zajedno, on i Evale su samo jednom pitali mogu li joj ikako pomoći u kuhinji, a ona se uvrijedila kao da su nešto opsovali.

Tek kad su on i njegov blizanac dovršili drugo i treće jelo,

Marisol je napokon progovorila.

»Stvarno mi je žao«, rekla je. »Ne mogu se vratiti onamo. Morate shvatiti. Čak ni zbog njega, za nas nije sigurno gore u Caldwellu...«

Gđa Carvalho se ubacila s grubim riječima na njihovu materinskom jeziku, a unuka je pognula glavu jer nije htjela svojim neslaganjem pokazati nepoštovanje prema starijoj osobi. Unatoč tomu, Ehrlic je znao, prema izgledu brade mlađe žene, da neće popustiti.

»Pazit ćemo na vašu sigurnost«, ponudio se. »Obje ćete biti sigurne. Imate našu časnu riječ da vam se ništa neće dogoditi.«

Baka je opet progovorila, s rukama na bokovima, njezino se naborano lice snuždilo od negodovanja.

Marisol je ustala. »Ne. Nije sigurno. Možda bismo se mogli vidjeti preko FaceTimea, ili tako nešto. Ili možemo popričati preko telefona.

Ili...«

Kad je Ehrlic ustao sa stolice, Evale je učinio isto. »Jasno mi je. Oprostite što smo vam smetali.«

»Voljela bih da vam mogu pomoći«, Marisol je prekrížila ruke preko grudi. »Ozbiljno, da su okolnosti drugačije, ja...«

»Madam«, obratio se baki. »Bili ste veoma ljubazni i iskazali nam poštovanje ovim obrokom. Čuvat ćemo snagu koju nam je dao i koristiti je u vašu čast.«

Evale je promrmljao nešto u znak slaganja dok su joj se obojica klanjali.

Kad se uspravio, gđa Carvalho držala je ruke ispod grudi.

Naizmjenice je bila oduševljena njihovim poštovanjem i frustrirana vlastitom unukom.

Okrećući se prema Marisol, Ehric se i njoj naklonio. »Više vas nećemo zadržavati niti ćemo vam više smetati.«

Marisol je zinula kako bi nešto rekla, ali on se već zaputio prema vratima. Sam je izašao, držeći vrata širom rastvorena za svog blizanca.

»Ništa ne govori«, promrmljao je kad se Evale zaustavio na vratima. »Budi tiho.«

Kao i uvijek, njegov je bliznac drage volje šutio.

Sedmo poglavlje

Vishous je podignuo pogled kad je iznenada osjetio Janeinu prisutnost. Tamo, pomislio je, tamo u mraku, na hladnom vjetru, došla je k njemu.

Skočio je sa svoje naprave, a srce mu je snažno lupalo. I ne pogledavši je, osjetio je njezine emocije – i znao da ga je razotkrila.

»Jane«, viknuo je, prelazeći preko golog poda.

Stajala je vani na terasi, u svom nematerijalnom obliku, kao nejasan hologram sebe same, u bijeloj jakni, kuti i Croscicama. S plavom kosom i velikim, tamnozelenim očima, istovremeno mu je bila i bolno poznata... i netko iz drugačije, ranije inkarnacije njegova života.

Kad smo se ovako razdvojili, zapitao se.

»Što si učinio?« tiho je rekla.

Sirova bol, koja ga je umalo izbacila iz ravnoteže, buknila mu je u grudima. »Nisam je poševio. Nisam je ni taknuo.«

»Zašto...« Stavila je ruku preko usana. A onda je spustila. »Zašto, Vishous?«

Kad je nalet vjetra prohujao kroz prazan prostor među njima, čuo se kako govori: »Ne znam.«

»Ne... *ne znaš?*« Kad joj je ljutnja počela izbijati na površinu a ona se namrštila, prihvatio je taj oštri pogled kao bodež zariven u njegova prsa, koji je itekako zaslužio. »Nalaziš se s drugom ženom – ženkom, što god bila – iza mojih leđa i *ne znaš* zašto to činiš? Ti si

najpametnija osoba koju sam ikad upoznala, a čak i glupi ljudi znaju zašto varaju.«

Vishous je odmahnuo glavom. »Nisam te prevario.«

»Gdje ti je potkošulja?«

»Nisam htio da se ovo dogodi...«

»Sasvim sigurno nisi. Rekao si Fritzu da donese alkohol ovamo, a netko se drugi očito već pojavio.«

»Rekao sam ti, nisam je ni taknuo...«

»Sereš! I, molim te, poštedi me negiranja. Neću ti povjerovati. Zašto i bih«, pokazala je prema brojnim upaljenim svijećama, »kad ću imati ovu prekrasnu sliku u svojoj glavi do kraja života? Baš romantično, Vishous. Nadam se da je bila impresionirana...«

»Ostavila si nas.«

Jane se lecnula, a onda zagledala u njega. »Molim?«

»Ostavila si me, iako nikamo nisi otišla.«

»Ma što ti pričaš?« prasnula je.

»Nikad te ne viđam. Nikad nismo zajedno. Više se brineš za svoje pacijente nego za...«

»Stani malo.« Stavila mu je dlan pred lice. »Zar ćeš *ozbiljno* okrenuti ono što si upravo napravio tako da ispadne *moja* krivnja? Daj, odrasti...«

V.-u je glas eksplodirao s grudi. »Nakon bitke u skladištu ležao sam sav sjeban u klinici s ozljedom glave, a ti si rekla da ćeš se vratiti! Išla si po neki lijek za mene – ali kad si izašla kroz vrata moje bolničke sobe, znaš što sam rekao samom sebi? Neće se...«

»Sjedila sam pored tebe dok si ležao u nesvijesti! Dva sata!«

»... vratiti, i *nisi*.«

»Odjavio si se iz bolnice! Kad sam se vratila, Ehlena je rekla da si otišao!«

Naginjali su se jedno prema drugom, urlajući u vjetar, iskrivljenih lica i stisnutih šaka – a u kutku svoga uma osjećao je tugu što se sve svelo na to: izdaju. Bol. Ljutnju. Bilo je to upravo suprotno svemu onome što je mislio da imaju. Svemu što je mislio da jesu.

Bila je to jedna od onih svađa koja briše sve dobre stvari, pomislio je. Trajno.

Jane je zamahnula rukom kroz hladan zrak koji nijedno od njih nije primjećivalo. »Savršeno sam se brinula za tebe...«

»Koliko dugo?« procijedio je.

»Molim?«

»Koliko je vremena prošlo dok se nisi vratila u moju bolničku sobu?« Kad je odvratila pogled i prekrížila ruke preko grudi, kimnuo je. »Sat vremena, da. Možda i više. A dok si sjedila pored mog kreveta dok sam bio u nesvijesti, jesi li govorila Ehleni što da radi? Konzultirala se s Mannyjem? Reci mi, za koliko si pacijenata uspjela obaviti trijažu ili ih pregledati tijekom ta dva sata dok si navodno pazila na mene?«

Njezine su ga šumski zelene oči nanišatile. »Da se nisi *usudio* prebaciti ovo na mene. Nisam ja ta koja je išla na spoj s drugima.«

»Ono što sam učinio nije u redu, priznajem. Ali nisam to odradio do kraja. Nisam mogao. I premda to nije izlika...«

»Naravno da nije izlika! Lažljivac si. I zauvijek ćeš za mene ostati lažljivac...«

Bez upozorenja, iz njega je izašla istina. »Moja majka je mrtva. Jesi primijetila? Je li ti to ikad palo na pamet?«

Na trenutak ju je zbunio. »Kakve veze ima Čuvarđeva s ovim?«

Vishous je polako odmahivao glavom. »Niti jednom me nisi pitala kako se osjećam. Nisi me pitala ni kako sam otkrio da je nema.«

Jane je ponovno odvrtila pogled. Pa se predomislila. »Mislila sam da te nije briga. Nastavio si dalje kao da se ništa nije dogodilo. Mrzio si je.«

»Nikad nisi pitala, u tome je stvar.«

Jane je ogorčeno trljala lice, trljala ga i trljala. »Vishous, slušaj, nije te baš lako pročitati, a emocije te ne zanimaju. To je kao da kriviš mene za vlastite, ključne osobine. Kako sam mogla znati...«

»Bio sam u skladištu s Braćom i Kopiladi. Bio sam u jebenom metežu koji je mogao završiti jebeno drugačije nego što jest. Nikad me nisi pitala kako je bilo. Nikad nisi sjela sa mnom...«

»To je posao Bratstva! Ionako nikad ne pričate o tim stvarima, nikad!« Bacila je ruke u zrak. »Moraš gledati i s moje strane. Kritiziraš me jer sam te napustila, a ja nisam radila ništa čemu me ti nisi naučio. Nikad sa mnom ne razgovaraš o borbi. Ne pričaš mi o ratu. Nestaješ iza onih računala kao da su kamuflaža iza koje se skrivaš. Što bih trebala raditi? Sjediti na fotelji preko puta i plesti goblene dok se ti ne udostojiš pitati me da ti donesem nešto da gricneš? Fućkaš ta sranja iz 50-ih. Ako si želio kućnog ljubimca, trebao si nabaviti mačku.«

»Kako god, Jane. Dolaziš doma nakon petnaest, osamnaest sati na poslu, u komadu. Napola si mrtva, vučeš se, jedva gledaš. Stavio

sam te u krevet nakon što si već zaspala na tom kauču više puta nego što se želiš sjetiti...«

»Ti pacijenti nisu stranci. Osobe koje liječim su tvoja *obitelj*.«

»A ti si mi *družica*. Ili si to barem bila. U posljednje vrijeme, nisi ni neka cimerica.«

Jane je zaškiljila. »Možeš li zamisliti, barem na pola sekunde – ako imaš toliko vremena usred svoje epopeje – kako bih se osjećala kad bi jedan od te Braće ili ratnika umro u mojoj smjeni? Kad se ne bih brinula za njih kako treba? Kad bih donijela lošu odluku, iako ne posjedujem uvijek sve informacije i odgovore? Ti se vani boriš s Degradacijskim društvom, ali ja čistim za vama, i radije bih bila nikakva jebena žena tebi nego loša doktorica njima u slučaju da su na samrti.«

V. je prekrižio ruke preko prsa i kimnuo. »Jasno si dala do znanja koji su ti prioriteti. Dobro sam upoznat s njima.«

»A ti si *baš* impresivno prihvatio da nije po tvom. Ako si već htio o nečemu razgovarati, zašto jednostavno nisi načeo temu?«

»Pogledaj poruke.«

»Nikad te ne ignoriram kad mi se javiš.«

»Sigurna si u to?«

»Da. *Uvijek* ti odgovorim.«

V. se zagledao u nju, osjećajući da više nimalo ne nalikuje samome sebi. Nije imao pojma kako se pretvorio u tu septičku jamu zbunjenosti i ljutnje, čelični bodež kojem je oduvijek nalikovao pretvorio se u plastični kuhinjski nožić. Znao je samo da tako više ne može.

Nije prosjak. Nije pičkica. I nije žrtva u ovoj situaciji... niti je Jane. Sada su dvije osobe koje su pošle svaka svojim putem, a tisuću uzastopnih odluka koje su s vremenom donijeli razvodnile su njihov odnos umjesto da su ga produbile.

Glupa odluka koju je donio samo je rasvijetlila cijelu tu situaciju, a emocije koje su osjećali i koje su tek sada pokazivali bile su rezultat dolaska do točke na kojoj su se trebali naći prije mnogo vremena.

»U meni je vrisak, Jane«, pokazao je na vlastitu glavu. »Tu unutra je vrisak, a ja ludim. Previše je to za mene, a u prošlosti sam znao što činiti da prebrodim vrijeme dok taj vrisak ne nestane. A to definitivno nije razgovor. Znaš još nešto? Ti si jedina osoba kojoj bih to ikad rekao. Mučim se živjeti u vlastitoj koži i ne ponosim se time – jebeno to *mrzim*. Ali moram nekako funkcionirati. Razumiješ? Ne mogu iznevjeriti Wrathu i Bratstvo. Moram ići na teren i boriti se i biti oprezan i obaviti svoj jebeni posao, a ovo«, uperio si je prst u lubanju, »mora biti u redu. Nisam je ni taknuo. Kad je došlo do toga, nisam mogao, ne zato što je to moralno pogrešno, već zato što ja *želim* biti s tobom. Mrzi me zato što sam donio lošu odluku iz očajja, ako ćeš se tako bolje osjećati, ali nisam je poševio i nikad više to neću ponoviti.«

Jane ga je dugo promatrala. »Što si učinio ili nisi, nije bitno. Što se mene tiče, od sada si slobodan mužjak.«

Kad je Jane čula kako joj te riječi silaze s usana, dio nje bio je šokiran. Nije očekivala da će otići tako daleko, no emocije su joj bile daleko brže od uma, a ljutnja, frustracija i bol bili su toliki da su je preuzeli.

»Ne misliš to«, odsutno je izjavio Vishous.

U tišini koja je uslijedila promatrala je njegovo lice i otkrila da su joj nekoć poznate crte sada bile strane, kao da je uzrujanost prouzročila neku vrstu amnezije. Kratko ošišana crna kosa, bijele zjenice s plavim vanjskim obrubom, tetovaže na sljepoočnici, kozja bradica, sve je bilo isto... pa ipak nije prepoznavala nijedan detalj na njemu.

Više te ne poznajem, pomislila je.

»Vraćam se na posao«, rekla je.

»Naravno.«

Uperila je prst u njega. »Nisam *ja* negativac.«

»Niti sam ja.«

»Onda zašto su sve one svijeće tamo upaljene? A kad smo već kod toga, lijepa ti je majica.« Pogledala je u njegova gola prsa, okrugli ožiljak na prsnim mišićima označavao je pripadnost Bratstvu. »Idući put kad me budeš htio uvjeriti da nisi bio s drugom ženom, pokušaj ne biti polugol.«

»Jane. Moramo popričati o ovome.«

»Upravo jesmo. ^{ndomlad}Više si nemamo što reći.«

Kad je posegnuo prema njoj, odlučno je zakoračila unatrag, a osjećaj da je nešto prošlo kroz njezino tijelo naveo ju je da spusti pogled.

Prošla je kroz staklene panele koji su služili kao sigurnosna ograda oko terase. Bila je toliko uznemirena da se pretvorila u duha i provukla kroz razmak u molekulama stakla.

»Idi onda«, Vishous je hladno rekao. »Zakopaj se u poslu. Ako ikad ponovno izađeš na zrak i poželiš razgovarati, znaš gdje ćeš me

naći.«

I eto ga, pomislila je, taj patronizirajući ton i rezerviranost koju je tako dobro poznavala. Vishous je opet bio s druge strane svojih vrata, zabarikadiran i zatvoren, udaljen, iako je stajao tik pred njom.

»Tako si prokleta superioran«, promrsila je.

»Ja sam sin jebenog božanstva. A ti bi da budem prosječan?«

Zagledala se preko njegova ramena prema svim onim upaljenim svijećama. Njegovim »igračkama«. Onoj napravi. »Samo da znaš, najradije bih da te nikad nisam ni liječila onomad u ^{Balkandownload}Št. Francisu. Da barem nisam radila one noći kad si došao.«

»Pa, neka to bude zadnja stvar oko koje ćemo se složiti. Živjeli mi.«

Oboje su se okrenuli u isto vrijeme, on kako bi se vratio u svoju jazbinu zla, ona kako bi nestala odatle.

Na trenutak ju je mamilo da se samoпусти, da prizove svoj tjelesni oblik iпусти gravitaciji da učini svoje, da jezgrabi i prasne njome o pločnik. Ali taj bi udarac imao učinka samo ako bi bila ostala u fizičkom obliku. ^{Balkandownload}Čim se više ne bude mogla kontrolirati i opet postane nevidljiva, vratit će se u ovo isto, nenormalno stanje.

A možda i izvitoperi pri kontaktu s tлом. ^{Balkandownload}Ili možda njezina vanjština napukne i raspadne se, ostavljajući duh nezaštićenim.

Nije namjeravala otkriti. Od svega što si nikada neće dopustiti, na samom se vrhu nalazilo to da je slomi neki muškarac. Mužjak. Kako god.

Boljelo ju je, da. Razočaranja je bilo na bacanje. Osjećaja da je sve to ili ružan san ili niz pogrešnih skretanja na GPS-u njezine

sudbine. Ali odbijala je dopustiti da je to potopi. V. se ponašao krajnje nerazumno, nepošteno i kretenski, misleći da može nju optužiti za njihove probleme.

Dok je putovala natrag prema imanju Bratstva, prva joj je pomisao bila da ode ravno u sportski centar i smjesta se baci na posao. Uvijek je trebalo napisati neki lijek na recept ili unijeti kakvu promjenu, a imala je i sastanak s Laylom i mladima. No umjesto toga spustila se pred vratima Jazbine, nadajući se da je Fritz završio s usisavanjem tepiha.

Nije bila te sreće.

Kad je ušetala – ili proletjela – kroz ulazna vrata, osjetila je miris starinskog sredstva za čišćenje Spic & Span s blagom natruhom mente, i doista, *slugan* je zamijenio svoj crni sako za pregaču koja mu je pokrivala čitavo tijelo dok je ribao kuhinjski sudoper, uronjen u njega do laktova. »Gazdarice!« Doimao se zbunjenim kad se okrenuo prema njoj, s gumenim žutim rukavicama do lakta kao da je kirurg koji se upravo sprema otvoriti pacijentov grudni koš. »Vratili ste se?«

»Samo da uzmem par stvari. Ne obaziri se na mene.«

Fritz se toliko nisko naklonio da je gubicom umalo dotaknuo vrhove lakiranih crnih cipela. »Mogao sam vam ja spakirati stvari, ako ste vas dvoje mislili negdje drugdje provesti dan...«

»Ništa ti ne brini. Podovi i kuhinja su mnogo važniji.«

Osmjehnuo se s olakšanjem i zadovoljstvom, zbog čega je laž ipak vrijedila. Istini za volju, nije marila ni za podove ni za kuhinju. Ni za krov ni za dimnjak – je li Jazbina uopće imala dimnjak? To više nije bila njezina briga.

»Idem po svoje stvari«, promrsila je.

»Možda da vam ipak pomognem...«

»Ne«, promijenila je ton glasa. »Ovo je privatno.«

»Naravno, madam.« Batler je malčice porumenio. »Nastavit ću sa svojim poslom.«

»Zahvalna sam ti, Fritz. Kao i uvijek.«

Kad je on veselo nastavio sa svojim ribanjem, ona je odmarširala niz hodnik kao Ivana Orleanska, spremna za rat. Kad je stigla do vrata onoga što je nekoć bila njezina spavaća soba, nije ni oklijevala, odmah je otišla do...

Jane je usporila. Zastala. Zagledala se u krevet na kojem su bili razbacani jastuci i zgužvan poplun. Na jednom se noćnom ormariću nalazio udžbenik iz kvantne fizike, njegovom, ne njezinom, i čaša napola puna vode, njezina, ne njegova, na drugom ormariću.

Bilo je nemoguće ne pomisliti na prethodni dan, kad je napunila onaj vrč iz kuhinje i došla tu gore, kao i obično.

Rijetko kad znate da nešto radite zadnji put. Ne, to saznanje obično dođe kasnije.

Nakon što se pobrinula za svoju dozu H₂O, sjetila se da je sjedila na svojoj strani kreveta, glave obješene od iscrpljenosti. Ramena i vratna kralježnica gorjeli su joj od napetosti, tetive koljena su je boljale jer je dugo stajala nagnuta nad Tohrmentovom potkoljenicom. Ponovno mu je puknula Ahilova tetiva i morala ju je kirurški sanirati. Sve bi to bilo prilično uobičajeno – da se zahvat koji ne bi trebao trajati više od sat vremena nije rastegnuo na tri zbog anomalije kostiju i hrpe zaraslih rana.

Bacila se na krevet i pokušala ostati u tijelu zato što se nadala da će se V. isključiti iz svojih računala i doći k njoj. Naposljetku se primamljivi mir koji je nudilo spavanje pokazao neodoljivim, a ona mu se prepustila i nestala, tako da je od nje ostala samo udubina na pokrivaču, na mjestu gdje je trebalo biti njezino tijelo i sva njegova težina.

»Da, zato što sam pomagala njegovu Bratstvu«, promrsila je odlazeći do ormara i vadeći sportsku torbu.

Vadila je stvari s polica u ormaru ne obraćajući pažnju na to što uzima. S druge strane, njezina se garderoba uglavnom sastojala od kuta... i još kuta. Trebala je još samo grudnjak i donje rublje. Ušavši u kupaonicu, uzela je svoju četkicu za zube i tubu Cresta.

On je koristio Colgate.

Eto. Nisu se ni trebali spetljati.

S tim na umu, napustila je to mjesto, nastavila dalje kroz podzemni tunel, vraćajući se tamo gdje su je trebali... i željeli.

Osmo poglavlje

Idućeg jutra oko osam, Sola je posjetila trgovinu u susjedstvu s popisom namirnica na kojima je inzistirala njezina *rovó*. Bio je dobar osjećaj znati da nešto mora obaviti. Nešto normalno i jednostavno, ali svejedno potrebno.

Ključ svega bila je distrakcija. Inače bi se odmah počela pakirati i zaputila u Caldwell.

Što je bila zbilja glupa ideja.

Ulazeći u trgovinu, koja je nalikovala Walmartu koliko i zaprežna kola urbanom prometu, uronila je u svoj zavičaj. U tijesnom malom prostoru svi su redovi među policama, cijene i etikete bile na španjolskom. U pozadini je tiho svirala latinoamerička glazba koja je više nalikovala ugodnom mirisu u zraku nego nečemu što bi uho registriralo. Svi radnici u trgovini imali su tamnu kosu, tamne oči i tamnu kosu, baš poput nje.

To jest, i ona bi imala tamnu kosu da je nije posvijetlila. Bože, kako je mrzila tu plavu kosu. Idućeg će se mjeseca, dovraga, obojiti u crveno.

Provjeravajući popis, čitala je bakine škrabotine kao da su njezine, šašavi raspored samoglasnika i suglasnika drugima je bio nečitak, no za nju je bio lagan.

Trebat će joj...

Papričice *habaneros*... *Locotos*... *Pequins*? I jedna čili papričica – koju ste svejedno mogli nabaviti na tom mjestu iako je potjecala iz

Indije, a ne Južne Amerike.

Zar ju je baka pokušavala ubiti kapsaicinom?

» *Ostavio sam vam malo plantana banana*«, rekao je muški glas na španjolskom.

Sola se osvrnula preko ramena i silom nasmejala. Tip koji joj je prilazio u rukama je držao nešto što je nalikovalo – da, zapravo su to bile zbilja lijepe plantana banane, a i one su bile na njezinu popisu.

»Hvala«, odgovorila je.

» *Donijet ću vam košaru.*« Požurio je do hrpe košara pored vrata i uzeo jednu s vrha. » *Evo.*«

Dok joj je pružao plastičnu žutu košaru s dvostrukom ručkom, Sola je potegnula bejzbolsku šiltericu niže prema licu. Ne zato što je tip bio ljigavac. Bio je lijep latinoamerički mladić sa zlatnim križem oko vrata, ljubaznim očima s gustim trepavicama, lijepo obrijan i ošišan. Vjerojatno je cijeli svoj život proveo u toj četvrti, a možda su njegov otac, stric ili rođak posjedovali tu trgovinu. Sasvim prirodno, htio se oženiti i imati djecu s lijepom Latinoamerikankom jer su ga na to vjerojatno tjerale žene u njegovoj obitelji. Bez sumnje bi preuzeo vođenje trgovine kad starijoj generaciji prođe vrijeme.

Nije bilo ničeg kontroverznog, jezivog ili prijetećeg u njemu. A promatrao ju je s poštovanjem – i nadom.

Nemaš pojma tko sam, pomislila je.

Sola je primila košaru. » *Hvala.*« No zapravo je htjela reći: *prestani.* » *Ali ne morate ništa ostavljati za mene.*«

» *Uvijek ih kupujete utorkom.*«

Doista? Morat će to promijeniti. Predvidive navike bile su

nepoželjne za ljude poput nje. »*Potražiti ću ostale stvari s popisa pa idem dalje.*«

Kad su transparentna vrata zaškripala i glasno označila nečiji ulazak, promotrila je muškarca koji je ušao. Četrdesetak godina. Široka jakna. Tamne naočale. Mogao bi biti redarstvenik. Ili diler. Ili običan tip koji kupuje ručak na putu za posao.

»*Mogu li vam pomoći s nabavkom namirnica?*« Tip iz supermarketa kimnuo je prema njezinu papiriću. »*Ako želite da vam nekad nešto donesem, mogu i to učiniti. Imamo dostavu.*«

»*Ne, u redu je. Hvala.*«

Tip u širokoj jakni prošao je pored njih naoko je ne primijetivši, a nije joj ni odmjerio stražnjicu misleći da ga ne vidi. No, to ništa nije moralo značiti. Možda je svejedno bio dio Benloiseove ekipe koja ju je napokon pronašla.

Sola je počela koračati malo dalje iza njega promatrajući gib njegove jakne i potencijalne znakove da nosi pištolj. Kad je zastao pored izložene robe, podignula je svoj papirić i pogledom ponovno počela pratiti bakin rukopis. Savršen tajming – nalazila se u redu s limenkama rajčice.

Kad je čovjek nastavio dalje ne uzimajući ništa s police, i ona je krenula za njim.

Na kraju je završio na odjelu s hladnjacima, uzeo dvije gotove tortilje od piletine za mikrovalnu i Coca-Colu. Ostavio je novac pored blagajne i rekao nešto na španjolskom njezinu prijatelju s košarama i bananama. Zatim je nestao.

Nije duboko odahnula s olakšanjem, a njezina napetost nije

popustila.

To je sad bio njezin život. Kamo god išla.

Okrećući se natrag, zato što je štošta propustila uzeti tijekom tog uhođenja, uzela je sve što joj je trebalo i otišla do blagajne da plati. Mladić je prišao i najprije unio kupovinu onog muškarca, a zatim počeo skenirati barkodove i provlačiti kutije, limenke i kartone ispod čitača.

»*Imamo puno redovnih mušterija*«, rekao je. »*Moj stari, vlasnik ove trgovine, još se sjeća njihovih očeva i djedova.*«

»*Odanost je dobra.*«

»*Ali dolazi nam i sve više novih lica. Ljudi se doseljavaju iz drugih mjesta.*« Podignuo je pogled s osmijehom na licu kao da se nada da će ona popuniti svoj dio teksta. »*Odakle ste vi?*«

»*Niotkuda.*« Izvadila je novčanik i pokušala procijeniti koliko će je to koštati. »*Nisam niotkuda.*«

»*Ja sam rođen ovdje, ali moji roditelji potječu s Kube. O, imam kupon za ovo.*« Sagnuo se ispod pulta...

A ona je posegnula za pištoljem, uvukavši ruku u jaknu.

Zaustavljajući tu instinktivnu reakciju prije nego mu skine glavu s ramena, natjerala je samu sebe da se kontrolira. I doista, on se uspravio s pohabanim starim fasciklom prepunim šarenih letaka, a ne oružjem.

»*U redu je*«, rekla je kad je počeo listati stranice. »*Doista.*«

Podignuo je pogled. »*Rado ću pomoći.*«

»*Malo mi se zuri.*«

»*Okej.*« Slegnuo je ramenima i odložio fascikl. »*Čeka vas*

naporan dan?»

Pretvarala se da proučava izbor listića za lutriju iza njega, snopovi listića plazili su iz svojih vertikalnih džepova kao pasji jezici u kolovozu. »*Jeste li ikad prodali dobitni listić?»*

On je kimnuo i nasmijao se. »*Prošli smo tjedan dobili pedeset dolara.*«

»*Izvanredno.*«

Kad je sve zbrojio, dala mu je novac i sama sve spakirala u vrećice dok joj je on vraćao sitniš. Zatim je nestala odatle, kratko ga pozdravivši.

Morat će pronaći drugo mjesto za kupovinu, što je bilo bezveze jer je ova trgovina bila veoma blizu i imala je jako dobre – pa, plantana banane, između ostalog.

Jednom na ulici, noseći plastične vrećice s namirnicama koje je naručila njezina *vovó*, hodala je brzo, skenirajući lica svih osoba koje su išle prema njoj, kao i prolaznika preko puta i onih iza nje. No, za nju nije bilo straha. Ni paranoje.

Okej, malo paranoje možda ipak jest bilo. Balkandownload Ukratko, živjela je u onoj zadnjoj sceni iz *Obitelji Soprano*, čekala i čekala da se dogodi neki neočekivan kraj – samo što nije bilo soundtracka s albuma *Journey*, a i imala je bolju frizuru od Tonyja. I bolji struk.

Povratak u Caldwell neće promijeniti stvarnost nabolje, podsjetila se. Ljudi koji su je ganjali neće joj progledati kroz prste zato što se vratila iz humanitarnih razloga. Njezina savjest za njih će značiti samo da im se osmjehnula sreća.

Pod pretpostavkom da je već nisu pronašli i samo se još moraju

otkriti.

Kad je izašla iz dizala na petom katu svoje zgrade, nije se osjećala bolje ni po kojem pitanju. Ni oko Assaila. Ni oko sjena koje je još bacao život koji je ranije živjela. Ni oko...

Kad je otvorila vrata stana, stala je na mjestu i opsovala.

Pored fotelje koju su ranije premjestili stajao je kovčeg. Kao i sportska torba, par zimskih kaputa, dva para rukavica i šalova i e-čitač njezine bake.

» *Vovó*«, zastenjala je.

Njezina se baka pojavila odostraga, gdje su se nalazile spavaće sobe. »Sad idemo. ^{Balkandownload}Vozimo do kraja. Dolazimo sutra osam ujutro, ako bez pauze.«

» ^{Balkandownload}Ne.«

»U pravu si. Oko deset.«

Njezina se baka presvukla iz kućnog ogrtača u jednu od svojih vlastoručno skrojjenih haljina. Navukla je čak i hulahopke i cipele s niskom ^{Balkandownload}petom. Kosa joj je bila nakovrčana i natapirana pa je izgledala kao izbljedjela verzija smeđe kacige Sally Field iz *Čeličnih magnolija*, i da, stavila je i ruž.

»To nije dobra ideja, *vovó*.« Sola je pustila da se vrata sama zatvore. »U Caldwellu nije sigurno.«

»Oni će nas paziti.«

Sola se osvrnula po stanu, promatrajući njegovu bezličnost. ^{Balkandownload}Zatim se netremice zagledala u svoju baku. »Znaš kakav je čovjek Assail. Znaš čime se bavi.«

»I?«

Kad su se te stare oči zagledale ravno u nju, ponovno je poželjela opsovati. Ali znala je da ne smije. A trebala je znati i da su riječi »kriminalac« ili »protuzakonito« za njezinu *vovó* bili relativni pojmovi. Žena je imala dugačku povijest s ljudima koji su bili daleko od poštenjaka.

Točnije, bližnjima koji baš i nisu poštovali zakon.

Okej, vrijeme je da izvadi pravo oružje, pomislila je Sola.

»Nije katolik.«

»Preobratit će se.«

»*Vovó*.« Odmahnula je glavom. »Moraš prestati s tim. Sve i da mu pomognemo – a iskreno, što bih ja mogla učiniti za nekoga tko umire? – nije da ćemo se on i ja vjenčati, ili nešto slično.«

»Idemo sad. Zašto razgovaramo?«

Starica se sagnula, prebacila zimski kaput preko ruke i uzela svoj e-čitač.

Isuse, pomislila je Sola. Sad je znala što su sve ljudi morali trpjeti kad bi je naljutili. Bila je nepomična ko zid.

Sklopila je oči. »Zavjetovala sam se Bogu. Obećala sam Mu, ako me spasi, ako mi dopusti da te još jednom vidim, odreći ću se... onog života... zauvijek.«

»Assail, ja sam zvala. Ja sam ga zvala one noći kad si oteta. Došao je kad sam trebala. Bog te je vratio meni preko njega. Dakle, sad idemo. Pomoći onome tko je pomogao nama. Tako treba.«

Sola je premještala plastične vrećice s namirnicama kako bi je ruke i prsti manje boljeli. Kad ni to nije pomoglo, spustila je teške vrećice na pod.

»Ne znam mogu li te tamo gore zaštititi. Ili sebe.«

»Ja kažem, oni će nas paziti.«

Hoćeš li mi oprostiti, Vovó, zapitala se. Ako nešto pođe po zlu, hoćeš li mi oprostiti?

Hoću li ja oprostiti sebi?

»Samo ti si važna«, promuklo je rekla Sola.

Baka joj je prišla. »Idemo. Tako Bog nalaže.«

»Kako znaš?«

Osmijeh koji je dobila zauzvrat bio je star, mudar i veoma lijep. »I ja sam se molila. Djevici Mariji. Molila da opet vidiš Assaila, a onda je Bog poslao one muškarce u našu kuću sinoć. Idemo sad. Hajde.«

To rekavši, njezina se baka, koja ne samo da nije imala vozačku dozvolu već je mogla dohvatiti pedale samo na triciklu, zaputila prema vratima.

»Ponesi i namirnice zajedno s kovčezima, Sola«, naredila je preko ramena.

Deveto poglavlje

Bilo je malo poslije deset sati navečer, dvije večeri poslije, kad se Vishous materijalizirao u uličici u centru grada, u zavjetrini oronulih zgrada bez dizala na istočnoj strani gradskog pazuha od nebodera.

Pukom srećom, zahvaljujući redovitoj rotacijskoj smjeni nije morao noć prije biti na dužnosti, pa se uspio izolirati na dobra dvadeset i četiri sata, spavajući na skromnom ranču na kojem je Layla živjela onda kad se otuđila od ostalih u kući. V. se nije javio nikome, nije čak ni Fritzu rekao da mu donese hranu i piće.

Tu je lekciju itekako naučio, hvala kurcu.

Osim toga, sendviči iz Arbyja su mu bili sasvim u redu u mladenačkim danima, pa tako i sad.

Kad se njegovo vrijeme da se malo pribere primaknulo kraju, dio njega razmišljao je o tome da se sasvim otkači i trajno preseli negdje drugdje. Dovraga, postojala je hrpetina mjesta na koja se mogao povući mužjak koji nije želio da ga nađu. Međutim, naposljetku je ipak zaključio da će se radije boriti nego povući kao pičkica.

S tim na umu, Hummer koji je tražio pojavio se iza ugla ulice poput predatora koji vreba večeru, ugašenih ili prigušenih svjetala, a para iz auspuha izvijala se u narančastim i crvenim nijansama. Kad se zaustavio pred njim, otvorila su se suvozačeva vrata, dugačka noga s čizmom na kraju zagazila je do vezica u prljav, ugažen snijeg.

Butch O'Neal je bio čovjek od dobrih trideset i pol godina, manje-više. A sada, nekadašnji detektiv za umorstva ne samo da je

bio vampir, već je bio i u rodu s Wrathom. Jedan od rijetkih koji su preživjeli iznenadni prijelaz, ne samo da je dobio na visini već mu je i tijelo osnažilo kao da je žderao steroide i dizao željezo poput Ahnolda u dobrim starim danima. Kompaktan kao buldog, u borbi opak kao zmija, odan kao pravi navijač Red Soxa, bio je brat kojeg Vishous nikad nije imao.

A i gad je znao previše toga.

»Hvala na vožnji, Q... Molim? Da, poslat ću ti poruku.« Nagnuo se natrag u terenac. I nasmijao. »Itekako.«

Policajac je zatvorio vrata, rukom u rukavici lupnuo po vratima i odmaknuo se u stranu kad je Qhuinnov drugi oklopni terenac zagrmio naprijed. Prvi su mu maznuli pred trgovinom – brat je ostavio ključ u volanu. Toliko o pozivnici da se malo provozate.

V. je podignuo ruku kad je vozilo prošlo pored njega. A zatim je počeo odbrojavati u sebi. Tri... Dva... Jedan...

»Onda«, Butch je potegnuo kožne hlače uvis iako su mu već stiskale muda kao suspenzor. »Kako s'?'«

»Idemo u patrolu.«

»Gdje si bio?«

»Vani.« Zašto, dovraga, nije mogao živjeti u špilji svih ovih godina. Sam. »Dosta mi je ovog razgovora, zbilja.«

Dok je koračao sredinom ulice, V. je promatrao prozore trošnih zgrada s obje strane. Na ama baš svakoj od njih zastori su bili spušteni, a većina je prozora bila zatamnjena. Oni u prizemlju imali su i željezne rešetke s lokotima i nijedan, apsolutno nijedan, ne bi se otvorio u slučaju kakvog vriska, pucnja ili urlika.

U ovoj četvrtoj nitko nije postavljao pitanja, uspostavljao kontakt očima ili se petljao u tuđi posao.

Što ga je podsjetilo na jedinu prednost koju je imalo Degradacijsko društvo. Ti bezdušni gadovi kojima je na daljinu upravljao Omega nisu željeli da se ljudi upletu u rat ništa više nego su to željeli vampiri. Stoga je bojište, sporazumnim, premda prešutnim, dogovorom, uvijek bilo ovdje, u zemlji...

»Obično pošalješ poruku ako te nema«, Butch je rekao odostraga. »A sinoć smo trebali odigrati partiju biljara.«

Budući da V. ništa nije odgovorio, policajac je tiho zazviždao. »Znači, Manny je u pravu.«

Vishous se zaustavio i okrenuo. »Oko čega?«

Policajac je slegnuo ramenima, njegove oči boje lješnjaka bile su iritantno mirne. »Ti i Jane ste okej?«

»Savršeno. Zašto.«

»Znaš, imaš zanimljiv način postavljanja pitanja, a da uopće ne koristiš upitnik.«

»To je zato što ne želim poticati odgovor.«

»Dakle, ipak ste se posvađali.«

Vishous je prekrizio ruke preko prsa. Naime, ili će ih prekriziti ili bi ga mogao odalamiti – a policajac tehnički nije ništa skrivio.

»Što je Manny rekao?«

»Da je doktorica Jane raspoložena kao mitsko čudovište, još od preksinoć. I spava u jednoj bolničkoj sobi.«

»Dobro je. Ja sam dobro. Oboje smo dobro.«

»Je l' to iz one dječje pjesmice? Ili iz oglasa za antidepresiv?«

Stalno ih brkam.« V. se samo zagledao u njega pa je Butch slegnuo ramenima. »Samo želim reći, ako ti zatreba...«

Munjeviti se pokret pojavio i nestao iz vidokruga, umalo propušten, original ili kopija u nizu sjena na početku ulice. Ali i Butch ga je vidio, ušutio je i okrenuo se u tom smjeru.

Obojica su uvukli ruke u raskopčane kožne jakne u kojima im se nalazilo oružje i sakrili se iza olupine auta koja nije imala ni prozora, ni vrata, ni prtljažnika, ni haube.

Bilo je to kao da stojite iza vješalice, a igrate se skrivača. No, tko nema... ne bira. I te fore.

Samo što... u zraku nije bilo smrada *degrada*. Ni ljudi. S druge strane, vjetar im je puhao s leđa pa im nije ni bio od velike pomoći. Pa ipak... ne, ne, nečega je ipak bilo u toj crnoj rupi od ulice.

Negdje u daljini, bujicu vulgarnih riječi zamijenilo je urlanje, ali ta visokointelektualna i racionalna rasprava odvijala se dobar blok ulica dalje i nitko nije mario za ljude koji žele sjebati jedni druge. To je jedna od njihovih osnovnih karakteristika.

»Vidio sam nešto«, promrsio je Butch. »Kunem se.«

Vishous je pogledao uz i niz ulicu, a onda se usredotočio na onaj mračni kutak. »Idem tamo.«

»Zovem pojačanje...«

»Ne moraš.«

Odmičući se od olupine, ničim se nije zaštitio. Ako je osoba koja se tamo skrivala htjela komad nečega? Bit će i više nego sretan dati joj jebenu krišku.

Psovke koje su se čule za njim imale su bostonski naglasak – a

svaki »vražji« i »idiot« bio je izrečen iz prevelike blizine, ako se V.-a pita. Osvrćući se iza sebe, odmahivao je glavom prema policajcu i dao mu znak da se povuče...

Nož je zamahnuo prema V.-ovu licu, ali on je čučnuo i okrenuo se kako bi umaknuo oštrici. Brzim je trzajem zgrabio oružje i preuzeo kontrolu, odmičući ga što dalje od sebe. A onda je ugledao... sjenu.

Ali tu sjenu nije bacao neki lik. Sjena je stajala sama, sama se i kretala... jebeno agresivna...

Udarac po nadlaktici bio je poput udarca šakom punom pčela ubojica, istovremeno ciljan i raspršen, i odjeknuo mu je kroz tijelo u drhtaju boli nalik tisućama otrovnih iglica.

Smjesta onesposobljen, V. se spotaknuo i pao malo dalje od napadača kojeg nije mogao ni pojmiti – no prije nego je udario o tlo, Butch ga je uhvatio i odvuкао dalje.

V. je samo mislio na to kako mora pošto-poto ustati. Napasti što god da je to bilo. Preuzeti kontrolu nad situacijom.

Neće ići, majstore.

Tijelom je upravljao koliko i epileptičar, zglobovi mu nisu radili kako treba, udovi su mu bili mlohavi osim na mjestima gdje su inače bili čvrsti. A ni mozak mu nije bio u boljem stanju, misli su mu bile raspršene, kao da su preskakale.

Kako mu se sluh vraćao i gubio, bio je svjestan da je ispred njega upereni pištolj. Bio je to policajčev pištolj, Butch ga je nekako uspio vratiti do izrešetanog auta i u mraku izvaditi svoju četrdesetku...

Pištolj je počeo pucati, automatsko punjenje bi zasvijetlilo svaki put kad bi iz cijevi izletio metak. *Bam-bam! Skviiiiiiii.*

Bam! Bam! Bam! Skviiiiiiii.

V. se namrštio usred sveg tog delirija. Kakav je to zvuk? Koji vrag...

Kad je peckanje počelo popuštati, Vishous se opet mogao normalno fokusirati, ali ono što je vidio nije mogao objasniti.

Definitivno je izgledalo kao da se sjena, prava poput svake sjene koju je i sam bacao, oslobodila izvornog lika i lebdjela prema njima s novim bodežom u rukama. Produžeci te cjeline jurnuli bi prema Butchu, ponekad s oružjem, ponekad bez njega, ubodi i udarci bili su brutalni i precizni. Ali barem su je meci tjeroali da se povuče.

Kad god bi je neki metak pogodio, sjena bi ciknula visokim tonom, kao kad malo otvorite dječji balon i kroz vrat počnete lagano propuštati zrak.

Vishous je naredio rukama da pronađu par pištolja u koricama oko struka i premda je to bilo kao da dajete nekome naredbu na jeziku koji ne razumije, naposljetku su ga njegovi ekstremiteti ipak poslušali. I to u pravi čas. Čim je Butch ispraznio svoj klip, sjenoviti je oblik jurnuo prema njima, a V. je podignuo oružje uvis. Pucajući iz oba pištolja praktički ravno u nju, ispraznio je sve što je imao u jebenom oružju.

Kam! Bam! Bam! Bambambambambamabam....

SkviiiiiiiiIIIIIIIIII..

Iii, dječji se balon ispuhao. Sad je taj zvuk više nalikovao škripanju guma po asfaltu, sopran je odzvanjao toliko visokim tonom da V. više nije ni čuo buku, bio je svjestan samo probadajuće glavobolje na mjestu bubnjića. A onda je odjeknuo zvučni udar!

Sve je utihnulo, samo su Butch i on isprekidano disali.

»Koji kurac je to bio?« pitao je policajac.

Dalje u uličici odakle je naredio svom sjenovitom vojniku da napadne, Throe, odbačeni sin oca Throa, naslonio se na nešto, ne znajući na što. Probadajuća bol u središtu grudi podsjećala ga je kako bi mogao izgledati srčani udar, pritisak koji je osjećao u prsima bio je toliki da je morao spustiti pogled. Ali ne, nikakve rane nije bilo, nikakvog izvora krvi na otmjenom kaputu od devine kože.

Palo mu je na pamet da ga je možda dohvatio jedan metak koji su Braća ispalila? Drhtavim rukama, rastvorio je kaput, a zatim opipao jaknu odijela i kravatu, mičući ih s puta. No ništa nije ni dotaknulo njegovu finu košulju, svila je bila besprijekorna kao i u sumrak, kad ju je odjenuo.

Natjeravši pluća da se rašire upijajući hladni zrak, zapitao se što li ga je ranilo, neraspoložen zbog loše izvedbe tijekom borbe. Došao je u taj zabačeni dio grada s dijelom svoje rastuće čete vojnika, s poslušnom sjenom uza se, bez uzice ili povoda, koja se poslušno klatila uz njega. Tražio je ono što je naposljetku i pronašao: članove Bratstva crnog bodeža ili Bande kopiladi.

I doista, budući da su se interesi prvih uvijek sukobili s njegovim vlastitim interesima, s obzirom na njegovo pretendiranje na prijestolje, a i potonji su mu onedavna postali neprijatelji iako je stoljeća proveo s njima – mogao je birati između različitih neprijatelja.

Dok je tako čekao sa svojim ljubimcem, smirivala ga je njegova neposredna prisutnost kao nečega što je nastalo od njegove vlastite

krvi i sjene, na temelju rituala koji je pronašao u Knjizi. To je trebao biti najveći test do tada, zadaci koje je ranije zadavao svojoj novoj obavezi bili su daleko manje izazovni.

Ubojstvo prastarog i oronulog helrena svoje mrtve ljubavnice, primjerice, teško da se moglo nazvati teškim zadatkom.

Ne, osnovni cilj stvaranja vojske nije bilo istrjebljenje Degradacijskog društva koje je već tisućljećima dodijavalo njihovoj vrsti. Umjesto toga, on je želio glave Bratstva i Kopiladi na kolcu, želio je zapaliti tijelo Slijepoga Kralja pred razrogačenim očima pripadnika njihove vrste koji će se tada samoinicijativno okupiti i početi slijediti pravog vođu.

Njega.

Throe si je masirao grudi. Bio je uvjeren u uspjeh svoje misije, no sad se zapitao. Obični su meci odvratili to stvorenje od njegove mete, sve dok ga nisu uništili...

Spustio je pogled, namrštivši se. Osjetio je neobičnu bol točno u trenutku kad je sjena raznesena u zrak. Zar je moguće da...

Pokušavajući disati dugo i polako, primijetio je da agonija ne popušta i znao je da mora žurno nestati odatle. I Braća su se oporavljala od ozljeda koje im je nanijela sjena i provirivali su iza očerupanih ostataka nekog automobila.

Usredotočili su se točno na ulicu u kojoj je stajao.

Jesu li znali da je tu?

Teturajući unatrag, Throe je molio noge da požure, ali odzvanjajuća bol u grudima i manjak kisika su ga usporavali. Dok je polako napredovao kroz prljavi snijeg i bljuzgu, pokušao se natjerati

da se dematerijalizira na neko sigurno mjesto, ali vanjski su osjeti bili previše intenzivni, a nalet adrenalina zbog tolike izloženosti opasnosti samo je pogoršao situaciju.

Brže. Pokušao je hodati još brže.

Ako ništa drugo, nikad neće saznati da je to bio on. Da, svi su već dobro poznavali njegove ambicije, ali tko bi pomislio da mu pritom pomaže tako nepoznata, nepojmljiva stvar?

Njegova Knjiga nije bila isto što i Omega. Ili se barem nije takvom pokazala.

Doista, za njega je to bila prekrasna zagonetka...

Namrštivši se, usporio je korak. Kako to da se nikad nije zapitao o podrijetlu Knjige... Podrijetlo Knjige... bilo je...

Poput motora koji preskače i zaustavlja se kad mu oduzmete gas, i njegove su se misli zaustavile, kognitivne sposobnosti su nestale.

Iznenada se Throe osvrnuo preko ramena i prokleo činjenicu što je dopustio neprijatelju da mu se približi. Braća su već prilazila kraju ulice, i iako je onaj kojeg su zvali Vishous, viši i s kozjom bradicom, naoko šepao, nije se doimalo kao da je ijedan od njih ozbiljnije ranjen.

Ako ga uhvate, ubit će ga.

Deseto poglavlje

Dok je Ehric sjedio za šankom u kuhinji Assailove staklene kuće, raspoloženje mu se znatno pogoršalo. Bio je sasvim uvjeren da će ženska njegova bratića pozitivno odgovoriti na njegovu molbu.

No umjesto toga, eto ga tu na toj stolici, i dalje zuri u osvjetljeni prilaz, promatrajući nepostojeće automobile koji prilaze stražnjem dijelu velike kuće.

»Mogu li te nečim ponuditi?«

Prebacio je pažnju s onoga što se opetovano dokazivalo kao razočaravajuće. Marcus, oslobođeni krvni rob, stajao je pored sudopera, njegovo mršavo tijelo bilo je puno napetosti, njegovo mladoliko lice i stare, nemirne oči pune sjena brige i bojazni.

Umjesto da odgovori, Ehric bi mu najradije odgrizao glavu s ramena. No to ne samo da nije bilo pošteno, bilo je i okrutno. Marcus nije bio poput ostalih u kućanstvu, odgojen i obučen za rat. Upravo suprotno, bio je siročić na ovom svijetu, a kako ga je Assail tek nedavno oslobodio, mužjaku je bila potrebna nježnost i strpljenje koju raskalašeni plaćenici obično nisu poznavali.

Ehric je pogledao u crnu robovsku traku koja mu je bila istetovirana oko vrata.

»Ne, Marcus«, grubo je odvratio. »Dobro sam, hvala.«

Mobitel koji je stajao pored njega oglasio se vibracijom na što je pošao u šetnju preko granitne površine. Kad je vidio o kome se radi, opsovao je, ali se svejedno javio.

»Iscjeliteljice«, rekao je.

Doktorica Jane, kako su je inače zvali, malo je oklijevala. »Ehric, kako si?«

»Dobro sam, hvala.« Nikad mu nije bilo jasno zašto bi itko gubio vrijeme na uljudnosti. No nije želio uvrijediti ženu koja se toliko uporno i dugo trudila oko njegova bratića. »Vi?«

»Dobro sam.« Zavladao je tišina. »Slušaj, htjela sam još malo popričati vezano uz naš preksinoćnji sastanak oko Assaila. Jučer sam vam ostavila poruku.«

»Nisam je primio.« Pod tim je mislio da nije poslušao što mu je ostavila. »Oprostite mi.«

»U redu je. Ja, ah, ne bih vam željela ni na koji način stvarati pritisak, ali samo me zanimalo kako točno stojite ti i Evale po pitanju vašeg bratića? Bojim se da nisam sasvim shvatila jeste li donijeli konačnu odluku ili ne.«

Ne mogavši stajati na mjestu, Ehric je ustao i otišao do prostranog dnevnog boravka s pogledom na rijeku, veliki je prostor bio popunjen namještajem koji je njegov rođak kupio zajedno s kućom. ^{Balkandownload} Budući da svjetla nisu gorjela, kauči i fotelje, stolovi i lampe, sve se pretvorilo u oblike i sjene na paleti crnih i sivih tonova, a takav dekor nije nimalo pogodovao njegovom manjku optimizma.

Uistinu, Assailovo ga je stanje morilo već tjednima, a nije mu odgovaralo što upravo on mora odlučiti o njegovoj sudbini. Pa ipak, nije mogao više podnositi tu patnju.

»Halo?« javila se iscjeliteljica. »Jesi li još tu?«

Zastajući kod velike staklene plohe, zagledao se u snijegom

prekrivenu tratinu koja je završavala na obali rijeke Hudson. S druge strane tromе vode, urbano srce Caldwellа bilo je poput asimetričnog uzorkа nepomičnih vertikalnih i pomičnih horizontalnih svjetala.

»Da«, promrsio je. »Još sam tu.«

»Možda bi radije da još ništa ne poduzimamo? Nema žurbe.«

»Samo što je on u tom paklu.« Ehric se zaustavio i podsjetio samog sebe da mužjaci ne smiju pokazivati slabost – no onda su se njegove usne svejedno razmaknule. »Mrzim zatvor u kojem se nalazi. On je zadnja osoba na svijetu kojoj bih poželio da je nepokretna, zarobljena u tijelu koje ne može kontrolirati. Kažete da više nema pomaka u moždanim valovima... ali što je s njegovom dušom?«

Iscjeliteljica je žalosno uzdahnula. »Ne, imaš pravo. Napatio se, a kvaliteta života mu je... minimalna, u najboljem slučaju.«

»Mislio sam da sam možda pronašao rješenje. Ali ovaj, bojim se da neće biti ništa od toga.«

»Kakvo rješenje?«

»Nije važno.« Utihnuo je i pričekao da mu sine neka druga ideja. »Na kraju smo puta, zar ne?«

»Imate onoliko vremena koliko ti i tvoj brat trebate.«

»Da sam ja u tom stanju, neodlučnost mi se ne bi svidjela.«

»Ne čini se kao da trpi bol.«

»Znate li to sa sigurnošću ili samo pretpostavljate?« Budući da mu nije smjesta odgovorila, kimnuo je glavom iako ga ona nije mogla vidjeti. »Znači, niste sigurni.«

»Snimke glave upućuju na to da...«

»Vrijeme je. Dosta je s tim. Evale i ja ćemo odmah krenuti prema

vama. Učinit ćemo ono što se mora učiniti, i bit ćemo uz njega kad...« Kad mu je glas napuknuo, nakašljao se. »Nećemo ga napustiti u njegovim posljednjim trenucima.«

»Shvaćam koliko je sve ovo teško za vas«, iscjeliteljica je mračno rekla, »i drago mi je – iako, doduše, nitko od vas nije direktno u toj situaciji – da uvidate ozbiljnost svega ovoga. Sama sam se dosta borila s ovim slučajem.«

I doista, tuga u njezinu glasu na neki ga je način tješila – davala je naslutiti da on i njegov brat nisu sami u svojoj žalosti.

Ženka je nastavila: »Dok vi organizirate dolazak, ja ću sve pripremiti...«

»Samo malo«, sklopio je ^{Balkandownload} oči. »Što se... Što se događa na kraju?«

»Dat ćemo mu morfij kako bismo se pobrinuli da mu ne bude nimalo nelagodno. A onda ću ja zaustaviti otkucaje srca.«

»Ništa neće osjetiti?«

»^{Balkandownload}Ne.«

»Jeste li sigurni?«

»U to sam sam apsolutno sigurna.«

Kad je Ehrlic opet otvorio kapke, primijetio je da je njegov brat blizanac odostraga ušao u sobu. ^{Balkandownload} Evaleov odraz na staklu bio je nepomičan poput planine, na svjetlu iz kuhinje njegovo se tijelo doimalo poput prijeteće sjene.

»Odmah krećemo«, Ehrlic je rekao iscjeliteljici. ^{Balkandownload} »Polazimo čim nam se osigura prijevoz.«

Vishous je prošao kroz grlo uličice s podignutim pištoljima i

aktiviranim instinktima. Nažalost, tijelo mu je bilo teško i nekoordinirano, kao da mu se krv pretvorila u cement, a kosti jedva pridržavale njegovu težinu. Ali, sto mu vragova, otkrit će mota li se tuda još koja onakva sjena.

»Jesi li ikad vidio nešto takvo?« tiho je upitao Butch.

»Ne.«

»Jesi li čuo za...«

»Ne.«

»Čitao o...«

»Što misliš?« prasnuo je V.

Policajac je opsovao. »Znaš što, protumačit ću to kao >da< jer me totalno izbezumljuje pomisao da nemaš pojma o čemu se ovdje radi.«

Udišući kroz nos, V. je nanjušio neki miris u zraku i zaustavio se. Namrštio. Okrenuo udesno.

»Što je?« pitao je Butch.

Njuškajući poput krvoločnog psa, Vishous se primaknuo zidu uličice. »Kolonjska. Svježe nanesena. Vampir u košulji. Netko je upravo otišao odavde.«

Butch se nagnuo i onjušio zid zgrade kao da joj je žbuka bila od kokaina. »Acqua di Parma. Skupa stvar. Da, bio je to neki naš mužjak. Možda netko iz *glimere*? Što bi oni radili u ovom dijelu grada?«

»Ali nema krvi.«

»Znači, sjena ga nije dohvatila.«

Vishous je skinuo čeličnu rukavicu sa svoje uklete ruke i

podignuo svoj ubojiti, svjetleći dlan. Snagom uma upalivši središte dlana, osvijetlio je čitavu ulicu u dužini od četiri bloka.

Nije bilo nikog. A snijeg je bio tako gust i prekriven ledom da koraci ne bi ni ostavili trag – doduše, s obzirom na to da se radilo o vampiru, mogao se i dematerijalizirati odatle.

Osim ako to stvorenje nije konzumiralo smrtnike.

»Ovo mi se nimalo ne sviđa«, promrsio je V. spuštajući dlan i gurajući ga u rukavicu.

Dok se vjetar kovitlao i mijenjao smjer, udarajući ga u lice, proučavao je kompleksan, isprepleten sloj različitih mirisa, zadatak koji je hladnoća dodatno otežavala ublažavajući njihov intenzitet. Bilo je tu raznih gadnih gradskih mirisa, kombinacija ljudskih fekalija, truleži, raspadanja... tipičan smrad benzina i ulja... paljevina negdje u daljini...

Ništa ni blizu *degradina* ili vampirima.

Tko god da je tu bio, otišao je.

»Već sam negdje osjetio taj miris«, kimnuo je prema zidu. »Ali nikako da skužim gdje. Ne... Stani malo... Mislim da...«

Izvadio je mobitel i poslao poruku. Odgovor je stigao u tili čas, a pojačanje koje je tražio bilo je gotovo jednako brzo. U manje od minute, pojavila su se dva golema ratnika. Onaj sa zečjom usnom i kosom na leđima bio je Xcor, vođa Bande kopiladi, združen s Odabranicom Laylom. Tik do njega stajao je vojnik Zypher, jednako velik, naklonjen pištoljima više nego velikim oštricama.

Što i nije bio tako velik nedostatak. S druge strane, V. je izrađivao bodeže već nekoliko stoljeća, tako da je automatski bio

naklonjeniji čeliku.

»Pozdrav«, rekao je Xcor. »U čemu je...«

Mužjakova glava istog se trena okrenula prema zidu uličice. Zatim mu se i primaknuo.

»Throe«, udahnuo je i zarežao.

Jedanaesto poglavlje

Šest pauza.

Sola i njezina baka napravile su šest pauza na putu dugom 2.250 kilometara koji je potrajao trideset i šest sati. Osim toga, uredno su napredovale prema sjeveru prateći sustav autocesta, kroz prokleta beskrajnu, dugačku i tanku Floridu, zatim u Georgiju, pa kroz Karoline, da bi naposljetku, praktički već na cilju, prošle kroz Maryland, Pennsylvaniju i New Jersey.

Pomisao da bi mogle zaći u područje Caldwellla već u deset ujutro bila je prava ludost. Naročito s obzirom na činjenicu da se, nakon otprilike trinaest sati vožnje, morala maknuti od volana i odspavati oko šest sati u mjestu La Quinta. Nakon što je odspavala, nastavile su dalje svojim putem, i nije mogla a da ne zahvali Bogu kad su napokon ušle u saveznu državu New York. Toliko o preuranjenom slavlju. U tom su ih trenutku čekali još sati vožnje, a dok se provukla kroz promet na Manhattanu kako bi izbila na drugu stranu, već je ušla u patničku fazu mirovanja koja je dio svakog dugog putovanja.

Nikad neće završiti...

No, kao i sa svime, pravilo početka, sredine i kraja primjenjivalo se i na njihovo putovanje, a znakovi za Caldwell polako su se počeli pojavljivati, poput svjetala spasonosnog aviona nad nekim tko je dugo bio zaglavljen na pustom otoku.

»Stigle smo«, rekla je njezina *vovó* kad se, poput obećane zemlje, pojavilo skretanje na cesti Northway i most preko rijeke Hudson.

Ili barem zemlje u kojoj je vjerojatnost da ćete dobiti ugrušak u

nozi bila manja zato što ste napokon mogli izaći iz auta.

»Da, uspjele smo.«

No, olakšanje je bilo trenutno, melem za bolan vrat i ukočena ramena smjesta je zamijenilo zgražanje. Nije imala pojma što će se dogoditi kad dođu kod Assaila. Kao prvo, nisu ih očekivali. Njegovi joj bratići nisu ostavili nikakav kontakt. A bilo je tu i cijelo to nepoznato Assailovo stanje i šok koji će uslijediti prilikom prvog susreta nakon godinu dana.

Zašto joj nije palo na pamet da uzme Ehricov broj telefona? S druge strane, nije mogla predvidjeti da će opet završiti na sjeveru, zar ne?

Dok je vozila sebe i baku preko mosta, prema mirnijoj strani Caldwell, pogledala je ulijevo u potrazi za Assailovom blistavom staklenom kućom na poluotoku. Nije mogla vidjeti ništa osim malenih skupina svjetala na obali, a Bog zna da je njegovo veliko imanje svijetlilo kao Svemirski centar Kennedy po noći.

Možda je bio u bolnici? Nije imala pojma gdje su ga liječili.

Sišla je na prvom izlazu nakon mosta, a zatim skrenula prema cesti za poluotok koja je nakon odvojka bila znatno uža. Napokon je prošla i pored male lovačke kolibe koja je bila posljednja kuća prije Assailove vile.

U tom joj je trenutku srce počelo luđački lupati, prekrasna, prozirna kuća pojavila se poput zebina gnijezda od dragulja Swarovski.

No, da, unutra je sve bilo mračno, a to joj baš i nije ulijevalo pouzdanje. Ako ništa drugo, kad se odvezla do garaže iza kuće, vidjela

je da su u kuhinji upaljena svjetla i da netko stoji za sudoperom.

»Ostani ovdje«, zapovjedila je baki zaustavljajući auto i provjeravajući pištolj.

Devet od deset puta slušala je svoju baku. Okej, dobro, devet i devet desetina puta. No kad se radilo o fizičkoj sigurnosti, uvijek je ona bila glavna, a njezina je baka spremno prepoznavala te slučajeve.

»Zaključaj se«, rekla je Sola, izašla i zatvorila vrata.

Pričekala je dok se nije čuo tupi zvuk koji je označavao da je auto zaključan. Zatim je odšetala do stražnjeg ulaza, teniske su joj škripale po snijegu, dah izlazio u bijelim oblacima, sinusi bružali, a u ušima joj zujalo.

Ah, siječanj na sjeveru New Yorka. Mogli ste tako otići i do Arktičkog kruga.

Naročito ako ste dotad živjeli u Miamiju.

Prije nego je stigla pokucati ili se na neki drugi način najaviti, stražnja su se vrata otvorila, a ona ustuknula. Tamnokosi muškarac koji je stajao pred njom bio je upola manji od Assaila nekoć, ruke i noge nalikovale su udovima osobe koju su nasmrt izgladnjivali. Ili koja je umirala.

»Assail...« šapnula je.

»Mogu li vam pomoći?« pitao je glas koji nije prepoznala.

Samo malo, što? Okej, ne, to nije bio Assail – što je bilo pravo olakšanje. »Ja sam... Assailova prijateljica. Ovo je i dalje njegova kuća, zar ne?«

»Da.«

Budući da ništa više nije dodao, pročistila je grlo. »Mogu li ga

vidjeti?«

»Nije ovdje.«

»Gdje je?«

»Što ste rekli, tko ste vi?«

Sola se osvrnula prema automobilu prljavom od puta i vidjela svoju baku kako sjedi u njemu, svezanu na suvozačevom sjedalu, s e-čitačem oslonjenim na grudima. Trideset i šest sati. Sola je vozila tu jadnu staricu trideset i šest sati u automobilu koji je imao amortizere kao i kartonska kutija i klimatizacijskim uređajem koji je zaudarao na paljevinu čim bi prešli brzinu od 90 kilometara na sat.

I sve to za, *što ste rekli, tko ste vi?*

Ehric i Evale su ih posjetili, nisu li? Nemoguće da su ona i baka sanjale identičan, bizaran san.

»Ako Assail nije ovdje, jesu li barem njegovi rođaci na raspolaganju?« rekla je, a glas joj je postao malo oštriji.

»Upravo su otišli.«

»Možete li ih kontaktirati?«

Muškarac je odmahnuo glavom, a onda zakoračio unatrag, kao da mu je neugodno držati vrata otvorenima, i to ne samo zato što je puštao hladan zrak u kuću. »Ne. Oni su... To je privatna stvar. Molim vas da se vratite drugi put...«

Odlučno je dohvatila teška vrata i pogledala tog tipa ravno u oči. »Da si smjesta uzeo telefon i rekao Ehricu da sam ovdje. A onda ću ja pomoći svojoj baki da izađe iza auta i dovesti je u kuću. Osamdeset joj je godina, dovraga, dan i pol se već vozimo i neće tamo sjediti više ni minute. Je li jasno?«

A ako je ne poslušā? Izvadit će pištolj i uperiti ga u njega. Bilo joj je dosta igrice, pristojnosti pogotovo.

Doduše, Bonton Emily Post nikad joj i nije bio omiljeno štivo.

Dvanaesto poglavlje

Pet minuta. Možda manje.

U roku od pet minuta, Sola i njezina baka bile su u kući, koristile zahod i rješavale frku. A dvije minute poslije? Ehrlic i Evale uletjeli su kroz ista stražnja vrata kao da ih je netko ispalio iz topa.

Dva su se mužjaka ukopala na mjestu kad su je ugledala, naoko šokirani činjenicom da je njihova molba uslišana.

»Tu ste«, rekao je Ehrlic neobično ravnim glasom.

»Da.« Pogledala je u njegova blizanca. »Gdje je Assail?«

Ehrlic se toliko nisko naklonio da je umalo poljubio svoje teške vojničke čizme. »Odvest ću vas k njemu.«

»Ja ostajem ovdje«, *vovó* je skinula kaput. »Donesite namirnice iz prtljažnika. Pošaljem ga po još stvari.«

Kad je pokazala na Evalea, mužjake je praktički obuzeo mesijanski fanatizam, a Sola je ozbiljno razmišljala o tome da lupne šakom o stol. Međutim, Assailovi su bratići oduvijek bili besprijekorno uljudni i, uostalom, doimalo se nepoštenim odvlačiti baku u bolnicu i onda tražiti od nje da čeka dok Sola pokušava nadahnuti čovjeka na samrti. Moglo bi potrajati satima.

Evale je progovorio. »Ovdje će biti sigurna. Marcus i ja ćemo je čuvati.«

Ako je Marcus bio onaj mršavi tip u kutu, bilo je teško povjerovati da će biti od ikakve pomoći ako dođe do tučnjave. S druge strane, kao da je Evaleu trebala pomoć. Na sebi je imao više oružja

ispod one ležerne odjeće nego što je imao prstiju na rukama i nogama.

»Okej«, rekla je Ehricu. »Idemo.«

Mušjak je kimnuo, a kad je krenuo prema predsoblju i garaži, Sola se osvrnula prema svojoj baki, dajući ženi posljednju priliku da se predomisli. Kad se njezina *vovó* jednostavno zaputila prema hladnjaku kako bi provjerila što ima od namirnica, Sola je krenula Ehricovim stopama.

Dok je prolazila pored njegova blizanca, tiho je rekla: »Starija je nego što misli.«

Evale ju je naprasito uhvatio za ruku i zaustavio. Oči boje plavog dijamanta ukopale su se u nju kao dva kolca u lubanju.

»Ti se pobrini za moj rod, ja ću za tvoj.«

Soli su se prsa stisnula, i u tom kratkom trenutku povezivanja, shvatila je koliko je zapravo sama na svijetu. Nikad nije osjećala da joj itko pomaže da održi sebe i baku na životu, na sigurnom – zato što nikome nije vjerovala, bila je primorana tako postupati. Pa ipak, taj ubojica koji je stajao pred njom... Upravo joj je dao zavjet kao da su... praktički obitelj.

»Hvala ti«, rekla je promuklim glasom.

Olabavio je svoj čvrsti stisak i naklonio se. Zatim je ona oteturala dalje na klimavim nogama.

U garaži se nalazio zatamnjeni Range Rover koji je itekako dobro poznavala. Bio je to terenac u kojem se vozila nakon otmice, a sam pogled na njega vratio ju je u tu strašnu noć.

»U kojoj je bolnici?« pitala je zaobilazeći automobil kako bi došla do suvozačeva mjesta.

»Već si bila u njoj. Tamo smo i tebe odveli.«

»Da, tako je«, rekla je, iako se malo toga sjećala. Šok i inače tako djeluje. »Koliko je daleko od grada?«

»Nije daleko. Ali najprije moramo nekoga pokupiti.«

Kad je ušla u auto, opipala je svoj pištolj. »Poznajem li tu osobu?«

»Bez brige«, Ehrlic ju je pogledao s vozačeva mjesta. »Neću dopustiti da ti se išta dogodi.«

Zapravo, to je moj zadatak, pomislila je. Ali hvala.

Deset minuta poslije stigli su do trgovačkog centra i otišli otraga gdje se neki muškarac pojavio iza planine snijega koji su počistili s parkirališta. Imao je plavu kosu i bio je – pa, da, veoma privlačan. Samo malo... Prepoznala ga je otprije.

Kad im je tip prišao, Ehrlic se zagledao u nju. »Molim te da makneš ruku s oružja. On nam je pratnja, inače nam ne bi dopustili da uđemo. Ako na tebi nanjuši agresiju, sve bi se moglo... zakomplicirati.«

Sola je pomaknula ruku natrag na vidno mjesto, ali i dalje je držala dlan na bedru. »Tko su ti ljudi?«

»Prijatelji.«

Ptice istog jata, pomislila je, ponovno se zagledavši u krupnog, plavog tipa. P. S. zašto se ne može družiti s normalnim ljudima koji imaju normalne poslove?

Muškarac je odškrinuo vrata, savio se kao perez kako bi se uvukao unutra i zauzeo čitavo stražnje mjesto jednom kad se opet ispravio. »Kako smo, ekipa? Hej, Sola, ne znam sjećaš li me se. Bila si manje-više van sebe posljednji put kad sam te vidio. Ja sam Rhage, i

bit ću vaša prtljaga tijekom ovog putovanja. Molimo vas da stolove vratite u uspravni položaj, a psovke koristite minimalno. U slučaju da mi pozli od vožnje, tražit ću da me se premjesti na prednje sjedalo, vozačevo ili suvozačevo, svejedno. Ako se dama slaže s tim da mi preda svoje oružje, možemo krenuti.«

Kad se okrenula kako bi ga pogledala, pobjednički joj se osmjehnuo, a boja njegovih blistavo plavih očiju bila je toliko zapanjujuća da je na licu mjesta ostala zašokirana. Kao da su svijetlile iznutra, ali kako? No, nije se dala zavarati: bez obzira na njegovu naočitost i šarm, ako mu ne preda sav svoj metal, njegova će ležerna fasada nestati jednakom brzinom kojom nestaje i kamuflažna cerada s protuzrakoplovnog topa.

»Osjećat ću se bolje ako ga zadržim«, promrmljala je.

»Siguran sam da hoćeš. Ali onda ne ideš k nama. Dakle, što će biti? Usput rečeno, jednom kad dođemo tamo, a ja te pretražim, što ću i učiniti, što ako pronađem nešto što si mi zatajila? Imat ćemo problema, sve troje – problema koje će biti vrlo teško riješiti na prijateljski način. Jesam li dovoljno objasnio?«

Opet se nasmijao. I pričekao, kao da ga uopće nije bilo briga što će ona odlučiti, ovo ili ono. Njezina će odluka utjecati na njegove postupke, a on nimalo nije mario hoće li situacija na kraju biti riješena na A) »prijateljski« način ili će B) nekome razbiti njušku.

Ehric se premještao na svom sjedalu i počeo mu davati svoje oružje. »To se ne odnosi samo na tebe«, rekao joj je. »A ja im vjerujem.«

Sola je promatrala cijelu predstavu, zavideći mu na paru pištolja. Kao i na rasklopnom nožu i – ma je li to šuriken? I jedna...

»Oprosti«, ubacila se. »Je li to granata?«

Ehric je pogledao u kompaktnu bombu veličine dlana u svojoj ruci. »Pa, da. Jest.«

Kad je i to predao otraga, ležerno kao da dodaje bombone od mentola i eukaliptusa prijatelju koji također pati od prehlade, bila je sasvim sigurna da mora ili pristati na tu igru ili izaći iz auta.

»Ovo zbilja ne želim raditi«, promrsila je vadeći svoju devetku i dodajući je. »Mislim... Zbilja.«

A dvadeset minuta poslije bili su već daleko od grada i predgrađa, putujući niz cestu s dvije trake, kroz zimzelenu šumu, prolazeći pored reflektirajućih žutih prometnih znakova sa srnama u skoku, bez gotovo ijednog automobila.

»Ooo, hej! Pojačaj ovu!«

Tip čije je ime u prijevodu predstavljalo glavnu Hulkovu emociju, gurnuo je ruku između sjedala i poglasnio radio upravo u trenutku dok su usporavali i silazili s asfalta na par dubokih brazda u snijegu i niskom raslinju.

»... *You're face-to-face with greatness and it's strange...*«

Sola se okrenula, što je tip protumačio kao da ima publiku, napeo bicepse i počeo joj pjevati, svaka riječ savršena i pogodnog tona kao da je to radio već milijun puta...

»... *It's nice to see that humans never change...*«

Počeli su poskakivati gore-dolje preko busena i rupa, glazba je navirala odasvuda dok je krupni plavi tip pjevao iz svega glasa.

»... *What can I say except yooou're*

WELLLCCCOMMMMMME!«

Sola je trepnula i pogledala u Ehrica – koji je kimao glavom u ritmu glazbe kao tata iz Odiseje koji vozi djecu u školu. Dok je njezin mozak pokušavao povezati ekstreme iz *Deadpoola* i Disneyja, nije mogla a da se ne zapita zašto je uporno upadala u zečje rupe – iako je ova barem imala podnošljiv soundtrack. Da je to bio *Frozen*? Ubila bi se.

Rhage ju je potapšao po ramenu kao da želi ponovno privući njezinu pažnju. »Moj klinac obožava *Moanu*. Gledamo to non... *What has two thumbs and pulled up the sky?*«

Kada je došao do stiha »*this guy*«, kožna jakna mu se rastvorila pa je primijetila par identičnih bodeža, s drškama okrenutim prema dolje, opasanih oko njegovih golemih prsa. Tko zna gdje je pospremio sve njihovo oružje, a pitaj Boga što je još nosio ispod...

Kad se Ehric polako zaustavio, pogledala je kroz prednje staklo i namrštila se ugledavši oronula stara vrata obora koja su na jedvite jade zaustavljala ikoga da nastavi dalje tim putem. Očigledno će samo jurnuti kroz njih...

Stara su se vrata rastvorila i dvije su se polovice maknule svaka u svoju stranu, njihov oronuli izgled očito je bio samo iluzija. Nedugo nakon što su nastavili dalje pojavila su se još jedna... pa još jedna... pa još njih. Sa svakom novom barijerom, ograde su postajale sve novije i jače, a nametnuti osjećaj da tu nema nikakvog osiguranja i da se ne radi ni o čemu posebnom polako je blijedio.

Pitam se koliko se skrivenih kamera krije u drveću, pomislila je kad su ponovno usporili pred ogradom visokom šest metara koja je izgledala kao da bi zaustavila i velociraptora.

»Vi radite za vladu ili tako nešto?« pitala je.

Tip na stražnjem sjedalu uživljeno je pjevao *Can't Stop the Feeling* pa joj nije odgovorio, a vjerojatno joj ne bi odgovorio sve i da je svirala tiha pozadinska glazba iz dizala u neboderima...

Stani malo... Nešto s tim krajolikom nije bilo u redu, sve je bilo mutno, od nejasnih mrlja na vrhovima borova do tla toliko nerazpoznatljivog da više nije mogla razlikovati golo grmlje od kamenih gromada ili srušenih debila. Je li to magla? Ali kako je to moguće usred zime?

Povukavši rukav debele majice preko dlana, prešla je rukom preko prozora, ali na njemu nije bilo kondenzacije. Nije pomoglo ni kad se nagnula bliže. Bože, kako je gust bio taj prekrivač, prednja svjetla nisu osvjetljavala dalje od tri metra. Dalje od toga bilo je nemoguće išta izoštriti...

Sto mu svetaca.

Posljednja su vrata bila masivna, naoko vojna instalacija od betonskih ploča, željeznih čavala i bodljikave žice. Čim su prošli kroz njih, sve oko terenca opet je postalo kristalno jasno, spuštanje u podzemni tunel prošlo je glatko, niz asfaltiranu cestu koju su profesionalno postavili i održavali. Dolje u dnu nalazila se višeetažna garaža, a Ehric ih je odvezao do pojačanih čeličnih vrata.

Da, pomislila je. Tu ju je Assail doveo nakon otmice. Tu su je liječili.

»Stigli smo«, rekao je Ehric nagazivši na kočnicu.

Prije nego se Sola stigla otrgnuti od događaja koji su se dogodili godinu dana ranije, teška su se vrata širom rastvorila, a pridržavala

ih je plavuša u bijeloj liječničkoj uniformi.

Sola je odmah prepoznala doktoricu, a onda se pojavila drhtavica. Kako se ono zvala... Jo? Jules?

Drhtavom rukom, Sola je otvorila svoja vrata. »Hej, doktorice.«

Žena se nasmijala. »Hej, ti. Dobro izgledaš.«

Jane, sjetila se. Zvali su je Doktorica Jane.

»Hvala.« Sola joj je prišla i osjetila apsurdan poriv da je zagrlji kao da su prijateljice. Ali nisu bile. »Osjećam se dobro.«

Lažljivica. Kad joj se u sjećanje vratilo vrijeme koje je provela u toj klinici, osjetila je kako se balade Fione Apple opet bude u njoj, svakojake duboke emocije iskrivljavale su joj svijest, što joj se nimalo nije sviđalo. Sjetila se kako je dospjela tu, krvava, natučena, s prostrijelnom ranom, a Assailom pored sebe. Ova doktorica ju je primila, procijenila, pokrpalala. Koliko je dugo tu ostala? Nije se mogla sjetiti.

Svi su bili besprijekorno dragi i profesionalni, a sve što je ona htjela bilo je da ih nikad više ne vidi.

Doktorica Jane kimnula je prema muškarcima u znak pozdrava, a zatim se obratila Soli: »Ehric mi je rekao da bi voljela vidjeti Assaila?«

»Da.« Pročistila je grlo. »Ne znam kako mogu pomoći, ali... zbog toga sam tu. Da.«

Puno mucam?

Doktorica je položila dlan na Solinu ruku. »Drago mi je što si došla. Idemo dolje do njega.«

Kad je Sola zakoračila u dugačak hodnik širi od tunela za vlak,

doktorica Jane ju je upitala: »Reci mi, koliko znaš o njegovu stanju?«

»Znam da umire.«

Ehric im se pridružio. »Nadamo se da će ga ona nadahnuti.«

»Čuda se svakako mogu dogoditi«, rekla je doktorica Jane. »A u ovom trenutku, otvorena sam za sve.«

Kad im se pridružio i plavokosi ljubitelj glazbe iz Disneyja, nastavili su dalje kao skupina, a koraci su im odjekivali niz betonski hodnik. Muškarci su nešto i govorili, doktorica Jane im je odgovarala, ali Sola nije čula ništa od toga. Bila je previše zaokupljena promatranjem okoline, nastojanjem da dođe k sebi, moleći se da ostane sabrana jednom kad ugleda Assaila.

Mora da je u stvarno lošem stanju.

Prošli su pored brojnih zatvorenih vrata, ali ni na jednim ništa nije pisalo. U jednom se trenutku čak mogla zakleti da je nanjušila kokice, kao da se negdje u blizini nalazila kantina ili dnevni boravak, no onda se doktorica zaustavila.

»Želim da se pripremiš«, blago se osmjehnula. »Znat će da si tu, kunem ti se. Jednostavno pričaj s njim kao što bi to činila u normalnim okolnostima, čut će te...«

»Samo malo, nije budan?« pitala je Sola.

Doktorica Jane je pogledala u Ehrica. »Ne. Nije pri svijesti.«

»Oh.«

»Jesi li spremna?«

Sola je piljila u vrata ispred kojih su se zaustavili. Bila su to sasvim tipična vrata, ravna metalna ploča blago sivih tonova, pa ipak, uzburkane emocije u njoj pretvorile su je u stazu s preprekama

miljama dugačku.

Učini to, rekla si je. Hajde. Vozila si dan i pol u komadu da bi došla ovamo.

»Ovo je teže nego što sam mislila«, čula se kako govori.

»Želiš li još malo vremena?«

Ali što će se zbilja promijeniti? »^{Balkandownload}Ne. Spremna sam.«

Doktorica Jane je polako otvorila vrata. Isprva nije mogla točno odrediti što se nalazilo u toj maloj, praznoj sobi. Očekivala je bolnički krevet, kao i aparate koji su zujkali, ali ono što je ugledala ispod tankih plahti nije...

»Assail«, procijedila je.

Zateturavši naprijed, uhvatila je ravnotežu netom prije nego što je pala, a onda je samo stajala na mjestu, ne mogavši se pomaknuti.

Da joj nisu rekli da je to on, ne bi pronašla ni jednu jedinu... crtu lica... koja je pripadala Assailu na tom pacijentu koji je ležao, ćelav i ispijen, na tom krevetu. Koža mu je bila bijela poput snijega, obrazi upali, napuknute usne razmaknute, jedva je disao...

Kad je Sola napokon osvijestila pritisak na vlastitim usnama, shvatila je da je stavila dlan preko usta kako bi suzbila vlastitu reakciju.

Kako se to dogodilo, pomislila je. Kako se iz onog zdravog, snažnog čovjeka pretvorio u... *ovo?*

S druge strane, rak je bio opasan igrač.

»Pričaj s njim«, tiho ju je potaknula doktorica Jane, prije nego je malo glasnije dodala: »Zdravo, Assail. Imaš posjet.«

Kao da je starac od sto godina u umirovljeničkom domu.

Sola je spustila ruku i pokušala se sjetiti nečega što bi mogla reći, bilo čega.

»I dalje je to on«, šapnula je doktorica Jane. »Fizičko se tijelo možda doima drugačijim, ali duša ostaje ista.«

»O, Bože... Što da kažem?«

»Da ti ležiš u tom krevetu, što bi voljela čuti?«

Volim te. Nisi sama. Neću te ostaviti. Dok joj je srce lupalo, a u želucu osjećala mučninu, te tri jednostavne rečenice iznova i iznova su joj prolazile kroz glavu. *Volim te...*

Još dok je bio zdrav, a ona čvrsto stajala na nogama, onda kad se vrijeme doimalo poput rijeke bez početka ili kraja, bilo je tako važno suzdržati se od tih riječi. A sada? Neminovna smrt izbrisala je svu tu samozaštitu, privid izbora i slobodne volje, i podarila joj hrabrost koja joj je nedostajala.

Natjeravši se da mu priđe, ispružila je ruku kako bi dohvatila njegovu...

Namrštivši se, pogledala je preko ramena. »Zašto je vezan?«

»Radi svoje sigurnosti i naše...«

Bez upozorenja, Assailovi su se kapci podignuli i pogledao je u nju – a Sola je ustuknula. Njegove su srebrne šarenice bile toliko raširene da više nije bilo boje oko zjenica, a bjeloočnice su mu bile crvene, kao da mu se lubanja napunila krvlju i potopila bjelinu.

Dok ju je promatrao kroz svu svoju bol, počeo je teško disati, njegova utonula prsa počela su se podizati i spuštati, a ruke koje je htio podignuti napinjale su se u remenima koje su ih držale na mjestu.

Sola ga je uzela za ruku i stisnula njegove hladne prste. »Assail?«

Nedostajao si mi.«

Usne su mu se pomicala kao da želi nešto reći, ali ništa nije izlazilo.

Umjesto toga, cijeli njegov odgovor bila je jedna jedina kristalna suza koja se pojavila u kutku njegova oka... i tiho pala na jastuk.

»Assail«, preklinjala je. »Ostani sa mnom.^{Balkandownload} Nemoj sada otići. Ostani sa mnom, još samo malo...«

Nije imala pojma može li je vidjeti, ali doktorica je imala pravo. Znao je da je to ona. Definitivno je znao da je došla.

Trinaesto poglavlje

Ozlijeđen si, stari.«

Umjesto da odgovori na Butchovu pretjeranu brižnost, V. se nagnuo naprijed, između prednjih sjedala Hummera. »Hej, Q, može li ovo sranje potegnuti malo brže?«

Qhuinn ga je pogledom prostrijelio preko ramena. »Vozimo sto deset, a dopušteno je sedamdeset. I upravo sam proletio kroz dva crvena. Nije ti ovo Millennium Falcon – što bi ti još htio?«

»Prereži kroz ovaj tu park. Samo udari preko pločnika i izoraj drolju...«

»Idući put ti voziš. Do tada, začepi.«

Naslonivši se, V. je prekrižio ruke preko prsa ne želeći susresti ozlojeđeni, uporni pogled policajca – koji je osvijetljavao stražnje sjedalo poput lasera. Umjesto toga, zagledao se u malene, šik trgovine pored kojih su prolazili. Kad ga je vražja nadlaktica počela peći, našao je bolji položaj, ali uskoro ju je opet morao premjestiti.

Dakle, da, u redu, policajac je možda i bio u pravu, ali V. nije namjeravao provjeravati što mu se događa s bicepsima, to je bilo vraški sigurno.

Barem ne pred svjedocima. Osim toga, nije bilo krvi – a rukav na kožnoj jakni nije bio ni rasparan. Dakle, što tu zapravo nije štimalo?

Kad mu se oglasio mobitel, pročitao je poruku i prikrio grimasu na licu kad mu je ruka opet vrisnula. »Wrath je spreman za nas.«

»Svi dolaze?« pitao je Blay sa suvozačeva mjesta.

»Da, čak i Kopilad.« V. je odložio mobitel. »Onda, možeš li voziti malo brže, bakice?«

Qhuinn je iskesio očnjake prema retrovizoru. »Začepi gubicu, seronjo, ako već ne možeš izdržati bez nikotina.«

Kad je Qhuinn pojačao Guns N' Roses, V. je bratu poželio uputiti psovku s hrpom varijanti, no protiv logike ipak nije mogao. Istini za volju, bio je razdražljiv jer je žudio za cigaretom, a usput budi rečeno, jedva je čekao da Qhuinna prođe ta rock faza koja ga je drmala. A da staviš malo Brysona Tillerera, za Boga miloga?

Butch ga je laktom lupnuo u ranu pa je zatomio jauk. »Evo«, rekao je policajac.

Dok se V.-u mutio vid, primio je u ruku što god da mu je policajac nudio. Čekaj malo, Nicorette?

»Kad si počeo s ovim?« pitao je V. izvadiвши žvakaću iz plastičnog omota.

»Prije otprilike mjesec dana. Ne želim pušiti ispred Marisse, odvratno mi je. Ali znaš kako je, teško se riješiti starih navika, a u posljednje sam vrijeme pod strašnim stresom.«

V. je stavio kvadratić u usta i razgibao kutnjake. Okus nije bio loš, ali ni do koljena Wrigleyju. Ali najvažnije je bilo to što je nakon nekog vremena osjećao znatno manju potrebu da prosipa metke po njihovu vozaču. I da, jasno, mogao se dematerijalizirati do kuće za audijenciju, ali Butch, kao mješanac, nije mogao samo tako ispariti, a V.-u nikad nije bilo po volji da ga napušta tijekom prijevoza.

»Imaš još toga?« pitao je.

»Naravno. Uzmi još jednu ako želiš.«

Kad mu je Butch dobacio cijeli red žvakaćih, V. ih je sve izvadio i strpao u usta.

»Vratit ću ti«, protisnuo je kroz košarkašku loptu u ustima.

Butch ništa nije odgovorio pa je bacio pogled na svog cimera. Tip je piljio u njega u nevjerici.

»Što je.«

Butch je polako odmahivao glavom. »Samo što nisi odletio s lica Zemlje, prijatelju moj. U tome ima dovoljno nikotina da sruši slona.«

»Bit ću ja dobro«, promrsio je kad su zašli u ulicu gdje su se s obje strane nalazile vile.

Wrathova Kuća za audijenciju nalazila se na polovici ulice, žuto zadnje s kraja 18. stoljeća, na snijegom pokrivenom dvorištu, poput isječka iz kataloga s otmjenim porculanom i kristalnim posuđem.

Quinn je stupio na prilaz i nastavio sve do odvojene, dvoetažne garaže. Izašavši, V. se zagledao u prozore na drugom katu i prisjetio kako je sredio tri čovjeka koji su pokušali ubiti Ruhna tamo gore. Saxton, Kraljev odvjetnik, i više je nego primjereno obsvetio svoju ljubav, što ih je sve iznenadilo. Odvjetnicima inače bolje ide pisanje po papiru nego rezanje vratova, ali motivacija je ključ svega – a zahvaljujući Saxtonu, ti ljudi nisu dočekali doručak, kako je to policajac volio reći.

V. je te noći zbilja uživao u svom poslu.

Približavajući se stražnjim vratima vile, skočio je naprijed i otvorio vrata policajcu, Quinnu i Blayu, a onda su sva četvorica prošla kroz kuhinju i otišla do prednjeg dijela velike kuće. Osim

nekog *slugana* koji je usisavao gornji kat, mjesto je bilo prazno, prema Kraljevu naređenju, susreti s građanima su odgođeni, recepcionarka je završila ranije.

S obzirom na temu rasprave, nije smjelo biti svjedoka.

Čim su ušli u otvoreno predvorje, V. se odvojio od njih i otišao do muškog zahoda, zaključavši se u kabinu i skidajući jaknu da vidi kako mu ruka izgleda...

O... *jebote*.

Nije bilo potrebe da se naginje prema zrcalu kako bi bolje pogledao. Rana zmijolikog oblika, koja mu je sezala od vrha lijevog ramena pa dalje niz lakat, svjetlila je crvenom bojom poput neonskog znaka za kafić na tamnoj koži.

Naravno, prvi mu je instinkt govorio da je opipa – okej, *jaa*. No krvi nije bilo, epiderma nije bila strgana koliko spaljena – kao da ga je netko opalio vrućim lancem i zadao mu opekline trećeg stupnja.

Jane bi to mogla malo pogledati...

Ne, ispravio se. To nije opcija. Osim toga, i on je bolničar, može se sam pobrinuti za sebe.

Otvarajući slavinu, dohvatio je ručnik za ruke i oprao ranu s malo sapuna i vruće vode. Kad je bio gotov, opet je navukao jaknu na sebe i provjerio rukav. Koža je doista bila netaknuta. Prokleta čudno.

Prisjetio se interakcije s tim sjenovitim stvorenjem, razmislio o njezinu primicanju, borbi, uništenju. Bilo je loše što nije znao o čemu se točno radi, ali nešto drugo je bilo puno gore od te nepoznanice.

Puno, puno gore.

Izlazeći iz kupaonice, otišao je do mjesta na kojem su se vodili

razgovori, ušao u blagovaonicu i odabrao mjesto odostraga iz više razloga. Ne, nije htio pričati o napadu sve dok se svi ne okupe – učinit će to jednom i samo jednom. ^{Balkandownload} Još važnije, *ne*, nije namjeravao objašnjavati nikome tko je to možda primijetio zašto se on i Jane ne drže za ručice i poskakuju kamo god išli. I NE, nije želio nikakav komentar na nabrekliu u obrazu.

Dakle, da, sjeo je u udaljeni kut i držao se za sebe.

Blagovaonica je bila uređena tipično za Dariusa, elegantna, staromodna, otmjena. Osim toga, bila je uglavnom prazna. Ručno izrađeni stol, dug poput staze za kuglanje i blistav poput zrcala, preseljen je drugdje, zajedno s desecima stolica i dva kuhinjska ormara veličine terenca. Jedino što je ostalo od nekadašnje kuće bili su tepisi veliki poput tratine i luster, koji je poput galaksije visio u sredini prostora.

Nekoliko je naslonjača bilo okrenuto jedan prema drugom ispred mramornog kamina, a stol Kraljeva odvjetnika nalazio se s lijeve strane. Svake su večeri građani dolazili i odlazili, provodili vrijeme sa svojim vođom, tražili blagoslove za združivanja i mlade, sud u raznim razmiricama, vodstvo u malim ili velikim pitanjima. Bila je to Drevna tradicija u modernom svijetu, Wrath je nastavio praksu svoga oca nakon mnogih eona bez kontakta s podanicima.

A to je značilo i da Bratstvo i njemu pridruženi ratnici sada ponovno funkcioniraju kao Kraljeva privatna garda. Iako se većina mužjaka i ženki koji su se tu mogli zateći bez iznimke pridržavala zakona, Wrathov život nitko nije htio riskirati. Dvojica su braće uvijek bila tu s njim, a svi su ostali bili spremni da se pojave u tren oka.

S obzirom na rotaciju smjena nužnu da bi braća imala slobodnu noć, činjenicu da je netko trebao paziti i na sportski centar, a onda i stražariti ovdje? Čak i uz Bandu kopiladi, imali su manjak radne snage da sve to pokriju – naročito imajući na umu činjenicu da po zakonu Kopilad nije mogla čuvati Wratha, a nije ih se koristilo ni u programu za obuku, a polaznici obuke još su bili prezeleni da bi bili od prevelike koristi. Dodajte tome još i pokoju ozljedu...

V. je pomislio na onu sjenu vani na ulici i osjetio val nemira koji je za njega bio toliko neuobičajen kao i poriv da peče kruh. Slika po šabloni. Hekla.

Treba nam još ratnika, pomislio je. Xhex i Payne će im se morati pridružiti.

Dok je on lagano kopao po mozgu u potrazi za ratnicima koje bi mogli pozvati u službu, stigao je Abalone, Kraljev prvi savjetnik, kao i Saxton. Zatim je nastupilo i stišavanje, zahuktalo brbljanje u blagovaonici polako se smirivalo.

Kad je Wrath ušao s Georgeom, psom vodičem, njegova impozantna prisutnost automatski je promijenila energiju u prostoriji, poput električne oluje. Ali nije bio sam.

O... super, pomislio je. Ova noć postaje sve bolja i bolja.

Lassiter, pali anđeo, mužjak sa srebrnom krvlju, fetišem na sunce i odvratnim ukusom u glazbi i TV programu, bio je tek sumorna sjena svog uobičajenog usranog sebe, plavo-crna kosa u pletenici mu se spuštala niz leđa, zlato na vratu i zapešćima bilo je jedino što je na njemu blistalo.

Jebote. Izgledao je kao netko kome su upravo javili da je otkazan reality s kućanicama.

Wrath i George su otišli do naslonjača s desne strane upaljenog kamina. Kad je Kralj sjeo, zlatni se retriever sklopčao u loptu pored njegovih čizama i ugurao njušku ispod dugačkog repa.

»Dakle«, rekao je Wrath okrenut prema V.-u, »čujem da si večeras upoznao novog prijatelja.«

Kad su svi pogledali u njega, V. je najprije poželio prekrižiti ruke preko prsa, ali onda se sjetio rane i predomislio. »Nisam ja taj koji bi trebao pričati.«

»Predaješ štafetu«, promrsio je Wrath. »Neuobičajeno za tebe.«

»Mogu ja pričati o detaljima napada«, rekao je, »ali nije u tome stvar. Glavni problem je... To nije Omega, zar ne? Nije ni iz Degradacijskog društva.« Usredotočio se na Lassitera. »Inače ti ne bi tako izgledao, zar ne?«

Dolje u sportskom centru, Jane nije mogla vjerovati da je Assail pri svijesti. Pogledom se fokusirao na Solu i izgledao kao da je doista sluša. Međutim, imajući na umu prijašnje snimke mozga... Jane je tražila znakove koji bi upućivali na to da se radi o običnim refleksima.

Međutim, što je on duže ostajao pri »svijesti« i što je više pratio blage pomake Soline glave dok je razgovarala s njim, to je više dokaza upućivalo na to da se radi o čudu – stoga se Jane odmaknula od bolničkog kreveta. No nije otišla daleko. Napadaj se mogao dogoditi i bez upozorenja, što je bila lekcija naučena na teži način, pa s obzirom na tu neviđenu i još neistraženu promjenu neurološkog stanja, nije htjela ništa prepustiti slučaju. Samo je Bog znao za što je sve Assail sposoban.

Definitivno se doimalo kao da zna tko je s njim. Pogled mu je bio

fiksiran na Solu, sama njezina prisutnost učinila je ono što sva njihova medicinska znanja nisu mogla. Ona ga je vratila – ali na koliko dugo?

Jane je pogledala preko ramena prema Ehricu, koji je stajao s unutrašnje strane vrata. Izgleda da kiborg ipak nije bio tako hladan. Suze su mu blistale u očima, a od naleta emocija lice mu se zarumenjelo. Imao je pravo što ju je htio dovesti ovamo.

Dobro je postupio.

Da, pomislila je ponovno se okrećući prema paru. Bilo je to čudo koje je samo ljubav mogla učiniti, duša što poseže iz slomljena tijela kako bi se opet povezala, možda i posljednji put, sa svojom drugom polovicom.

I ja sam to nekoć imala, pomislila je s knedlom u grlu. Poznavala sam tu povezanost... Čuvala sam taj blagoslov i dar u središtu svojih grudi odakle me je grijao.

Kad se tuga nadvila nad njom poput sjene smrti, upozorila je samu sebe da se ipak vrati ljutnji u kojoj se krčkala još otkako je ostavila Vishousa na terasi apartmana.

Pravednička ozlojeđenost, to je bilo za nju. Tuga je opasna.

Uzdah s kreveta privukao joj je pažnju...

Taman kad je podignula pogled, Assail je zabacio glavu na jastuk i doživio napad, ruke su mu se trzale u remenima, noge se pokušavale osloboditi ispod pokrivača.

»Odmakni se«, Jane je naredila Soli.

Kad joj se druga žena sklonila s puta, Jane je pozvonila za pomoć i žurno dohvatila ervej koji je silom ugurala među Assailove sjekutiće.

Antiepileptici su se nalazili tik do kreveta, injekcija je bila unaprijed napunjena benzodiazepinom, pa ju je zgrabila i ubrizgala ravno u infuziju.

»Što imamo?« Manny je uletio u sobu.

»Upravo sam mu dala lorazepam.« Doktorica Jane je provjerila otkucaje srca na monitoru. »Ubrzo bi trebao početi djelovati...«

Oglasio se alarm za tlak, označavajući kritičan pad.

»Svi van iz sobe!« viknula je.

Ehricu nisu morali dvaput reći, ali Sola je samo odmahнула glavom i naslonila se na zid. »Ja ne idem. Ne tjerajte me da odem.«

Jane je opsovala, ali nije joj se usprotivila. Imala je drugih stvari na pameti. »Prokletstvo, ima puls, ne smijemo mu dati elektrošokove.«

»Izgubit ćemo ga«, promrsio je Manny namještajući infuziju. »Ako se ovo nastavi, neće...«

»Daj mi epinefrin«, pogledala je u Ehlenu, njihovu medicinsku sestru koja je upravo ušla. »Daj mi prokleti EpiPen.«

Prije nego joj ga je Ehlena stigla staviti u ruku, Manny se ispriječio među njima. »Jane, ideš prebrzo...«

»Misliš da ovo ide na bolje?« Kažiprstom je žučno pokazala prema monitoru. »Umrijet će...«

»Ne može podnijeti epi.«

»U krivu si. Već smo to probali.« Daj mi to.« Jane je istrgnula lijek iz Ehlenine ruke. »Znam što radim.«

Epinefrin se daje intravenozno preko infuzije, ili u nekoliko navrata ili kontinuirano u petpostotnom omjeru. Međutim, nije htjela

izazvati novi napadaj – a i već je jednom to prošla s njim. Intramuskularni unos bio je jedina sigurna opcija dok se tako ljuljao između kome i novog napadaja.

S injekcijom epinefrina u ruci, doktorica Jane je odgurnula Mannyja sa strane, rasparala plahtu i ogolila njegovo usahlo bedro. Budući da je izgubio puno na težini, koža mu je labavo visjela s uvučenih mišića pa je dohvatila onoliko mesa na bedru koliko je mogla, stisnula ga i napravila si metu za iglu. Zatim je zubima skinula poklopčić, zabola olovku u bedro i ubrizgala epinefrin u njegov sustav.

Tek je donekle prepoznala miris u zraku. Nekakav mračni začim. No prije nego ga je stigla uistinu registrirati, krvni tlak mu je opet pao.

Pogledala je u Ehlenu. »Daj mi još jednu olovku.«

»Ubit ćeš ga«, prasnuo je Manny.

Pogledala je ravno u svog partnera. »Ionako će umrijeti. Ali vrag me odnio ako ću samo sjediti sa strane prekrivenih ruku. Ehlena, donesi mi još jednu olovku!«

Četrnaesto poglavlje

Kad je Vitoria sišla s autoceste Northway na izlazu za centar Caldwellella, osjetila je kako joj *jet lag* popušta. Živnula je pri pogledu na blistave gradske nebodere koji su se dizali visoko prema noćnom nebu.

Da, pomislila je. Zato je došla, zbog tog prometa, ljudi, metropole malo sjevernije od Manhattana koja će nahraniti njezine ambicije, ne izgledajući ih.

Na cesti nije bilo mnogo prometa jer je tek prošla ponoć, a nakon niza jednosmjernih ulica locirala je željenu aveniju i... pronašla je. Bratovu umjetničku galeriju.

Zgrada je zauzimala cijeli jedan blok, obrisi su joj bili smioni i ponosni, eksterijer presvučen brušenim čelikom sa zatamnjenim staklenim panelima, velikim poput stajskih vrata, ugrađenima u zidove.

Odostraga osvijetljenim velikim slovima na plavoj neonskoj podlozi pisalo je: Umjetnička galerija Benloise.

Zašavši u sporednu ulicu neposredno prije galerije, produžila je do stražnjeg dijela gdje su natpisi upućivali na parkirna mjesta za radnike kao i mjesto za dostavu. Kad je ugasila motor iznajmljenog sedana, petljala je po volanu ne bi li izvukla ključeve iz njihova utora – sjetivši se pritom koliko je mrzila voziti. Otvorivši vrata, zakoračila je van, u potpetici Gucci...

Bljuzga, nalik hladnoj, ljigavoj ruci iz groba, obavila joj je nogu, brzo promoćivši svileno remenje cipele na što je spustila pogled prema

mjestu na kojem se trebao nalaziti pločnik. Umjesto njega, tlo kao da je bilo prekriveno kombinacijom motornog ulja, gradskog blata i snijega kojem je davno prošao rok trajanja.

Bacila je pogled prema dvama stražnjim vratima, a na jednim od njih pisalo je SAMO ZA OSOBLJE. Doimala su se miljama daleko pa je razmišljala o tome da se preparkira malo bliže. Ali ne, previše je to posla, zaključila je. Osim toga, cipele su ionako bile lanjske. Prebacivši i drugu nogu, ispružila je ruku kako bi uhvatila ravnotežu – i golim se dlanom naslonila na ledenu, čeličnu, vanjsku plohu automobila.

Ustuknuvši i tresnuvši ruku koja ju je zapekla, s usana joj je sišla rijeka opačina na španjolskom, neprimjerena sestri svoga brata. No, posljednjih je nekoliko dana bilo prava kušnja. Sama je morala raspakiran garderobu, krevet joj nije mirisao po svježini, nije imala nikoga da joj pripremi kupku tog poslijepodneva, a za ručak je morala u McDonald's.

Barem joj se pomfrit svidio.

No sve joj je drugo bilo odvratno. Siromaštvo iz mladosti pripadalo je davno izbljedjelom sjećanju ne samo zbog vremena, već i zbog okolnosti. Jednom kad naviknete da vas netko dvori, ponovni povratak samodostatnosti, ma koliko prolazna ona naumila biti, bio je poput neugodnog buđenja.

Bilo je tu i drugih problema. Nazvala je galeriju kako bi ih izvijestila o svom dolasku, a neka naporna žena, Margot Fortescue ili tako nešto, žustro se opirala pomisli da će se stvari odsad promijeniti. No, obitelj Benloise se vratila i da, iako su se zbog Ricardove i Eduardove odsutnosti stvari morale dalje same voditi, to je sad

gotovo...

Vrata zgrade su se otvorila, a neki je krupni lik ispunio cijeli prolaz. »Nisam mislio da ćeš se pojaviti«, rekao je muški glas.

»Kako si to savršeno artikulirao«, Vitoria je promrsila u hladan zrak.

»Ha?«

Madre de Dios, pomislila je, ušuškavši se u svoj vuneni kaput marke ^{Balkandownload} St. John. Može li taj tip biti još gluplji?

S druge strane, od mljevene govedine i ne očekujete da će posjedovati napredne vještine u korištenju engleskog jezika – nešto za što je njoj trebao cijeli magisterij. Na kraju krajeva, nije ga zaposlila zbog gramatike, zar ne?

Dok je Vitoria zaobilazila automobil, pažljivo je pratila kamo staje nogom kao da joj život o tome ovisi – samo jedan pad mogao bi biti smrtonosan s obzirom na led. Zašto li je obukla te cipele? Ovdje je bilo prehladno za odjeću koju je spakirala, njezino vuneno Chanel odijelo i taj kaput štitili su je od hladnoće koliko i dvije papirnate maramice.

»Dakle, ti si Streeter«, rekla je napokon stigavši do ulaza.

»Da.«

Na svjetlu koje je dopiralo odostraga bilo mu je nemoguće razaznati lice. No ipak je s odobravanjem primijetila širinu njegovih ramena i činjenicu da oko pasa nije nosio trbuh teškog pijančine. Ono što joj se nije sviđjelo, pak, bila je činjenica da se nije htio pomaknuti.

»Hoćeš li se pomaknuti u stranu?« upitala je.

»Zašto si tu?«

»Rekla sam ti preko telefona. Ja sam Vitoria. Ovo je poduzeće mog brata, pa tako i moje.«

»Nije mi rekao da ćeš doć. Nikom ništa nije reko već neko vrijeme.«

»Mići mi se s puta«, prasnula je. »Moramo porazgovarati o poslu – osim ako trenutačno ne zarađujete toliko love da ne znate gdje ćete je potrošiti.«

Streeter se nije dugo nećkao. A poslušao ju je zato što su muškarci poput njega to i radili. Po tom su pitanju bili kao bageri: posjedovali su moć kojom je trebalo upravljati, a motivirao ih je novac. Prepušten samome sebi, kao što je nesumnjivo i bio otkako su mu Ricardo ili Eduardo posljednji put dali neki zadatak, bio je sklon tome da se pretvori u neživi predmet koji jedva plaća vlastite račune.

Kad je ušla, zatvorio je vrata za njima, a ona se osvrnula oko sebe. Stražnji dio galerije bio je manje-više onakav kakav je očekivala, prostorija s visokim stropom i izloženim električnim instalacijama, cijevima koje su visjele poput stalaktita s otvorenih metalnih greda. Veće instalacije koje su čekale svoje kupce bile su poput putnika poredanih na peronu autobusa, jedne spakirane u sanducima, druge prekrivene tkaninom.^{Balkandownload} Radni prostor za osoblje nalazio se između većih ormara, uredski pribor i utihnuli telefoni slobodno su vrijeme provodili spavajući. Sa strane se nalazila i kuhinjsica sa stolom, aparatom za kavu, mikrovalnom i malenim hladnjakom.

Streeter ih je zaključao unutra. »Kako si dobila moj broj?«

»Znam sve bratove zaposlenike.« Točnije, prije otprilike tri mjeseca na daljinu je pristupila serveru galerije i tako prikupila sve

informacije. »I kako doći do njih.«

Muškarac je stao na svjetlo i prekrižio debele ruke preko prsa. Nos mu je bio slomljen već nekoliko puta, a na koži su se vidjeli ožiljci od akna.

Uistinu razočaravajuće. Obrisi njegova tijela davali su naslutiti da je među lomovima i ožiljcima moglo biti još nekih poveznica.

»Sad ćeš me odvesti do bratova ureda gdje ćemo porazgovarati o tvom zaposlenju.«

»Dobivam sasvim urednu plaću od dostavne službe.«

»I zadovoljan si svojim standardom života? Posjeduješ sve što bi htio imati?«

Nastala je tek kratka pauza, tijekom koje je nesumnjivo razmatrao specifikacije najnovijeg američkog sportskog automobila. »Ured gospodina Benloisea je na katu. Ali zaključan je, a ja ne znam šifru. Nitko nije bio gore jer on više nije dolazio.«

»Vodi me«, suho je rekla. »Ući ću bez problema.«

Kad su ušli u prostor galerije, nastavili su dalje prema neoznačenim vratima iza kojih se nalazilo stubište s neuređenim stepenicama bez tepiha, praktički ništa više od čeličnog stepeništa obojenog u crno. Dok su se penjali, s njim na čelu, primijetila je da su zidovi s obje strane također obojeni u mat crno, a svjetla koja su se aktivirala na pokret bila su ugrađena u strop iste boje.

Na vrhu stubišta, ugurala se između tipkovnice i Streetera, i upisala datum rođenja svoje majke. Kad se brava otključala, pogledala je preko ramena.

»Mojem se bratu ne bi svidjelo kako mi gledaš noge. Osim toga,

naoružana sam i jako dobro pucam. Možeš se ili obogatiti ili stradati. Reci mi, što ćeš odabrati?»

Prije nego se stigao pomaknuti, izvadila je pištolj skriven pod kaputom i gurnula mu ga ravno u međunožje.

Kad je Streeter ustuknuo i u obrani joj pokušao uzeti oružje, izvadila je drugi pištolj i gurnula mu ga u vrat.

»Ne sumnjaj u mene. Nikad«, rekla je. »Ne značiš mi apsolutno ništa. Bio ti živ ili mrtav, meni je svejedno. No, ako budeš koristan, bit ćeš velikodušno nagrađen.«

Zavladala je napeta tišina. Zatim je Streeter promrmljao: »Vidi se da si mu sestra.«

»Tamna kosa i oči nisu me odali?« polako je rekla. »Osim toga, kod nas ljudi uvijek kažu da Ricardo i ja imamo isti oblik lica. A sad se ispričaj.«

»Iiii... Ispričavam se.«

Dala mu je trenutak da istinski pojmi realnost u kojoj se našao. A onda se odmaknula unatrag i otvorila vrata. Kad je ušla u bratov ured, svjetla su se upalila jedno za drugim, osvjetljujući dugačak, tanak, cjevasti prostor... koji je kulminirao na podignutom postolju na kojemu je veliki stol bio postavljen poput kutije s draguljima na ormariću.

Nije bilo računala. Ni spisa. Nikakvih prepreka na glatkoj površini. Samo jedna lampa i pepeljara za bratove cigare. I samo dvije stolice, jedna za Ricarda, druga za posjetitelje.

Prilazeći bliže, tuga joj je stezala grlo, prizori nje i njezine braće pojavljivali su se jedan za drugim, od zajedničkog djetinjstva pa sve

do kasnijih dana, kad su već odrasli. Ricardo je uvijek bio onaj kojeg je poštovala, koliko god da ju je njegova diktatura gušila. Eduardo je, pak, bio zabavan, posrednik u sukobima između nje i najstarijeg brata.

Ničeg više nije bilo. Ničeg. A s njihovom je smrću izgubila i dio sebe.

No, to je neće zaustaviti.

Popevši se na postolje, okrenula se prema Streeteru i svom se težinom oslonila o stol. »Svi vi imate svoje izvješće o zaposlenju. Moj brat Ricardo je bio vrlo pedantan oko tih stvari.« Što je vrijedilo i za prave zaposlenike i za unajmljene siledžije. »Tvoj je za svaku pohvalu. Zato sam te i kontaktirala, budući da tražim osobnog zaštitara i spremna sam dobro platiti.«

»O kakvoj lovi govorimo?«

»Platit ću ti triput više nego što si dobivao od Ricarda.«

»Ja sam za.«

»Dobro.«

Vitoria se nasmijala i osvrnula po goljoj prostoriji. Zatim se usredotočila na njega. »A sad mi reci, što misliš da se dogodilo mojoj braći?«

»Združivanje.«

Čim je Rhage progovorio, Ehric ga je pogledao s druge strane hodnika sportskog centra. Nalazili su se ispred Assailove sobe – a on je pokušavao ignorirati prepiranje koje se čulo kroz zatvorena vrata.

»Molim?«

»Taj miris. Osjetiš li ga? Ja da. To je njegovo združivanje s onom ženom – pametna odluka da je dovedete.«

»Vidjet ćemo hoće li biti uspješno.«

Psujući, Ehric je koračao gore-dolje, ali nije daleko odmaglio. Iscjelitelji su se i dalje ljutito prepirali, a on se pitao što zaboga rade njegovu bratiću.

Brat je lupkao po vrhu svog savršeno ravnog, savršeno proporcionalnog nosa. »Maa, kad je ona ušla u sobu, to ga je smjesta probudilo. Uspjelo joj je ono što ničim drugim nisu mogli postići.«

»Više mi se čini da je ubrzala kraj«, Ehric je trljao oči. »Mislio sam da će oživljavanje biti manje traumatično.«

»Ljubav će ga izvući. A onda će sve biti kul.«

»Ne dijelim tvoj optimizam. Sve i da upali, ona će se morati vratiti na Floridu.«

»Zašto?«

»Ne zna...«

»Da on živi ovdje? Ne kužim. Mislio sam da je ona...«

»... što je on.« Ehric je pogledao u Brata. »Ne zna da je on vampir.«

Rhage se namrštio. »To ne mora nužno sve upropastiti. Moja Mary nije znala što sam ja pa je svejedno upalilo – doduše, trebalo se dogoditi i pokoje čudo. Ali događa se.«

»Uzalud razgovaramo o tome ako sada umre...«

Vrata su se otvorila, a kroz njih je izišao doktor Manello. »Upalilo je. Ne mogu vjerovati, ali upalilo je. Trenutačno je opet u stabilnom stanju.«

Ehric je praktički uletio u bolničku sobu, no onda se ukopao na mjestu. Njegova verzija »upalilo je« podrazumijevala je da mu rođak sjedi na krevetu i traži puding. Manellova je verzija bila više u stilu srce mu pravilno kuca i diše, a zbilja je tako i bilo: Assail je ležao na jastuku, i dalje privezan za krevet, i dalje blijed poput plahti, zatvorenih očiju.

No, disao je samostalno, a maleni graf koji je bipkao u pravilnim razmacima upućivao je na to da njegovo srce funkcionira kako treba. Ili barem onako kako treba da se alarm ne oglasi.

Doktorica Jane i njezina sestra nalazile su se pored Assailova kreveta i užurbano pričale, kimale glavama i pokazivale na ispise iz aparata razmjenjujući injekcije.

Ehric je pogledao u Marisol. Žena se nalazila daleko u kutu, tijelo joj se stisnulo, oči su joj bile toliko razrogačene da se praktički pretvorila u anime verziju same sebe.

Prišao joj je. »Što da ti donesem?«

Trenutak poslije, podignula je pogled prema njemu.

Nešto je među njima razmijenjeno, nešto neizgovoreno i moćno. A iduće čega je bio svjestan, širio je ruke i primao je u zagrljaj poput sestre.

»Ne razumijem«, rekla je okrećući lice prema Assailu. »Sve se tako brzo dogodilo. ^{Balkandownload} Koliko još može izdržati?«

»Ne znam. Mislim da to nitko ne zna. Ne razgovarajmo o tome sada i ovdje.«

»Imaš pravo«, malčice se odmaknula. »Drago mi je da ste došli do mene i rekli mi. Drago mi je da sam tu za njega, koliko god da mu

je preostalo.«

Ehric je kimnuo. »Moj je bratić odabrao pravu ženu.«

Marisol ga je uhvatila za ruku i stisnula. »Neću otići. Sve dok ne bude gotovo. Samo da znaš.«

Ehric je potonuo u vlastitoj koži. »Hvala ti.«

Prišla im je doktorica Jane i kimnula prema vratima. »Popričajmo vani, može?«

Ehric je prešao preko sobe i otvorio vrata. Dok su žene prolazile pored njega, pogledao je u medicinsku sestru koja je nešto namještala na jednom od monitora. A zatim se usredotočio na svog bratića. Assail se uvijek doimao neslomljivim, tip mužjaka koji ima tako snažan osjećaj za upravljanje i cilj da bi čitave vojske padale ničice pred njim, ne zato što je bio kraljevske krvi, već zato što drugo ne bi prihvaćao.

A sad od njega nije ostalo ništa osim ćelave ljušture.

Dakle, to je to zlo koje donosi smrt, pomislio je Ehric. To je ta finalna kastracija koja čak i nekog poput njegova bratića može pretvoriti u trulu sjenu nečega što je nekoć bio, jednom kad suština napusti tijelo, a ljuštura ostane trunuti.

Radije ću se ubiti nego si ovo dopustiti, pomislio je Ehric. *Dovraga i Sjenosvijet.*

Radije će otići u Zlozemlju nego pristati da se polako raspada sve dok mu srce ne prestane kucati. Ili još bolje, umrijet će časno, u borbi, štiteći one koje voli – a kojih je sada bilo troje, shvatio je: Evale, Assail... i ta žena.

Jer odanost ukazana njegovu rodu, zaslužuje odanost.

Kad se pridružio ženama, doktorica Jane je pročistila grlo:

»Nema lakog načina da vam ovo kažem. Unatoč kratkotrajnom povratku svijesti, ništa se značajno nije promijenilo. Ne želim sugerirati da večeras išta činite«, doktorica je pružila dlanove prema njemu, »samo želim uskladiti vaša očekivanja s realnošću. S obzirom na to da su skenovi takvi kakvi jesu, nemoguće je...«

»Pogledao me je«, Marisol je neumoljivo izjavila. »Pogledao je ravno u mene.«

»Ili je otvorio oči«, doktorica Jane blago je opovrgnula.

»Ne. Niste u pravu«, Marisol je otišla natrag do vrata. »Idem unutra. Ne morate se truditi ništa mi više govoriti. Znam da me je vidio.«

Jednom kad je žena nestala u bolničkoj sobi, Ehric se morao nasmijati. »Odabrao je nekoga sasvim nalik sebi. Ne prihvaća ne kao odgovor, iscjeliteljice.«

Doktorica Jane je tužno odmahivala glavom. »Nažalost, odluka nije na njoj. Bojim se da su njegovo tijelo i mozak već odlučili.«

Ehric se sjetio vremena koje je proveo u tom podzemlju, svih onih noći, čak i nekih dana. Ma koliko želio vjerovati u suprotno, znao je da je doktorica u pravu.

»Znači, doveo sam je ovamo da se oprostí.«

Doktorica Jane je položila dlan na njegovu podlakticu. »Zbilja mi je žao zbog ovoga.«

Neumorno se prikradajući, iscrpljenost mu je obavila tijelo kao boa, stiskala ga i stiskala, istiskivala iz njega dah i energiju. »Ovo je noćna mora, a jedino joj je kraj gori od sredine.«

»Voljela bih da sam mogla učiniti više«, rekla je iscjeliteljica.

»Nemojte misliti da vas požurujem, u redu? Ti i Sola i Evale, uzmite si vremena koliko god trebate. Pazimo na to da mu je maksimalno ugodno.«

Ehric je pogledao prema vratima. »Neću dopustiti da ovo potraje zauvijek.«

Petnaesto poglavlje

Marisol... *Marisol!*

Dok je Assail u mislima izvikivao ime svoje ženke, lebdio je negdje iznad vlastitog tijela, baš kao da mu je svijest odvojen entitet od fizičkog oklopa, zmaj koji se sam uzdignuo na vjetrovima egzistencije, privezan za tijelo nevidljivom niti – koju je u ruci držala njegova Marisol.

Njezina ga je prisutnost povukla natrag dolje, u tu bolničku sobu u kojoj je već tko zna koliko dugo promatrao vlastito tijelo. Njezin dolazak ovamo, neočekivan, radostan, čudesan, bio je poput dozivanja sirene koju je pratio natrag iz maglovite nezemlje u koju je polako putovao.

Marisol! ponovno je rekao.

Nalazio se točno iznad nje, lebdio poput misli koju tek treba izreći. Zašto ga ne čuje?

Kad je opet pokušao, ona se bokom oslonila o visoki madrac i obrisala suzu iz oka.

Nemoj odustati od mene, rekao joj je. Za tebe ću se vratiti... ne dopusti im da me ubiju.

Kad je briznula u plač, nanjušio je suze i premjestio se tako da je može gledati. Poželio je da ima ruke koje je mogu zagrliti, grudi na koje je može privinuti, tijelo koje je može štititi i služiti joj.

Međutim, bio je samo duh.

»O, Bože, Assail...« šmrcala je uzimajući jednu njegovu usahlu

ruku u svoju. »Da sam barem znala. Došla bih ranije. Jesi li me zato zvao? Zašto nisi popričao sa mnom onda kad sam se javila? Zašto mi nisi rekao?«

Pruživši ruku, dotaknuo joj je obraz...

Marisol je okrenula glavu uvis i pogledala ravno u njegovo eterično biće. No onda je odmahнула glavom kao da je želi razbistriti i usredotočila se na one dijelove njega koji su ležali na bolničkom krevetu.

»Odmah bih bila došla.«

Kako da se vrati unutra, zapitao se. Tijelo mu je bilo poput zaključane kuće, a on je ostao vani i, ma koliko jako to želio, nije mogao proći kroz vrata.

»Tako si mi nedostajao.« Nagnula se prema naprijed i izvukla jednu maramicu iz kutije kako bi njome obrisala obraze. »Bila sam tamo dolje u Miamiu, noću promatrala zaljev... priželjkujući da si sa mnom. Balkandownload Nisam te očekivala u svom životu. Nikad nisam očekivala... tebe.«

Marisol, jecao je.

»Trebala sam ti reći i prije, trebala sam nešto reći... ali bojala sam se. Nikad nisam...« Nakašljala se. »Nikad nisam mislila da ću se ovako osjećati... Takvo što mi se jednostavno nije trebalo dogoditi.«

Dok mu je palcem nježno prelazila uz i niz ruku, taj je dodir odjekivao kroz njega, pa je nastojao upiti svaku njegovu nijansu, iskoristiti taj osjećaj kao ulaz u sebe.

»Ljudi poput tebe i mene, za nas nema sretnih završetaka s drvenim ogradicama i psima i klincima.« Duboko je udahnula. »Nas

ne čeka takva budućnost. Pa ipak, da se radilo samo o meni, ja bih možda i ostala nakon što je Benloise ubijen. Možda bih i mogla – ali moja baka mora biti na prvom mjestu. Ne smijem riskirati vlastitu glavu jer bez mene, ona nema ništa – a ja se moram brinuti za nju.«

Razumijem, rekao joj je. Ali ona je uvijek kod nas bila dobro došla. Nikad ne bih tražio od tebe da biraš, i pobrinuo bih se za obje.

»Otišao si prije nego sam se stigla pozdraviti s tobom. One noći kad smo ona i ja otišle, tražila sam te po kući, ali tebe... tebe nije bilo.«

Nije istina. Skrivao se u mraku iza kuće i kradomice je gledao kako odlazi. Nije si vjerovao dovoljno da je neće preklinjali da ostane, i premda mu je to zadavalo agoniju, poštovao je činjenicu da ona ima svoj put i slijedi ga.

No gledajući je kako odlazi, uništio je jedan dio sebe.

Dok je ona tako mrmrljala te riječi i pričala mu o svom stanu u Miamiju, o svojoj baki, o katoličkoj crkvi u koju idu, on se uporno nastojao vratiti u tijelo... oživjeti ga... ponovno ući u njega. Tjerao se, tjerao, tjerao, uporno nastojeći ući u ruho koje je nosila njegova duša.

Nikako nije mogao pojmiti da se živući sastoje od dva dijela.

A mrtvi samo od jednog.

Sad mu je to napokon bilo jasno.

Pa ipak, što je jače pokušavao, to je ljući postajao, a to mu je samo radilo na štetu. Kako je bijes u njemu rastao, to je manje osjećao Marisolin dodir, njezin miris je slabio, njezin glas bivao sve nečujniji.

»... molila za nas«, Marisol se tužno osmjehnula. »Možeš li vjerovati? Moja baka se molila Bogu da se opet ujedinito, a onda su se pojavili tvoji bratići.«

Osokolivši se, Assail je upregnuo svaki atom snage koji je imao, kut iz kojeg je sve promatrao mijenjao se sve dok se nije našao licem u lice sa sobom samim, sklopljene oči, obrijana glava i blijeda put bili su užasni podsjetnici na to da je sva fizička privlačnost koju je nekoć posjedovao sada nestala.

Sad! naredio je samome sebi. *Moram se vratiti, sad!*

No otpor je bio prevelik. Kao da je neko magnetno polje okruživalo njegovo tijelo, a što je on jače navaljivao, to je polje postajalo snažnije. Osjećao je čak i bol, dok se metafizički opetovano bacao na tu barijeru, poput električnog šoka, kao da trud koji ulaže u to bacanje dovodi do trenja.

S vremenom mu je ponestalo energije pa se udaljio.

Ovo neće ići, shvatio je. *Ovo neće...*

»... trebala sam ti to reći prije«, šaptala je. »Ali... Bojala sam se. Nisam ti vjerovala, nisam vjerovala samoj sebi... Ponekad se pitam jesi li ti doista razlog zbog kojeg sam napustila Caldwell...«

Što, upitao je. *Što želiš reći?*

»Volim te, Assail. Volim te svime što jesam i što ću ikada biti, i ako umreš večeras ili sutra ili noć nakon toga, samo želim da znaš da ćeš zauvijek biti sa mnom. Točno... tu.«

I tada se dogodilo.

Kad je položila ruku na svoje srce, obuzeo ga je čudesan mir, i umjesto da izbori povratak u svoj zemaljski dom, kretao se poput laganog povjetarca među vlastitim stanicama, punio ono što se ispraznilo, oživljavao ono što se već našlo na rubu propasti...

Hroptanje je bilo toliko tiho da Sola nije bila sigurna da je uopće išta čula – a možda ga je i ona sama proizvela? U grudima je osjećala toliki pritisak, a u grlu toliko stezanje da je u svaki udah i izdah morala ulagati trud.

»Volim te«, ponovila je – jer, ma koliko tužna bila ta situacija, bio je dobar osjećaj osloboditi dugo čuvanu tajnu...

Klik... krk...

Sola je ustuknula. »Assail?«

Oči su mu se ponovno otvorile, crvene i crne dubine opet su je plašile i tješile.

»Vratio si se?« izustila je naginjući se prema njemu.

Slobodnom mu je rukom prešla preko čela, kao da je njegova nekoć gusta i prekrasna crna kosa još tu. »Hej.«

Glas joj je podrhtavao, tijelo se treslo, ali ona nije marila. Taj djelić sekunde bio je s njom – i znala je, a da joj nijedan doktor to nije rekao, da to može nestati svakoga trena.

»Ovdje sam.«

Klik... Klik...

Pokušavao je komunicirati, jezik mu se pomicao u suhim ustima.

»Ššš«, osmjehnula mu se – u nadi da je to učinila barem polunormalno. U stvarnosti, pripremala se za još jedan napadaj, za medicinsko osoblje koje će pojuriti u sobu, za golemu tugu kad sve završi.

»Ne, nemoj pokušavati govoriti. Bit će vremena za to. Imaš sve vrijeme ovoga svijeta.«

Izrekla je tu laž radi oboje. U protivnom bi briznula u plač...

Dlan mu se trznuo u njezinu, pa ga je jače stisnula. »Ovdje sam.«
Mazila ga je po licu. Utisnula usne u njegovo čelo. Zagladila mu obrve.

»Ostani sa mnom«, rekla je stisnutim glasom. »Molim te, nemoj me ostaviti...«

Assail je odmahivao glavom, ali njegove su oči bile ukopane u nju i nijedan se alarm nije oglasio – dakle, nije se radilo o napadaju. Ne, komunicirao je s njom, shvatila je.

»Ostat ćeš?« šapnula je.

Kad je kimnuo, počela je plakati, a suze su joj kapale po njegovim obrazima. »Dobro. To je dobro...« Sola se osmjehnula. »Nedostajao si mi.«

Promatrajući mu lice, nije joj bilo važno što je izgubio kosu, što mu oči nisu bile kako treba. Nije bilo važno ni što je u bolničkom krevetu ni što mu se tijelo upola smanjilo.

Ljubav ga je transformirala u muškarca kojeg je poznavala.

Njoj je bio lijep bez obzira na izgled.

Šesnaesto poglavlje

Nije na meni da kažem.«

Lassiter je ostavio riječi da vise u zraku, ne želeći ništa komentirati, a Vishous je u tom trenutku razmatrao ima li koristi od toga da odalami palog anđela pred svima nazočnima.

Jebeni razlozi ZA bili su: blagovaonica kuće za audijenciju bila je definitivno dovoljno velika da V. uzme dobar zalet; Lassiter je i više nego zaslužio udarac za sve svoje manje prekršaje koji su sezali od zadržavanja daljinskog upravljača do uzoraka na zebri ili tajica koje je još 1985. nosio David Lee Roth i, kao posljednje, budući da je V. bio sin božanstva, postojala je mogućnost da će preživjeti osvetu koja bi neminovno uslijedila.

Razlozi zbog kojih to i ne bi bilo baš pametno: Wrathu se vjerojatno ne bi svidjelo da se sastanak pretvori u borbu u kavezu; Lassiter je u rukavu imao trikove koji su jebeno boljeli; to neće navesti anđela da progovori.

Ako nije namjeravao reći ni riječ o sjenama, ništa ga neće natjerati to učini.

»Što bi to trebalo značiti?« pitao je V. žvačući kuglu žvakaćih guma Nicorette. »Znaš li koji je to kurac ili ne?«

Kad se publika načinjena od Bratstva i Kopiladi počela ponašati kao da je na Wimbledonu, a sve se glave okrenule prema Lassiteru kao da očekuju protuudarac, Vishous je pogledao u Wrathu. Kraljeve su se obrve spustile ispod poveza na očima, a njegovo je masivno tijelo zauzelo čitav naslonjač kao kad odrastao čovjek sjedne u dječju

sjedalicu za auto.

Bilo je teško procijeniti što misli o svemu tome. Možda ga je to ozlovoljilo. Možda ga je zabavljalo. No najvjerojatnije je samo čekao da vidi što će se iduće dogoditi.

Ali ne, ničim mu nije davao naslutiti da bi trebao razbiti lika.

Prokletstvo.

Ponovno se usredotočivši na Lassitera, V. je polako rekao: »Daj, anđele, reci nam što znaš.«

Lassiter je odmahnuo glavom, njegove bizarno prekrasne oči bile su nepomične kao sidro na dnu mora. »Ne želim se petljati. Nije na meni da mijenjam put koji je pred vama.«

V. je počeo žvakati još jače i shvatio da je na pomolu velika nevolja. Ili to ili je bio vraški frustriran. »Zašto pokušavaš imitirati jebenog Morpheusa? Više ti sličići Flo iz Progressiva.«

»Dosta«, prasnuo je Wrath. »V., reci nam što se dogodilo.«

Dok je pričao, V. je škiljio u anđela, izazivajući ga da se ubaci. »Butch i ja smo češljali teritorij. Neko se stvorenje pojavilo niotkuda i napalo nas. Bilo je crno, elastično i moglo je produživati dijelove sebe kao da je od gume, ali je istovremeno bilo tvrdo kao čelik kad bi vas udarilo. Osim toga, bilo je naoružano parom konvencionalnih noževa.«

»Je li vas ozlijedilo?« upitao je Wrath.

»Ne. Uopće.« Kad je Butch iskašljao tu laž, V. je samo nastavio: »Ubio sam ga... Ili uništio, kako god... Tako što sam pucao u njega. Zacičalo je kao svinja i onda nestalo. Bez ikakvih ostataka. Ni mirisa... Ničega.« Zastao je. »Bi li nešto dodao, anđele?«

Lassiter nije pokazivao ama baš nikakvu reakciju. Samo je stajao u kutu, daleko od ratnika, a zlato koje je na njemu blistalo stvaralo je auru od koje je V.-u bilo mučno.

Nešto se događalo.

»Ako ne namjeravaš ništa dodati«, V. je prasnuo na gada, »zašto si onda došao?«

»Začepi, Vishous.« Wrathove crne naočale osvrtale su se po sobi. »Neću pitati nikoga od vas jeste li vidjeli to sranje. Prilično sam siguran da bi iskrsnulo u razgovoru. Očito Omega ima novo oružje.«

»Nisam siguran da je to Omega.« V. se lecnuo dok je vadio smotanu cigaretu iz džepa, a bicepsi se pritom žalili. »Možda je nešto drugo u pitanju.«

»Zašto to misliš?«

V. je upalio cigaretu Bic upaljačem i, premda je bilo teško udahnuti dim pored žvake, nekako je uspio. »Nije zaudaralo na *degrada*. Nije se činilo kao Omega – njega mogu nanjušiti. I Butch može. Jednostavno nije bilo znakova.«

»Ne znam što je to bilo«, rekao je policajac, »ali barem ga možemo upucati.«

»Predlažem da udvostručimo oružje«, ubacio se Tohr koji je stajao pored Wratha. »Svi se moramo opskrbiti dodatnim streljivom.«

»Šteta što ne možemo računati na Assaila«, netko je promrsio. »Ono što nam je on nabavio bilo je superiška.«

»Možemo li otkriti tko su njegovi kontakti?« upitao je netko drugi.

»Njegovi bratići sigurno znaju...«

»Ima još nešto.« Kad su se sve oči opet okrenule prema njemu, V. je ispuhnuo dim. »Netko se nalazio u tom dijelu netom prije napada. Zar ne, Xcor?«

Xcor, koji je stajao sa svojim dečkima, naklonio se Kralju. »Moj bivši glavni zamjenik, Throe. On je bio tamo.«

»O čemu dovraga pričate?« upitao je Wrath.

»Nanjušio sam kolonjsku u uličici iz koje je došao«, V. je slegnuo ramenima. »I miris mužjaka. Xcor je došao na moj poziv i identificirao ga.«

U tom je trenutku nastala gungula, koju je Wrath utišao zazviždajući kroz prednje zube toliko glasno da se i luster zatresao.

»Xcor«, rekao je kralj, »ima li tvoj dečko pristup nekim posebnim trikovima? Postoji li nešto što bismo trebali znati o njemu?«

»Bio je, a mislim da će i ostati, aristokrat«, odgovorio je Xcor. »Stoga, osim društvenih manira koje mu nisu trebale dok je bio s nama, ne posjeduje nikakve posebne vještine koje ga mi nismo naučili.«

»Dakle, radi se o slučajnosti«, rekao je Tohr. »Throe se pukim slučajem našao u tom dijelu grada?«

»Možda dila drogu«, netko je rekao.

V. je i dalje zurio u Lassitera. Nešto nije štimalo.

I to ne samo oko Xcorova prijatelja i one mračne sjene.

Kad je osjetio nalet vrtoglavice, odmahnuo je glavom kako bi je se riješio – a zatim spustio pogled prema cigareti. Još jednom kutnjacima prožvakao kuglu.

Pitajući se koliko je točno nikotina unio u sustav.

Vrijeme da doda i malo alkohola, zaključio je. Iste sekunde kad sastanak završi suzbit će tu vrtoglavicu s malo votke Goose i malo otpajkiti.

Ono što neće učiniti jest vratiti se u Jazbinu i gledati kako u njoj nema Jane.

Ne. O tome nije mogao ni razmišljati.

Bolnička soba koju je Jane koristila kao prenoćište bila je tipična soba za pacijente koji nisu u kritičnom stanju. Krevet je bio uobičajeni bolnički, s gornjim dijelom koji se mogao podesiti i donjim dijelom koji se mogao lagano podignuti, i svaki put kad bi legla na njega sjetila bi se da bi vjerojatno trebali zamijeniti plahte i jastuke boljima.

Čim se zatvorila unutra, osjetila je kako gubi energiju i samo stoji poput lutke, zureći u zgužvane plahte. Kad sve skupa uzme u obzir, savršeno je odradila svoj posao, premda se toliko iscrpila da će pasti u nesvijest čim se ispruži. Postojao je samo jedan problem. Svaki put kad bi sklopila oči vidjela bi ljubav koju su Sola i Assail gajili jedno prema drugom i osjećala da će ta sjećanja ipak biti jača od sna.

Odlazeći u kupaonicu, nije upalila svjetlo jer se nije htjela pogledati u zrcalu. Htjela je toplu vodu, a ne odraz u ogledalu, pa se uvukla u usku tuš kabinu i odvrnula pipu.

Crocsice su bile sretne što ih je napokon skinula. Skinula je i čarape. A onda je i kuta pala na pod. I premda je sve to trajalo jedva minutu i pol, činilo joj se kao da je prošlo sat vremena dok nije napokon stala pod topli mlaz, nagnula glavu unatrag i smočila kosu.

Dakle da, i duhovi su se tuširali. Kad su to htjeli – a ponekad je

uistinu bio dobar osjećaj pretvarati se da je normalna... da mora oprati kosu kako bi dobro izgledala, da mora oprati tijelo i dobro se izribati.

Ritualni su postojali s razlogom. Jednom kad se izgubite u vlastitom životu, oni vam omogućuju privid strukture, kao papirnati zidovi vaše kuće od karata, a iluzija da je sve predvidivo i sigurno postane jedini način da preživite.

Dohvaćajući Biolage, preagresivno je stisnula bocu i završila s dlanom punim šampona, ali nije ga namjeravala protratiti.

Ionako je sve to bilo traćenje...

Kad je iskrcala hrpu šampona na tjemenu, začulo se toliko glasno kucanje na vratima da ga je čak i kroz vodu mogla čuti. »Da?« viknula je.

»Opet se probudio«, Ehlena je odgovorila.

Jane je odmaknula zastor i provukla glavu. »Assail se osvijestio?«

Medicinska sestra je provirila u sobu i osmjehnula se. »Da! I to bez napadaja. Pije vodu.«

Jane je vraćala pjenu koja je curila natrag u kosu. »Oprosti... što?«

»Čula si me. Kroz slamku.«

»O, Bože, pa to je fantastično... ali nemoj skidati remenje. Još nas čeka dugačak put. Odmah ću doći...«

»Ne, u redu je«, Ehlena je ležerno odmahnula rukom. »Samo polako, javit ću ti ako bude nešto hitno...«

»Trebaju me...«

»Jane. U redu je. Doći ću po tebe ako se nešto dogodi. Uživaj u tuširanju.«

Jane je grubo povukla zastor i počela ispirati šampon. »Eto me za minutu!«

Iskočivši opet van, brzo se obrisala i navukla odjeću, umalo izašavši bez čarapa i cipela. Trčeći niz hodnik...

Ukopala se na mjestu.

Manny je stajao ispred Assailove sobe s Ehlenom. Ali nije se smiješio.

»Što ne valja?« pitala je Jane. »Je li dobio napadaj? Dajte da vidim...«

»Ne.« Manny joj je prepriječio put. »Ne moraš sada ulaziti.«

Jane se namrštila. »Molim?«

»Ti i ja ćemo malo prošetati. Ehlena će ostati ovdje i sve nadzirati. Ako nas bude trebala, doći će po nas.«

»O čemu se ovdje radi?« Jane je pogledavala od jednog do drugog. A onda je odmahнула glavom. »Kako god, samo ću pogledati...«

Manny je položio dlan na njezinu ruku. »Sve sam provjerio. Pri svijesti je. Vitalni znakovi su stabilni, doduše malo niski, a i dalje je vezan. Nema razloga da ulaziš. Samo ćeš ih prekinuti.«

Jane je zinula. A onda čvrsto stisnula usne. »Ne vidim u čemu je problem.«

»I upravo zato ti i ja moramo porazgovarati.«

Manny ju je okrenuo i poveo van iz klinike – a sa svakim novim korakom, kompulzivna potreba da ode natrag u bolničku sobu i

jednostavno... *učini nešto*... tjerala ju je da vrišti.

»Ovo je smiješno«, zurla je u svog kolegu. »Mislim, što je ovo, intervencija?«

»Da, zapravo, jest.«

Kad je zastala na mjestu, on ju je povukao dalje, tjerajući je da prati njegov korak kako je ne bi vukao za sobom. A onda su se spustili skroz do bazena, Manny je otvorio vrata vlažne i tople prostorije. Pustio ju je da uđe prva, a ona je bila toliko ljuta da je teškim koracima krenula naprijed, prešla preko pločica u predsoblju i ušla ravno u salu s bazenom, s olimpijskim prugama za plivanje i visokim stropom.

Okrenula se prema njemu. »Hoćeš reći da nešto nije u redu s mojim odnosom s pacijentom? Vraški sam dobra liječnica i još bolja kirurginja. Nemaš se na što žaliti...«

»Nema lijepog načina da ovo kažem, Jane.«

»O čemu ti dovraga...«

»Izgubila si objektivnost.« Položio je ruke na vitke kukove, a njegovo privlačno lice se uozbiljilo. »Previše vremena provodiš ovdje – toliko si se naradila da si prešla granicu iscrpljenosti i, prije ili kasnije, pogriješit ćeš.«

Na trenutak je mogla samo gledati u njega kao da je potpuni stranac. Pa ipak to nije bio. I dalje je bio onaj isti krupni, visoki, tamnokosi tip s kojim već godinama dijeli roveve, on Hawkeye, ona Hunnicutt.

»Ne mogu vjerovati da to čujem od tebe«, prasnula je. »I ti radiš non-stop.«

»Uzimam pauze. Spavam sa svojom ženom. Viđam je *svaki dan...*«

»*Nemoj* prebacivati ovo na Vishousa. Da se nisi usudio pretvoriti ovo u osobni problem...«

»Ali to *jest* osobni problem, Jane. Jednako koliko i profesionalni.«

»Kako god, obavljam važan, nužan *posao*. Sve dajem svojim pacijentima i ti to znaš...«

»Daješ previše. U tome i *jest* problem.« Htjela ga je prekinuti pa je podignuo dlan. »Ne, saslušat ćeš me. A kad završim, možeš mi reći da odjebem, ako želiš. Ali najprije ćeš ušutjeti i saslušati me.«

»Ne mogu vjerovati«, promrsila je.

»Vjeruj. Zar zbilja misliš da si prva liječnica s kojom vodim ovaj razgovor? Ha? Stvarno? Bio sam šef odjela u bolnici St. Francis prije nego sam došao ovamo. Odradio sam već dosta rundi u tom ringu s hrpom ljudi poput tebe i mene. Trebaš uzeti slobodno prije nego doneseš neku lošu odluku i onda si to više nikad ne oprostiš.«

Jane je htjela proći rukom kroz kosu kad je shvatila da je još mokra od tuširanja. Vjerojatno je u njoj bilo još pjene. Koga briga. »Slušaj. Kratki smo s osobljem i ti to znaš. Tu smo samo ti, ja i Ehlena. Bratstvo i ostali ratnici u bilo kojem trenutku mogu biti ozlijeđeni...«

»Zato su izumili telefone. Jane, govorim ti, kao prijatelj i kao kolega, moraš promijeniti perspektivu. Možda ćete onda konačno ti i Vishous...«

»Čekaj, čekaj«, ljutito se nagnula prema naprijed. »Je li te on nazvao i rekao ti da ovo napraviš? Jer to je obično *sranje*, Manny. Da

nisi slučajno stao na njegovu stranu zbog neke muške lojalnosti...«

»Stranu? Nisam stao ni na čiju stranu...«

»Je li ti rekao da me prevario? Ha? Je li i to iskrsnulo u razgovoru?«

Manny se lecnuo. »Isuse, Jane.«

»Izgleda da je to zaboravio spomenuti, ha.«

»Vishous i ja nismo razgovarali o ovome...«

»Kako god, vi muški se uvijek držite skupa. Ali ja sam očekivala više od tebe nakon svega što smo zajedno prošli.«

Manny je odvratio pogled prema plavoj, nepomičnoj vodi. Kad se ponovno usredotočio na nju, lice mu je bilo hladno, a oči bezizražajne. »Znaš što, naš razgovor je završen.«

»Dobro. Smijem li se sad vratiti na posao, *gospodine?*«

»Ne, ne možeš.«

»Molim?« Jane je nakrivila obrvu. »Nisi ti glavni. Ja sam bila tu prije tebe.«

»Glavni je Wrath. ^{Balkandownload} A ako ne uzmeš dvadeset i četiri sata slobodno, spreman sam otići k njemu i prenijeti mu svoje profesionalno mišljenje, a to je da u ovom trenutku nisi sposobna funkcionirati kao liječnica. Tvoja odluka, donesi je sad. Ili ćeš otići ili ću dati da te smijene.«

»Nisam nigdje pogriješila!«

»Po tvom mišljenju, možda, ali ne sviđa mi se kolikom si brzinom rješavala Assaila. Letjela si po onoj sobi, grabila injekcije, ubadala ih bez provjeravanja...«

»Sama sam ih napunila! Znala sam što je u njima!«

»Postoji razlog zbog kojeg sve dvaput provjeravamo. Što da smo ih Ehlena ili ja napunili nečim drugim?«

»Ali niste!«

»Kako si to mogla znati?« Sad se i Manny malo nagnuo. »Ti i ja vodimo ovo mjesto zajedno, i moramo nadzirati jedno drugo. Nema Komiteta za procjenu skrbi pacijenata, nema Odbora povjerenika kojem odgovaramo, nema Komisije koja bi nas provjeravala i pobrinula se da pružamo najbolju njegu. Tu si ti i tu sam ja, i moramo se sami nadzirati.«

»Ehlena nema problema sa mnom.«

»Što misliš, tko je prvi ovo spomenuo?«

Jane je odmahivala glavom piljeći u pločice, pogledom prateći uzorak svijetlo plave i crne boje. A onda je naumila otići.

»U redu«, dobacila je preko ramena. »Želiš ovo mjesto za sebe? Eto ti ga, pametnjakoviću.«

Sedamnaesto poglavlje

Kad je Streeter napustio galeriju, Vitoria se zaključala unutra i popela na prvi kat do ureda svog brata Eduarda. Nije trebala ni pitati koji je njegov. Vrata su bila pozlaćena.

Krenula je upisati kod koji je funkcionirao svugdje drugdje, no onda se zabrinula da ovdje neće funkcionirati. Eduardo je sve radio na svoj način – no, ipak se nije trebala brinuti. Na kraju krajeva, galerija je pripadala Ricardu koji je očigledno morao imati pristup svakoj prostoriji pod svojim krovom.

Osim toga, njihov je mlađi brat naposljetku ionako uvijek radio ono što mu je rečeno.

Otvorivši vrata, ušla je u prostoriju u kojoj je vladao mrkli mrak, no u tili čas upališe se svjetla u mjedenim zidnim lampama.

»O, Eduardo.«

Ovdje nije bilo minimalizma. Ne, posvuda je bio Versace, raskoš sa životinjskim uzorkom naglašenim zlatom, uredski stol nalik nečemu što bi dao izraditi francuski dvor u osamnaestom stoljeću. To je ujedno bilo i jedino što ga je s dvorom povezivalo, jer je ured bio razvaljen. Eduardo je bio opsjednut samo matematikom i novcem, ne i urednošću. Papira je bilo posvuda. Bijela traka iz kalkulatora cijedila se iz printera sve do poda. Tri telefona koja su ukrivo gledala jedan drugog. Kemijske razbacane posvuda. Vrč za kavu s dva centimetra debelom isušenom mrljom na dnu.

Moderna i udobna kožna stolica u kojoj je Eduardo inače sjedio bila je okrenuta prema izlazu, kao da je naprasito skočio i napustio

prostoriju u žurbi. Ili je možda uzbuđeno ustao zato što je upao netko nepozvan.

Nije bilo prozora. Ni ormara. Zrak je bio toliko ustajao da ju je tjerao na kihanje.

Krenula je prema stolu i stisnula zube kad je pogledala prema podu iza njega. No, tamo nije bilo nikakvog mrtvog tijela – uostalom, netko bi ga već odavno nanjušio.

Gotovo da je očekivala da će ga tu zateći.

Kad su njezina dva brata pokrenula zajednički posao, u teoriji su zapravo bili jako loš par, stariji je bio veoma discipliniran i odlučan, a mlađi vrlo napadan i raskošan. Jedino što im je bilo zajedničko bilo je povjerenje na temelju obiteljske povezanosti – što je bilo nužno u poslu gdje se interakcija i sklapanje ugovora ne rukovode legitimnim zakonima. Bilo kako bilo, i bratska je ljubav imala svoje granice.

Istini za volju, kad je najprije nestao Ricardo, zapitala se je li i taj bratski odnos okončan na stari način, s nekim u grobu.

Ali sad? Dok je stajala u Eduardovu uredu koji je bio tako vidno netaknut i gdje joj se doimalo kao da je otišao u žurbi, kao da ga je netko možda pozvao upomoć? Vjerojatnijim se činilo da ih je obojicu ubio netko treći.

Ili više njih.

Sjela je u mekanu stolicu i zagledala se u potvrde stare više od godinu dana, račune... bilješke ispisane u kožnatom notesu koji je stajao licem prema gore kao kurva koja ne skriva svoju intimu.

O, da, pomislila je Vitoria uzimajući ga u ruke. Upravo to je tražila.

Svi zapisi u malenoj knjižici bili su ispisani kraticama na španjolskom dijalektu koji je pamtila još od njihove mladosti. Pametno. Samo bi ih izvorni govornik usavršen u dešifriranju mogao odgonetnuti.

I gle čuda, pohlepan kakav je bio, Eduardo je vodio pomne bilješke o svemu, kako o dilanju droge tako i o – oružju? Zanimljivo, proširili su se i na oružje.

Unosno. Pametno.

Okrenula je stranice. Pa još jednu. I još jednu, okrećući unatrag sve do posljednjeg zapisa. Nije bilo ničega o umjetninama, s druge strane, to je bila samo fasada pravih poslova koji su se tu obavljali, trik za javnost, pa je stoga sve te poslove s primjerenom transparentnošću obavljalo za to obučeno osoblje. I sama je vidjela izvješća jednom kad je pristupila serveru.

Ricardo je to tako dobro osmislio, posao je funkcionirao i bez njega posljednjih dvanaest mjeseci...

O, dobri čovječe, pomislila je. Eduardo je u notes upisao i imena i brojeve kontakata, s obje strane poslovanja. Baš kao i cijene i lokacije za dostavu. Bilo je to savršeno – da, nabava je nakratko bila obustavljena, ali nije bilo razloga da vjeruje da im prava cijena kokaina i heroina neće vratiti klijente koji su im nekoć bili odani.

Na kraju krajeva, zakoni slobodnog tržišta primjenjivali su se i na trgovinu drogom.

Vraćajući se na posljednji unos, ponovno je pročitala bilješku o dostavi preko rijeke nekome tko se zvao... Assayl? Mora da je ime bilo pogrešno napisano. Bilo kako bilo, prilično se često ponavljalo.

Doimalo se logičnim započeti upravo s tom osobom, tko god ona bila, i vidjeti hoće li je to kamo odvesti. A ako je to bio posljednji sastanak? Možda je Assail bio ubojica.

Ili samo još jedan »klijent«.

Streeter je u razgovoru uporno tvrdio da ne zna ništa o nestanku njezine braće, a ona mu je vjerovala. Imajući na umu s kakvim je ljudima Ricardo poslovaio, kako u inozemstvu što se tiče uvoznika, tako i u zemlji, po pitanju distribucije, bilo je sasvim moguće da su njezina braća likvidirana na toliko diskretan način da nitko nikad neće naći njihova tijela. No, čudilo ju je što nije bilo nikakve poruke. Obično bi barem nešto poslali obitelji dolje u Južnoj Americi, fotografiju tijela, neki sablasni podsjetnik.

Prijetnju da prestanu pratiti trag i puste ga da zaraste ili će uslijediti još neugodnosti. Pa ipak, nitko joj ništa nije poslao. A kako nijedan od njezine braće nije bio oženjen, ona im je bila najbliži rod.

Pogledavši u strop, zamišljala je svoju braću ovdje, u poslu, Ricardo na svojoj visokoj poziciji, metaforički i doslovno, smišlja strategije i sklapa poslove na drugom katu, Eduardo koji sve to kontrolira ovdje dolje u svojoj dizajnerskoj špilji u stilu Studija 54.

A onda joj je nešto prekinulo tijek misli.

Što...

Kad joj se u džepu kaputa ogласio novi, poslovni telefon, odmah ga je izvadila. »Streeter.«

»Kako si znala da sam ja?«

»Ti si jedina osoba kojoj sam dala ovaj broj. Jesi li nešto zaboravio?«

»Da. Nisam se sjetio dok nisam došao kući. Imao sam tog nekog prijatelja. I on je radio za tvoju braću. Zvao se Two-Tone, na pola je lica imao ožiljak, od rođenja. Otprilike tu negdje kad su nestala i tvoja braća, on i ja smo bili vani, reko je da idući dan ima neki posao za obaviti. Nikad se više nije vratio.«

»Pričaj dalje«, promrsila je naginjući se prema naprijed.

»Reko je da se mora pobrinut za nekoga. Znaš. Pobrinut.«

»Gdje? Ovdje u Caldwellu? Ili na imanju West Point?«

»Ne. Negdje drugdje. Reko je da ide izvan grada, negdje na sjever.«

»Možeš li se sjetiti koji je to točno bio dan?«

»Bio je to onaj tjedan kad mi je bio rođendan. Zato ga nije bilo.«

Dok je on mozgao o točnom datumu premećući razne mentalne bilješke na svom imaginarnom kalendaru, Vitoria je pratila brojke u notesu čekajući konačan izračun.

»Da, sad se sjećam«, Streeter je naposljetku izjavio. »Bila je to srijeda.«

Gle gle gle, pomislila je. Posljednji unos negdje na polovici notesa bio je dan nakon toga.

»Što mi još možeš reći?«

»To je sve šta znam.«

»Imaš li pristup obitavalištu svog prijatelja?«

»Njegovom čemu? Gle, nisam ti ja takav...«

»Kući«, prasnula je. »Možeš li ući u njegovu kuću?«

»Da.«

Doduše, nije znala zašto se uopće trudila pitati. Prošlo je tako puno vremena.

»Otiđi onamo. Vidi možeš li nešto pronaci. Želim znati kamo je otišao i s kim.«

Kad je prekinula poziv, pogledom je preletjela preko stola. Morat će dobro pregledati svaki papir na njemu – kao i one kod kuće. Ricardo je tamo držao puno spisa, svi su bili rukom pisani na španjolskom, kao da nije previše vjerovao računalima.

Tajne njezine braće upravo će postati i njezine.

Avaj, i najbolji planovi naposljetku se izjalove.

Vishous je bio dekoncentriran i napet kad je ušao u Jazbinu. Negdje između odluke da ne završi na tom mjestu i završetka susreta u Wrathovoj kući za audijenciju, zadali su mu zadatak da pretraži društvene mreže i provjeri spominje li se igdje ikakva sjena koja iskače iz pokrajnjih uličica i napada ljude.

Takvo što nije baš mogao provjeriti preko mobitela.

Zatvorio je vrata za sobom, osluškujući tišinu i misleći... Bože, kako je prazno ovo mjesto. Nastavio je dalje prema dnevnom boravku u kojem je sve bilo veoma uredno, nije bilo sportskih torbi u dnu stola za stolni nogomet, nije bilo medicinskih časopisa ostavljenih u pola čitanja na kauču, nije bilo otvorenih kutija žitarica na radnoj plohi u kuhinji.

Očigledno je Fritz bio u prolazu. No, još važnije, u dnevnom boravku zapravo nitko nije boravio. Budući da su i on i Jane izbjegavali to mjesto, a Butch i Marissa bili najsretniji zajedno u svojoj sobi, nije imao tko ni napraviti nered.

Skidajući sa sebe kožnu jaknu, napravio je grimasu, ignorirajući bol u ruci i posežući prema ormariću s alkoholom koji se nalazio pored sudopera i izvadio lijepu, veliku bocu votke Goose. Skinuo je čep i otpio ravno iz boce...

Nakon što se iskašljao, na prednjem dijelu potkošulje ostala mu je mrlja od sline.

Nicorette i alkohol nisu išli zajedno. Ma zamisli.

No, kad je iz usta ispljunuo komad žvakaće velik kao šaka, zaključio je da je problem ipak u razmaku.

Da, kad je ponovno otpio gutljaj, sve se odvijalo po planu, votka je glatko kliznula u trbuh, a njegova druga ovisnost preuzela uzde.

Odlazeći do svojih računala, sa sebe je skinuo oružje i mokru potkošulju. Zatim je sjeo i ulogirao se u tri od svoje četiri igračke. Snimke nadzornih kamera pojavile su se na jednom ekranu, internet na drugom i blog koji je pratio na trećem.

Korisnica Damn Stoker više nije mnogo objavljivala na svojoj stranici – što je i bio V.-ov operativni plan, kako bi rekao Rhage.

Vishous je obrisao prijašnje postove gospođice Jo Early u kojima je dijelila poveznice o vampirima i komentirala ih, a zatim i njezino kratkoročno pamćenje, neutralizirajući time tu prijetnju. Barem donekle. Njemu i toj ženi vjerojatno će se prije ili poslije ponovno susresti putevi. Čekao ju je veliki problem u bliskoj budućnosti, a on još nije odlučio kako će se njime pozabaviti. Namjeravao je spomenuti sve to Wrathu, no onda se dogodilo to sranje s Jane...

Kako god. Jo Early će uskoro otkriti iz prve ruke zašto je toliko zanimaju vampiri, a on to još nikome nije spomenuo vjerojatno zato

što se i dalje premišljao da li da se upliće ili ne.

Gospođica Early je bila mješanka, plod čovjeka i vampira, i uskoro će doživjeti prijelaz. Međutim, ona to još nije znala. Ili je barem pretpostavljao da ne zna jer nije postojao nikakav dokaz da se obratila njihovoj vrsti – a po zakonu, ako se pojavi neki mješanac, Kralj o tome mora biti obaviješten.

I što sad da radi? Bez pomoći će umrijeti.

Dovraga, po svemu sudeći umrijet će i ovako i onako – a V. baš i nije bio dobri Samaritanac. U čemu je onda bio problem? Vjerojatno će potražiti liječničku pomoć jednom kad kolabira – ili će završiti u kolima hitne pomoći koja jure prema bolnici St. Francis nakon što netko drugi umjesto nje nazove 911.

A to će pak dovesti do jebelih liječničkih pretraga koje će pokazati niz anomalija.

Bože, ljudi su bili takav davež, a jedini razlog zbog kojeg je suživot s njima uopće bio moguć bio je taj što su vjerovali da su vampiri samo mit. Pravi dokaz koji bi tvrdio suprotno ne bi bio dobar. Ako ste mislili da je rat s Degradacijskim društvom teška muka? U usporedbi s njim, nekoliko rundi u ringu s *homo sapiensima* doimalo se kao mačji kašalj...

Niže u hodniku koji je vodio prema spavaćim sobama rastvorila su se vrata koja su vodila u podzemni tunel.

»... prokleti pametnjaković...«

Jane je ušla kao da se golim šakama bori protiv nekoga – no bila je sama i razgovarala je sa sobom u trenutku kad je nestala u njihovoj spavaćoj sobi.

Njezinoj sobi. Njegovoj. Kako god.

Vishous je polako ustao od računala.

Zvukovi koji su davali naslutiti da vadi stvari iz ladica nježnim dodirrom profesionalnog hrvača bili su pozadina daljnjem mrmljanju. A onda, nekoliko minuta poslije, izašla je iz sobe sa sportskom torbom prebačenom preko ramena. Presvukla se iz liječničke uniforme u plave traperice i jaknu marke Patagonia, i žustrim korakom krenula naprijed kao da nema pojma da je on tu.

To se brzo promijenilo. ^{Balkandownload} Kad je prišla luku koji je vodio u dnevni boravak, ukopala se u mjestu i zapanjeno ga pogledala, odskočivši unatrag.

Podignuo je dlanove. »Sori. Tu sam.«

Hitro je pogledala prema ulaznim vratima. A onda duboko udahnula. »U redu je. Ovo je tvoja kuća. Nije problem.«

Nastala je duga tišina, a dok ju je gledao, zaključio je da je nikad nije vidio tako premorenu. Plava joj je kosa bila razbarušena, ispod šumski zelenih očiju stajali su tamni krugovi, a ramena su joj potonula. S obzirom na sve to, iznenadilo ga je što se uopće trudi biti u fizičkom obliku. S druge strane, bila je vidno ljuta zbog nečega i vjerojatno se htjela ispuhati lupajući nogama po kući.

Duhovi su se samo motali uokolo.

»Kako si?« oprezno je upitao.

»Dobro, i upravo odlazim.«

Sklopivši oči, opsovao je. »Možemo li razgovarati, molim te?«

»Upravo jesmo. ^{Balkandownload} Vidimo se poslije... Stani malo, što je to?«

Vishous je otvorio ^{Balkandownload} oči. »Što je što?«

»To na tvojoj ruci. Što si, dovraga, napravio samom sebi?«
Odložila je torbu i teškim se koracima dovukla do njegova radnog stola. »Ovo je gadna rana... Izgleda inficirano.«

Nimalo ga nije zanimalo da mu itko pogleda taj fini novi primjerak *body arta* – pa čak ni ona. No ako će ih to još malo zadržati pod istim krovom? U redu. ^{Balkandownload}Glumit će njezina pacijenta.

Smiješno kako je sva ona ljutnja koju je osjećao u stanu sada nestala. Umjesto nje, osjećao je samo prazninu. Što je imalo smisla. Sa sobom je uzela i nešto njegovo kad je izjavila da odlazi iz njegova života.

Okrećući rame prema njoj, rekao je: »Ne boli.«

Jane se sagnula i skupila obrve. »Kad se to dogodilo? Prije nekoliko noći?«

»Ne. ^{Balkandownload}Ne tako davno...«

Kad je dotaknula rub rane, a on prosiktao od boli, ozlojeđeno ga je pogledala. »Zar nisi rekao da ne boli?«

»Možda malo.«

»Hajde. U kupaonicu.«
Budući da je samo stajao na mjestu, zgrabila ga je za zapešće i povukla za sobom. ^{Balkandownload}»Idemo. Ne odlazim dok to ne saniramo.«

Dobro, pomislio je kad su krenuli niz hodnik prema njihovoj – njegovoj, njezinoj, kako god – sobi. Nadao se da će moći malo porazgovarati dok ona... pa, nije imala što čistiti. ^{Balkandownload}No, možda je imala koju ideju kako bi mogli smanjiti nateklinu.

Bože, tko bi ikad pomislio da će jednoga dana ciljati na to da sa ženom samo razgovara. S druge strane, Jane je uvijek bila drugačija

od ostalih.

A samim time je... i njega činila drugačijim.

Osamnaesto poglavlje

Okej. ^{Balkandownload} Da. I ja tebe volim, *vovó*.«

Kad je Sola prekinula poziv, vratila je mobitel Ehricu i protegnula ukočena ramena. Stajali su na hodniku ispred Assailove sobe pa je pazila da govori tiho. Assail je zaspao i nije ga htjela uznemiravati.

Naravno, pod uvjetom da doista jest zaspao, a ne opet nestao. No, nijedan se alarm nije oglasio. Sve dok do nje nisu dopirali ti užasni, oštri zvukovi aparata i dok osoblje nije jurcalo uokolo kao policijska racija, morala je vjerovati da je sve u redu. ^{Balkandownload} Barem u tom trenutku.

»Hvala ti«, rekla je Assailovu bratiću. »Samo sam htjela provjeriti je li baka okej i izvijestiti je o planu. A uzeli su mi mobitel.«

Nije namjeravala pitati zašto je on smio zadržati svoj. U tom joj trenutku takve sitnice definitivno nisu bile na popisu briga.

Muškarac se nisko naklonio. »Sam ću se u to uvjeriti čim se vratim kući. Ponavljam, ovdje si sigurna, kunem ti se. Ostao bih i ja, ali daleko je bolje da si ti tu s njim.«

»Dobro sam sad kad sam popričala s bakom. ^{Balkandownload} Zvuči kao da je kuhala cijelu noć. Hoćeš li je pokušati natjerati da malo odspava? Meni nije uspjelo, ali hej, možda bi tebi moglo.«

Ehric se nasmijao. »Nastojat ću biti uvjerljiv po tom pitanju.« Veliki plavi muškarac s grubim imenom izišao je kroz staklena vrata i krenuo prema njima. »Spremni za pokret?«

»Hvala ti«, rekla je Sola Rhageu, »što si me doveo ovamo.«

Tip je odmotao nekakvu lizalicu – Tootsie Pop, da, to je bilo to – i stavio je u usta. »Meni je drago da si ga opet dozvala k sebi. Neka tako i ostane, jesi čula? Treba nam.«

Sola je zaškiljila i zapitala se, *za što? Nabavku droge?*

Jesu li to bili njegovi dileri s ulice? Nije joj se tako činilo. Doimali su se kao tipovi koji nisu slušali ničije naredbe – osim toga, zašto bi se motali po bolnici?

»Učinit ću što mogu«, promrsila je.

Dok su njih dvojica odlazili, ona ih je ispraćala pogledom, gurajući ruke u džepove majice i naginjući se unatrag na petama. Mozak joj je govorio da štošta ovdje nema smisla, ali na kraju balade, namjeravala je mozgati samo o Assailovu stanju.

Ako je išta naučila od života s krive strane zakona onda je to bilo da ne pretvara tuđa sranja u svoja.

Okrećući se, ponovno je ušla u sobu i smjesta pogledala u monitore. Ništa se nije palilo, a Assail je smireno ležao. Prvi poriv joj je bio da ga probudi i provjeri je li još živ, kao da je novorođenče u kolijevci. Umjesto toga, zadovoljila se samo promatranjem njegovih grudi koja su se dizala i spuštala.

Toliko je propatio, pomislila je gledajući njegovu ćelavu glavu i ispijeno tijelo. Rak je pravi gad, a jedino gore od same bolesti bilo je ono što su ti liječnici radili pokušavajući ga pobijediti.

Podignula je glavu kad se na vratima oglasilo tiho kucanje. »Naprijed.«

Medicinska sestra, Ehlena, provirila je u sobu. »Bok. Oprosti što

smetam, ali ako je u stanju, rado bismo ga nahranili.

Savršena izlika da ga probudim, pomislila je.

»Trenutačno spava, ali...« Sola je pogledala u Assaila i osmjehnula se. »O, čekaj, oči mu se otvaraju.« Zaobišla je krevet i primila ga za ruku. »Hej.«

Kad su im se pogledi sreli, usne su mu se pomaknule.

»Pozdravljaš me, zar ne?« Kad je kimnuo, još šire se osmjehnula. »Da. Čitam te kao knjigu.«

Ehlenu im je prišla. »Assail, rado bismo doveli Ghisele da se napojiš iz njene v...«

Kad je počeo odlučno okretati glavom, sestra je utihnula, a Sola se pripremila za novi napadaj. No onda je samo pogledao u Ehlenu kao da pokušava s njom komunicirati telepatski ili tako nešto.

»Da, pa...« Ehlenu se nakašljala. »Okej, uglavnom, Sola, morali bismo mu promijeniti kateter i još neke stvari za koje bismo radije da ima malo privatnosti. Možda bi se ti mogla zaputiti do kantine i nešto prigrusti? Trebat će nam dvadesetak minuta. Kantina je iza četvrtih vrata s lijeve strane.«

»A što je s njegovom hranom?«

»Donijet ćemo mu i hranu, da.«

Kad joj je Assail stisnuo ruku, osmjehnula mu se. »Odmah ću se vratiti. Čim mi dopuste.«

Osmjehnuo joj se najbolje što je mogao, a onda se ona zaputila prema hodniku...

»O, ispričavam se«, rekla je sudarivši se sa ženom koja je taman ulazila u sobu.

Sola se odmaknula unatrag i pomislila... *Opa, kakav ogrtač.* Ruho joj je bilo bijelo poput oblaka, sezalo je do poda i lelujalo kao haljine iz ormara Ginger Rogers.

Osim toga – čovječe, koja žena. Imala je plavu kosu – prirodnu, kako se činilo – i savršene crte lica, a bila je toliko visoka da je čak i Sola morala podignuti pogled.

»Ne, ne, moja greška«, rekla je žena i naklonila se. »Oprostite mi. Pozvana sam da...«

Ehlenu je otvorila vrata. »Ghisele. Zdravo, da te upoznam sa Solom. Ona je Assailova ženska.«

»Rado ću vam služiti«, rekla je žena i ponovno se naklonila. »Dopuštate li da mu ponudim svoju...«

»Hajde, uđi, Ghisele.« Ehlenu je povukla ženu unutra i pogledala u Solu. »I ona je medicinska sestra. Radi s nama.«

A onda su se vrata zalupila tik pred Solinim licem.

Gdje li su samo nalazili takvo osoblje, pitala se. Na izboru za Miss Amerike?

Odmahujući glavom, pošla je u šetnju, razmišljajući o ženinu naglasku. Po bolnici se motalo dosta ljudi koji su zvučali kao da im je engleski drugi jezik, što je bilo utješno. Već se naviknula na svakojake naglaske, no ovima baš i nije mogla dokučiti podrijetlo. S druge strane, poznavala je uglavnom varijacije južnoameričkih dijalekata.

Pronašla je kantinu bez problema i bacila oko na automat, u kojem je, srećom, sve bilo besplatno. Nije trebala ubacivati kovanice kako bi si uzela vrećicu pereca, čips Doritos, čokoladice Snickers ili Milky Way. A bila su tu i razna Coca-Colina pića, od gaziranih

napitaka do Gatoradea ili limunade, sve besplatno. Na policama se nalazilo i razno voće, sendviči, deserti – čak i sendviči Hot Pockets spremni za mikrovalnu.

Sve besplatno.

Okej, možda je ovo bilo nekakvo sveučilište?

Čudno, vrlo čudno.

Želudac joj nije bio zainteresiran ni za hranu ni za piće pa je na brzinu popila šalicu kave i pojela pecivo, a onda ponovno izašla na hodnik i pronašla ženski zahod – za koji se ispostavilo da je nalik onima u svlačionicama, s hrpom tuševa, umivaonika i zahoda. O, Bože, a tek ovaj bonus: imali su higijenskih potrepština koje ti srce zaželi. Dezodoransi, sprejevi za kosu, četke, šminka, tablete za želudac, lijekove protiv bolova, flastere... Kao da se cijela ljekarna smjestila u krasne male košarice poredane na polici iznad umivaonika cijelom dužinom zida.

Bile su tu čak i neotvorene četkice za zube.

Nikad nije toliko uživala u fluoru.

Izlazeći iz zahoda, svježja i mirisna, odlutala je do udaljenog kraja hodnika, odakle su ušli iz garaže, a onda i u suprotnom smjeru prema staklenim vratima iza kojih se nalazio nekakav ured. Pa opet gore-dolje. I onda još jednom.

Ovog je puta, dok je prolazila pored Assailove sobe, Ehlenu izašla zajedno s drugom sestrom koja se držala za ruku u predjelu lakta.

»Sve u redu?« pitala je Sola.

»Savršeno«, osmjehnula se Ehlenu. »Možeš slobodno ući.«

»Okej. Hvala.«

Sola se namrštila kad su njih dvije krenule dalje, potihom razgovarajući. No onda je otvorila vrata i...

»O... moj Bože.«

Assail je sjedio na krevetu, budnog pogleda, boja mu se vratila u lice. A kad se usredotočio na nju, nasmijala se sramežljivo, ali hitro.

»Zdravo, ljepotice«, rekao je blagim glasom. »Pravi si melem za oči.«

Dok je Marisol stajala na vratima kao da je vidjela duha, Assail si je opsovao u bradu. Krv Odabranice Ghisele bila je tako čista – a on se tako dugo nije hranio zbog golemog fizičkog stresa – da mu je ustreptala snaga prostrujala kroz tijelo i ubrzala oporavak čak za nekoliko tjedana.

I to sve u vremenskom periodu od... dvadeset i tri minute. Sudeći prema satu na zidu.

Da je bila vampirica poput njega, odmah bi to shvatila i razveselila se. No budući da je bila čovjek, bilo je nemoguće to objasniti a da se pritom ne otkrije...

Istog trena, mozak mu je otkazao poslušnost, raspao se tijekom misli koje su se ravnomjerno kretale prugom neurona.

U njegovu umu više nije bilo apsolutno ničega.

»Ššššš?« Marisol mu je prišla, zabrinuta. »Ššššš, šššš, šššš?«

Usne su joj se pomicala i nekakvi su zvukovi dopirali do njegovih ušiju, ali on nije mogao razaznati slogove.

No, mogao je pročitati izraz na njezinu licu. Bila je zabrinuta i

pitala ga je što nije u redu. Da, pogled joj je bio zabrinut, naginjala se prema njemu i još nešto govorila.

»... pozvati sestru? Da je pozovem?«

Istom onom brzinom kojom se sve ugasilo, spoznaja se opet vratila, njezine su riječi opet imale smisla, um mu je pravilno procesuirao stvarnost.

»Ne«, rekao je. »Ne, nemoj ih zvati, molim te. Samo sam se... pogubio na trenutak.«

»Jesi li siguran?« Primila ga je za ruku i pomazila. »Jednostavno ne mogu...«

»Obojila si kosu u plavo.«

Podignula je ruku i dodirнула svoju kratku kosu. »Užasna mi je. Ali morala sam, ne želim da me itko prepozna... Uglavnom. Promjena.«

Na trenutak se sjetio da je u bijegu – mrzeći što mu ne dopušta da se pobrine za nju. No, možda će se to sad promijeniti. Možda će ostati s njim kad se oporavi.

Kad je krenuo podignuti ruku kako bi je dodirnuo, remenje na zapešćima potegnulo mu je ruku unatrag pa ju je pokušao diskretno spustiti kako ona to ne bi primijetila – nije joj želio objašnjavati zašto su ga morali svezati. Nije želio da pomisli da bi joj ičim našao.

No sjetio se zašto su ga vezali. Sjetio se crva pod kožom, vatre, mravaca, neumornog svrabeža svega što ga je nagrizalo. Grebao si je kožu kako bi ih skinuo sa sebe, kako bi ih se otarasio... A onda si je i grizao ruke...

Odjeci prijašnjih halucinacija bili su tako živopisni da su

zaprijetili da će ga opet obuzeti pa se natjerao da ostane prisutan, tu, s Marisol. Da je gleda, miriše, čuje. Da je osjeća, ne samo dok ga dodiruje, već svim svojim srcem i dušom.

Združivanje s njom pomoglo je ublažiti neurološku štetu. Bez sumnje je znao da je Marisolina prisutnost razlog zbog kojeg se ono što je donedavno bilo nefunkcionalno sada praktički približavalo normalnom stanju. Mužjaci njegove vrste bili su toliko vezani za svoje ženke da su bili sposobni smoci golemu snagu i moć samo radi svojih družica.

Što je očigledno uključivalo i povratak iz ludila.

Bilo kako bilo, mrzio je što ga mora gledati takvog.

Marisol je sjela na krevet pored njega i svojom mu toplom rukom gladila podlakticu. Dok je to radila, mrštila se gledajući njegov tanašan ud, mišiće toliko oslabljene da je i koža visjela s njih.

»Ružno.«

»Što to?« upitala je.

»Ja... Ja sam ružan.«

»Meni nisi.« Odmahnula je glavom. »Nikad.«

Dok mu je pogledom kružila po glavi, nejasno se prisjetio doktorice Jane kako dolazi s aparatom za brijanje. Zašto su ga ošišali... Ah, da. Čupao si je kosu, uvjeren da su mu u glavi crvi. Toliko je bio izluđen da si je pregrizao remenje kako bi mogao grebati i čupati kosu sve dok rane nisu prokrvarile.

Da, zato su ga morali obrijati. Zatim su mu dali zrcalo da se u njega pogleda i uvjeri da nema ničega – a on se smirio kad je vidio da su sve skinuli.

To je bilo onda dok su ga još pokušavali urazumiti i ublažiti psihozu.

»Tako mi je žao«, rekao je promuklo. »Nisam htio da se... vratiš ovome.«

»Ovdje sam. Samo to je važno.«

»Mozak mi je... bolestan.«

»Ne moramo sad o tome razgovarati, ako te to uznemiruje.«

»Bolestan je.«

»U njemu je... rak?«

Assail se namrštio, pitajući se je li se ponovno pogubio. No onda...

»Što ti je Ehrlic rekao?«

»Samo to.« Odmahnula je glavom. »Ali ne trebaš mi preporučavati detalje ako se ne osjećaš sposobnim.«

»Žao mi je«, ponovio je. No ovog je puta mislio na laž koju nije ispravio.

Kako je i mogao? Tek ju je dobio natrag. Zadnje što je htio bilo je objasniti joj da se vratio k svijesti zato što je vampir. To bi je saznanje sablaznilo i samo bi je opet izgubio – nakon čega je više ništa ne bi vratilo.

»Volim te«, brzo je rekao. »To sam ti pokušavao reći ranije. Dok nisam mogao govoriti.«

Njezine prekrasne, tamne oči iznenađeno su se razrogačile, a onda i zablistale od sreće. »Dakle, to si mi govorio.«

»Da.«

»Mislila sam... pa, drago mi je to čuti.« Pomazila ga je po licu.
»To mi znači više od ičega na svijetu.«

O, Sudbo, oči su joj bile tako lijepe, naglašene trepavicama pod lukovima obrva. Na njenim je obrazima bilo boje, rumenilo radosti činilo ih je još mladima, slobodnijima... Nikad je nije vidio tako živom.

Kad ga je preplavio val umora nakon hranjenja, Assail je očajnički želio nastaviti razgovarati, uvjeriti se da su ona i njezina baka bile na sigurnom u Miamiu, otkriti kako su provele prošlu godinu.

»Jesi li dovela i svoju baku...« Umor mu je prostrujao kroz kosti i počeo ga ozbiljno savladavati. »Reci mi... da si dovela i gospođu Carvalho.«

»Jesam, da. Trenutačno je u tvojoj kući. S tvojim bratićima... A tamo je i još jedan čovjek. Neki mladić...«

»On je... obiteljski prijatelj.^{Balkandownload} Boravi kod nas. Možeš... mu... vjerovati...«

Kad se prepustio zijevanju od kojeg mu je krckala vilica, i oči su mu se počele sklapati. »Nećeš otići?«

»Neću«, čuo ju je kako govori dok je tonuo u san.^{Balkandownload} »Neću te napustiti, obećavam...«

Devetnaesto poglavlje

Kad je Jane došla u Jazbinu po svoje stvari, nije namjeravala prići ni blizu Vishousu – naročito ne polugolom, u kupaonici njihove bračne... združene... kako god... spavaće sobe. No ponajprije je bila liječnica, a kad je vidjela nešto što je izgledalo kao da neminovno slijedi sepsa, nije namjeravala staviti osobna sranja na put liječenju pacijenta.

A što god da mu je bilo na ruci, bilo je gadno.

Pod svjetlima umivaonika pregledavala mu je kožu. Rana je bila nabuhla i svijetlo crvena, a zasiktao je čak i kad je dotaknula okolno, zdravo područje normalne boje.

»Kako se ovo dogodilo? Jesi li naletio na nešto hrđavo? Jesu li te napali starom polugom?«

Budući da joj ništa nije odgovorio, podignula je pogled. Vishous je zurio u nju svojim dijamantnim očima, a lice mu je bilo prekriveno kajanjem.

Ne daj da te raznježi, rekla si je dok joj je srce lupalo u grudima. Da se nisi usudila zaboraviti gdje si ga pronašla, na onoj ljuljački u stanu.

»Onda?« ponovila je odmičući se unatrag. »Što je to bilo?«

»Ništa.«

Zakolotala je očima. »Okej, glumi opakog tipa – iako bi mi to moglo pomoći dijagnosticirati tvoju ozljedu. Ali dopustit ćeš mi da otvorim ranu i očistim je. A onda ćeš početi uzimati antibiotike.

Možda čak i preko infuzije.«

Doduše, s obzirom na to da su je upravo izbacili iz vlastite vražje klinike, možda će joj Manny morati pomoći oko toga. Odnosno, morat će ga uputiti k njemu.

Isuse *Kriste*, život joj je trenutačno bio prava katastrofa, proketo grozan.

V. je pokazao prema ormariću ispod stola u kupaonici. »Tamo je pribor za prvu pomoć, sa skalpelom...«

»Znam, ja sam ga tamo stavila.«

Zajedno s medicinskom opremom ravnoj onoj u kolima hitne pomoći. Kad je izvadila tešku kutiju i stavila je na stolić, pomaknuo se sa strane – dovoljno pametan da joj ne ponudi pomoć. Dakle? Bio je pravi Albert Einstein, s očnjacima.

»Ne želim nikakav anestetik«, rekao je V. kad je počela vaditi sterilne gaze, slanu otopinu u koju će dodati antiseptik, i ostatak pribora.

Zastala je i pogledala ga preko ramena. »Boljet će te.«

»Dobro.«

Psujući u bradu, rekla je samoj sebi da to jednostavno pusti. Njegova bol nije bila njezin problem, osim toga, ruku na srce... Ionako je željela da ga malo boli.

Kad je navukla rukavice, očistila je cijelu površinu kože betadinom, a onda kažiprstom opipala ranu. »Morat ćemo iscijediti gnoj.«

Uzimajući skalpel, primaknula se donjem kraju rane, vertikalno umetnula oštricu i zarezala par centimetara.

Na to su reagirali svi mišići V.-ova torza, a ona je nastojala ne zamijetiti njegovu spektakularnu građu. Nigdje nimalo masti. Bio je čista snaga ispod glatke, napete kože, životinja kakvu nikad nije vidjela ni u jednom čovjeku.

Fokusiraj se, Jane...

»Koji vrag?« promrsila je.

Ništa. Ni traga infekciji. Nije bilo ni curenja, ni mirisa, ničega. Isto je ponovila nekoliko centara dalje. Pa još dalje. No koliko god ona rezuckala ranu dugačku 25 do 30 centimetara, ništa nije upućivalo na to da su u nju ušle bakterije s kojima bi se borila njegova bijela krvna zrnca.

»Ovo je više kao alergija«, zaključila je. »Upala i iritacija. Koji vrag ti je ovo napravio?«

»Ne znam. I to je živa istina.«

Jane je pogledala uzduž njegovih prsnih mišića prema vilici i kozjoj bradici. »Nisi vidio što je to?«

»Ne, vidio sam, itekako. Napalo je mene i Butcha. Samo što nikad nisam vidio takvo što.«

Jane se uspravila. »Nije bio *degard*?«

»Ne. Nitko ne zna o čemu se radi. To sam radio kad si ušla. Pretraživao sam vampirske grupe da vidim je li još netko naletio na tu sjenu.«

Čudno – a i dokaz da je bio u pravu, premda je trenutačno nije nimalo zanimalo priznati – tek joj je u tom trenutku došlo do glave da je V.-ova majka, Čuvarđeva, uistinu otišla. Njezin prvi savjet, prvi odgovor, na pomisao da se vrsta suočava s nekom nepoznatom

prijetnjom, bio bi da ode porazgovarati s duhovnim i metafizičkim osloncem njihove vrste.

V.-ov joj je glas prošao kroz glavu, od onda kad su navalili jedno na drugo: *Ni jednom me nisi pitala kako se osjećam. Nikad me nisi pitala kako sam otkrio da je više nema.*

Nakašljavši se, Jane je rekla: »Možda bi trebao otići gore do Svetišta. Možda se gore nalazi nekakva informacija, a ne ovdje dolje. U knjižici ili... ne znam.«

Vishous si je trljao tetovirane sljepoočnice kao da ga muči glavobolja. »Zapisi koji se gore čuvaju su nepregledni. Sežu stoljećima unatrag.«

»Ali u njima je cijela povijest vrste, zar ne? Moraju na neki način biti organizirani.«

»Po datumima. Ne temama. Sve i da mi sve Odabranice pomognu, ne bih ih mogao prolistati u razumnom vremenu – osim toga, ako se radi o nečem novom? Nitko više ništa ne zapisuje.«

»Pa, to onda ne možemo ispraviti. Ali ako su Odabranice zapisivale povijest, sjetit će se nečega velikog poput ove prijetnje, zar ne? Možda bi ih trebao pitati. Sve su gore u Rehovu kampu. Mogao bi porazgovarati s njima, možda ti pomognu barem suziti pretragu.«

»Da, to je istina. To bih mogao.«

»Onda, idemo...« Odmahnula je glavom. »Mislim, ideš. Ti bi trebao ići.«

Njegov se pogled ukopao u njezin. »Dobro bi mi došla pomoć. Ako imaš malo slobodnog vremena.«

Jane je spustila pogled prema gazi u ruci. Na sredini sterilne

bijele gaze nalazila se crvena mrlja.

Manny joj neće dopustiti ni da se približi klinici. ^{Balkandownload} A ona je namjeravala otići do nekog od imanja Bratstva, zbuksati se kao zatvorenica, proklinjati život i kolege i sve skupa.

Ili bi mogla... pomoći V.-u oko ovoga.

Sjetila se svih tajnih sastanaka na koje je išao, svih zatvorenih vrata, soba u kojima nije bila dobrodošla, informacija koje nikad nije dijelio.

»U redu«, promrsio je. »Znam da imaš posla...«

»Jesi li siguran da želiš da budem upućena u to?«

Dok je to govorila, u glasu joj se slutila gorčina – morala je priznati, osjećala se povrijeđeno već neko vrijeme. Naravno, nije to htjela priznati jer, molim lijepo – imala je vlastiti život, a nije baš da je ona dijelila s njim priče svojih pacijenata. No osjećala se toliko izostavljenom iz njegova vremena, neupućena u njegove ciljeve, zadatke kojima se posvećivao. Bio je toliko blizak s Bratstvom da su praktički bili jedna cjelina, s tim svojim poslovnim odnosom, slobodnim vremenom, internim šalama, mačo spikama. Što joj nimalo nije smetalo – sve dok je osjećala da su i ona i V. nekako povezani.

»Što se mene tiče, možeš sve znati«, rekao je.

»Jesi li siguran u to?«

»Što bi to trebalo značiti?«

Podignula je ^{Balkandownload} dlan. »Ne želim se svađati.«

Duboko je udahnuo, zvjezdoliki ožiljak na njegovim prsima rastegnulo se, promijenio oblik i opet vratio na mjesto. »Ni ja. Ozbiljno ^{Balkandownload} to mislim. Kvragu, ti ćeš ionako vjerojatno biti ta koja će sve povezati.

Jedna si od najpametnijih osoba koje znam.«

Jane je odvrtila pogled, pokušavajući sakriti tračak sunca koji se pojavio, neočekivan i nepoznat, na njezinu licu.

Nije mu namjeravala to reći... ali taj joj je kompliment značio više od bilo kojeg usputnog komentara o tome kako je lijepa ili privlačna.

Još kad ga kaže netko poput njega? Bila je to najveća hvala koju je mogla dobiti.

»Okej.« Glas joj je promukao pa se nakašljala i ispravila ramena.
»Ići ću s tobom.«

Premda je velik dio noći tek bio pred njim, Throe se zavalio u krevet i naslonio na jastuke mekane poput oblaka.

Povlačeći se u privatne odaje, slijedio je – nakon preduge stanke – tradiciju svoga staleža. Davno prije nego što su ga regrutirali u Bandu kopiladi i naučili da se bori ili umre, vila poput ove koju je preuzeo, sluge poput onog kojeg je stvorio i trenuci poput tog, povlačenje na odmor kad se ne bi osjećao dobro, bili su dio uobičajenog tijeka života.

Istini za volju, već se oporavio od neobične boli u grudima koju je osjećao prošle noći. Stoga je ovo činio iz prevelikog opreza i ljubavi prema luksuzu.

Osim toga, htio je provesti malo kvalitetnog vremena sa svojom ljubavi.

Ispruživši ruku, položio je dlan na korice starog toma koji se pokazao kao pravo sredstvo za postizanje cilja koji je naumio.

»Ljubavi moja«, mrmljao je sklapajući oči.

Knjiga se zagrijala pod njegovim dodirom, komunicirajući s njim na taj način, ispunjavajući ga gdje je bio ispražnjen a da to nije ni znao, vraćajući mu energiju nakon sve boli i iscrpljenosti koju je iskusio u onoj uličici.

Da, pomislio je, kad se opet vratio k sebi, ponovno jak. Treba mu više vremena s njegovom ljubavi i onda će sve biti dobro – čak i ako ga je gubitak jednog njegova vojnika ugrozio, bit će to samo privremeno. Napraviti će ih još.

Dok je Throe tako ležao u spavaćoj sobi primjereno uređenoj za jednog člana *glimere*, misli su mu idilično lutale kroz nedavnu prošlost kao da je u obilasku muzeja gdje ga voditelji s vremena na vrijeme zaustavljaju ispred određenih slika.

Prisjetio se kako je otišao k onoj vidovnjakinji u ozloglašenom dijelu grada gdje ga je Knjiga pozvala baš kao da je izgovorila njegovo ime. Bio je u potrazi za crnom magijom, istina – iako to u tom trenutku ne bi baš tako rekao. Dok se penjao uza stepenice prema drugom katu zgrade bez lifta, bio je svjestan samo svoga stremljenja k tronu koji nikako da poluči uspjeh.

Bez snage koju je dobivao od Xcora i Bande kopiladi, uz aristokraciju koja se potpuno raspala jednom kad se raspustilo Vijeće, nije vidio put dalje.

»A onda sam sreo tebe«, promrsio je.

Knjiga mu je pokazala kako napraviti sjene, a čarolija je zahtijevala tek malenu krvnu žrtvu i neznatnu bol. Bilo ju je veoma lagano izvesti, a jedina joj je mana bila ta što je sa svakom čarolijom mogao stvoriti samo jednu sjenu.

Da su se barem mogle nabaviti preko Amazona.

Bilo kako bilo, imao je pet – okej, sada četiri – sjena na raspolaganju. Da bi pobijedio Bratstvo, trebat će mu mnogo više. Prava vojska.

Pomisao da mora izvoditi tu čaroliju iznova i iznova ispunila ga je nemirom i frustracijom. Ali što mu je drugo preostalo? Osim toga, bile su oružje kojem je trebala bolja obrana. Ako ih se može eliminirati običnim mecima?

Pod njegovim dlanom, Knjiga je postala hladna kao kocka leda, kao da želi izraziti neslaganje – pa je glavu koja je dotad ležala na jastuku okrenuo prema knjizi.

»Kako se možeš ne slagati? Moj je vojnik odmah oboren... jao!« Povukao je dlan s korica i namrštio se. »Stvarno? Baš moraš?«

U kutku svoga uma, dok je tako promatrao neživi predmet, bio je svjestan koliko je sve to čudno. Sve što je radio činilo se kao da... kao da je podložan volji drugoga. Ti događaji, ti odabiri, taj... put... bio je njegov samo na površini...

Knjiga je sama rastvorila korice, a stranice, koje zbog korištenja više nisu bile prašnjave, odjednom su se počele ubrzano listati. A onda su se zaustavile na jednom listu.

Naginjući se u stranu, pogledao je u tintu na toj stranici. Kao i obično, zapis nije imao smisla, no već je on to sve prošao. Morao je čekati dok mu se sama ne prevede na njegov jezik...

Nasmijao se i u grudima osjetio toplinu. »Imam svoju vjeru«, mrmljao je. »A moja vjera ima mene...«

Preko cijele je stranice jedna jedina rečenica ispisana simbolima

Starog jezika stajala u svim veličinama, riječi su se slagale jedna pored druge i stvarale prekrasan uzorak.

»Nemojmo se svađati, ljubavi moja«, šapnuo je pognuvši glavu i položivši usne na tu stranicu. »Imam svoju vjeru, i ona ima mene.« Gladio je tu stranicu, osjećajući baršunastu mekoću nalik ženskoj koži. »Imam svoju vjeru i ona ima mene. Imamsvojuvjeruionaimamene...«

S kukova mu je iskočila erekcija pa je uvukao ruku ispod plahti. Gurnuvši ruku pod pojas svilene pidžame, uzeo je ud u ruku i osjetio kako ga cijelog probada požuda. Žustro pumpanje, snažno i odlučno, bilo je sve što mu je trebalo da dosegne blaženstvo dok je opetovano izgovarao riječi na stranici...

Podignuo je glavu kad je začuo kucanje na vratima. Mora da je to njegov čaj. Earl Grey na srebrnom pladnju s kockicama šećera i kriškom limuna sa strane. Sjena koju je poslao da mu to donese čekati će tamo sve dok zemlja ne prestane postojati, pokorna Throeevoj volji, a ne vlastitoj jer, premda se kretala, nije imala mozak.

Upravo suprotno od njegove Knjige.

»Ljubavi moja«, rekao je plazeći jezik i ližući tintu sa stranice.

Okus je bio nalik čudesnom okusu uzbuđenog spolovila ženke, a kad je počeo ejakulirati, u njegovu je svijetu sve bilo u redu...

A konačno je imao i dobru poslugu. Što je bilo zbilja teško naći.

Dvadeseto poglavlje

Rehvengeov Veliki kamp na obali jezera George bio je tipičan za područje vikendica izgrađenih u planinama Adirondack 1870-ih. S plohama od cedra i višestrukim trijemovima, toliko blizu vode da ste s lakoćom mogli pljunuti košticu lubenice ili baciti ostatak sladoleda u jezero, imanje je bilo dostojanstven podsjetnik na ranija vremena. Naročito zimi. Uz strme, snijegom prekrivene planine koje su ga okruživale, oblacima dima koji su se dizali iz dimnjaka od cigle, bilo je to mjesto na kojem biste se rado sklupčali s knjigom u ruci i ostali tamo do proljeća.

Hrskajući po snijegu i hodajući do stražnjih vrata, Jane je zavukla ruke u džepove i pognula glavu. Bilo je toliko hladno da su je pekli vrhovi ušiju, a obrazi joj se stisnuli, ali nije htjela riješiti taj »problem« pretvarajući se u duha.

Bilo je lijepo osjećati prirodne elemente, neopterećen hitnim slučajevima, stoga se zaustavila i podignula pogled. Iznad nje, nebo je bilo prepuno zvijezda koje su toliko blistale da su nalikovale pribadačama na kazališnom zastoru, a visok, gotovo pun mjesec isijavao je svjetlost koja je cijeli taj zimski krajolik prekrivala nijansama plave.

»Ovo je tako lijepo«, mrmljala je.

»Slažem se.«

Pogledala je u V.-a i shvatila da on ne promatra nebo. Gledao je u nju.

I premda mu je na licu bio izraz odsutnosti, pogled mu je bio

daleko od toga.

Kad joj je srce počelo snažno lupati, odvratila je pogled. »Bolje da uđemo.«

Vrata kuhinje su se otvorila i prije nego su stupili na stražnji trijem, a Odabranica Cormia pomolila je glavu. »Baš na vrijeme! Pogačice su taman izašle iz pećnice.«

Plavokosa je ženka nosila pulover od irske vune koji je bio toliko velik da joj je sezao do koljena, a osmijeh joj je bio lijep poput svitanja, topao i velikodušan. Phuryjeva je družica posjedovala onu rijetku kombinaciju ljubaznosti bez pretjerivanja, bila je istinski brižna osoba i savršena partnerica Z.-ovu blizancu – bez nje, Phury nikad ne bi pobijedio demone svoje ovisnosti.

O, što ti je ljubav dobre žene... Ne zove li se tako ona knjiga? Super, sad ju je opet stezalo u grudima kad se izdajnički dio nje, ona cmizdrava curica, a ne žena, onaj slabašni, plačljivi dio njena karaktera zapitao zašto Vishousu nije bila dovoljna.

Samo što je to bilo teško sranje.

»Hvala«, rekla je Odabranici ulazeći u kuću. »Gladna sam.«

Lažljivice, lažljivice, pomislila je pretvarajući se da promatra pladanj koji je stajao na gornjoj plohi plinskog štednjaka.

Nakon onoliko vremena koliko je provela živeći s Bratstvom, već se naviknula na velike, profesionalne kuhinje. Ova je veličinom bila mnogo osobnija, s razumnim štednjakom sa šest ploča marke Viking i normalnim hladnjakom, peći na drva koja je velikodušno darivala toplinu kao svećenik uskršnje blagoslove. Ostatak prostora bio je pomno renoviran nastojeći maksimalno zadržati autentičnu starost

predmeta, sanduk u kutu bio je antikvitet, gole grede bile su obojene nijansama granata i sive boje, stare podne grede bile su lakirane, ali ne i obojene, kako bi se vidjela njihova starost.

»Onda, što vas dovodi ovamo?« pitala je Cormia odlazeći do štednjaka kako bi vilicom i kažiprstom prebacila pogačice u košaricu. »Nisi bogzna što napisao u poruci, Vishous... Doduše, nije da vam treba razlog. Uvijek ste dobro došli.«

Kad je V. počeo prepričavati napad, Jane je sjela za veliki kuhinjski otok i promatrala kako s lica Odabranice nestaje veselje.

»Pozvat ću sve ovamo«, rekla je kad je završio.

Nakon što je prebacila kuhinjsku krpu preko košare kako se pogačice ne bi ohladile, Cormia ih je napustila, njezini su koraci postajali sve tiši, a onda su se i pojavili iznad njihovih glava kad se popela na drugi kat.

Jednom kad su ostali sami, Jane se zatekla kako se pokušava sjetiti posljednjeg puta kad su ona i Vishous bili zajedno u istoj sobi – a da su oboje bili istinski budni.

Bilo je to tijekom Xcorove otmice, zaključila je. Kad je posjetila Grobnicu ne bi li pregledala to Kopile, dok je Vishous bio na straži. Razgovarali su o tome kako nijedno od njih ne želi djecu. Što je u to vrijeme bilo olakšanje.

Sada? Taj dogovor kao da nije bio ništa osim stvaranja još veće udaljenosti, većeg razdvajanja.

Vishous se nakašljao pa je podignula pogled prema njemu. Kao da je samo čekao da privuče njezinu pažnju, rekao je: »Dugujem ti ispriku. Zbog načina na koji sam ti se obraćao gore u stanu one večeri.

Bio sam odvratan, branio sam se.«

Usredotočila se na košaricu. Kuhinjska krpa na njoj bila je crvena, ona unutra plava, a kombinacija ju je podsjetila na proslavu Dana nezavisnosti.

»U redu je«, naposljetku je rekla. »Oboje smo bili prilično uznemireni.«

»Zaista mi je žao što se to dogodilo. Sve to.«

»Znaš što boli?« prasnula je. »Činjenica da si pronašao vremena i sve pripremio i mislio na... nekog drugog. Zbog toga se osjećam kao da nisam tu. Kao da ti nisam važna. Mislim, da, tu je i varanje. Ali više od te mehaničke pogreške, seksa, ono što me ubija jest da ti je netko drugi bio prioritet – dok je sve što ja želim da me vidiš. Da me istinski, iskreno... *vidiš*.«

Začulo se krckanje i pucketanje... a kad je opet podignula pogled, stajao je točno pored nje, velik, u crnoj kožnoj jakni, sa širokim ramenima, oružjem manje-više skrivenim, lica punog oštrih kutova dok je stajao pod staromodnom lampom od kovanog željeza.

»Nisam želio nikoga drugog«, rekao je. »Ne želim nikog drugog. Samo tebe.«

Grlo joj se stisnulo pa je šapnula: »Onda zašto si to učinio?«

»Nikad si neću oprostiti.« Pružio je ruku i dotaknuo joj obraz, ali ne rukom u rukavici. Onom koja je bila topla i gola. »I u pravu si. Nije se radilo o tebi, sve dok nisam odlučio da ne mogu to učiniti. U tom si trenutku *samo* ti bila u pitanju.«

Pogledi su im se sreli i ostali tako dok se iznad njih još hodalo, brojni su koraci prelazili preko podnih greda dok je Cormia skupljala

Odabranice.

»Žao mi je«, rekao je napuklim glasom. ^{Balkandownload}»Više nego što ćeš ikad znati. Volim te, Jane. Oduvijek si postojala samo ti... Učinio sam nešto užasno, glupo, neoprostivo. A što se tiče seksa, kunem ti se vlastitom dušom da je nisam ni taknuo. Čim je došla, potjerao sam je. Nisam to mogao učiniti. Jednostavno nisam.«

Promatrala je njegovo lice, njegovo okrutno lijepo, tetovirano lice.

»Povrijedio si me.« Glas joj je bio toliko grub da nije zvučao kao njezin.

»Znam.«

»Nemoj to nikad više učiniti.«

»Neću.« Nagnuo se i utisnuo joj cjelov u čelo. »Imaš moju riječ.«

Kad se opet uspravio, nešto joj je sinulo – pa se nespretno nasmijala. A onda i zahihotala. »O, moj Bože.«

»Što?«

»Ne mogu vjerovati da sam upravo citirala *Zgodnu ženu*.« Stavila je dlanove na lice i opet se nasmijala. »Bila sam prava Julia Roberts.«

Nasmijao se tako da mu se kozja bradica raširila. »Nikad nisam gledao taj film... Čekaj, ne. Lassiter ga je jednom gledao. To je onaj film kad ona crvenokosa ženska ide u kupovinu ili tako nešto?«

»To je taj. Uglavnom, nikad nisam mislila da ću se naći u tom položaju.«

V. se brzo uozbiljio. »Žao mi je što sam te ja u njega doveo.«

»Neću reći >u redu je<.« Duboko je udahнула. »Jer nije.«

»Znam. I slažem se.«

Kad su ženski glasovi postali glasniji, Cormia je ušla u kuhinju i pokazala preko ramena. »Okupile smo se u dnevnom boravku pored velikog kamina jer je tamo najtoplije.«

»Dobra odluka«, rekao je V. i pomaknuo se unatrag kako bi Jane ustala. »Idemo onda.«

Ništa.

Nijedna Odabranica nikad nije čula ni za što slično sjeni, bilo da su radile na spisima ili sudjelovale u nekoj raspravi o njihovoj vrsti.

Nakon sastanka sa svetim ženkama, V. je izašao iz Rehvove stare i prekrasne kuće, držeći vrata širom otvorena kako bi Jane pošla za njim.

»Nisam iznenađen«, rekao je.

»Bila sam uvjerena da će nešto znati.«

Hodali su dalje kroz snijeg, dah im je isparavao u oblačićima, a čizme hrskale na ledenom površinskom sloju mekanog tla pod nogama.

Sranje, pomislio je. Nije bilo razloga da provjerava društvene mreže. Ako Čuvarđevine ženke nisu ništa znale, neće ni te budale na planetu...

S druge strane, Phury je oslobodio Odabranice iz Svetišta prije mnogo vremena. Stoga je postojao rascjep između vremena kad su se kugle za proricanje redovno koristile i kad se visoka, tamna i prozirna sjena pojavila u uličici.

»Pretpostavljam da bismo se trebali vratiti«, V. je usporio i zastao.

Jebote. Nije htio otići, jer će se Jane povući u sebe jednom kad se vrate u Caldwell...

»Što je s Amalyom?« upitala je.

Okrenuo se prema njoj i ostao zapanjen načinom na koji je mjesečina obasjavala crte njenog lica, a njena plava kosa blistala. Prokletstvo, kako ju je želio poljubiti. Učiniti još i više.

»Molim, što si rekla?« promrsio je.

»Ona je još gore u Svetištu, kao Directrix. Možda ona nešto zna?«

»Ideš sa mnom?«

»Ah, da. Naravno. Mislim da bih mogla dospjeti gore. Nikad nisam pokušala.«

»Mogu ti pomoći.« Kad je kimnula, primaknuo joj se. »Morat ću te objumiti rukama.«

Čim se ukočila, dao joj je trenutak da se predomisli. No onda je kimnula – pa se primaknuo još bliže i raširio ruke, kožna mu je jakna krckala od hladnoće.

»Sklopi oči«, uputio ju je.

V. nije čekao da vidi je li ga poslušala. Na kraju krajeva, to nije bilo ni potrebno. Nije znao ni zašto je to rekao, možda se nadao da će zaboraviti da je to on. Ili, još vjerojatnije... nije htio da vidi koliko se ranjivim osjeća.

U usporenom nizu pokreta, objumio ju je rukama i pristupio joj korak bliže.

Pristajala je njegovu zagrljaju kao i uvijek. Ali osjećaj je bio drugačiji. Dok ju je držao, osjećao se kao da to radi prvi put, kao kad privijete drugo tijelo uza svoje i sva vaša osjetila reagiraju na ramena koja savršeno pristaju na vaše grudi, glavu koja savršeno pristaje ispod brade, miris šampona.

Vishous joj je rekao da sklopi oči, ali on je bio taj koji ih je sklopio.

»Drži se za mene«, rekao je promuklim glasom. ^{Balkandownload} »Idemo...«

Svijet se zakovitlao, a oni postali središte svemira oko kojeg se sve vrtjelo, a zatim se pojavio val, udarac – i, samo tako, hladnoća i noć su nestali.

Svetište se prelijevalo poput duge sa zelenim tratinama i šarenim tulipanima, u njemu je vladalo vječno proljetno poslijepodne, pod mliječnim nebom na kojem se nije nazirao očiti izvor svjetlosti, ali je posjedovalo svu svjetlost koju ste mogli poželjeti. Zrak je bio miran, sa savršenom temperaturom od 22 Celzijeva stupnja, vlažnost je sve uokolo kupala rosom, a da se pritom niste znojili. Mramorni kipovi u grčko-rimskom stilu, s otvorenim lođama i zaobljenim prozorima bez oluka ispunjavali su imanje, kao figurice šaha strateški postavljene na ploču.

Vishous je nije htio pustiti.

Ali jest.

A kad se odmaknuo, osjetio je njezine glatke ruke oko svoga pasa – na što se u njegovu tijelu pojavio tračak požude.

Iako seksualna frustracija muškarcima baš i nije bila najbolja prijateljica, bio je dobar osjećaj ponovno je željeti. Ne samo se sjećati

toga, već uistinu to osjećati, iskusiti.

»Kamo ćemo?« Jane je promuklo upitala.

Protresao se i usredotočio. »U privatne odaje moje majke. Tamo ćemo pričekati Amalyju. Ona već zna da smo tu. Directrix uvijek zna kad netko prijeđe granicu.«

Kad su počeli koračati, poželio ju je uzeti za ruku. Međutim, nije htio navaljivati i situaciju učiniti nelagodnom.

»Bože, ovo mjesto je predivno«, mrmljala je Jane. »Te boje... Kao da sam negdje iza duge.«

»Molim?«

»Znaš, onaj film, s Judy Garland – onaj koji je pola crno-bijeli, pola u boji? Moja sestra, Hannah, prije nego je umrla... Ona i ja smo ga gledale svake godine. Isuse, mozak mi je stao... Zašto se ne mogu sjetiti naslova? Bio je tu pas, Toto. I teta Ema, kojoj se htjela vratiti. Žuta cesta od opeke, i Strašilo. Limeni Drvosječa i Strašljivi Lav. Okej, ovo će me izludjeti... Bila je tu i neka vještica i oni vražji majmuni. Mrzila sam te majmune, uvijek bih ružno sanjala... Zbog njih nisam htjela ići u zoološki.«

V. je znao kako se film zove, ali sviđao joj se zvuk njezina glasa pa je to zadržao za sebe i pustio je da ga nastavi prepričavati dok su hodali preko tepiha savršeno ravne trave nalik onoj na golf-terenu.

Nešto dalje pred njima, nedaleko od pisarskog manastira, visok, bijeli mramorni zid, toliko čist da se doimalo kao da je porculanski tanjur zaboden u zemlju, okruživao je privatni prostor njegove majke. Nije bilo klasičnih vrata koja bi vodila u dvorište. Umjesto njih, pred vama bi se razmaknuo jedan dio, ako ste bili dobro došli.

Kad su se približili, koračajući bok uz bok, uz toliko toga još neizrečenog, zapitao se hoće li ih zaustaviti zbog njihove loše energije, kao da su bili zaraženi egzistencijalnom gripom zbog koje će morati u karantenu. A možda će i, budući da Čuvarđeve više nije bilo, sve biti zaključano...

Ne. Portal se otvorio, mramor koji je tamo stajao, sad je nestao.

Zakoračivši unutra, zvuk fontane koja je sad opet tekla, bio je poput zbora bez glazbe ili niza glasova, više je nalikovao ambijentalnom zvuku, pa je pomislio: *Ah, da. To je dobro.*

Ptice pjevice koje je u dva navrata donio svojoj majci na trenutak su utihnule. Potom su nastavile svoje krasne pjesme, sve dok ćurlikanje iz njihovih ptičjih grla nije postalo treperenje, padanje vode, dio krajolika toliko savršeno osmišljenog da izazove određeno raspoloženje i istovremeno toliko nenametljivog da bi vam se ramena odmah otkočila, trbuh opustio, a srce, samo trenutak ranije slomljeno, ponovno počelo kucati u smirenom ritmu.

Jane je koračala naprijed, čizme koje je navukla još onda u Jazbini više nisu krckale od snijega jer ih je trava očistila. Bit će joj prevruće u kaputu, pomislio je – i doista, skinula ga je sa sebe i rukom promrsila kratku kosu.

Vidim te, pomislio je. I prekrasna si mi.

»Dakle, samo čekamo?« rekla je lutajući uokolo i zastajući u predvorju s kolonadama koje je vodilo do odaja njegove majke. »Dok nas Amalya ne nađe?«

»Da.«

»Hej, gle ovamo. Tu je neki krevet i stvari – okej, da, ne baš

stvari, ali tu je krevet.« Opet je pogledala u njega. »Mislila sam da Čuvarđeva ne spava. Znaš... isto kao mi.«

V. je slegnuo ramenima. »Ne znam što je točno tu radila.«

Hitro se okrenula. »*Čarobnjak iz Oza*. Tako se zvao film. Očito nisam skroz poblentavila.«

Zavladao je tajac. Vishous je znao da će je zapamtiti zauvijek na tom mjestu, kako stoji u na tom prostranom, bijelom mramoru, gleda u njega s jaknom preko ruke i teškim čizmama na nogama.

»Nedostajala si mi«, iznenada je rekao. »Više nego što sam htio priznati – a sad kad si ovdje, sa mnom, nije mi jasno zašto sam se toliko trudio da ti to ne kažem.«

Dvadeset prvo poglavlje

I dućeg poslijepodneva – je li uopće bilo poslijepodne? Kazaljke zidnog sata pokazivale su dva i nešto, i *činilo* se da je poslijepodne – Sola je izašla iz Assailove sobe kako bi mu Ehlena i ona druga sestra, ona u dugačkom ogrtaču, skinule kateter.

Spavao je u navratima od dva ili tri sata, baš kao i Sola, zahvaljujući krevetu koji su joj donijeli. Budući da je i dalje bio privezan, nisu mogli leći zajedno, no bilo je dobro ispružiti se i leći, tik do njega.

Ehric je bio uistinu vrijedan i redovito joj slao poruke na telefon koji joj je dao, vezane uz njezinu *vovó*. Slao je i fotografije, snimke starice za štednjakom, nagnutom nad daskom za rezanje, kako pokazuje na Evalea kao da mu nešto naređuje, na što se Sola nasmijala od sreće i olakšanja. Tijekom posljednjeg mjeseca koji su provele u Miamiu, zabrinula se da njezina *vovó* nekako usporava, no možda je to bilo zato što je htjela hraniti više usta, dovoditi veću kuću u red, imati u rasporedu još nešto osim crkve.

Ehlena je izašla iz sobe. »Mislim da se želi otuširati.«

Sola se fokusirala. »Stvarno? Mislim, super! Jeste li mu skinuli remenje?«

»Da.« Žena joj je dala znak da uspori. »Sad, zbilja ne znamo kako će se ponašati. Ne želim te prepadati, ali njegovo mentalno stanje moglo bi se vrlo brzo promijeniti, i to bez upozorenja. Zato, molim te, budi oprezna.«

»Mogu se brinuti za sebe«, mračno je odvrtila Sola. »Ne bi mi

se svidjelo da se moram braniti od njega... ali mogu riješiti problem, ako iskrsne.«

Ehlena je utješno pružila ruku. »Nadajmo se da neće biti potrebno. I znaš kako nas možeš pozvati.«

»Znači, može se otuširati? Mogu mu pomoći oko toga?«

»Da, dr. Manello ga je oslobodio. U kabini ima stolicu na koju može sjesti, a tu je i dugme za pomoć, ugrađeno u zid, vidjet ćeš. Ja sam sobu dalje, ako me zatrebaš.«

I druga je sestra izišla iz sobe, ona u dugačkom ogrtaču, a ruka joj je opet bila u istom položaju, privijena uz torzo kao da nešto skriva ili je ozlijeđena. No bila je veoma ljubazna, naklonivši se kao i prije, mrmljajući svoje uljudnosti.

Sola joj je ljubazno odgovorila, ali nije htjela tratiti vrijeme pa je jurnula natrag u sobu jer je imala osjećaj da... Da, Assail je sjedio na rubu kreveta kao da će skočiti na noge, otkinuti komad Kit Kata i zaplesati – i vjerojatno pasti ravno na glavu i polomiti sve zube zato što je preslab da radi išta osim da pegla plahte.

»Da ti pomognem«, rekla je hitajući prema njemu.

»Mogu...«

»Možeš vraga...«

No, uspio je. Ustao je i nije zateturao, tijelo mu je bilo čvrsto na tankim nogama, dah tek blago isprekidan, ruke raširene dok love ravnotežu.

»Gle ti tebe«, nasmijala se Sola, trepćući kako bi odagnala suze. »Neću se ni okrenuti, a ti ćeš već trčati.«

»Smijem li te primiti za ruku?«

»Nadala sam se da ćeš me to pitati.«

Sola ga je pustila da odredi brzinu kretanja, i premda se vukao kao starica, ona nije za to marila. Pomisao da je napredovao, da se kako-tako kretao naprijed – naravno – što dalje od ralja smrti u kojima je bio samo noć ranije, za nju je bila dovoljna. Da, znala je da je i dalje smrtno bolestan, i s tim će se morati nastaviti suočavati... No, dokle god bude mogla, bivati će u sadašnjem trenutku. O svemu ostalom bilo je preteško razmišljati.

»Okej, ja ću pustiti vodu«, obavijestila ga je kad su ušli u kupaonicu. »A ti ćeš se parkirati na ovu lijepu zahodsku školjku – samo da spustimo poklopac. Izvrsno. Bravo. A sad da pokrenem tuš.«

Kad je sjeo gdje mu je rekla, Sola je pružila ruku prema popločanoj kabini i okrenula slavinu od nehrđajućeg čelika skoro sve do oznaka za vruće na njezinu rubu. A onda se opet okrenula.

Assail više nije sjedio. Niti je bio kraj zahoda.

Pomaknuo se do umivaonika i gledao u zrcalo.

Drhtavom je rukom posegnuo prema staklu i dotaknuo odraz svog upalog obraza, izobličienog čela, labavih usana.

»Voda je skoro već topla«, šapnula je. Iako to nije bio slučaj. »Hajde, da te stavimo pod tuš.«

No Assail je samo stajao na mjestu i zurio u odraz čovjeka koji je očigledno umirao.

Kad su ga koljena počela izdavati, uhvatila ga je prebacivši ruku preko njegova krhkog tijela. Bio je prelagan, ali nije si dopustila da o tome razmišlja.

»Sjedni«, rekla je i pomogla mu da se vrati na zatvorenu

zahodsku školjku.

Zatim je kleknula pred njega. Kad su mu se oči napunile suzama, osjetila se tako bespomoćnom.

»U redu je«, mrmljala je povlačeći ručnik s prečke. »Samo pusti to iz sebe.«

Preklopivši frotirnu tkaninu na pola, pritisnula je njezinu mekoću na njegovo lice – a onda se, nekako, našao u njezinim rukama, naslanjajući se na nju, tražeći snagu, srušivši se na nju cijelim svojim tijelom.

Polaganim je krugovima prelazila dlanom preko izbočenih kostiju njegovih leđa i rebara. »Držim te«, šapnula mu je na uho. »Isplaci se, bolje ćeš se osjećati...«

Sav se ukočio kad je začuo kucanje na vratima pa je uzrujano podignuo glavu kao da se zabrinuo da će ga još netko osim nje vidjeti tako ranjivog.

»Dobro smo«, Sola je odlučno odgovorila poginjući mu opet glavu i štiteći ga. »Ne ulazite.«

Ehlenin je glas prigušeno dopirao kroz zatvorena vrata. »Samo provjeravam. Neću remetiti vašu privatnost.«

»Hvala.«

Nakon nekog vremena, Assail je podignuo glavu kao da teži čitavu tonu. I prije nego je stigao progovoriti, ona mu je obrisala lice. »Kasnije ćemo se otuširati...«

»Nikad nisam mislio...« Nakašljao se. »Nikad nisam mislio da ću se vratiti. Mislio sam da sam zauvijek izgubljen. Tako se bojim, Marisol. Što ako... Ne želim se opet izgubiti.«

Dala bi sve na svijetu da mu je mogla reći da se ne mora brinuti. Ali nije mu namjeravala lagati.

»Neću te napustiti. ^{Balkandownload} Koliko god da ti je preostalo vremena, ja sam tu.«

Drhtavim joj je prstima dotaknuo kosu, obraz, rubove vilice. A onda se zadržao na njenim ustima, prelazeći dodirom laganim poput perca preko njene donje usne.

Znala je točno što je želi pitati.

»Da«, rekla je. »Čim budeš mogao.«

Zureći u Marisolino lice, Assail je očajnički htio biti sa svojom ženkom. ^{Balkandownload} Želio ju je голу, ispod sebe, da željan ulazi u nju, da svršavaju u isto vrijeme.

Nažalost, sve se to doimalo poput neke daleke zemlje koju je moguće doseći tek nakon opasnog, iscrpljujućeg putovanja. No, on će tamo dospjeti. Reкао je Odabranici Ghisele da se vrati za osam sati. Ona se u međuvremenu hranila od Braće kako bi i sama zadržala snagu dok mu je davala ono što mu je trebalo, a možda će nakon još jednog hranjenja paranoja da će se opet pogubiti konačno malo popustiti.

Svaki put kad bi otpio iz vene Odabranice, strašno bi napredovao.

Ali ovaj, kako li je samo želio da njime kola Marisolina krv.

Na trenutak se Assail bavljao tom fantazijom, no onda se opet usredotočio. ^{Balkandownload} Budući da se njegovo ludilo tek maločas povuklo, nije se želio previše pogubiti u sjećanjima ili sanjarenjima. U oba slučaja, tako žive misli udaljavale su ga opipljive, žive stvarnosti, a ta ga je

razdaljina užasavala.

Toga mu je bilo dosta do kraja života.

»Idemo natrag u krevet.«

»Želim biti čist«, usprotivio se. »Samo se želim osjećati... čisto.«

Kao da će malo šampona i sapuna isprati tu noćnu moru.

»U redu«, rekla je Marisol ustajući. »Idemo onda.«

Kako li je samo prezirao što mu je morala pomoći da ustane, a naučio je svoju lekciju sa zrcalom pred umivaonikom. Dok mu je pomagala da skine bolničku spavaćicu, nije se htio ni pogledati.

Ne, hvala. Neće mu se svidjeti pogled tamo dolje ništa više nego što mu se svidjelo vlastito lice ili ćelava glava.

Prokletstvo, želio je samostalno stajati pod tušem, kao odrastao mužjak, no dok je toplina oko njih rasla zbog vruće vode, osjetio je kako mu pada krvni tlak. U tom je slučaju stolica...

»O...« uzdahnuo je. »Ovo je super.«

»Prevruće? Prehladno?«

»Savršeno.«

Naginjući se unatrag i naslanjajući ćelavu glavu na pločice zida, pustio je da mu taj čudesni vodopad klizi niz tijelo.

»Želiš da te operem?« pitala je Marisol.

»O, da«, rekao je. »Molim te. To bi bilo veoma ljubazno od tebe.«

Osjećajući sram zato što je tako malo toga mogao učiniti sam, vratio se svojim aristokratskim manirama, kao da bi pristojnost nekako mogla nadoknaditi fizičku manjkavost. Pa ipak ga Marisol nimalo nije osuđivala – ili ga zbog toga manje cijenila. Štoviše,

smiješila se i naoko uživala u pomaganju. Tkaninom za pranje nježno je dodirivala njegovu hiperosjetljivu kožu.

Bilo je tako dobro osjećati njezine ruke na sebi. Nije htio da to završi.

»Gotovo.«

»Opereš mi zube?« pospano je promrsio.

»Apsolutno.«

Vratila se s četkicom nakrcanom pastom za zube, no oprao si ih je sam. Zatim su zatvorili vodu koja je još neko vrijeme glasno kapljala u kabini.

Marisol ga je umotala u debele ručnike i zajedno s njim otišla natrag do kreveta. Kad je potonuo na jastuke, shvatio je da se nije toliko kretao još otkako je dr. Manello došao u njegovu kuću i pokupio ga da ga odvede na detoksikaciju...

Assail je hitro uzeo svoju ženu za ruku i odlučnim glasom rekao: »Nema više supstanci.«

Trepnula je. »Okej. Reći ću doktorima da ne želiš više...«

»Ne. Gotovo je s kokainom. Zauvijek.« Značajno je odmahnuo glavom. »Nikad ga više neću uzimati. Nikad nisam smio ni početi, a onda me obuzelo. Umalo me ubilo. To je zla droga, i zauvijek je se odričem.«

Sola se nagnula i osmjehnula. »To mi je drago čuti.«

Kad se uozbiljila, stekao je dojam da razmišlja o njegovu dilanju. »A povlačim se i iz posla«, dodao je. »Nije to više za mene.«

»Stani malo... Poštovat ćeš zakon? Ono, zaozbiljno ćeš ga poštovati?«

Assail se namrštio kad se sjetio svojih nekadašnjih poslova. Još otkako je došao u Novi svijet, bio je uporan u naumu da se obogati – kao što je oduvijek i činio. A preferirao je crno tržište jer je mrzio plaćati porez na dobit i, još važnije, uživao je u ometanju ljudskog pravnog sustava. No osim ako se tržište dionica nije urušilo dok je on bio izvan ovog planeta, imao je više novca nego što ga je mogao potrošiti tijekom stoljeća i stoljeća budućeg života.

Nikad zapravo nije ni postojala potreba, samo poriv.

Poriv za osvajanjem.

Ali sada, nakon svega što je prošao posljednjih – jesu li prošli tjedni ili mjeseci? – odjednom više nije želio ništa ni približno slično tomu. Dovraga, pa već se i prestao baviti drogom kako bi se izvukao iz onog sranja s *Vodom degrada*. Planirao je uvoziti i prodavati oružje i streljivo, ali čemu, zapravo?

»Za mene toga više nema, Marisol.«

Kad su joj u oči navrle suze, zaključio je da se radi o radosnicama. No, nije bio sasvim siguran.

»To je dobra vijest za tebe«, pitao je, »zar ne?«

»Naravno da jest.« Malo se sabrala. »To je vijest koju sam htjela čuti.«

»Lezi pored...«

Misli su mu se odjednom prekinule, u glavi mu je bio samo prazan prostor, pa se uspaničio. No, tako je to išlo, ti mali preskoci u svijesti bili su kao zrikavci u lubanji... čije bi se zrikanje kasnije samo nastavilo.

Marisol mu je nešto govorila, a on je nastojao ne paničariti jer

nije mogao pravilno protumačiti njezine riječi...

»Lezi pored mene«, rekao je. »Lezi pored mene... Dobro sam. Kunem ti se. Samo se ponekad... prekinem. Ali to uvijek prođe.«

Ostala je na mjestu, promatrajući ga kao liječnica koja pokušava uspostaviti dijagnozu. No mora da je nečim bila zadovoljna jer je kimnula i nježno se spustila na krevet. Kad se ispružila pored njega, pomaknuo se do nje. Oboje su duboko uzdahnuli, a da je imao imalo snage, mislima bi ugasio svjetlo.

»Bit će mi bolje ujutro«, mrmljao je. »Samo se trebam odmoriti.«

»Naravno. Sve će...« Polako je izdahnula. »Ujutro će sve biti dobro.«

Nešto u njezinu glasu nije bilo kako treba, no kad ga je obuzeo san, zadovoljio se snovima o budućnosti u kojima su bili zajedno. Ovdje. U Miamiu. U Starom kraju. Nije važno.

Ali da, morat će se povesti za njezinim primjerom i promijeniti životni stil.

Sudbo, zašto se nije ranije povukao u mirovinu?

Dvadeset drugo poglavlje

Kratko bih porazgovarala s vama, ako može?»

Iduće je večeri Vitoria podignula pogled od stola svog brata Eduarda – i umalo posegnula za pištoljem. »Kako ste ušli ovamo?»

»Vrata su bila odškrinuta.«

Žena koja je stajala na vratima ureda i obraćala joj se autokratskim, svemogućim tonom glasa, bila je sva koščata. Tamna kosa ravno odrezana do brade i ispeglana kao zavjesa. Anoreksično tijelo u avangardno crnom odijelu s asimetričnim linijama i jastučićima na ramenima koji kao da su ispali iz ormara Alexis Carrington Colby. Zbog operiranog nosa i zategnutog lica doimala se dramatičnom, premda to nije bila.

Gospođica Margot Fortescue. Ona koja se toliko opirala svemu, naročito onda kad je Vitoria već u devet ujutro obavijestila osoblje galerije da će preuzeti posao. Srećom, svi su ostali bili topli i otvoreni. S druge strane, koliko je otmjenih galerija uopće bilo u Caldwellu? Čak su i snobovi trebali negdje raditi.

Ako su bili prodavači, a ne kupci, naravno. Razlika je velika.

Vitoria se naslonila i odlučila da će ubuduće zatvarati vrata do kraja. »Kako vam mogu pomoći?»

Gospođica Fortescue odlučno je zatvorila vrata. S druge strane, vjerojatno je sve radila teatralno.

»Rado bih da mi nečim potvrdite svoj identitet.«

Te je riječi izrekla kao da ju je njima htjela šokirati. Zabezeknuti. Zbuniti.

Stoga, kad Vitoria ni na koji način nije reagirala, lijeva obrva gospođice Fortescue, nacrtana kao da je arhitektonska skica, blago se trznula. »Onda?«

»Život je pun neispunjenih želja«, osmjehnula se Vitoria. »Moramo se naviknuti na razočaranje...«

»Ne znamo tko ste. Mogli bi biti bilo tko. Eduardo i gospodin Benloise nisu nam rekli da imaju sestru.«

Posljednju je riječ izgovorila tonom glasa koji ju je definirao više kao »lopuzu« ili »uljeza« nego obiteljskog člana ženskog roda.

Kad je žena spustila pogled prema radnom stolu, na trenutak se doimala odsutnom – no onda joj je sinulo. Pa, da, Eduardo se malo zabavljao s ovim primjerom pedantnosti i negodovanja, nije li?

Vitoria se nasmijala. »Očigledno niste bili dovoljno važni da zaslužite bilo kakvu informaciju o našoj obitelji. To se događa usputnim ili poslovnim poznanicima.«

Gospođica Fortescue je spustila ruku na bilježnicu na stolu i nagnula se. »Znam što se još prodavalo ovdje. Znam kakvu je evidenciju Eduardo vodio...«

»Zateknete li se često da prelazite granicu? Ili ste jednostavno toliko malo samosvjesni da ih i ne prepoznajete? Mislim da ipak ovo potonje uvjetuje prvo.«

Žena se doimala zbunjenom. No odmah se pribrala. »Mogu srušiti cijelu ovu laž. Eduardo mi je štošta ispričao, a onda kad su njih dvojica prestali dolaziti, svašta se i govorkalo. Šutjela sam, ali to ne

mora potrajati.«

Vitoria se nagnula prema naprijed i spojila dlanove na bratovu notesu s bilješkama. Kad joj je poslovni mobitel počeo zvoniti, pustila ga je da se prebaci na govornu poštu. »Ovo je umjetnička galerija. Moj brat prodaje umjetnine, a vjerujem da ste upravo zato i vi zaposleni.«

»Znam ja za tu malu knjižicu.« Žena je pokazala na ono što je Vitoria pokrila. »Znam što je u njoj.«

»Recite mi, je li vam se moj brat nedavno javio?« Budući da nije uslijedilo ništa osim mrtve tišine, dodala je: »Da, to sam i mislila. Bojim se da niste toliko zabavni koliko vaša vesela narav i haljina daju naslutiti.«

»Kažu da je mrtav.«

»Tko to kaže?« Odgovora nije bilo pa je Vitoria odmahнула glavnom. »Znate mnogo manje nego što tvrdite da znate – a vjerujem da je razočaravajuće uvidjeti da ste na nižem položaju nego što ste prethodno mislili.« Vitoria je teatralno pogledala na sat. »Već je šest? Zatvaramo.«

»Želim dokaz identiteta.«

»Da, to ste mi već dali do znanja. Međutim, da sam ja na vašem mjestu, radije bih se zapitala hoću li ujutro još imati posao ili ne.«

»Prijetite mi?«

»Ni slučajno.« Vitoria je ustala i zaobišla stol. »Zašto bih otpustila nekog tko je upravo natuknuo da su se moja braća bavila protuzakonitim aktivnostima? To zaslužuje promaknuće. A sad lagano krenite dalje, ja ću zaključati za vama.«

»Mislim da se Amalya neće pojaviti.«

Kad je Jane progovorila, Vishous ju je pogledao. Proveli su čitav dan u dvorištu Svetišta, odmarajući se na mramornom podu privatne odaje njegove majke, oslonjeni o rub fontane. Bilo je tipično za Svetište da vam čak ni od kamena stražnjica ne utrne. Čak i nakon tih silnih sati, osjećali su se kao da su ležali opruženi na prvoklasnim naslonjačima.

»Izgleda da neće«, promrsio je kosu. »Zna da smo tu. Mislim, tako je oduvijek bilo.«

Zapravo, napola je očekivao da će se Directrix magično materijalizirati iz privatnih odaja njegove majke i obznaniti da je upravo ona odabrana nasljednica Čuvarđjeve.

No, to se još nije dogodilo. A što se tiče Amalyna izostanka? To je značilo da su on i Jane proveli sate i sate razgovarajući o sasvim običnim temama. Uporno su se držali dalje od teme njezina posla, njegova posla, udaljenosti među njima. Umjesto toga, razgovarali su o stvarima poput Assailova oporavka, Luchasova napretka, raspada Degradacijskog društva, Proročanstvu – kao i o razlikama između lijeve i desne čokoladice Twix, prognozama rezultata Super Bowla i teorijama o Atlantidi.

Ovo su posljednje načeli zato što su se upleli i u rat citatima iz originalnih *Istjerivača duhova*.

»Žao mi je što te nikad nisam pitala«, blago je rekla Jane.

Usredotočio se. »Što to?«

»Za gubitak majke.«

Zavladao je tajac, a zatim ga je pogledala u ^{Balkandownload} oči. Budući da se

tišina nastavila, znao je da ona očekuje da progovori... da mu namjerno daje vrijeme i pažnju.

V. je privukao koljena k sebi i stavio ruku u rukavici na jedno od njih. Protežući prste, zamišljao ih je bez rukavice. »Znaš kako, kad navečer izađeš vani, podigneš pogled i očekuješ vidjeti nebo? A onda kad to učiniš, gane te nekakva kombinacija svega toga, može biti oblačno ili vedro, može kišiti ili sniježiti... Pa ipak je sve potpuno impersonalno. Nebo je istovremeno i naklonjeno i nezainteresirano – baš kakva je bila i ona. Uvijek je bila tamo i, ne znam, možda je davala sve od sebe da poveže mene i moju sestru. Ali se nikako nije uspijevala povezati s ostalima.« Izražajno ju je pogledao. »To sam pokupio od nje.« Zatim je slegnuo ramenima. »Na osobnoj razini, tako se osjećam. Ali tu je još nešto, još važnije. Osjećam se kao da je naša vrsta izložena opasnosti i to mi se ne sviđa. Odjednom se događa previše čudnih sranja. Hoću reći, ona nestane, mi se približavamo svršetku rata – a onda naletim na onu sjenu u uličici. Ne sviđa mi se to, kužiš? Na raskrižju smo, a novi smjer ponekad ne znači i poboljšanje. Možda te odvede ravno u sranje.«

Jane je kimnula. »Ima smisla.«

Kad je to rekla, cijelo se V.-ovo tijelo opustilo, opustili su se i mišići za koje nije bio ni svjestan da su napeti.

»Misliš li da...« Jane se nakašljala. »Misliš li možda i da si razočaran zato što se odnos između tebe i tvoje majke nikad nije popravio? Da je, dok je bila živa – ili što god da je bila – postojala mogućnost da će jednog dana, daleko u budućnosti, možda biti ono što si trebao od nje? A sad je to nestalo.«

»Ništa mi od nje nije trebalo.«

»Svatko treba nešto od svoje majke. Tako to ide.«

Kad se nasmijao, rekla je: »Što je?«

»Nitko mi nikad ne proturječi. Osim tebe.«

Jane je spustila pogled prema dlanovima, a čelo joj se naboralo. Balkandownload

»Nije mi to baš vrlina, ha?«

»Zapravo, taj dio tebe najviše volim.«

Kad ga je iznenađeno pogledala, brzo se nagnuo i poljubio je u usta – iako nije smio. A onda, kako bi prikrio svoju pogrešku, brzo je skočio na noge i pružio joj ruku.

»Bolje da krenemo.«

Jane je sama ustala, ostavljajući njegov dlan u zraku – još nešto što je volio kod nje. Nikad joj ništa nije trebalo, ni od njega, ni od bilo kojeg mužjaka. Ženke. Ikoga. Jane se znala pobrinuti za sebe – i pritom bi joj ostalo još toliko samopouzdanja da se pobrine i za sve ostale.

»Vraćamo se istim putem kojim smo i došli?« hrapavo je upitala.

»Da, samo se koncentriramo i...«

Brzo se pomaknuvši, stala je uz njegovo tijelo, objemila ga rukama i stisnula.

Vishous je sklopio oči i zagrlio je, nagnuvši glavu tako da mu se nos našao u slatkoj toplini njezina vrata. »Ne mogu reći da mi je žao.«

»Zbog čega?« šapnula je.

»Zbog poljupca.«

Prije nego je stigla odgovoriti, poslao ih je natrag na zemlju.

Doduše, poželio je da mogu ostati sami gore u Svetištu.

Zauvijek.

Dvadeset treće poglavlje

Želim ići kući.«

Assail je sjedio na svom krevetu s pladnjem na kotačiće punim hrane pred sobom, budnog pogleda i opet normalan, bjeloočnica bistrih kakve bi i trebale biti. Stojeći pored Ehlene i doktora Manella, Solu je njegov zahtjev istovremeno razveselio i preplašio.

Ako je smrtno bolestan, trebao bi ostati tu. Tako da se, u slučaju da se nešto dogodi, za njega mogu pobrinuti ljudi koji su, znate, obučeni za te stvari.

»Halo?« obratio im se. »Hoće li mi itko od vas troje odgovoriti?«

Sola je pogledala u dvoje prisutnih i zaključila da je donošenje te odluke daleko izvan njezine moći. Ona je bila tu radi potpore. Tuširanja. Pranja zubi.

No bilo je teško ne poželjeti odvesti ga što dalje od bolničkog okruženja, čak i na kratko vrijeme. Skinuli su ga sa svih monitora i infuzije. Kateter su mu odavno izvadili. A osim nekoliko tableta, za koje nije znala čemu služe, nisu ga gotovo ničim tretirali. Kakva god akutna epizoda da se pojavila zbog raka, prošla je. Zasad.

»Onda?« bio je uporan. »Na koliko ste me ono aparata spojili tijekom posljednjih šest sati? I sami ste rekli da mi mozak normalno funkcionira. Dakle, u čemu je problem?«

Sola se morala nasmijati. Sa svakim novim satom sve više se pretvarao u muškarca kojeg je poznavala i koji ju je nervirao. Assail

se oduvijek ponašao pomalo autokratski, kao da je cijeli život proveo izdajući naredbe koje su drugi bespogovorno izvršavali. Bilo je to iritantno i seksi – ovisno o tome je li se slagala s njim ili ne.

»Zar smo svi odjednom zaboravili engleski?« polako je rekao. »Ili sam se opet pogubio?«

»Da popričamo malo o tom, kako si rekao...« doktor Manello je gurnuo ruke u džepove svoje bijele kute. »Gubljenju.«

»A, ne, nećeš.« Assail je mahao kažiprstom. »Neću pasti na to. Tražiš izliku kako bi me zadržao ovdje.«

A onda su se svi zagledali u nju.

Nakašljavši se, Sola je rekla: »Ako ćete mi reći na što moram obratiti pažnju i kad da vas zovem, rado ću se brinuti za njega. A uvijek mogu zovnuti i 911...«

»Zapravo«, ubacio se dr. Manello, »dat ću ti broj koji možeš nazvati. Možemo doći do vas dok trepneš okom. Najbolje da budeš u izravnom kontaktu s nama.«

»Je li to da?« pogled koji je Assail uputio doktoru bio je poput lasera. »Puštate me?«

»Pod jednim uvjetom«, rekao je muškarac. »Ili ja ili doktorica Jane dolazimo u redovne posjete.«

»Onda, vidimo se idući tjedan«, Assail se nasmijao. »Zapisat ću vas u rokovnik.«

Sola je morala odvratiti pogled. Ti njegovi komentari, da će se povući iz dilanja ili da će nešto zabilježiti u svoj kalendar, samo su je podsjećali na to da više nije u poziciji da radi ikakve dugoročne planove. Nije bila sigurna je li u zabludi, poriče li sve skupa ili mu

jedan dio mozga ne funkcioniira kako treba, no prije ili poslije morat će se suočiti sa surovom stvarnošću – što joj je bilo tako mrsko.

Dr. Manello je zamahnuo rukom, *pfff*. »Sladak si. Ipak će biti svakih dvanaest sati – ne, bolje osam.«

Zaškiljivši, Assail je progovorio glasom koji kao da je ispao iz serije *Masterpiece Theatre*: »Zar morate?«

»Da, moram. Osim ako ne želiš radije nastaviti uživati u ovom našem luksuznom smještaju od pet zvjezdica?«

»U redu.« Assail je prekrižio ruke preko prsa. »Nestrpljivo ću vas iščekivati.«

»Tako treba.«

Kad je medicinsko osoblje izašlo kako bi organiziralo kola hitne pomoći – ili što već, možda čak i Range Rover – Sola se ispričala.

»Odmah se vraćam«, rekla je Assailu.

Vani u hodniku, zovnula je dr. Manella. »Oprostite, imate li sekundu?«

Muškarac se okrenuo i osmjehnuo. »Kako ti mogu pomoći?«

»Sigurni ste da je ovo u redu?«

»Da, jesam. Možemo brzo doći ako se nešto dogodi, a skenovi mozga uopće nisu loši. Bit ćete tamo s njegovim bratićima, a oni mogu paziti na njega dok mi ne dođemo.«

Pitaj ga, prošlo joj je kroz glavu. *Neka ti kaže sve gadne detalje oko dijagnoze i liječenja.*

A onda bi postavila i ona strašna pitanja koja su je najviše mučila: *Koliko mu je još ostalo vremena? Hoće li kraj biti ružan? Jeste li sigurni da ste učinili sve što ste mogli?*

Dr. Manello je položio dlan na njezino rame i stisnuo ga. »Bit će sve u redu. Osim toga, koristit će mu da se malo makne odavde. Ehlena upravo zove Ehrica, čim mu nađu pratnju, dolaze ovamo.«

Sola se ponovno usredotočila, zamjenjujući misli koje su je užasavale onima koje je mogla kontrolirati. Bit će vremena, jednom kad bude snažnija, za teške razgovore. *Odvedi ga doma i smjesti*, rekla je samoj sebi.

»Dat ćete mi njegove lijekove?« Suzbila je knedlu u grlu. »Ili moram otići do ljekarne ili tako nešto?«

»Sve ćemo ti dati. Ne brini.«

Doktor je održao riječ. U roku od pola sata Ehric se dovezao u Range Roveru, a Sola je dobila vrećicu punu lijekova s detaljnim uputama i brojevima telefona koje je mogla nazvati. Potom je Assail samostalno napustio bolnicu, odbijajući pomoć medicinskog osoblja, svog bratića, pa čak i njezinu.

Očigledno se radilo o ponosu, a dok je on nastojao držati glavu uspravnom i vilicu stisnutom, trudeći se i koncentrirajući, ona je jedva odagnala suze. No uspio se dovući do parkirališta i ući u terenac a da se ni jednom ne posklizne, padne ili zatraži pomoć.

Plavokosi im je muškarac opet bio u pratnji, a kad se Sola smjestila na stražnje sjedalo pored Assaila, nasmijao joj se sprijeda. »Lijepo te je opet vidjeti. Drago mi je i da je to u ovim okolnostima.«

»I meni.« Pogledala je Assaila nastojeći se ne brinuti zbog toga što je izgledao blijedo i iscrpljeno. »Lijepo je ići kući.«

A onda su krenuli. Ovog puta nije obraćala pažnju na brojne ograde i neobičnu maglu. Bila je previše zauzeta gledanjem Assaila.

Nakon kraćeg oporavka od napornog hodanja do automobila, zablistao je od sreće gledajući kroz prozor – a ona se nastojala povezati s tom emocijom. Međutim, tužna istina da ga vode kući da tamo umre brzo ju je preplavila – toliko da je zamalo poželjela da se okrenu i vrata u bolnicu.

Njegovo je uskrsnuće bilo samo bljesak, ne i prava vatra.

Bože, kako ju je umarala ta klackalica. Jedne je minute jedva čekala da ga odvede kući, a sad se htjela vratiti u bolnicu... Nebo zna što će iduće osjećati ili misliti.

»Pogledaj taj snijeg«, rekao je Assail kad su izbili na seosku cestu. »Napadalo je tako mnogo.«

Izraz mu je bio pun čuđenja, kao da je dijete, nagnuo se prema naprijed na svom sjedalu i usredotočio na prednja svjetla i cestu. Kad je posegnuo rukom iza sebe i počeo tapkati uokolo, nije bila sigurna što točno radi – sve dok im se ruke nisu dotaknule i on joj stisnuo dlan.

Sklapajući oči, naslonila je glavu na naslon sjedala, osjećajući blago poskakivanje tijekom vožnje, grijanje koje joj je puhalo u gležnjeve, toplinu njegova dlana na njezinu.

Ne znam ja to, pomislila je. Ne znam...

»Stigli smo!«

Sola se trgnula i osvrnula oko sebe. Stajali su na Assailovu dugačkom prilazu, njegova je staklena kuća bila sva osvijetljena i blistala – kao da je znala da se njezin vlasnik napokon vratio.

Kad su stigli do stražnje garaže, vrata u sredini su se pomaknula, a Ehrich ih je otvorio prema unutra. Nitko se nije ni pomaknuo sve dok

se opet nisu zatvorila – a čim se teška ploha spustila do kraja, svi su istovremeno izišli.

Evale je rastvorio vrata kuće, lice mu je istodobno bilo puno napetosti i nade.

Assail je odbio ičiju pomoć i nije se prestao smiješiti dok se primicao svom bratiću. »Jesam li ti nedostajao?«

Evale se spustio niz niske stepenice i primaknuo se, raširio ruke i zagrlio člana svoje obitelji. Tihe su riječi izrečene, a Sola je odvratila pogled kako bi im omogućila malo privatnosti.

»Uuu, stari, tko to tamo kuha?« rekao je Rhage.

Sola je duboko udahнула i, bez imalo sumnje, nanjušila bakinu čaroliju. »Moja *vovó*«, rekla je. »Ona je za štednjakom.«

»Očito je genijalka.«

»Složila bih se s tobom«, rekla je Sola kad joj je Assail dao znak da uđe zajedno s njim.

S rukom pod ruku, prošli su kroz predsoblje i zatim se našli u kuhinji. Baka nije ni podignula pogled s tave.

»Perite ruke«, ozbiljno je naredila. »Vrijeme za jelo.«

Takva je bila njezina *vovó*, jasno – ljubav je pokazivala kroz trud, a ne riječi. Sola se morala malo nasmijati – naročito kad je vidjela stol postavljen za petero i mršavca kojem je zaprijetila pištoljem kako ulijeva vodu u čaše. Uspravio se kad je ugledao Assaila, a zatim probljedio kao da će se onesvijestiti.

»Markcus«, ukorio ga je Assail, »nećemo sad biti emotivni. Doma sam i bit ću dobro.«

Sola je sklopila oči, podsjećajući samu sebe da je to vjerojatno

najbolji stav koji bi mogao zauzeti. Pozitivno razmišljanje je dobro.

Assail je prišao mladiću i zagrlio ga, a onda se na stražnjim vratima pojavio Rhage. »Ma koliko ja htio ostati, moram vas pozdraviti. Čuvajte se i zovite ako što treba.«

»Hoćemo«, obećao je Assail prilazeći sudoperu kako bi oprao ruke. »Kao i uvijek, hvala ti na usluzi.«

»Nema frke.«

Muškarac im je svima mahnuo i izišao u noć. Izgleda da će ga netko doći pokupiti, pomislila je Sola.

»Jesi siguran da ne bi trebao pričekati ovdje?« rekla je. »Zbilja je hladno.«

Assail je odmahnuo glavom. »^{Balkandownload}Bit će on dobro.«

Tanjuri s hranom pojavili su se iz štednjaka gdje su se grijali, a do stola su ih donijele snažne ruke njezine *vovó*. Ehric i Evale su oprali ruke na umivaoniku preko puta, a zatim sjeli na svoja mjesta kao poslušna dječica spremna za ručak u školi. Pridružio im se i Markcus, a Assail je poveo Solu do slobodne stolice, koju joj je izvukao.

Negdje u tom trenutku njezina se baka prestala kretati po kuhinji i samo se zagledala u Assaila. Lice joj je bilo skamenjeno, ali pogled ne. Putovao je po njemu i... sve primjećivao.

Zastao je na mjestu nakon što je gurnuo stolicu pod Solinu stražnjicu.

»Sjedni«, rekla je njezina *vovó* pokazujući na vrh stola. »Sad ćeš puno jesti.«

Assail je porumenio, ali ju je poslušao, smjestivši se na stolicu. A onda mu je Solina baka prišla s ozbiljnim izrazom lica. Podižući ruke

negdje iza vlastitog vrata, skinula je tanki zlatni lančić s kojeg je visio maleni medaljon.

»Ovo je sveti Rafael. Štitit će te i izliječiti. Nosit ćeš to i nećeš skidati.«

Stavila je ogrlicu oko Assailova vrata i prebacila se na španjolski, moleći se za njegovo zdravlje i primajući mu lice u svoje stare, predivne ruke.

Sola je protrljala oči kad su se napunile suzama.

»Sad, jedi«, viknula je njezina *vovó*. »Svi vi. Premršavi!«

Vraćajući se ka štednjaku, baka je Solu kratko, čvrsto zagrlila. A onda su Assailovi bratići počeli slati hranu uokolo. Muškarac na čelu stola samo je zurio u medaljon.

Sola je pročistila grlo. »Ne brini, neću joj dopustiti da te preobrati.«

»Ovo je veoma ljubazno od nje«, Assail je podignuo pogled. »Uistinu veoma ljubazno.«

»Ima toga još.« Sola je primila tanjur s *enchiladama* – i shvatila da umire od gladi. »Imamo sveca za svaku prigodu.«

Okrenuo se prema štednjaku. »Gospođo Carvalho?« Žena ga je pogledala, a on je samo podignuo medaljon. »Hvala vam. Počašćen sam.«

»Jedi. Idemo na misu u ponoć...«

»*Vovó*, mislim da to nije dobra ideja...«

»Da«, rekao je Assail, »savršeno. Otići ćemo, doista.«

Nakon što je to odlučeno, počeo je trpati hranu na tanjur, onaj poseban osmijeh na njegovu licu cijelog ga je preporodio.

Trenutak potom, Sola je odlučila da će se jednostavno prepustiti trenutku. Nije imala pojma koliko im je još ostalo vremena, stoga je naumila uživati u svakoj preostaloj sekundi.

Postupiti ikako drugačije značilo bi potratiti dar koji nikad nije ni očekivala primiti.

Dvadeset četvrto poglavlje

Assail je počeo sa *sopa de fubá*, spektakularnom kombinacijom araštike i kobasice u gustoj juhi. Zatim se prebacio na tri ture *feijoade*, mješavine dimljene goveđe koljenice s bijelom rižom, s hrpom *pão de queijo* sa strane. Za desert je posluženo nešto što zovu *sobremesa de banana com queijo*.

Puding od banane.

Nije bio jedini koji je sve slistio, takoreći. Svi su, uključujući i Marisol, jeli kao da je prošla godina dana od posljednjeg obroka. A kad su završili, samo su odmaknuli stolice unatrag i ostali sjediti na mjestu, previše je truda trebalo uložiti kako bi se iole odmaknuli od stola.

Međutim, Assail je imao nešto na umu, nešto što više nije mogao čekati.

Pogledavši u Marisol, rekao je: »Hoćeš li mi, molim te, pomoći popeti se do moje sobe? Rado bih se otuširao i malo legao prije nego odemo u crkvu, a trebat će mi pomoć.«

Marisol je kimnula i ustala. »Najprije da počistim...«

»Ne«, gđa Carvalho je oštro izjavila. »Ja čistim.^{Balkandownload} Onda ja i odmaram. Izlazimo u jedanaest i trideset. Ne želim kasniti.«

Assail je ustao. »Budite uvjereni, madam, da će pomoć vaše unuke biti isključivo u naravi hitne njege.«

»Ti si dobar dečko.^{Balkandownload} Sad, idi! Van iz moje kuhinje.«

»Istinski ste nas počastili ovim jelom.«

Na to su svi muškarci ustali i nisko se naklonili sitnoj, sjedokosoj starici, a rumenilo koje je oblilo njezino naborano lice govorilo im je da su joj ugodili – premda to ona nikad ne bi rekla.

»Dosta ceremonija«, promrsila je, otvorila slavinu nad sudoperom i izvadila deterdžent Ivory. »Idite sad, svi.«

Ehric i Evale su učinili kako im je rečeno, primajući se za trbuhe kao da oko pasa nose teško kamenje i nestajući dolje u svojim odajama. Marcus se nećkao pa mu je Assail učinio uslugu.

Prebacio je ruku preko mladićevih ramena i tiho rekao: »Idi i odmori.«

»Jesi li siguran?«

»Ovu raspravu nikad nećeš dobiti. Uostalom, pronaći ćemo drugi način da joj se odužimo, kunem ti se.«

Kad je Marcus kimnuo i krenuo za parom koji je već silazio, Assailova je ruka bila slobodna pa ju je pružio Soli i iskoristio izliku svog fizičkog stanja kako bi je privukao bliže k sebi.

Pod mekanom, tankom haljom koju su mu dali da nosi po kući, već je bio djelomično uzbuđen, njegov seksualni nagon se budio i uskrsavao, želja ga je činila usredotočenim i požurivala ga na veoma poznat način. No, ipak je zastao kad su zašli za ugao kraj ulaštenih stepenica odakle je vidio svoj ured.

»Što je?« upitala je Marisol. »Moraš li sjesti?«

»Mnoge sam sate tamo proveo.« Pokazao je prema otvorenim vratima, prema kriški svjetlosti koja je probijala tamu i spuštala se na njegov radni stol kao da je kakav znamen. »Toliko vremena i truda.«

»Hajde«, blago je rekla. »Ne razmišljajmo sada ni o čemu. Daj da te ponovno otuširamo.«

Pustio ju je da ga vodi uza stepenice gdje se iznenadio koliko su mu noge bile slabe. Iako je puno izgubio na težini, jedva su ga nosile gore.

I u glavnoj je spavaćoj sobi bilo mračno pa je mislima upalio svjetlo...

»Ugradio si detektor pokreta?« rekla je Marisol.

»Aaa... da. Jesam.« Morat će pripaziti na to. Vampiri nisu morali koristiti prekidače za svjetla. »Vidi ti to mjesto... Vratio sam se.«

Soba je bila okrugla, s prozorima sa svih strana i pogledom na zimski krajolik koji se prostirao kilometrima u daljinu. Prekriveno svijetlim godovima orahovine, sve je sjajilo na blagom svjetlu, ulašteni, suvremeni dekor izgledao je poput nenametljive pozadine nevjerojatnom noćnom horizontu.

»Mislio sam da nikad više neću ovo vidjeti.« Otišao je do prozora i zagledao se u rijeku, udaljene planine, grad s druge strane obale. »Sad to puno više cijenim.«

»Slušaj, ne moraš ići u crkvu. Moja je baka stara škola, i veoma je pobožna, ali to ne znači...«

»O, ići ću.« Okrenuo se prema svojoj Marisol. »Nisam upoznat s vašim običajima, ali volio bih ih naučiti.«

»Znači, nisi kršćanin? Ne da mi je to bitno.«

»Ne, nisam.« Prilazeći bliže, primaknuo joj se i položio ruku na jednu stranu njezina vrata. Palcem joj trljajući vratnu žilu, promrsio je: »Onda, reci mi, nude li i oprost grijeha? Jer se bojim da sam lagao

onoj dobroj ženi dolje.«

Marisoline su oči bljesnule, a kapci otežali. »Što si joj lagao?«

»Ne želim tuš.« Zagleđao se u usne svoje ženke, gledajući ih kako se razmiču. »A njega nije ono što mi nužno treba od tebe.«

Marisol se nagnula prema njemu, obgrlivši ga rukama. »Mislim da se to može oprostiti.«

»Misliš? To je uistinu dobra vijest.«

Nakrivivši glavu, očešao je svoje usne o njezine, a taj je dodir potaknuo nalet energije kroz njegovo tijelo. Tako mekane, tako tople... tako žive. Doimalo se kao da je prošao cijeli jedan život otkako ju je pošteno poljubio, a od osjećaja njezinih usana na svojim cijeli mu se svijet zavrtio.

»O, Marisol«, dahtao je.

Krenuo je polako, iznova upoznavajući obrise njenih usana, tražeći i primajući dopuštenje da uđe. Zajedno su se povukli do okruglog kreveta, a kad su legli, dodatno je prigušio svjetla.

Nije htio da ga cijeloga vidi. Bilo je daleko bolje da se oslanja na sjećanja, bila su mnogo privlačnija.

»Znači, imaš i daljinski?«

Assail je podignuo glavu. »Molim?«

»Za svjetla.«

Prokletstvo, zbilja će morati više paziti na to.

Umjesto da joj odgovori, opet ju je poljubio, prelazeći svojim rukama niz njezine, pa prema grudnom košu. Pod njegovim je dodirom bila poput tekućeg zlata, izvijala se pod njim, tijelo joj je skrivao veo odjeće iako je i usprkos tomu izazivalo strahopoštovanje.

Što ju je više dodirivao, to je jači postajao miris njenog uzbuđenja – uskoro se našao rastrgan između želje da što prije bude u njoj... i da to potraje zauvijek.

Odmičući se, zagledao se u njene tamne oči i odmaknuo joj kratku plavu kosu unatrag. Nedostajala mu je njezina prirodna boja, naposljetku je zaključio. Njegova je Marisol bila prirodna ljepotica, previše samosvjesna i izravna da bi se bavila stvarima poput trendova u šminkanju ili preparatima koji ionako ne bi pridonijeli onome što je samo po sebi već blistalo. No, bila je iznimna, u svakom slučaju.

Kao da je znala o čemu razmišlja, dohvatila je donji kraj svoje majice i majice kratkih rukava koju je nosila ispod nje i istovremeno ih povukla preko glave.

»Marisol...« zastenjao je.

Grudi su joj bile baš kakvih ih se i sjećao, savršene veličine, prekrivene jednostavnim pamučnim umjesto čipkastim grudnjakom. Drhtavim joj je prstima prešao preko ključne kosti... pa prema prsnoj kosti... pa sve do ruba grudnjaka, najprije s jedne, zatim i s druge strane. Dah joj je zastajao pa se nastavljao dok je to radio, bradavice postajale sve tvrđe, pokazujući se. Grudnjak je imao kopčicu sprijeda.

U njegovom trenutnom stanju uma, bio je to jasan znak da je Stvoritelj dobronamjieran.

»Moram te vidjeti«, zastenjao je Assail kad ga je otkopčao.

Košarice su pale sa strane, a on je duboko uzdahnuo kad mu je dlan kliznuo niz sredinu njezina tijela. Usne su mu bile pohlepne dok joj je pružao užitak, sišući vrhove i predajući se zvukovima koje je proizvodila, od njezinog okusa i mirisa njezinog spolovila zujalo mu je u glavi – na dobar način.

Nosila je plave traperice, a on se nije žurio skidajući ih, kao ni s gaćicama koje je povukao niz njezine duge, mišićave noge. Ruke su mu putovale cijelom njezinom dužinom, milujući je kad se opet počeo vraćati ka grudima. Zaustavio se tek kad se pokušala uvući ispod široke kute koju je imao na sebi.

»Nemoj... želim ostati u ovome«, rekao je hrapavim glasom.

»Dobro. Ali ne moraš zbog mene.«

Odmahnuo je glavom, prisjećajući se onoga što je vidio u zrcalu u bolnici. »Kako to možeš reći?«

»Zato što si to ti.« Osmjehnula mu se i dotaknula mu lice. »To si i dalje ti.«

»Sudbo, Marisol, toliko bih toga još htio raditi s tobom – ali ne znam koliko ću još imati energije.«

»Ne brini. Bilo što, s tobom će biti čudesno.«

Oči su mu zasuzile od iznenadnog naleta emocija, ali to nije bilo baš seksi. Baš kao ni njegovo tijelo, njegova ćelava glava, njegov...

Pa ipak je Marisol ležala u njegovim jadnim, mršavim rukama, i promatrala ga kao da je bog.

To je ljubav, nije li?

Ništa nije uspio reći, ni pomaknuti se nije mogao, pa se namrštila. »Što je?«

Assail se nakašljao. »Postoji toliko načina da nekome kažeš da ti je stalo do njega.«

»Da«, ponovno mu je pomazila lice, »postoji.«

Marisol ga je primaknula svojim usnama, povukla na sebe. Kad se smjestio među njezina bedra, osjetio je njezinu toplinu pa je petljao

po pojasu bolničke kute ne bi li je spustio preko erekcije. No ud mu je pritom smetao, bio je to jedini dio njegova tijela koji se nije smanjio.

Hvala Sudbini.

»Prokletstvo...«

»Daj da ti pomognem...«

Oboje su se bacili na pojas kute kao da drži ključeve raja, preturali su po njoj i petljali, a on se nagnuo unatrag sve dok nije pao s nje. Negdje usput, shvatio je koliko je sve to apsurdno pa se počeo smijati – a onda mu se i ona pridružila.

»Cime si to zavezao?« rekla je. »Vitlom i dizalicom?«

»Škare!« upalila mu se lampica. »Trebaju nam škare!«

»Gdje su?«

»U kupaonici.«

Marisol je gola sišla s kreveta, a on se okrenuo kako bi uživao u pogledu dok je odlazila u kupaonicu na misiju poslanu od Boga. Poželio je snagom uma upaliti svjetla nad umivaonikom kako bi joj pomogao, ali se zaustavio. Osim toga, kretnje njezina golog tijela bio je najljepši ples koji je ikad vidio, bilo to na svjetlu ili u sjeni.

Kad se trijumfalno vratila, osmjehnuo se. »Znaš, odjednom mi je drago da nisam napravio mašnicu.«

Marisol ga je zajašila oko bedara. »Neće boljeti.«

»Znam. I, uvjeravam te, uživam u ovome.«

Stavljajući ruke iza glave, na trenutak se pogubio jer su ga dlanovi osjetilnim podražajem podsjetili da je ćelav – ali onda je ona počela rezati čvor od čvrste tkanine oštrim, čeličnim škarama.

»Ovo me strašno pali«, polako je rekao.

»Slažem se«, namignula mu je. »Samo što nisam... Evo!«

Kad se protegnula kako bi odložila njihova spasitelja na noćni ormarić, iskoristio je priliku da usnama locira njezine bradavice – zbog čega je ispustila škare nadomak cilja.

»Smeta li nam što su na podu?« dahtala je.

»Ne«, rekao je punih usta.

Ovog puta, kad je sa sebe krenuo skinuti kutu, pala je bez problema, a Marisol je ponovno sjela na njega.

Kad su se oboje zagledali u njegovu erekciju, ravnim glasom je rekao: »Smijem li samo istaknuti da moj gubitak težine nije imao nikakvog učinka na taj dio moje anatomije?«

Marisol se nasmijala, a onda ga uzela u ruku – tad je on uzdahnuo i izvio se tražeći još dodira.

»Molim te...« stenjao je.

»U potpunosti se slažem.«

Zajahavši ga, usmjerila je njegovu erekciju... i sjela, čudesno se namjestivši.

Assailove su se oči izvrnule, tijelo mu je upijalo osjećaj cjelovitosti. »Moja Marisol...«

Istina, mislila je Sola, krećući se gore-dolje. Assail definitivno nije izgubio ni na širini ni na dužini. Cijelu ju je ispunio, širenje je bilo tako čudesno, posjedovanje tako potpuno, cijelo joj je tijelo živnulo od užitka.

No bila je nježna s njim. Ritam je održavala usporenim ljuljanjem – što je bilo i više nego dovoljno. A on je bio točno tu s njom,

kretao se u ritmu, erekcija mu je ulazila i izlazila iz nje, uz trenje tako divno da je dahtala.

»Marisol...« ponovio je, zarivši prste u njezina bedra. »O, *Bože*...«

Njegov je orgazam odjeknuo kroz nju, ali ni ona nije dugo čekala, probio se i njezin kraj, ispunivši je radošću toliko velikom da bi najradije zaplakala.

Kad su im se tijela umirila, pažljivo se spustila sa strane kako ne bi ležala direktno na njegovu – a sreću na njegovu licu pamtit će do kraja života. Sav je blistao, promijenjen, mlađi, življi nego ikad.

Bilo je teško reći tko je koga prvi zagrlio, ali to nije bilo ni bitno. Iduće čega je bila svjesna, ležali su srce do srca, glavu je ušuškala u pregibu njegove ruke, toplina koja je dopirala s visine grijala ju je iako joj se tijelo polako hladilo na prekrivaču.

»Assail?«

»Da?« promrsio je.

»Ne moraš se preobratiti.«

»Molim?«

Malčice se odmaknula. »Ako moja *rovó* večeras bude navaljivala, samo želim da znaš da te prihvaćam točno takvog kakav jesi. Ne moramo biti isti da bismo bili zajedno.«

»To je dobro znati.« Jagodicom prsta očešao joj je usne. »Ali ne brinem se.«

»Moja *rovó* zna biti uvjerljiva.«

»Ali već me odobrava.« Osmijeh mu je bio baš kakvim ga je i pamtila, seksipilan, pomalo mračan, veoma privlačan. »Na kraju krajeva, ona i ja smo slični. Oboje volimo raditi stvari kako treba.«

»To je istina.«

»Hoćemo li se sad otuširati?« rekao je. »Mogu ti pomoći oko sapuna.«

»Možeš?« Zapravo, to je zvućalo kao krasna ideja. I to ne samo zato što je voljela biti čista. »Pomogao bi mi? Pa, ti si tako ljubazan gospodin...«

Nagnuvši se, poljubila ga je. I onda još jednom.

Naposljetku su stigli do tople vode. Ali potrajalo je.

Dvadeset peto poglavlje

Kad je Jane prošla kroz ormar sa zalihama i ušla u ordinaciju u sportskom centru, pogledala je na sat. Osam poslijepodne. Prošla su dvadeset i četiri sata otkako ju je Manny izbacio. Okej, dvadeset i četiri, manje-više.

Koliko će precizan odista biti?

Vani na hodniku, petljala je po svojoj kuti odlazeći do bolničkih soba. U svojoj sobi u Jazbini uvijek je imala komplet čistih gornjih i donjih dijelova pa se, čim su se ona i V. vratili na zemlju, ispričala, otuširala i presvukla u svoju drugu kožu od laganog, plavog pamuka.

Kad je ponovno izišla, V. se taman opasavao oružjem, pripremajući se da s Butchom opet iziđe na teren. Dok je odlazila, zurio je u nju kao da je nešto htio reći ili učiniti, ali nije bio siguran dokle idu nove granice. I ona se tako osjećala.

Vezano uz njega... I svoj posao.

Na kraju mu je nekako nezgrapno mahnula – ne znajući što ih dalje čeka. Hoće li se vidjeti na Posljednjem obroku? Ili si... poslati poruku? Ili...

Bože, imala je osjećaj kao da hoda s vlastitim mužem.

I dok je tako razmišljala o svim tim nepoznanicama, zapitala se hoće li je Manny opet izbaciti ili je prisiliti da...

»Hej.«

Jane se zaustavila i podignula pogled. Mi o vuku... Manny se nalazio ispred glavne sobe za preglede, vrata iza njega polako su se

zatvarala kao da je maločas izišao odatle.

»Hej i tebi.« Nakašljala se. »Kako ide?«

Kada ne znaš što bi, zaključila je, probaj s nečim općenitim. ^{Balkandownload} To se moglo odnositi na njezinu situaciju, pacijente u klinici, vrijeme... bilo što.

»Sve pet.« Premetao je fascikl iz desne ruke u lijevu. »Još važnije, kako si ti?«

»Dobro. ^{Balkandownload} Da. Sve u redu.«

Usljedila je čudna stanka. A onda je zaključila da je preumorna da se zamara ponosom.

»Zbilja mi je žao što sam se porječkala s tobom«, rekla je iznenada. »I imaš pravo. Trebala bih uzimati pauze i raditi bolji raspored. Izgubila sam svaki osjećaj za perspektivu i premda sam oduvijek stavljala interese svojih pacijenata na prvo mjesto, i zauvijek ću to činiti, moguće je da sam ugrozila svoj posao time što sam se previše uplela i previše iscrpila.«

Manny je izdahnuo s olakšanjem. ^{Balkandownload} »Tako mi je drago što to ^{Balkandownload} čujem. Slušaj, nisam htio da ispadne kao neka intervencija. Jednostavno nisam znao kako bih to odradio.«

»Ispravno si postupio.«

»Pa, tako nešto.« Podignuo je fascikl. »Ta-ta! Naš novi raspored.«

Nagnula se prema njemu i nasmijala pogledavši u švrljotine. »Okej, imaš pravi doktorski rukopis. Je li ti to itko ikad rekao?«

Namrštio se i okrenuo papir prema sebi. ^{Balkandownload} »Mislio sam da će ispasti bolje ako se držim velikih tiskanih slova.«

»Mislim da sam prepoznala mjesec. Siječanj?«

»Mmm... zapravo sam počeo u veljači.«

Nasmijala se i stala pored njega. »Onda, kaži, što imamo?«

Pokazao je na malene kućice koje je pripremio. »Oboje radimo noću. A onda naizmjenice danju spavamo ovdje. Tako ćemo biti dovoljno pokriveni dok su Braća na terenu, ali kad sunce izađe, samo jedno od nas je tu. Ako nemamo akutnih slučajeva u bolnici, onda oboje idemo doma. Međutim, svakih sedam dana, jedno od nas dobije dvadeset i četiri sata slobodno... U skladu s dnevnim rasporedom. Vidiš?«

Kimnula je, a želudac joj se napokon opustio. »Znaš, ovo bi moglo upaliti.«

»Ali ima još nešto.« Podignula je pogled, a on kao da je skupljao hrabrost. »Morat ćemo zaposliti još jednu sestru – i još jednog kirurga.«

Jane je zinula. Pa zatvorila usta.

Rekla je samoj sebi, ispeci pa reci.

»Imaš pravo za sestru«, kimnula je. »Nije pošteno da ti i ja imamo slobodno, a Ehlena ne. Ali još jedan kirurg?«

Zamislila je kako iz dana u dan radi s nekim poput Haversa – i bila prilično sigurna da joj se ne da trpjeti toliku nadmenost. Nema sumnje, bilo koji vampir obučen za liječnika morat će doći iz *glimere*, zato što se smatralo da je to posao kojem smiju težiti samo aristokrati.

Stani malo... Je li uopće postojao još koji liječnik među njihovom vrstom?

»Saslušaj me«, Manny je podignuo dlan. »U tom bismo slučaju

mogli raditi svaki drugi dan. A više ruku znači manje stresa.«

»Pod uvjetom da su ruke dobre. Imaš li nekoga na umu? Nisam sigurna da postoji još netko osim Haversa.«

»Još nisam došao dotle.«

»Pa, želim biti obaviještena o oba zaposlenja.«

»Na drugo ne bih ni pristao. Onda, podržat ćeš me kad odnesem ovo k Wrathu?«

Kad je prekrižila ruke preko grudi, glasan vrisak u glavi koji je govorio *Ne! ovo je moje!* davao je naslutiti da je i dalje previše vezana za sve to. Istina, Vishous je izgradio to mjesto za nju, a ona i Manny su postavili sve standarde, uspostavili sustav naručivanja pacijenata, pobrinuli se za svaki mogući slučaj koji se pojavio u instituciji koju su vodili.

No, prije svega, morala je misliti na pacijente.

A želja za kontrolom, u ovom slučaju, značila je da je njezino skvotiranje klinike izmaklo kontroli.

»Da, podržat ću te«, odlučno je kimnula. »Do kraja.«

»Znam da ti je ovo teško, Jane.«

Kratko se nasmijala. »Ruku na srce, ovo mjesto, posao koji ovdje obavljamo, to je moje dijete.«

Smiješan način da se izrazi, pomislila je.

»Hoću reći, to je sve što imam.« Namrštila se. »Odnosno, pokušavam reći da...«

Manny joj je položio ruku na rame. »Znam točno o čemu pričaš. Samo želim uspostaviti jedan održivi maraton ovdje. Predugo smo sprintali, jer smo na to bili prisiljeni. Ali sad je vrijeme da

promijenimo obrazac za ubuduće.«

»Slažem se. Onda, kad idemo popričati s Kraljem?«

»Dogovorit ću sastanak pa ćemo otići skupa.«

»Samo mi javi.«

Bilo je teško ne gledati na Mannyjevo preuzimanje vodstva vezano uz raspored kao dokaz da je podbacila u kontroliranju sebe i svih ostalih. Bože, istinski je mrzila pomisao da će primati novo osoblje. No, morala se prilagoditi. I *prilagodit* će se.

Osim toga, kad su posljednji put, prije prethodne noći i dana koje su proveli gore u Svetištu, ona i Vishous proveli malo vremena zajedno?

Nije ni pomislila na to da ga je napustila. Uvijek je mislila samo na svoj posao i svoje pacijente – a u tome je i bio problem, zar ne?

»Uglavnom«, oštro je dodala, »kako je bilo tijekom moje odsutnosti?«

»Dobro, dobro. Otpustio sam Assaila.«

»Jesi?« *On je bio moj pacijent*, pomislila je. »Mislim, nastavio se oporavljati?«

»Bio je spreman sam otići odavde da ga nisam pustio. Svi skenovi izgledaju dobro. Sve dobro funkcionira. Dao sam im lijekove u slučaju napadaja i rekao da ćemo ih svakih osam sati, manje-više, ti ili ja posjetiti, tijekom idućeg tjedna.« Uputio joj je osmijeh. »Kad smo već kod toga, mislio sam da bi možda ti voljela otići u prvi posjet. Jesam li u pravu?«

»Jesi...«

Ehlenu je istrčala iz sobe za preglede. »Imamo dvojicu ranjenih

na terenu. Prostrijelna rana i slomljena noga.«

»Prokletstvo«, rekao je Manny. »Idem po kirurški kombi.«

»Koja adresa?« pitala je Jane. »I tko je ranjen?«

»Ugao Obrtničke i Dvadeset i prve. Vishous i Butch. Phury je prijavio.«

Na djelić sekunde, Jane se učinilo kao da se cijeli svijet zavrtio. A onda su joj njezino znanje i iskustvo pomogli da se opet usredot ^{Balkandownload}oci. »Idem prva da ih stabiliziram.«

Ponekad vas život prebrzo zaskoči.

Kao i smrt.

Dok je Vishous odvlačio beskorisni donji dio tijela prema nepoznatim vratima, dovraga je proklinjao lijevu čizmu.

Ne da je čizma bila odgovorna što mu je stopalo bilo iskrivljeno pod kutom od devedeset stupnjeva.

S druge strane, na neki način i *jest* bila odgovorna. Kad se svom snagom zaletio u *degrada* koji je pucao na Butcha, V. je očekivao da će se borba nastaviti na tlu. Ali što ga je iznenadilo? Činjenica da su se koljač i on otkotrljali iz uličice i naletjeli ravno na Uber.

Kočenje guma. Izbezumljeni ljudi koji izlijeću iz Ford Explorera. Proklizavanje na snijegu i ledu.

Degrad je svom silinom udario o haubu i rešetku, a V.-u je nekako pošlo za rukom da mu se lijeva noga zaplete u prednji spojler – zbog veličine i čelika u prednjem dijelu čizme koju je nosio.

Bum! Puc! Krc!

Ništa nije osjećao u tom predjelu noge pa nije znao je li iščasio gležanj – jupi! – ili je došlo do otvorenog prijeloma – jao! – no bilo kako bilo, po pitanju uspravnog hoda bio je izvan upotrebe.

I strašno se brinuo za Butcha.

»Kako stojimo, Phury?« V. je ponovno zovnuo.

Budući da odgovor nije stizao, Vishous je sjeo i pokušao proviriti iza ugla kako bi vidio što se događa. Brat je imao pune ruke posla oko brisanja pamćenja ljudi u automobilu, istovremeno pozivajući pomoć.

Prestani se zajebavati s tim ljudima, poželio je vrisnuti. *Otiđi do Butcha!*

Nije imao pojma u kakvom mu je stanju cimer, a nije vidio dovoljno daleko niz cestu da bi to i odgonetnuo. No ono što je vraški dobro znao bilo je da prokleti *degrad* nekoliko puta zapucao iz pištolja prije nego je V. srušio nemrtvoga, a u zraku se definitivno osjećao miris vampirske krvi.

Policajac je sigurno bio upucan.

»Prokletstvo, Phury! Razgovaraj sa mnom...«

Iz vedra neba pojavila se slika njegove Jane, baš kao da je njegov um zazivao svemir i dozivao je...

»Što imamo?« rekla je kleknuvši pored njega.

V. se lecnuo. »Ha?«

»Tvoja noga. Iščašena ili slomljena?«

»Zbilja si tu?« Rekao je, a onda samog sebe odalamio u stražnjicu. »Ne brini za mene! U redu sam... Butch je ustrijeljen, tamo dolje! Idi!«

Kratko ga je pogledala u oči, kao da radi procjenu. A onda je

samo kimnula.

»Idem do njega. Ne brini. Što god bilo, riješit ću to.«

Zatim se sagnula, poljubila ga brzo i snažno, i otrčala dalje.

Dok ju je gledao kako odlazi, osjećaj apsolutnog ponosa i sigurnosti toliko ga je preplavio da se umalo rasplakao.

Ma koliko mu smetala njezina usredotočenost na posao, nikad ne bi poželio da netko drugi – ni Havers, ni Manny, pa čak ni on sam – otiđe zbrinuti prostrijelnu ranu njegova najboljeg prijatelja. Butch nije mogao biti u boljim rukama...

Tiho šuškanje pored glave privuklo mu je pažnju prema požarnim stubama iznad njega pa je raširio nosnice i duboko udahnuo.

»*Kučkin* sin«, promrsio je posežući za pištoljem.

Prije nego je stigao viknuti i upozoriti ostale da imaju društvo, *degrad* je skočio sa željeznih rešetkastih stepenica koje su se penjale uz rub zgrade ravno na njega, velika mu je težina pritisnula kralježnicu od vratnog dijela pa sve do stražnjice. Od tog se udarca, njegova slomljena/ iščašena/kakva već noga probudila i raspojasala, a bol je bila tolika da je na trenutak umalo izgubio svijest.

Što je bilo sasvim dovoljno da mu *degrad* otme pištolj iz ruke i započne prokletu predstavu.

Dvadeset šesto poglavlje

Vitoria se vratila iz Ricardove kuće na West Pointu u Caldwell za manje od dvadeset i pet minuta. S druge strane, tako kasno, u deset navečer, i nije bilo mnogo prometa, a i ona je već polako savladala rutu i otkrivala prečace. Dok se vozila u unajmljenom automobilu, pjevušila je uz glazbu na nekoj latino postaji koju je našla na radiju, manikiranim prstom tapkajući po vršku volana.

No, nije se vraćala u galeriju.

Ne, ne. Umjesto da siđe na drugom izlazu za centar grada, ostala je na autocesti. Nekoliko kilometara sjeverno, skinula se s međudržavne autoceste i zašla u dio grada koji je tehnički pripadao predgrađu, no po pitanju arhitekture više je nalikovao financijskoj četvrti, sa svojim modernističkim kućama od betona i čelika, i velikim staklenim površinama.

Ima smisla, pomislila je kad ju je njezina staromodna karta povela dublje u zemlju ljudi koji su rado trošili svoje bogatstvo na ružne predmete kojima su ispunjavali hladne, jalove prostore.

Apsolutno savršeno.

Nakon kraće pretrage, kuća koju je tražila pojavila se u labirintu uličica – a njezina lokacija na samom rubu te homogene zajednice također je bila logična.

Vitoria se jednom provozala pred željenom adresom... napravila veliki krug opetovano skrećući ulijevo... a onda se opet provozala pred istom kućom.

Zdanje je imalo dva kata, s otvorenom prostorijom na jednoj strani koja je bila sva u staklu, i nekakvim krilima otraga. U usporedbi s ostalima, bila je znatno manja, na posjedu s manje biljaka i rasvjete, kao nešto još nedorečeno, umjesto gotovo.

Da je postojala kakva biljka, trebalo bi je zalijevati i presađivati s vremena na vrijeme kako bi svojom veličinom dosegla one koje su je okruživale.

Ali unajmljene nekretnine nisu tako funkcionirale. S druge strane, to je i očekivala.

Trebalo je ozbiljno razmisliti o prikladnom mjestu za parkiranje pa se smjestila u malenom parku četiristo metara dalje. Prije nego je izišla iz auta, na glavu je stavila kapuljaču crne jakne koju je nosila na sebi i ubacila poslovni mobitel u džep sa zatvaračem.

Jednom kad je izišla, pogledala je oko sebe ne okrećući glavu. Noć je bila veoma hladna, mogući pješaci držali su se svojih kuća, tu i tamo neki od njih izišao bi sa svojim psom, svi stisnuti i pogleda uperenog u svoje četveronožne prijatelje.

Vitoria je nastavila dalje, vraćajući se do kuće.

Ušla je na posjed preko stražnje ceste, provukavši se kroz niz zimzelenog grmlja obrezanog tako da nalikuje horizontalno položenim valovima.

Nije bilo ograde za pse, no mogla je i pretpostaviti da kućnih ljubimaca neće biti.

Zaustavila se i promotrila kuću, pomislivši... O, kako su joj se sviđale te staklene površine. Štošta je mogla vizualizirati prije upada unutra, štošta korisnog doznati.

I eto ga... našla je ono što je tražila. Da, vlasnica kuće bila je unutra. Ispijala je čašu bijelog vina u svilenom, crnom kućnom ogrtaču.

Vitoria je stajala na mjestu, promatrala, čekala. Budući da se nitko više nije pojavio, primaknula se kući, prelazeći tratinu i držeći se sjena budući da je kuća bila osvjetljena iznutra, ali ne i izvana.

Garaža je imala vanjska vrata s donje strane, i sreća joj se još jednom osmjehnula tako što nije morala obiti bravu. Vrata su se rastvorila poput dobrog domaćina i omogućila joj da uđe u prostor za dva automobila, u kojem je stajao samo jedan – pet ili šest godina star bijeli Mercedes – parkiran točno u sredini.

Ovo je postajalo sve lakše i lakše...

Tri gole drvene stepenice vodile su prema čeličnim vratima i unutrašnjosti kuće, a dok se Vitoria penjala uz njih, prva, druga... treća, stiskala je šaku u crnoj kožnoj rukavici.

Kuc, kuc, kuc.

Zatim se odmaknula i opet stala na betonski pod, čekajući, pazeći da stoji malo sa strane.

Vrata su se širom rastvorila, a silueta u crnom ogrtaču s čašom bijelog vina pojavila se osvjetljena svjetlima iz hodnika.

»Hej?« začulo se nestrpljivo pitanje dok je vlasnica kuće tapkala po zidu sa strane u potrazi za prekidačem. »Jonathan? Jesi li zaboravio ključ...«

Vitoria je povukla okidač na pištolju u ruci, ispalivši tri metka, prekrasno stišana prigušivačem koji je zakačila za cijev pištolja.

Ruke gospođice Margot Fortescue poletjele su uvis, vino joj se

prolilo preko ramena, noge se spotaknule jedna o drugu prije nego je pala na leđa.

Vitoria je skočila na najvišu stepenicu i uhvatila vrata, držeći ih otvorenima.

Gospođica Fortescue je dahtala kao ribica, njezina savršeno blijeda koža postajala je još blijeda kad joj je tlak počeo padati, dok je noktima strugala po sivim pločicama na kojima je ležala. Svilenkasti se ogrtač rastvorio, a na svilenjoj bijeloj spavaćici koju je nosila ispod njega pojavile su se tri mrlje krvi.

Vitoria je naciljala i povukla okidač još tri puta, puneći te grudi s još tri metka, iako je bila sasvim sigurna da je već i s prva tri postigla cilj.

Nakon toga više nije bilo pokreta. Ni dahtanja.

Teška su se vrata sama od sebe počela zatvarati, no kako nije željela proizvoditi nikakvu buku, tiho ih je vratila na mjesto.

A onda je otišla onako kako je i došla, zaobilazeći Mercedes i izlazeći natrag u dvorište. Otrčala je do valovite ograde, provukla se kroz grmlje...

I stala na mjestu, ukopana.

Jedan od onih vlasnika pasa sa svojom je životinjom šetao niz ulicu preko puta, par se kretao brzo, vlasnik zato što mu je bilo hladno, a klasična pudlica zato što je bila puna energije, vjerojatno zato što se upravo ispraznila.

Vitoria je ponovno izvukla pištolj iz korica. Radije ga ne bi opet koristila, budući da bi se ubijanje potencijalnih svjedoka moglo razvući, a tijela nagomilati kao drva za ogrjev. No, učinit će što bude

trebalo.

Ako par bude imao sreće, pas ništa neće nanjušiti. Neće okrenuti glavu i početi lajati. Neće natjerati vlasnika da odgonetne zašto se pas toliko uzbudio.

Nije li to lajtmotiv ove večeri, pomislila je Vitoria. Gledanje svog posla bilo je, u nebrojenim situacijama, najbolji način da si dugoročno osigurate zdravlje i blagostanje.

Dvadeset sedmo poglavlje

Jane je nerado ostavljala Vishousa ranjenog na tlu, no znala je da je siguran na onim vratima – a za razliku od prostrijelne rane, ona koju je on imao na nozi nije bila fatalna. Osim toga, bio je pri svijesti i dobre boje u licu.

Brzo se krećući, istrčala je na cestu i zaobišla hrpu ljudi kojima je Phury brisao pamćenje... a onda i preskočila koljača koji se vrpoltio u lokvi crne krvi... te naposljetku zašla u tamu u susjednoj uličici kako bi pronašla Butcha.

»Hej, ti«, začuo se poznati bostonski naglasak. »Drago mi je... da te vidim.«

Zaustavila se i okrenula. »Gdje si?«

»Iza kontejnera.«

Promijenivši smjer kretanja, pojurila je do niza metalnih kontejnera. Policajac je sjedio na opekama, ispruženih nogu, jedna mu je ruka slobodno visjela dok je drugu držao na rani na gornjoj lijevoj strani prsnog koša.

Jane je odložila torbu s priborom za prvu pomoć na tlo. »Kako ide, cimeru?«

»Dobro, dobro«, Butch se slabašno osmjehnuo. »Radim planove za proljetne praznike. Mislim da ću odvesti Marissu na Tjedan mode i...« Zastenjao je kad se pokušao pomaknuti. »Jebote.«

»Daj da pogledam.« Dopustio joj je da mu odmakne ruku kojom je štiti ranu, a ona je smjesta odahnula s olakšanjem. »Okej, mislim

da smo puno bliže ramenu nego što sam pretpostavljala...«

Okrenula se na zvuk pucnjave. Vani na cesti, terenac je odmaglio dalje, a Phury je podignuo pištolj i potrčao u uličicu u kojoj je bio Vishous.

»O, sranje, V.!« rekla je. »Tamo je...«

»Mogu ja!« Butch je zagrmio nastojeći ustati. »Stižem, V.!«

Jane ga je gurnula natrag na pod i stisnula. »Ne ideš ti *nikamo*.«

Opet pucjava. A onda je Phury istrčao natrag na cestu. Vikao je na napadača kojeg Jane nije mogla vidjeti, padajući na koljena.

A onda, kao da gleda neki horor film, primio je nekoliko udaraca u torzo na što se trznuo kao krpna lutka, njegova se gusta, prekrasna kosa vijorila dok je padao na snijeg.

Jane je skočila na noge i posegnula prema mobitelu. »Ostani tu...«

»Idem i ja!«

Kad se oglasio novi niz metaka, uperila je kažiprstom u mužjaka. »*Ostani. Tu.*«

Napuštajući svoje fizičko tijelo, utrčala je ravno u vatru. Olovni meci koji su dolijetali iz uličice u kojoj se nalazio V. proletjeli su ravno kroz nju, mreškajući joj čestice kao vodu, njeno nepostojeće tijelo registriralo je njihov prolazak tupim naletima topline.

Jane je proklizala kroz snijeg i spustila se do Phuryja. Vishous joj je bio prvi na pameti, no morala je postupiti profesionalno – i poštovati pravila trijaže.

Kad je posegnula prema njemu, Phury je uzdahnuo i pokušao je otjerati od sebe, lamatajući rukama kroz njeno nepostojeće tijelo.

»Ja sam«, žurno je rekla, spuštajući lice tik do njegova. »Jane.«

Kad se smirio, pokušala je dokučiti što se dalje događa s paljbom.^{Balkandownload} Čulo se još metaka, ali nije znala je li to dobra vijest, jer je stiglo pojačanje iz Bratstva, ili loša, jer su došli novi *degradi* i ubili V.-a.

»Pogođen sam«, rekao je Phury grebući kožnu jaknu i pokušavajući je rastvoriti. Pomogla mu je sa zatvaračem, a onda...

»Hvala Bogu«, promrsila je kad je ugledala neprobojni prsluk.

Prsluk je ispunio svoju svrhu, ulovio metke i zadržao ih dalje od njegova tijela. No svejedno je bilo moguće da je zadobio unutarnje ozljede...

Koljač koji je izronio iz ulice trčao je kao da mu život ovisi o tome. Crna mu je krv šikljala iz grla kao iz podivljalog gejjira, ali gad je i dalje stajao na nogama i bježao. I bio je naoružan.

Usredotočivši se na Phuryja, podignuo je pištolj koji je držao u ruci i uperio ga ravno u Bratovu glavu.

Neprobojni su prsluci štitili samo mjesta koja su pokrivala. Metak u lubanju bio bi fatalan.

A onda, netom prije nego što je *degrad* povukao okidač, Jane je ugledala nešto nevjerojatno.

Vishous je stajao na nogama i nekako se uspijevao kretati niz ulicu. Jedna strana lica mu je krvarila i jedva se vukao, ali bio je bijesan i potpuno usredotočen na borbu.^{Balkandownload} Dovraga, čak je i u rukama držao bodeže i režao poput prave zvijeri.

Kad se sve prebacilo u usporeni snimak, Jane je na trenutak bila strašno ponosna na svog mužjaka. Iako ranjen, borio se da zaštiti svog Brata – i uspijevao.

A onda – jedan, dva, tri, sve u isti čas.

Degrad je povukao okidač.

Jane je ponovno preuzela fizički oblik kako bi zaablokirala metak.

A Vishous bacio oba bodeža.

Assail bi radije da je on vozio do crkve. Kao mužjak, osjećao je da je to njegova dužnost. No, njegove dvije ženske pratiteljice nisu tako doživljavale tradiciju – stoga je sjedio na suvozačevu mjestu u Range Roveru dok je Marisol sjedila za volanom.

Barem je mogao uživati u prekrasnom pogledu. Na blagom svjetlu komandne ploče, profil njegove ženke bio je toliko divan da ga je posve hipnotizirao, zaustavljajući sve osim otkucaja njegova srca. Čak i s tom bejzbolskom kapom koju je navukla, uživao je u obrisima njezina obraza, bujnosti njezinih usana, vratu koji je provirivao iz jakne...

Istini za volju, nije mogao skinuti pogled. No barem nije činio ništa što ne smije. Kutkom oka, primijetio je da se njezina baka smješka sa sjedala otraga – čak bi i Marisol povremeno pogledala u njega, a njezino rumenilo bilo je uistinu šarmantan, tajni dar.

No, nije baš sve bilo savršeno.

Premještajući se na sjedalu, nije mu se sviđalo kako je kaput od kašmira visio s njega, iako je ispod odjenuo odijelo. Odijelo mu se još manje sviđalo, nešto što je bilo skrojeno točno po njegovoj mjeri sad je visjelo s njega, kao da je dječak koji je navukao očevu odjeću.

Razmišljajući tako o svojoj težini, promrsio je: »Već se veselim vašem novom obroku, gospođo Carvalho.«

»Veliki doručak«, rekla je baka. »Jako veliki.«

»To je dobro. Moram dosta toga nadoknaditi.«

»Bio si bolestan.«

To je izrekla kao neku vrstu odrješenja, oprosta nečega što bi u bilo kojim drugim okolnostima predstavljalo neoprostiv prekršaj.

»Niste se mogle pojaviti u boljem trenutku«, promrsio je.

Bože, kako je želio posegnuti za Marisolinom rukom i uzeti je u svoju, naročito onda kad mu je uputila osmijeh. No morao je biti diskretan iz poštovanja prema njoj i njezinoj baki.

Desetak minuta poslije, ušli su na parkiralište pored velike katedrale koja ga je podsjetila na one koje su u Starome kraju sagradili ljudi, njezini su ga lukovi, visoki gotički prozor i nizovi vitraja vraćali doma toliko intenzivno i ganutljivo da to nije mogao dugo podnositi.

»Kako predivna crkva«, komentirao je kad je Marisol stala na jedno parkirno mjesto.

Na parkiralištu velikom da na njega stane i stotinu automobila nalazilo se njih još petnaest i svi su bili zgurani blizu prilaza koji je vodio prema ulazu.

Kad je izašao, otvorio je vrata gospođi Carvalho, pružajući joj ruku kako bi joj pomogao. Zatvarajući vrata, ponudio je lakat Marisolinoj baki, a ona ga je prihvatila, objumivši ga svojom.

Pričekali su da im se pridruži i Marisol, koja je na licu imala izraz koji je obožavao. Onaj svoj blagi osmijeh.

»Spremni?« rekla je, dah joj je bio bijel na hladnom noćnom zraku.

»Idemo... Madam, pazite na pločnik.« Pomogao je njezinoj baki da se popne. »Eto ga.«

Dok su hodali niz bogato posoljen pločnik, podignuo je pogled prema visokoj katedrali. Zdanje je bilo divno očuvano, ništa od njegove veličine nije izbljedjelo, unutarnja su se svjetla nazirala kroz obojena stakla i sličice pretvarala u dragulje.

»Uvijek održavaju obrede u ponoć?« pitao je Assail.

»To je misa.« Marisol ga je pogledala preko sijede glave svoje bake. »To se zove misa. A u ovoj se katedrali održava četvrtkom i nedjeljom, svakog tjedna, kao i za neke blagdane. Caldwell ima veoma aktivnu katoličku zajednicu, a kako puno ljudi radi prvu ili drugu smjenu, ova konkretna služba omogućuje radnicima da prisustvuju misi kojoj inače ne bi mogli prisustvovati.«

Osvrnuo se preko ramena kad je iza njih začuo glasove. Muškarac i žena hodali su za njima, oboje ušuškani u kapute, tiho razgovarajući. Kad ih je pogledao, obuzeo ga je neobičan osjećaj i saznanje da, iako je već dugo živio među ljudima, nikad zapravo nije proveo mnogo vremena s njima. Da, bili su tu poslovni susreti, jasno, ali ništa malo ležernije.

Doduše, da bude iskren, ni u čijem društvu nije radio ništa ležerno.

Vrata crkve bila su teška i izrezbarena, a navika i manire tjerali su ga da požuri naprijed i otvori ih im, no Marisol je bila brža. Što je vjerojatno bilo i dobro. Nije imao puno snage, zadihao se već nakon šetnje od automobila do vrata.

Unutra je zatekao prostrano predvorje s crvenim tepihom i tamnim, drvenim zidovima, kao i kamenim pločama s natpisima na

latinskom.

»Garderoba je ovdje«, tiho je izjavila Marisol.

Kad su nastavili dalje bez jakni počeo je premetati po svom vrećastom odijelu i kravati koja je jedina držala ovratnik u pravom položaju.

»Marisol«, rekla je baka, »moraš skinuti kapu. Ne možeš je nositi.«

»Vovó, moram.«

Žene su se prebacile na materinski jezik, a rasprava je bila prigušena i užurbana. A onda je gospođa Carvalho nešto progundala i krenula naprijed.

Bejzbolska je kapa ostala na glavi i, da, skrivala je većinu, ako ne i cijelo, Marisolino lice – a on je strašno mrzio razlog zbog kojeg ju je nosila.

»Hajde«, rekla je, povlačeći ga za ruku.

Sveti je prostor bio čudesan, s visokim svodovima, mramornim kipovima i ulaštenim kamenim podom koji se nastavljao u beskonačnost. Stotine drvenih klupica u šest odjeljaka s uskim redovima nastavljale su se do oltara koji je stajao ispod čudesnog murala Krista na prijestolju. I doista, prostora za sjedenje bilo je toliko da ga trideset ljudi koji su sjedili sprijeda nisu baš napunili.

Na Marisolin nagovor, sjeli su s lijeve strane, nekoliko redova iza posljednjeg u kojem je netko sjedio. Kad su se smjestili, Marisol u sredini, a on bliže prolazu, duboko je udahnuo.

S obzirom na to gdje se još donedavno nalazio, biti na tom nevjerojatnom mjestu, bilo je čudo koje nije očekivao.

A onda su orgulje počele svirati, duboki su basovi ulazili duboko u njegove grudi, visoki su ga tonovi... dirali u dušu.

Doma sam, pomislio je.

Premda je to više ovisilo o društvu u kojem je bio nego o mjestu na kojem se nalazio.

Dvadeset osmo poglavlje

Na drugoj strani grada, na vrhu uličice, Vishous je vrisnuo kad je ugledao Jane kako od prozirnog stvorenja postaje fizičko utjelovljenje točno u trenutku kad je prokleti koljač počeo pucati.

»*Ne!*«

Stajala je točno između Phuryja i napadača, štiteći svog pacijenta, njegova brata, svojim tijelom. A kad su meci poletjeli ravno u nju, bodeži koje je V. bacio savršenom preciznošću zaboli su se u *degradova* leđa.

Ispunjen užasom i bijesom, Vishous je poletio u zrak, posrćući zbog dislociranog gležnja, što je u silini naleta zanemario. Pao je u blizini svoje mete pa se sklupčao u loptu, otkotrljao se do njega, a zatim ga objema rukama uhvatio za glavu.

Toliko ju je snažno okrenuo da je otkinuo lubanju s vrha kralježnice, glavu su za tijelo držale samo niti kože i tetiva.

Još je mnogo boli htio nanijeti tom bezdušnom gadu, ali morao je do Jane.

Ostavivši to nemrtvo tijelo, oteturao je kroz snijeg do svoje *šelana* koja je pala na leđa. Kad je stigao do nje, podignula je glavu i promotrila si tijelo. Na mjestima gdje su joj meci probili jaknu marke Patagonia nalazili su se čuperci tkanine.

Disanje joj je bilo nepravilno – kratko, plitko, ubrzano.

»*Ne...*« zastenjao je. »*Neću te opet izgubiti...*«

Pokušavala mu je nešto reći kad su im se pogledi sreli – na

usnama joj je bilo krvi, koža joj je bila previše blijeda. »Volim... te...«

A onda je samo isparila.

»Jane!« obgrlio ju je rukama.

»O, Bože«, čuo je nečiji glas. »Što je učinila? Što je učinila...«

Umjesto Jane, u rukama mu je bilo nešto drugo... meci. Meci koji su maločas bili u njoj pali su mu u dlanove.

»Što je učinila!«

Okrenuo je glavu prema muškom glasu. Phury ga je užasno promatrao, a njegove su riječi davale naslutiti da se osjećao odgovornim.

Vishous je dotaknuo snijeg na mjestu na kojem je ležala. Na njemu je bila njezina krv, crvena mrlja na prljavo bijelom... ali ona je...

»Jane!«

Zaurlo je njezino ime. A onda, bez odgovora, bez ičega osim čistog užasa u duši, prevrnuo se i bacio na onog koljača. Napao je truplo iako time nije postigao ništa, razdirući ga očnjacima i kidajući golim rukama, prljava, crna krv cijelog ga je prekrila – kad mu je blistavi par prednjih svjetala bljesnuo u oči i neka ga sila odvušla od plijena.

Udarao je, lupao, grizao, lud, boreći se poriv svih i svakog oko sebe...

Jedna se šaka savršeno smjestila na njegovu vilicu, udarac ga je pogodio kao atomska bomba. Istog su mu trena tijelo i mozak otupjeli, iako je i dalje bio pri svijesti dok mu se glava ljuljala na vratu, kao lopta na školskom igralištu.

Njegova se volja pak smjesta oporavila, potreba da obsveti svoju ljubav bila je presnažna sila da bi je samo tako zanemario – no ruke i noge odbijale su poslušnost. ^{Balkandownload} Visio je poput strašila za ptice u naručju jednog od Braće, dok mu je *degradova* krv kapala s usana, u razderanoj odjeći, dišući toliko grubo i glasno da je zvučalo poput oluje.

U tom je trenutku shvatio što se dogodilo kad je izgubio svoju majku.

Nije ju oplakivao. Štoviše, nije mislio ni da je naročito dobra za njihovu vrstu. ^{Balkandownload} Ne... Ona je jednostavno bila biće koje mu je vratilo njegovu Jane.

A sad kad Čuvarđeve više nije bilo? Užasavao se pomisli da će magija ili koji god vrag održavao Jane u njezinu stanju vječnog postojanja biti ugrožena. Sad kad je to propalo, kome se mogao obratiti?

Više se nikome nije mogao moliti. Ni od koga nije mogao zahtijevati da nastavi održavati tu čaroliju.

I gle čuda. Sudbina, ta mala kučka, smatrala je podobnim staviti ga točno u onaj položaj kojeg se toliko užasavao da ga nikad nije htio ni priznati.

Pas nije vidio Vitoriu.

Stoga će vlasnik umrijeti neki drugi dan.

Ponovno u unajmljenom automobilu, dala si je vremena i poštovala sve prometne znakove odlazeći iz četvrti gospođice Fortescue i vraćajući se na Northway. Ali nije se namjeravala vratiti u kuću na West Pointu.

Njezina ju je staromodna karta odvela do iduće destinacije – budući da su GPS u automobilima i telefonima mogli pratiti – koja ju je po pitanju arhitekture i poželjnosti impresionirala još manje od prve. Ta opaka četvrt niže srednje klase bila je podijeljena u posjede veličine papirića za podsjetnike, a kuće koje su na njima sjedile bile su jednokatnice u lošem stanju. Većini su vrata i prozori bili prekriveni rešetkama, sa željeznim ogradama oko dvorišta i automobilima parkiranim unutar tih barijera.

Streeterova je kuća bila sedma s lijeve strane, a kad joj je prišla i zaustavila se, pomislila je kako su oba mjesta koja je te večeri posjetila odgovarala svojim vlasnicima. Kuća gospođice Fortescue težila je pompoznosti, kao uljez koji je promatrao svijet velikog bogatstva, očajnički želeći da si može priuštiti ono što je prodavala. Streeter je bio opak grubijan i radio je ono što je morao kako bi preživio.

Sve u svemu, Vitoria bi pristala i na stotinu potonjih prije nego bi potpisala ovo prvo.

Nakon što mu je poslala poruku s poslovnog mobitela, nestrpljivo je iščekivala. Nije mu dugo trebalo.

Muškarac se pojavio od glave do pete odjeven u crno, s kapuljačom jakne navučenom nisko preko glave i lica. Zastao je da zaključa kuću, a zatim krenuo prema njoj, pogleda uperenog na ugaženu stazu koja je vodila do vrata željezne ograde kao tip koji se tvrdoglavo drži svog posla i druge pušta na miru.

Vitoria je ustala s vozačeva sjedala. »Jesi li večeras konzumirao ikakav alkohol ili drogu?«

»Popušio sam džoint u pet.«

»Ti voziš.« Zaobišla je auto i sjela na suvozačevo mjesto. »Ja ću spavati na putu do tamo.«

»Okej.«

Streeter je sjeo na mjesto na kojem je ona maločas sjedila i onda su krenuli, vozeći se kroz njegovu četvrt na putu za Northway.

»Ispričaj mi opet onu priču«, rekla je gurajući ruke u džepove jakne, prekriživši gležnjeve u zimskim čizmama.

»Two-Tone je rekao toj staroj babi...«

»Molim te da se nijednoj ženi tako ne obraćaš. Ili ću ja tebe početi zvati Mala Kita. Nastavi.«

Pogledao ju je, a svjetlo ulične lampe pored koje su prolazili osvijetlilo je njegovo iznenađeno lice. »Aaa, ta... da, što god... pustila me unutra. Mislila je da je opet nekam pobjegao, a da ja znam gdje i da joj to ne želim kazat. Kad sam joj rekao da nisam zato došao, pustila me da sve pregledam. Još misli da će se on vratit kući.«

»I što onda?« Vitoria je sklopila oči i pustila da je preplave Streeterov savršeno ugodan glas i savršeno katastrofalan izgovor i gramatika.

»Natjerao sam je da se pokuša sjetit zadnje noći kad ga je vidjela. Vidiš, ona ga je odvela u bar u kojem sam ga ja kasnije vidio. Nije htio piti i voziti.«

»Kako plemenito od njega«, promrsila je Vitoria naslonivši glavu i okrenuvši je prema njemu.

»Rekla je da ga je netko nazvao putem.^{Balkandownload} Svađali su se, a on se javio i ona se strašno naljutila. Dok je on tako pričao s kim je već pričao, spomenut je sastanak s nekim tipom za sat vremena, a onda i

nešto na južnom dijelu Iroquoisa. Ona je mislila da se radi o aveniji Iroquois, koja se nalazi, ono, s druge strane grada. Rekla je da ga je čula kako kaže >osamsto metara< dalje, i da su najprije morali pokupiti neki paket.«

Streeter je zaobišao šleper s desne strane, netom prije nego što se autocesta suzila na dvije trake koje su vodile na sjever. »Mislila je da se ide nać s nekom ženskom, ali on joj je rekao da je luda. Ostavila ga je u baru, rekla mu da odjebe, a onda ga je pokušala nazvat. Nikad joj nije odgovorio na poziv i to je bilo to. Pa sam tako ja malo razmišljao. Živim ovdje cijeli život. Nikad nisam čuo da je netko spomenuo južnu stranu avenije Iroquois. Koji vrag joj je bio na pameti...« Muškarac je pogledao u nju. »I to sam ti govorio. Postoji planina Iroquois. A ona sigurno ima južnu stranu. Onda sam se sjetio. Još dok sam radio za njega, čuo sam kako je gospodin Benloise spomenuo neko sigurno mjesto gore na sjeveru, mjesto gdje možeš nešto sakrit. Rekao je da je jako blizu granice. Tamo je i Iroquois.«

»Nadam se da si u pravu.«

Pet sad u jednom smjeru značilo je veliko ulaganje vremena. No ona je namjeravala spavati putem do tamo i natrag, i time si malo ublažiti *jet lag*.

A i bolje bi joj bilo da se malo odmori. Sutradan ju je čekao naporan dan u galeriji. Željela je biti budna i raspolaganju već od ranoga jutra kad se pojavi policija da je ispita o misterioznom ubojstvu koje se dogodilo večer prije kad je jadnu gospođicu Margot Fortescue našla njezina čistačica / dečko / djevojka / tko god, ustrijeljenu u stražnjem hodniku.

Profesionalno smaknutu.

»Probudi me kad budemo blizu«, naredila mu je. »I uspori malo. Ne želim da nas zaustavi policija.«

Kad je Streeter kimnuo u znak poslušnosti, Vitoria je opet sklopila oči i nasmiješila se. Ricardo ne bi odobrio ništa od onog što se odigralo te večeri, naročito ne način na koji se riješila njegove prodavačice. O, imala je sasvim opravdan razlog za to ubojstvo, nešto s čim bi se i on složio. Ali da to učini njegova sestra? Tim pištoljem? Ubiti ženu tako drsko, ali i proračunato?

Međutim, nije ona studirala samo engleski svih tih godina što ga nije bilo.

Borilačke vještine koje je izučavala koštale su je dva ili tri puta više nego što je bilo uobičajeno. A kao žena, morala je nagovarati muškarce da je nauče kako pucati, kako se boriti, kako nekog ubiti, dok je kao Ricardova sestra, sve to skupa morala odraditi vrlo diskretno. Što da je on to saznao? Vjerojatno bi je i sam ubio.

No zahvaljujući vremenu i praksi, prilično se uvježbala u rješavanju vlastitih problema. Ako može iskoristiti nekog poput Streetera, to će vrlo rado učiniti. No ako netko takav nije na raspolaganju? Ili ako se radi o posebnim okolnostima koje zahtijevaju osobni angažman?

Odradit će i to sama.

Dvadeset deveto poglavlje

Kad je Jane opet došla k sebi, uspravila se i uhvatila za prsa. S prednje strane jakne visjeli su joj čuperci, rupe iz kojih je krvarilo bijelo perje, no čim je duboko udahнула, nestao je osjećaj gušenja. Kao i bol.

No bila je tek djelomično fizički prisutna.

Osvrćući se oko sebe, ustuknula je. Snježnu je uličicu zamijenila valovita zelena trava, živahno procvale cvijeće i zgrade koje su se doimale kao da pripadaju Cezarevu Rimu.

Zašto se nalazila u Svetištu?

»Vishous?« Ustala je. »V?«

Okej, onda, je li mrtva... ili je ovo nekakav kozmički restart? Tipa, egzistencijalni povrat pošiljatelju koji joj je, ako je zbilja »umrla«, omogućio da se vrati na mjesto gdje je boravila Čuvardjeva?

Okrećući se u krug, promotrila je krajolik. Nalazila se usred prekrasnog polja, na pola puta od mjesta za koje joj je V. rekao da se tamo nalaze spavaonice Odašbranica i Zrcalnog bazena.

Oblio ju je osjećaj panike, no brzo ga je prebrodila. Pribravši se, shvatila je da bi bilo bolje da zagriže metak i...

Ha, ha, jako smiješno.

Baš i ne.

Da, trebat će proći malo vremena dok ne bude opet mogla koristiti taj izraz.

U svakom slučaju, vjerojatno bi trebala pokušati do kraja

preuzeti fizički oblik i vidjeti što će se dogoditi. Raskopčavši jaknu do kraja, skinula ju je sa sebe i zagledala se u svoje tijelo. Snagom volje, prizvala ga je da preuzme oblik, istovremeno se pripremajući za bol.

No, boli nije bilo. Osjećala se sasvim dobro kad je do kraja preuzela svoj fizički oblik – što je upućivalo na dvije stvari. Ili je umrla i ovo je zagrobni život, ili je doista bila besmrtna.

Kad se sjetila kako je prošla pucnjava, zabrinula se za Vishousa. Jasno se sjećala kako ju je držao, lica ispunjenog užasom, vlastite fizičke boli koja se ispriječila među njima, oduzimajući joj sve ono što mu je htjela reći.

A onda je sve prekrivio mrak.

Morala mu se vratiti, natrag dolje na zemlju. Kako bi mu rekla da je dobro.

Razmišljajući o tome kako ih je on svojedobno ovamo doveo, nije imala pojma što je točno učinio. Jednostavno se držala za njega i pustila da on sve odradi, njegovo joj je tijelo istovremeno bilo i poznato i egzotično baš kao i stvarnost koja se oko njih okretala.

Kako god. Može ona to. Sklopivši oči, privila je jaknu uz prsa i, vjerujući da je dolazak i odlazak iz ove dimenzije jednak kretanju od jednog dijela Caldwella u drugi, snagom volje pokušala otići.

Budući da joj to nije smjesta upalilo, protegnula je vrat, duboko udahnula i još jednom pokušala.

Nakon trećeg pokušaja, opsovala je i zaključila da to baš i nije tako lako.

Zar je zapela tu dok netko slučajno ne nabasa? Sranje.

Odlučivši biti proaktivna, uputila se preko mirnog krajolika. Sigurno će naletjeti na Amalyu, Directrix, ili neku Odabranicu koja je došla ovamo gore kako bi se regenerirala... nekoga, bilo koga.

No pronašla je samo vlastito kajanje. I, čovječe, kako je bilo glasno.

»Koji mi je bio vrug?« rekla je travi. »Zašto sam protratila toliko vremena?«

Nije se radilo o tome da briga za pacijente nije bila važna. Problem je bio taj što je provela nebrojene sate između različitih slučajeva premećući papire i obavljajući manje hitne stvari koje je mogla odgoditi. Zašto se nije uputila doma? Mogla je biti s V.-om. Mogli su biti zajedno.

Ili je mogla, u slučaju da je on bio u smjeni, malo odspavati. Do besvijesti gledati *Američku horor priču* ili *Stranger Things* na Netflixu.

Ali ne, ona je opsesivno htjela biti točno tamo, uslučajudajenetkozatreba...

Kao da na planini Bratstva nisu radili telefoni. Kao da netko ne bi mogao doći i potražiti je. Kao da se netko drugi ne bi mogao pobrinuti za neku blažu ozljedu...

Mobitel. Sa sobom je imala mobitel.

Izvadivši ga, krenula je nazvati Vishousa... »Prokletstvo.«

Okej, i nije ju baš iznenadilo što nije bilo signala za pozive ili poruke. Pa naravno. Kao da mobilna mreža pokriva i druge svjetove? Kao da je Svetište u doseggu mreže?

Natrag na plan A. Odnosno – hodanje dok ne nabasa na nekoga.

Bože, samo je htjela pronaći način da Vishousu javi da je dobro.

Sola se tako gorljivo molila da Assail ozdravi u onoj katedrali da je poslije, na putu doma, shvatila da je podlaktice i laktovi bole koliko je čvrsto stiskala dlanove. A možda nije ni smjela tražiti ono što je tražila. Rekli su joj, u mnogim prilikama, razni pobožni muškarci i žene, da nikad ne traži neke konkretne ciljeve, već da traži isključivo ispunjenje Božje volje. Problem je bio u tome što joj to nije odgovaralo. Ako bi sve skupa svela na jednu apsurdnu metaforu, osjećala se kao da je išla kod tete koja joj je za Božić uvijek poklanjala čarape i rekla joj, *hej, radi kako znaš*.

Samo je bila malo određenija, malo je usmjerila svoju želju, to je sve...

Iznenada se lecnula iza volana i pomislila, *opa, pa nisam valjda upravo pretvorila našeg Gospodina u staru tetu. Zbilja. Nisam...*

»Onda, Assail, koja religija?« pitala je baka sa stražnjeg sjedala.

Tijekom nelagodne tišine koja je uslijedila, Sola je pogledala kroz prozor prema nebu i neodređeno kimnula prema Bogu. Očigledno je pitanje njezine *vovó* bilo osveta za prijašnju pošalicu.

A i volim čarape, pomislila je. *Čarape su dobre, griju ti stopala, dolaze u različitim bojama. Veoma sam zahvalna za sve čarape koje sam primila u svom životu, čarape koje si mi Ti odredio dati...*

»Marisol?«

»Sola?«

Kad su ostala dva putnika izgovorila njezino ime, naglo se trgnula. »Oprostite, što?«

»Čarape?« pitao je Assail. »Maloprije si spomenula čarape...«

»Trebaju ti čarape?« ubacila se baka. »Nabavit ću još. Svi trebaju čarape.«

Barem su njezinoj *vovó* čarape malo odvratile pažnju s religije. »Oprostite, nešto sam mrmljala za sebe. I ne treba mi nikakvo pokrivalo za noge, hvala.«

»Nabavit ću ti još«, rekla je njezina baka. »Assail, odgovori pitanje.«

Sola je sklopila ^{Balkandownload} oči. Ponovno se usredotočila na cestu. Htjela mu je reći da ne mora odgovoriti, ali...

»Ja sam agnostik, gospođo Carvalho. Ali misa je bila zbilja dirljiva.«

»Ići ćeš opet s nama, ali drugi put u našu crkvu. Upoznati oca Molinera...«

Sola je odmahнула glavom i zagledala se u retrovizor. »Ne možemo se vratiti tamo, *vovó*. To nije opcija. Već sam ti to rekla.«

Baka je pognula pogled, a kad je tuga prekrila njezino ostarjelo lice, Sola je poželjela da joj opet nešto veselo odvрати, kao što je obično i činila. Prkos je značio život, poraz je značio smrt.

»Ali možemo nastaviti ići u katedralu«, rekla je Sola kad su stigli do kraja mosta gdje je sišla na prvom izlazu prema obali rijeke Hudson. »Zar ne?«

Assail je odmah uskočio i rekao bez oklijevanja: »Apsolutno.«

Njezina je baka brzo živnula. »Onda ćeš idući put upoznati biskupa Donnelleyja. On će te blagosloviti.«

»Može jedna molba, ako ne tražim previše?« Assail se okrenuo i

pogledao u stražnje sjedalo. »Možemo li, molim vas, pohoditi ponoćne mise? Vidite, ja sam noćna ptica.«

»I meni se to više sviđa«, kimnula je Sola. »Meni odgovara. Manje ljudi.«

»Mene nije briga kad idemo, glavno da idemo.«

Sola je ponovno pogledala u retrovizor. Baka je zadovoljno sjedila otraga, a osmijeh na licu sigurno bi sakrila da je mislila da ga netko vidi.

Mičući ruku s volana, Sola je posegnula preko sjedala. Čim je dohvatila Assailov dlan, pogledao je u nju.

Volim te, bešumno je rekla.

Assail je podignuo slobodnu ruku i prstima dotaknuo usne. Zatim je pružio ruku i njima dotaknuo njezina usta.

»I ja tebe volim«, glasno je rekao.

Kad je Sola porumenjela, mogla se zakleti da je čula baku kako se tiho smijulji. No možda je to samo umislila.

S druge strane, njezina je *vovó* oduvijek htjela dobrog, katoličkog dečka za zeta, a ako Assail nastavi s ovim izbjegavanjem dilanja i odlaženjem u crkvu? Možda čak i dobije ono za što se molila.

Iznenada, iz Sole je nestala poletnost.

Da, to bi se moglo dogoditi... kad bi Assail dovoljno dugo poživio. No koje su bile šanse za to, tužno je pomislila.

Trideseto poglavlje

Gore u Svetištu, Jane nije imala pojma koliko je vremena prošlo, koliko vremena prolazi, kako god. Možda se radilo o deset minuta ili tisuću godina, a slutila je da bi se u oba slučaja osjećala jednako. U tom su se smislu minute na tom svetom mjestu doimale poput njegova horizonta, nisu imale ni početka ni kraja. Ma kako daleko hodala, kao da nikako nije stizala do ruba šume koja je okruživala cijeli krajolik. Svaki put kad bi pomislila da će konačno zaći u nju, sve bi se preokrenulo i ispljunulo je na suprotnoj strani gdje su joj drveća bila s leđa. Samo to bilo je dovoljno da je izludi.

Pa, to i činjenica da nigdje nije bilo nikoga.

Još nešto ju je iritiralo. Već je tko zna koliko dugo tako lutala, ali noge joj nisu bile umorne, nije bila ni žedna ni gladna, niti je morala piškiti.

Da, okej, u redu, shvatila je da je suludo žaliti se na činjenicu da joj nije bilo nelagodno – ili da ne mora čučnuti među Čuvarđevine cvjetne lijehe kao da je na kampiranju u šumi, za Boga miloga. No sve se to doimalo kao još jedna potvrda da ne postoji, a zbog toga se osjećala izgubljeno i usamljeno više nego zbog istinskog nedostatka društva.

U tu je svrhu namjerno zadržala puni tjelesni oblik. Kao da je time pokazivala srednji prst cijeloj toj hipotezi da nije zapravo živa.

O, Bože, molila se da Vishous ne naudi samom sebi.

Da ne bi od brige izgubila razum, odredila si je nekakvu rutu, potreba da dovede u red cijelu tu situaciju i taj okoliš uporno joj se

nametala, premda za to zbilja nije bilo potrebe. Kao da će se netko iz zagrobnog života odjednom pojaviti s tablicom i reći, *stani malo, preskočila si Bazene, a brzim hoda pored pisarskog manastira bila je tri kilometra na sat brža nego u trećem krugu.*

Kad je postala tako napeta?

Disciplina, njezina vjerna prijateljica, pretvorila se u slabašni stisak koji se, bez iznimaka, zakvačio za sve, a njegova je invazija bila u stalnom porastu, nešto za što nije ni primijetila da ju je obuzelo.

Sve dok je ono što je trebalo biti njezinom vrlinom nije počelo gušiti.

Oduvijek je posjedovala zdravo pouzdanje u sebe i svoje vještine. A za to se samopouzdanje i naradila, dovraga. No sad kad je razmišljala o fokusu koji je imala u poslu, primijetila je, zahvaljujući tom neželjenom, ali ipak ključnom, vremenu za razmišljanje, da je izjednačila te opsesivno-kompulzivne napore sa spasenjem svojih pacijenata.

Kvragu, čak i sa sigurnošću i zaštićenošću sve Braće i svih sudionika u ratu.

Kao da je bila jedina osoba koja je stajala između njih i smrti.

Rhage je imao pravo kad ju je upitao koliko je vremena prošlo otkako se pojavila na Prvom ili Posljednjem obroku, a sad je i znala zašto na njih nije odlazila. Taj dugački stol u blagovaonici sa svim tim mužjacima i ženkama, obiteljima i djecom, više nije okupljao prijatelje u čijem je društvu uživala.

Sve su to bile samo moguće katastrofe.

Nije vidjela Z-ja kako se smije sa svojom obitelji. Umjesto toga,

zamišljala ga je ranjenog u trbuh vani na terenu, kako krvari, i sebe kako odlazi tamo da ga sanira, kako ga otvara. Ali što ako, umjesto da locira obje rane – što je u tom slučaju i bila napravila – ona uprska stvar, napravi pogrešan rez na donjoj šupljoj veni i on umre na licu mjesta?

Pa, onda se više neće naći za tim stolom, zar ne? A Bella i Nalla? Njihovi će životi biti gotovi. Zato što Jane nije dobro obavila svoj posao. Nalla doslovno neće imati oca do kraja svojih dana i noći, a Bella će zauvijek ostati slomljenog srca. Uništena obitelj.

Ili, hej, a što je s onim kad je Beth imala trudove? Predležeca posteljica. Donijeli su je u kliniku na nosilima, i umjesto da Jane izvuče L. W.-ja van i uspješno obavi hitnu histerektomiju, ona uprska uklanjanje maternice i pacijentica nasmrt iskrvari.

U tom je slučaju Wrathov život gotov, odrekao bi se prijestolja, a cijela bi vrsta izgubila vođu. Bratstvo nikad više ne bi bilo isto, a zbog cijele te traume, iduće večeri na terenu nekoliko njih bi i stradalo, dekoncentrirano boli i tugom.

Primjera je bilo previše da bi ih nabrojila. Layla i njezino mlado. Peyton, naučnica, ustrijeljena u glavu. Xcor. Rhage.

Svatko od njih završio je u njenim rukama samo protekle godine. Ili su možda prošle dvije?

Problem je bio u tome što nije radila s nepoznatim pacijentima, onima koji nisu imali apsolutno nikakve veze s njezinom obitelji. Dovoljno je strašno kad uprskate u normalnim bolničkim uvjetima – dovraga, poznavala je liječnike koji su nehotice pogriješili u poslu i nikad to više nisu preboljeli, nikad. Ali da se to dogodi nekome koga voliš? Koga gledaš svake večeri? S kim se smiješ i plačeš, s kim

provodiš život?

Postojao je razlog zbog kojeg ljudi nisu liječili svoje najmilije. Pa ipak, za nju je to bila definicija posla.

Nije ni čudo da je gubila razum.

Zaustavila se, osvrnula oko sebe i zaključila da je cijela ta dilema sada zapravo uzaludna. Je li pred njom uopće bila ikakva budućnost? Ili će zauvijek ostati zarobljena u ovoj dimenziji?

A što je s Vishousom? Okrivit će samoga sebe. Nekako će pronaći način da se osjeća odgovornim za njezinu odluku da zaštititi Phuryja, što će dovesti do katastrofe.

Kad joj je srce počelo lupati od svih tih stvari koje nije znala odgonetnuti i koje nije mogla kontrolirati, usredotočila se na ono što je pred njom kako ne bi izgubila vražji razum.

Prošlo je dosta vremena prije nego je zamijetila obrise hrama i njegove dimenzije. Bijelo mramorno zdanje bilo je najmanje koje je dotad vidjela na imanju, više nego šire, sa zatvorenim prozorima, što je bilo neobično. Zapravo, izgledalo je poput podruma... ili grobnice...

Ne ispustivši ni zvuka, jedna od ploha koje su služile kao vrata, otvorila se prema van.

»Zdravo?« rekla je. »Amalya?«

Kad je prišla zdanju i popela se uza stepenice, bila je istinski spremna za malo pomoći, pokoji odgovor... malo olakšanja – a u kutku joj je uma sinulo da su se i njezini pacijenti vjerojatno tako osjećali kad bi ona dolazila k njima.

»Zdravo?« još je malo raširila teška vrata i povirila unutra. »O... Bože.«

Pa to je Ali Babina špilja, pomislila je začuđeno ulazeći u četvrtasti prostor od 30x30 metara. Gdje god da je pogledala, nalazili su se dragulji – i to ne u stilu draguljarnica Jared ili Shane Co., pojedinačno kamenje s puno mjesta između. Ne, ne, ovo je bilo kao u filmu *Goonies*... Jednooki Willy glavom i bradom, s desecima kanti prepunih nečega što se bez sumnje doimalo poput safira, rubina, smaragda... dijamanata. Bilo je tu i ametista, opala, citrina i akvamarina – kao i bisera. I svi su bili veličine nokta na palcu, ili veći.

Bogatstvo koje se tu nalazilo bilo je neprocjenjivo i toliko nepojmljivo da je išla od kante do kante i u čudu promatrala to obilje. Nije se usudila ništa dodirnuti, premda se pitala kakav bi osjećaj bio kad bi to kamenje, hladno i glatko, kliznulo niz njezine tople ruke.

U podrumu je bilo i drugih stvari – iako je prošlo dosta vremena prije nego je na njih obratila pažnju. U nizu mramornih i staklenih ormarića i policia nalazio se čudan odabir neobičnih predmeta, od revolvera koji su izgledali kao da pripadaju vremenu Američkog rata za nezavisnost pa sve do fosila ili – je li to meteorit? Bila je tu i neka zdjela optočena draguljima. Žezlo...

Jane se zaustavila ispred jednog od posljednjih ormarića do kojeg je stigla i namrštila se. Kakav god predmet da je tamo stajao, više ga nije bilo, premda staklo nije bilo razbijeno. Međutim, definitivno ste mogli reći da je nešto bilo unutra zbog otiska velikog kvadrata koji je ostao na crvenoj baršunastoj podlozi.

Kao da je bilo radioaktivno.

Ili da ga je odnijela neka zla ruka.

Dolje na Zemlji, na obalama Hudsona, Assail je ustao s kreveta i u

posvemašnjoj tišini navukao kućni ogrtač. Marisol je ležala gola među plahtama, ušuškana, s plavom kosom na njegovu jastuku. Moći će tu ostati još samo sat vremena prije nego što je bude morao probuditi i poslati u podrum kako bi je njezina baka ujutro pronašla tamo gdje bi trebala biti. Ali nije želio otići. Više mu se sviđalo da je tu gdje jest.

Dok je stajao nad njom i promatrao je kako diše, odjednom se osjećao kao da dolazi iz Stokerova svijeta, kao vampir koji vreba, bezdušan i gladan, nad krhkim ljudskim životom koji će uskoro isisati.

Ona će to i misliti o njemu ako ikad otkrije tko je zapravo. Zbilja je mrzio lagati joj – što je bilo ironično s obzirom na to da je bez problema izgovarao neistine budalama i članovima obitelji cijeli svoj život – ali još se više bojao njezine reakcije na istinu.

Mučen svim i svačim, prisilio se da ode i sišao niz stepenice do prvog kata, zatvarajući vrata za sobom.

A za to je postojao još jedan razlog, osim što je želio biti tih.

Kad je ugledao svoj ured, valovi nemira prostrujali su mu kroz grudi, i prošlo je dosta vremena prije nego je konačno ušao i otišao do svog radnog stola. Sjeo je u svoju fotelju i položio dlanove na veliki blok papira. Kad bi upalio računalo – što nije učinio – mogao bi pristupiti svojim računima, provjeriti portfelje, pogledati koliko mu je u međuvremenu naraslo bogatstvo, a možda i osjetiti popratno zadovoljstvo.

A možda i ne. Njegovo mu se bogatstvo nije doimalo jednako važnim kao prije.

Osokolivši se, nogama je okrenuo stolicu i otvorio gornju ladicu

s lijeve strane. Unutra se nalazila bočica od tamno smeđeg stakla veličine tubice bombona.

U početku je koristio manje bočice. A onda su mu trebale veće. Pred kraj je praktički trebao spakirati cijeli kovčeg.

Assailova je ruka drhtala dok je posezao prema bočici i uzimao je. U njoj nije bilo kokaina, samo preostale fine mrvice. Nimalo iznenađujuće. Tijekom posljednjeg tjedna, više-manje, konzumirao je toliko kokaina da mu je ostala rupa u septumu.

Vrteći okrugli spremnik gore-dolje po dlanu, čudio se kako ga jedan neživi predmet bez gotovo ikakve vrijednosti može ogoliti do kostiju baš kao da mu je granata eksplodirala u ruci.

Čekao je... i čekao... da vidi hoće li ga obuzeti poriv.

Budući da nije, osjetio je trenutak euforične slobode, rastući osjećaj pobjede zbog toga što je nadmašio svog neprijatelja, istjerao demona – i da, njegova prekrasna dama bila je gore u njegovim odajama. No onda je oprez zamijenio tu zabludu. Bilo je lako odoljeti napasti sad kad je bio u miru i opušten. Pravi će test nastupiti onda kad ne bude.

Vratio je bočicu u ladicu i zatvorio je. Nije bio siguran zašto je uopće čuva, niti je to htio pomnije istražiti. Je li bila mračan podsjetnik na sve što si je priuštio kako bi sada ostao na pravom putu? Ili rezervna bočica jednom kad opet poklekne pred svojom ovisnosti?

Assail nije mogao podnijeti odgovor zato što nije vjerovao samom sebi.

Kad mu je to došlo do glave, upalio je računalo, a plavo se svjetlo pojavilo na ekranu kao svjetlost vatre. S lakoćom se prisjetio lozinki

– pri čemu mu je laknulo – a zahvaljujući takozvanom tržištu bikova, bio je zadovoljan stanjem stvari.

Čak i dok je gubio razum, zarađivao je novac.

Naslonivši se, pokušao je utvrditi je li umoran. Mišići su ga boljeli, jer se još nisu naviknuli na pokrete. Bio je pomalo gladan, ali nije mu se dalo ulagati trud da bi to promijenio. Bilo mu je i pomalo hladno.

Tišina u kući ga je preplavila i iz nekog se razloga taj spokoj doimao depresivnim, oduzimao mu sreću i olakšanje koje je osjećao još otkako su mu skinuli remenje sa zapešća i gležnjeva.

Još otkako je ponovno nastanio svoje tijelo.

Zar će se život odsada sastojati samo od ovoga, zapitao se. Da pasivno sjedi pred računalom i promatra brojeve kako se mijenjaju zbog kretanja u kojima nije sudjelovao niti ih je kontrolirao?

Nije se želio vratiti kaosu i ludilu svoje ovisnosti ili svog ilegalnog posla. Ali bez ijedne druge mogućnosti provođenja slobodnog vremena, osjetio je egzistencijalnu verziju daltonizma, svijetu je nedostajalo živosti i dubine. Naravno, kao združeni mužjak, živjet će za svoju ženu, to je istina. Ali moralo je postojati i nešto više od toga da bude komad namještaja u toj finoj sobi.

U tom slučaju, Marisol ne bi imala bogzna što ni poštovati kod svog helrena.

Assail je opet otvorio ladicu. Pored bočice nalazio se mobitel koji se nije mogao pratiti, a kad ga je krenuo uključiti, pomislio je, naravno, baterija je prazna.

Možda je to znak, zaključio je. Na kraju krajeva, ako je gotov s

poslom, zašto bi uopće uključivao mobitel?

Uznemirujući osjećaj praznine nagnao ga je da ipak nastavi s tim. Gurnuo je punjač u utičnicu ispod stola, a kad je spojio kabel i dao mobitelu malo struje, u ruke je uzeo Samsung mobitel na rasklapanje. Prošlo je nešto vremena dok se nije probudio. Dok je čekao, mozgao je o tome da ga vrati u ladicu, čak i da ga baci. Međutim, naposljetku ga je otvorio i u njemu našao četiri glasovne poruke.

Kad je upisao šifru, najprije se pojavila najstarija poruka, ona koju je već dugo čuvao.

»Primio sam tvoju poruku. Spreman sam da se nađemo na kavi. Budi dobro, prijatelju.«

Eduardo Benloise. Odgovor na zahtjev da se nađu na tajnom mjestu koje su ranije dogovorili. Kad su ga Assail i njegovi bratići presreli na dogovorenoj lokaciji, Eduardo je pretpostavljao da se nalaze kako bi mu dostavili milijun dolara u gotovini – a kako je tip bio pohlepan i volio tajiti stvari od starijeg brata, bio je i više nego sretan da se pojavi bez pratnje, da nitko iz njegove organizacije i ne zna kamo ide.

Samo što nikakav novac nije razmijenjen. Umjesto toga, Eduardo je uhvaćen i protiv svoje volje ubačen, s malo više pažnje nego što bi bio ubačen kakav poštanski paket, u prtljažnik Assailova Range Rovera, kao as koji će izvući iz rukava kad za to dođe pravi trenutak.

Assail je zadržao tu poruku kao podsjetnik da je učinio nešto dobro za Marisol.

Bila je to tužna poveznica s njom i njihovom vezom.

Druga je poruka bila neki prekinut poziv prije dva tjedna, pogrešan broj. Baš kao i treća.

No, četvrtu je poruku ostavio netko ranije tog dana, prije otprilike dvanaest sati. Bio je to ženski glas s tračkom stranog naglaska.

»Dobar dan, gospodine. Zovem iz galerije Benloise, vezano za vašu kupovinu od dvadesetog prosinca. Prema našim podacima, došlo je do zastoja u isporuci pa bismo voljeli popričati s vama o tome kad vam bude odgovaralo. Ako ste već stupili u kontakt s nama, molim vas da zanemarite ovaj poziv. Hvala.«

Assail se namrštio i ponovno pustio poruku. Dvapat.

Da, zbilja je imala naglasak, i prilično ga je dobro prikrivala. Slovo R i intonacija joj nisu bili sasvim kako treba.

Bila je iz Južne Amerike.

I na koju je točno kupovinu mislila?

U poruci nije ostavljen nikakav broj, ali nije bilo ni potrebno. Stajao je u popisu poziva.

»Assail?«

Kad je začuo Marisolin glas, podignuo je pogled. Spustila se niz stepenice i krenula u smjeru kuhinje.

Vratio je mobitel u ladicu i zatvorio je najčvršće što je mogao, s obzirom na to da je punjač još bio uključen u struju. Zatim je ustao.

»Ovdje sam, ljubavi.«

Koraci su joj bili brzi ali nježni dok se okretala, no kad se pojavila na otvorenim vratima, na trenutak se nećkala. »Zašto si tu u mraku?«

»Samo sam provjeravao svoje račune«, pokazao je prema ekranu. »Sa zadovoljstvom ću te obavijestiti da si mogu priuštiti plin i struju još barem godinu dana. Možda i dvije.«

»O... dobro.« Marisol se malo nakašljala. »Mmm, zabrinula sam se kad sam se probudila, a tebe nije bilo.«

Kad je pružio ruke prema njoj, prišla mu je. Navukla je košulju koju je on nosio u crkvu, a gole su joj noge bile prekrasne.

»Ne smiješ se brinuti zbog mene.« Privukao ju je bliže k sebi i poljubio ju u prsa, točno iznad srca. »Dobro sam, stvarno.«

»Hoćeš li se vratiti u krevet?«

»Hmm... da.« Ruke su mu otputovale do njenih bokova i prije nego se okrenuo, već se našao pod rubom svoje košulje gdje je njezina gola koža bila topla i glatka.

»Da odemo gore?« rekla je hrapavim glasom.

»Želim te ovdje.«

Polako ju je gurnuo unatraske prema stolu i zatim je naveo da sjedne na njega, mičući tipkovnicu i pepeljaru s puta. Nije mario ni kad je monitor umalo pao preko ruba.

Snagom volje zatvorivši vrata ureda, prekinuo je tračak svjetla s hodnika i cijelom je sobom zavladala tama, osim onog plavog svjetla...

Sranje, pomislio je. Vrata. Nije ih smio zatvoriti snagom uma. Međutim, Marisol, koja je postajala sve uzbuđenija, kao da to nije ni primijetila.

»Morat ćeš biti tiha«, rekao je polako prstima joj dodirujući bedra. »Ne smiješ nikog uznemiriti.«

»Kako znaš da ti nećeš biti taj koji će dahtati?« odgovorila mu je.

»Jer ja neću biti u centru pažnje.«

To rekavši, otvorio je druge po redu ladice s obje strane stola i raširio joj noge, oslonivši joj stopala na rubove ladica koje je za nju otvorio. A onda se spustio na koljena.

Počela je dahtati i prije nego joj je počeo maziti unutrašnju stranu bedara.

»Upamti«, rekao je usnama očešavši jedno njeno koljeno. »Ne želiš nikoga probuditi.«

Pomaknuo je ruke prema njenoj sredini, ali nije ju dotaknuo. Još. Otkopčao je najniže dugme svoje košulje. Zatim i ono iznad njega. Zatim iduće...

Htio je ići do kraja, ali ako se kojim nesretnim slučajem netko pojavi na vratima ili, još gore – nenajavljeno uđe, radije bi je poštedio nelagode.

Donji dijelovi košulje bili su strašno poslušni kad ih je razmaknuo i sklonio s puta, identični komadi tkanine ostali su svaki sa svoje strane njezinih bedara.

I eto je, gole i raširene pred njim.

»Mmm«, preo je ljubeći je od koljena prema rubu onoga što se zbog njega sad već jako uzбудilo.

Podignuo je pogled i nasmiješio se. Oslonila je ruke o blokove papira i nagnula se unatrag, ali glavu je podignula kako bi ga gledala.

Assail je isplazio jezik i završio s uvodom. Lizao ju je po sredini, palucajući jezikom po vrhu njenog spolovila. A onda je sve zapečatio

poljupcem.

Stenjanje koje je pokušavala zatomiti tjeralo ga je u smijeh, no imao je puno posla. Sišući je, pa lickajući, išao je polako, uživajući u osjećaju i okusu, toplini i uzbuđenju – halapljivo želeći još, dodatno joj je raširio noge, pridržavajući ih rukama, stišući.

Zvukovi mljackanja glasno su odjekivali u tišini sobe – kao i njezino disanje. A oboje su pojačali volumen jednom kad je počeo palucati, jezikom ju je bockao i plesao po njoj tako da je bokovima trzala naprijed-natrag jašući mu lice.

Kad je svršila, dlanovi su joj zaškripali po bloku i toliko se izvila unatrag da je monitor udario u zid.

No, on joj nije dao vremena da se oporavi.

Bio je vrlo strog naredbodavac.

Trideset prvo poglavlje

Na kožnom kauču u Jazbini, Vishous se osvijestio uz zvukove emisije *30 for 30* na kanalu ESPN, najavljivač je upravo prepričavao pozadinu reportaže o... Ricu Flairu, starom hrvaču.

V. je otvorio oči ulažući napor neproporcionalan stvarnoj težini njegovih kapaka. Dovraga. Manje je energije koristio dižući utege u proklesoj teretani.

Stol za stolni nogomet bio je prvo što je uspio izoštriti. Veliki televizijski ekran iza njega bio je drugi. Treća su bila dva mužjaka koja su stajala u kuhinji, jedan tik do drugog, pognutih glava, toliko tiho šapćući da ništa nije mogao čuti.

I Butch i Rhage imali su piće u rukama. Prvi je vrtio visoku čašu neke smeđe tekućine, koja definitivno nije bila Cola / Dr. Pepper / Pepsi ili nešto slično. Potonji je držao šalicu veličine kade, a V. je i bez njuškanja zraka mogao zaključiti da se radi o kakau Swiss Miss bez sljezovih kolačića, napravljenom s mlijekom a ne vodom.

Pa ipak, svi ti detalji o tome gdje se nalazi, što i tko je pored njega, nisu bili važni. Bili su samo usputne informacije u njegovu mozgu, kolačić od mente, a ne pravo predjelo.

Njegovu je egzistenciju više karakterizirala bol, a kad mu se svijest dodatno povratila, sjećanja kako drži Jane u rukama i ponovno je gubi, udarila su ga baš kao i da se neki koljač našao nad njim i mlatio ga olovnom cijevi sve dok mu lubanja ne samo da je puknula već se i samljela u prah.

Kakav god lijek da su mu dali, njegovo je djelovanje popuštalo,

ali ne odjednom, već polagano, što ga je također frustriralo – premda nije znao zašto. Trezvenost će samo značiti još patnje.

Jane, bešumno je izustio. *Jane...*

Kad mu je niz obraz kliznuo topli mlaz, zapitao se tko to pušta vosak po njemu...

Par bizarnih očiju bez zjenica pojavio se pred njim toliko neočekivano da se trznuo i glavom udario u kožni jastuk iza sebe.

Lassiter je bio posljednja osoba na cijelom vražjem svijetu koju je htio vidjeti, plavo-crni horor s velikim ustima bilo je točno ono što mu doktor nije prepisao.

»Začepi«, promrsio je V. »Odlazi...«

Anđeo mu je stavio kažiprst na usne. *Ššš. Sve je u redu.*

Jane više nema! Poželio je vrisnuti V. *Jebeno je nema i boli me neka stvar za tebe ili bilo koga na ovom...*

Lassiter je ispružio ruku i položio je na V.-ovu podlakticu. *Ššš. Sve je u redu.*

Jebeno nije!

Kad ga je mužjak stisnuo za ruku, V. je pogledao prema baru i zapitao se zašto Butch i Rhage ne reagiraju na neželjenog posjetitelja. S druge strane, i njima dvojici su Lassiterove predstave dosadile kao i njemu...

Iz vedra neba, svijet oko njega počeo se okretati, kao da je lijevak i sve se slijeva u njega.

Iduće čega je bio svjestan, bio je okružen zelenom travom i mliječno bijelim nebom dok je ležao na leđima na livadi Svetišta. Bez ikakvog posebnog razloga, zapitao se zašto odnedavno uvijek slijeće

na travu, a ne u majčine privatne odaje. Prije bi uvijek stizao u njeno dvorište.

Možda zato što nje više nije bilo? Kako god.

»Lassiter«, procijedio je. »Koji je tebi vrug?«

Sjedajući, protrljao je oči i shvatio da se nalazi ispred Riznice... a pala dosada – tj. pali anđeo – nestala je bez traga.

V. je ustao i počeo koračati jer se nije mogao dosjetiti ničeg drugog što bi radio usred sve te agonije, a osim toga, najviše ga je zanimalo hoće li mu noge podnijeti težinu. Hmm. Jesu.

Kad je stigao do ulaza, umalo je odvratio pogled, no nešto ga je ipak navelo da pogleda...

Preko puta se nalazio neki lik, okrenut leđima, pognute glave kao da promatra nešto u sanduku...

Kratka plava kosa. Vitko tijelo. Ženka. Vrlo ženstvena...

»Jane«, zastenjao je, misleći da se radi o priviđenju koje se pojavilo samo kako bi ga mučilo.

No onda se hitro okrenulo.

Od šoka na poznatom, prekrasnom licu cijeli se svijet opet zavrtio.

»Jane!«

Premda je to zasigurno bila najopakija Lassiterova šala do tad, V. je pristao na igru, pojurivši preko kratkog prostora i zaletjevši se u ono što se istinski doimalo poput tijela njegove *šelan*.

»Vishous?« rekla je naoko jednako zbunjena.

Uzeo joj je glavu među dlanove i sklopio oči, a dok ju je ljubio, molio se da nije samo plod njegove mašte, proizvod tuge u kombinaciji

s lijekovima koje su mu dali.

»Mislio sam da sam te izgubio«, rekao je promuklim glasom.

Kad je izrekao te riječi, shvatio je da se to nije odnosilo samo na činjenicu da su je ustrijelili već i na udaljenost koja se pojavila među njima.

Jane ga je snažno zagrlila, kao da je znala da mu je potrebno da to osjeti. »Nikad«, odgovorila mu je kroz suze. »Nikad me nećeš izgubiti...«

»Što radiš ovdje?«

»Ne znam. Sad me nije ni briga, samo me opet poljubi!«

Dok je Jane očajnički i grčevito grlila svog družbenika, znala je da time Vishousu vjerojatno otežava disanje, no trebao joj je organski podsjetnik na to da je živa, kao i on.

Kisik će morati malo pričekati.

»O, Bože, mislio sam da te više nema«, mrmljao je, a glas mu je bio pun emocija. »Ne mogu vjerovati da si ovdje. Što se dogodilo? Zašto si... sranje, ja... nemam pojma što govorim.«

Odmaknuvši se, zagledala se u njega. Zatim mu je jednostavno morala dotaknuti lice, prijeći prstima preko tetovaža na njegovoj sljepoočnici, preko njegovih obraza i kozje bradice. Njegove su dijamantne oči blistale tolikom ljubavlju da su u njoj budile osjećaj poniznosti i kajanja.

Zašto su tratali vrijeme koje im je dano? Zašto su se toliko odvojili jedno od drugog? Kako su mogli dopustiti da se to dogodi?

»V.«, žurno je dodala. »Tako mi je žao što sam bila toliko

zaokupljena poslom...«

»Što? Što to... Ne, meni je žao što sam bio jebeni kreten.« Kad je ponovno pokušala progovoriti, odmahnuo je glavom. »Smijem li te opet poljubiti? Molim te, samo mi dopusti...«

Ne trateći ni časka, bacila mu je ruke oko vrata i primaknula se njegovim usnama, podižući pete s poda. Usne su im se ponovno srele, a osjećaj mekoće na mekoći prodrmao ju je do srži.

»Molim te«, stenjao je. »Molim te, trebam te.«

Znala je točno što traži od nje i nije se nećkala. Pomičući se unatrag sve dok nije osjetila zid, posegnula je prema pojasu svoje uniforme, razvezala čvor i pustila je da padne na pod. Čizme je bilo malo teže skinuti, no i to je uspjela postići, bacivši naposljetku lijevu čizmu preko cijele prostorije. To je bilo dovoljno da i gaćice skine do pola.

V. se sam pobrinuo za vlastiti problem s donjim rubljem, praktički rasparavši zatvarač, a onda mu se ona ponovno objesila oko vrata, a on podignuo njezine noge oko svojih bokova...

Toliko je brzo i duboko penetrirao u nju da je vrisnula. A onda više nije znala što radi – niti je marila.

Vishous je po prirodi bio dominantan, sila svijeta koju se nije moglo poreći. Na isti je način vodio ljubav. Žestoko se gurao u nju, sudarali su se tijelima, strukturni integritet mramornog zida na koji je naslonila leđa bio je jedini razlog zbog kojeg su i dalje stajali na nogama.

A i to je pripadalo kategoriji »možda« umjesto »definitivno«. Kako je krenuo, mogao bi je u zanosu gurnuti ravno kroz zid pa van

na tratinu – a ona je to obožavala. Obožavala je to rubno nasilje, vrziranje na ivici boli, osjećaj da je ušetala u šumu, pronašla u njoj nakostriješenu zvijer i legla kako bi je ona mogla uzeti.

On je bio jedina nekontrolirana sila koju je dopuštala u svom životu. I nedostajalo joj je to. Nedostajao joj je on.

Kad je počela svršavati, niz lice su joj se otkotrljale suze. Saznanje da je dopustila da te povezanosti nestane natjeralo ju je u paniku – a što da ju je izgubila zauvijek? Što da je prestala postojati tamo nasred ceste? Ili još gore... što da je jednostavno nastavila kao i prije, s poslom na prvom mjestu, dok sve ostalo polako blijedi?

Ali nije samo ona bila problem. Na nekim je stvarima i Vishous^{Balkandownload} trebao poraditi. Neke će stvari i on morati promijeniti.

S druge strane, prava je ljubav bila mnogo više od običnog susreta dečka i cure – obostrana privlačnost bila je najlakši dio. Život nije samo sjedio sa strane ne prekidajući razgovor dviju ujedinjenih duša. Njega nije odgojila dokona dama s blagim glasom koja posluži naređuje da donosi kanapee gladnima. Ne, više je nalikovao koktel-zabavi na kojoj ima gostiju koje ste rado pozvali u svoju malu zajednicu od dvoje... i onih koji se opijaju do besvijesti, posrću, padaju i vraćaju vam na noge.

Vishous je smanjio brzinu. »Ti plačeš. O, sranje, ozlijedio sam te...«

»Samo sam sretna što smo zajedno.« Šmrcala je dok joj je palčevima brisao suze. »I sve što želim je još ovoga.«

»I ja.« Poljubio ju je. »To i ja želim.«

Bol na njegovu licu, u tim dijamantnim očima, bila je poput

prozora u dubinu ispod sve te hladnoće i proračunate inteligencije, a ona je znala da ranjivost nije nešto što rado pokazuje, čak ni svojoj Braci. Bila je njegov dar njoj, dokaz osjećaja koje je prema njoj gajio, temelj odnosa koji se nasreću nije urušio, već ga je samo privremeno nešto zamaglilo.

»Ostavila sam te«, šapnula je. »Nisam htjela, ali jesam.«

»I ja sam tebe ostavio.« Odmahnuo je glavom. »Ja sam kriv...«

»Ne, bio si kod kuće mnogo dana koje sam ja provela u klinici...«

»Kad si posljednji put došla, a da ja nisam imao piće u ruci?«

Jane je zinula. Zatvorila usta.

»Upravo tako«, rekao je, odmičući joj kosu unatrag. »Pio sam svake sekunde koju nisam provodio na terenu još otkako je moja *mamen* dala petama vjetra. Čak i prije toga, kad se rat zahuktao i dogodilo se ono sranje sa Xcorom, ja sam bio taj koji se uporno dobrovoljno javljao za smjenu. I mene je posao živog izjedao. Ne samo tebe.«

»Kako da se pobrinemo da se to više ne dogodi?«

V. je zamahnuo kukovima, ulazeći i izlazeći iz nje, na što je zastenjala. »Ostat ćemo povezani. Eto kako.«

Morala se nasmijati. »Mogu živjeti s tim...«

Kad se opet pokrenuo, ulazeći i povlačeći se, ulazeći i povlačeći se, još ga je jače stisnula nogama.

»Mogu živjeti za to«, ispravila se kad su oboje počeli svršavati.

Trideset drugo poglavlje

Vitoria se probudila kad je auto promijenio brzinu, ujednačeno brujanje od 110 km/h stišalo se kad je Streeter usporio kako bi sišao na izlazu na kojem je pisalo Planinski rezervat Iroquois. Koja promjena krajolika. Više nije bilo krcatog, raštrkanog Caldwellla, umjesto njega bio je tu samo snijeg i planine.

Nikakva svjetla iz nastambi, nikakvi automobili ili kamioni, ništa osim kilometara jalove divljine.

Takva ju je izoliranost neočekivano uplašila, podsjetila ju je na neka udaljena mjesta u Kolumbiji koja nikad nije htjela posjetiti. ^{Balkandownload} Bilo da se radilo o arktičkoj tundri ili kišnoj šumi, nije bila osoba koja je rado skretala s utabanih puteva. Primjerice, kad bi im se automobil ovdje pokvario, tko bi im pomogao?

Streeter ju je pogledao, odsutnog izraza na licu. »Budna si.« »Stigli smo. Zašto me nisi probudio?«

»Sad si budna«, promrsio je.

»Što ne valja s tobom?« Ako nije dovoljno izdržljiv da ih doveze ovamo u kratkom roku, sigurno neće biti dobar ni kao glavna podrška. »Što je?«

»Upravo sam dobio poruku jednog prijatelja. Radi kao zaštitar u galeriji na izložbama izvan radnog vremena.«

Kako divan podsjetnik da zna čitati. »Ne bi smio pisati poruke i voziti.«

»Dečko je pronašao Margot Fortescue mrtvu u kući.«

Vitoria je hinila da se mršti. »To je ona koja je mislila da je glavna? Danas sam joj prilično grubo očitala lekciju. Kakva šteta.«

»Nekoć se ševila s tvojim bratom. Jesi li to znala?«

»Kojim? I pripazi na jezik, molim te.« Otkopčala je kaput. Ispod njega je nosila pištolj. »Ja sam dama. Moje su uši osjetljive.«

»S Eduardom. Prije je bila s njim.« Streeter je opet pogledao prema njoj. »Jesi li je ti ubila?«

Podignuvši obrvu, Vitoria je glumila da je zgrožena. »Ja? Dragi Bože, što ti je na pameti? Naravno da ne. Zašto bi mene bilo briga je li živa ili mrtva?«

»Margot je znala puno toga. To je sve. Samo sam se zapitao jesu li ta sranja... mmm, te stvari iskrsnule u razgovoru s njom, ili tako nešto.«

»Ni blizu. Priznajem da joj se ne sviđam – odnosno, da joj se *nisam sviđala*. No, izgleda da to više neće biti problem. Premda ni prije nije bio bogzna kakav.« Vitoria se nagnula prema naprijed kad su prednja svjetla osvijetlila neki znak. »Približavamo se. Šest kilometara. Znaš li na kojoj je strani jug?«

»Na onoj s koje smo došli.«

Dok su vozili dalje, promatrala je planinu čiji se vrh nazirao daleko iznad granice drveća u daljini. »Reci mi, kakve je to stvari Margot znala?«

»Stvari s ove strane poslovanja. Znala je da tvoja braća prodaju još nešto. Ali mislim da nije znala detalje.«

»A kako si ti to otkrio o njoj?«

»Two-Tone ju je poševio par puta. Pretvarala se da je insajderica

u tim sranj... stvarima. To je sve što mi je rekao.«

»Ta je žena bila pravi primjer vrline.« Vitoria je pokazala prema naprijed. »Ovdje uspori.«

Streeter je nagazio na kočnicu kad su se približili raskrižju označenim velikim drvenim znakom na kojem je pisalo Planinski rezervat Iroquois.

»Ovuda«, naredila je.

Nagazio je na kočnicu kao dobar mali pomoćnik, no vrlo brzo kretanje prema naprijed postalo je nemoguće. Više nije bilo očišćenog puta. Tko god da je bio zadužen za čišćenje snijega, stao je u dnu uspona.

»Neprohodno je«, rekao je Streeter. »Ne možemo dalje. Ovo neće upaliti...«

»Nastavljamo pješice.«

Okrenuo se prema njoj. »Što?«

Umjesto da mu odgovori, nagnula se prema njemu, izbacila auto iz brzine i izvukla ključ iz volana.

»Hodajmo.«

»Jesi poludjela?«

»Imam opremu za oboje.«

Kad je izašla iz auta, osjetila je istinski zastrašujuću hladnoću, no to će se vrlo brzo popraviti. Planina, s druge strane? Kad je iskrivila vrat kako bi pogledala u snijegom prekriveni vrh, bila je mnogo manje sigurna da će uspjeti savladati uspon.

Osamsto metara, rekla si je. Moraju hodati samo osamsto metara.

Zaobišla je automobil, otvorila prtljažnik i izvadila dva para krplji koje je pronašla u velikoj bratovoj garaži – što nije bilo ni pola blaga koje je tamo otkrila. Toliko korisnih stvari. Pronašla je i automobile Bentley Flying Spur i Rolls-Royce Ghost, oba naoko pomno održavana baš kao i vila.

Radovala se poboljšanju po pitanju transporta, koje će početi od sutra. Ali to nisu bili automobili s kojima biste izlazili u noć, u potragu za tijelima. Ne, ovo je bio zadnji zadatak za njezin unajmljeni auto.

»Navuci ovo.« Bacila je par krplji prema Streeteru kad joj se pridružio. »Remenje možeš namjestiti.«

»Ne idem ja nikamo u tome.«

»Dobit ćemo na vremenu.«

»Ja sam pušač.«

»Naravno da jesi. A sad prestani nizati izlike i obucimo se kako treba. Imam skijaške rukavice, zimske jakne i hlače za snijeg, i još neku opremu koja bi nam mogla pomoći.«

Nakon još malo gundanja s njegove strane, pripremili su se kako treba i krenuli, ona ispred, on tik za njom. Krplje su se pokazale kao izvanredna oprema nabavljena u zadnji čas jer su im omogućile da se kreću preko snježne površine kad su počeli uspon na širokoj ravnoj čistini koja je zapravo bila cesta. S krajolikom presvučenim u bijelo i mjesečinom koja se probijala kroz mjestimične oblake čeine im lampe nisu trebale, ali su svejedno ponijeli svatko po jednu, za svaki slučaj.

Napredujući dalje, osjećala je kako je dobro biti vani, dah joj je silazio s usana i dizao se preko ramena, poput dima iz dimnjaka

njezina tijela.

Iza nje, Streeter je teško disao. No vježba će mu koristiti – a ako umre, jednostavno će ga ostaviti tu i pustiti da ga netko nađe u proljeće.

»Kaži mi, Streeter«, rekla je. »Zašto?«

»Ha?« dahtao je.

Zaustavila se i okrenula. Bio je otprilike tri metra iza nje, a kad joj je prišao, lice mu je bilo svijetlo crveno.

»Stvarno misliš da sam je ja ubila?«

Prošlo je malo vremena prije nego je skupio dovoljno zraka da joj odgovori. »J-J-Jimmy me nazvao. Njegov brat... policajac...«

»Jimmy je onaj koji radi u galeriji kao zaštitar?«

»Da.« Još malo dahtanja. »Rekao je da je uzimao... plaću... i da si ti bila u Eduardovu uredu... kad je vidio Margot kako izlazi... otamo. Kad je izašla... izgledala je ljuta.«

Vitoria se nasmijala, iako nije baš bila zadovoljna. Zaštitar je imao brata policajca? Prokletstvo. »Uvjeravam te, ako se nešto dogodilo toj ženi, ja nisam imala nikakve veze s tim. Hajde, idemo dalje.«

Gore u Riznici Svetišta, Vishous je čvrsto stajao na čizmama, jednom rukom naslonjen na mramorni zid, a drugom omotanom oko svoje ženke kako bi je držao na kukovima. Osjećao se kao da je prebolio neku bolest, izliječio rijedak slučaj ljudske gripe koja se uvukla među njihovu vrstu i pokucala na vrata njegova imunološkog sustava. Sad kad su simptomi prošli, osjećao se regeneriranim, kao da je neka

Disneyjeva zvijezda padalica blistala oko njega i u njemu, s dugom i brigadom jednoroga u blizini.

»Ne želim te pustiti«, rekao je.

»Mora da si se umorio pridržavajući me.«

»Ma nee.« Sve i da jest, nije ga bilo briga. »Ali mora da je tebi neudobno.«

Nježno je spustio Jane na pod pa su se zagledali jedno drugom u oči.

»Onda, izgleda da sam dobio odgovor na pitanje koje nisam htio postaviti«, promrsio je.

»Koje je to bilo pitanje?«

V. je pomno promatrao njeno lice. »Brinuo sam se hoćeš li i dalje biti tu nakon što moja majka ode. Znaš, hoće li magija ili što god to bilo i dalje djelovati. Izgleda da djeluje.«

»Da.« Osmijeh joj je blistao na licu. »Još sam tu.«

Kad su mu oči zasuzile od svih tih vražjih osjećaja, poželio si ih je izvaditi iz lubanje žlicom. »Tako sam sretan što me nitko drugi ne može vidjeti ovakvog, znaš?«

»Tvoja Braća te vole.«

»I ja volim njih. Ali kad su ova sranja u pitanju, radije bih da si iza moje sigurnosne ograde samo ti.«

Nagnula se prema njemu. »Znači li to da se ne moram ni sa kim boriti kako bih se igrala tvojim igračkama?«

Uozbiljio se. »Znači točno to. Znaš to, zar ne?«

»Da, znam.« Pomazila ga je po licu. »Doista.«

V.-ovo se lice iskrivilo u osmijeh. »Kad smo već kod toga, možda bi sad mogla u svojoj glavi ubaciti mjesto mene nekakav seksi komentar na igračke?«

»Dogovoreno.«

Nasmijali su se, a zatim neko vrijeme tiho pričali, bio je nevjerojatan osjećaj ponašati se normalno – što se itekako znalo događati između duhova i vampira.

Osim toga, s kim su se još njih dvoje mogli ponašati »normalno«?

»Onda, bismo li se trebali vratiti dolje?« upitala je Jane navlačeći široku kutu natrag na sebe. »Mora da su svi zabrinuti.«

»Da. Jasno.« Nakon što je zakopčao zatvarač, a ona obukla drugu čizmu, ni jedno od njih nije se pomaknulo za polazak.

Kako bi ubio malo vremena, V. se osvrnuo po sanducima s draguljima. »Znaš, nikad nisam bio ovdje.«

»Nisam mogla *vjerovati* koliko je tu dragulja.«

»To je bogatstvo naše vrste.«

Odmahnula je glavom. »Kako je dospjelo ovamo?«

»Tko zna.«

»A jesi li vidio revolvere?« Pokazala je preko ramena prema setu antiknih pištolja. »Što misliš, što je bilo ovdje?«

Namrštivši se, otišao je do praznog mramornog izloga. U njegovoj je baršunastoj unutrašnjosti nekoć nešto stajalo. Na sredini se nalazio pravokutni otisak.

»Koji vrag?« promrsio je.

»V., ti šepaš. Mislim da bismo ti morali pogledati gležanj.«

Osvrnuo se preko ramena i spustio kapke. »Može jedan unutarnji pregled?«

»Tebe ili mene?«

»Oboje.«

Jane se nasmijala i pridružila mu se pred praznim izložbenim postoljem. »Čudno, zar ne?«

»Unutra je bila knjiga. Kladio bih se da je bila knjiga. Iako na vanjskoj strani nema nikakve etikete.«

S druge strane, nije baš da su bili u muzeju s malim brončanim pločicama na kojima je pisalo što je što i odakle je došlo.

Kako god. To nije bio njegov problem. ^{Balkandownload} Da se njega pita, možda je njegova *mamen* pronašla zarez na krivom mjestu i u bijesu zapalila knjigu.

»Idemo, moja ženko«, rekao je uzimajući Jane u naručje. »Natrag u zemlju živih. Moja su Braća vjerojatno već pokrenula potragu za mnom.«

Jane mu se smiješila kad ju je podignuo i odnio van, materijalizirajući ih pred čvrstim vratima palače. Dok ih je uvodio u predsoblje i pokazivao njušku sigurnosnoj kameri, nije skidao ruku s Jane.

Fritz je krenuo otvoriti vrata, no Vishous je to dovršio, odgurujući tešku plohu kako bi pripomogao *sluganu*...

I gle čuda, cijelo se Bratstvo vrzmalo po predvorju i naoružavalo kao da se sprema krenuti u potragu za njim prije nego svane zora i bude prekasno.

Sve su se oči okrenule prema njemu, a kad je na poznatim licima

ugledao iznenađenje i šok, postalo mu je strašno neugodno.

Kako bi to prikrio, lukavo im se osmjehnuo. »Vratio sam se, kučke... Jesmo li vam nedostajali?«

Nastala je galama, a onda su im neki i prišli, bilo je zagrljaja i svakojakih gluposti od kojih bi, u normalnim okolnostima, odmah dobio alergiju. Ali ne i večeras. Ne te noći. Nakon svega što je prošao s Jane, nakon svega što je izgubio i zatim pronašao, nije htio pustiti svoju pravu obitelj, taj trenutak, taj dio života u kojem se zatekao. Istina, rat je bio sranje, a budućnost nepoznata, opasnost je bila svuda oko njih, ali s Jane uza se, s Braćom i ratnicima koji su mu prilazili da ga zagrlje? Nije mogao a da ne pomisli da će sve biti u redu.

Kad je Fritz obznanio da će pripremiti Posljednji obrok za sve, a Braća se uputila do šanka da taj trenutak proslave pićem, Vishous je opet prebacio ruku preko Jane i poljubio je u usta.

Naginjući se prema njoj, šapnuo je: »Želim ponovno krstiti našu sobu.«

»I ja. Koliko dugo moramo ostati?«

»Večera, bez desert.«

»Dogovoreno.«

Pratio je rulju do sobe s bilijarom kad se zbog nečega morao osvrnuti.

Lassiter je stajao u udaljenom kutu predvorja, ozbiljnog lica, intenzivnog pogleda. Kod njega apsolutno nije bilo slavlja. Nije bilo smijeha. Ni radosti.

Od tog su se upozorenja V.-u ramena ukočila, što se protegnulo cijelom njegovom kralježnicom, sve do stražnjice. Nešto nije u redu,

pomislio je. Ali nije mogao dokučiti što.

»V.?<«

Kad je Jane progovorila, stresao se – a pali je anđeo nestao u zraku.

»Jesi li dobro, V.?<« pitala je.

»Da«, rekao je, okrećući se natrag prema sobi s bilijarom. »Sve pet. Sve je... u savršenom redu.«

Sigurno je samo paranoičan zbog svega što se dogodilo. Anđela je vjerojatno uznemirilo to što su odgodili treću sezonu serije *Stranger Things* ili tako nešto.

Lassiter je ionako mario samo za sebe i za televiziju.

Trideset treće poglavlje

Zora je počela nagoviještati svoj dolazak blagim rumenilom na horizontu kad je Vitoria zaključila da je njihova misija uzaludna. Zajedno sa Streeterovim lošim plućima, popela se uz podnožje planine Iroquois i nastavila dalje, prema uputama, još nekih osamsto metara. Ili tri kilometra. Ili dvadeset. Pa ipak, nikakav se puteljak, čak ni dio staze, nije pojavio.

Kad se Vitoria zaustavila, i sama je teško disala – bila je toliko frustrirana da je u glavi psovala na španjolskom.

»Idemo... natrag...?« Streeter je jedva disao.

Osvrnula se oko sebe i nije vidjela ništa osim te jedne snijegom prekrivene ceste koja se nastavljala dalje uvis prema nečemu što se nalazilo na vrhu – mjesto za piknik, zvjezdarnica, rendžerska stanica.

Osjećala je poriv da za sve okrivi informacije koje joj je Streeter dao, no to bi bilo kontraproduktivno. Naučila je svoju lekciju. Zelja za određenim ishodom utjecala je na analizu informacija i dovela ih tu u tu beskorisnu potragu.

Gubitak vremena i energije.

»Da.« Dopustila je da joj s usana siđe tek jedna jedina psovka na materinjem jeziku. »Natrag do auta.«

Vodeći ga natrag, napravila je mali krug i nastavila dalje, stavljajući jednu krplju pred drugu na tragovima koje su ranije utabali. I premda je osjećala stanovito olakšanje što su sad išli nizbrdo, ljutnja joj nije dopuštala da to i cijeni.

Možda bi bilo najbolje prekinuti potragu za tijelima braće. Ruku na srce, razlog zbog kojeg ih je htjela pronaći nije bio toliko vezan uz zatvaranje kruga i pogreb, iako bi vjerojatno osjećala da je postupila ispravno i kako treba kad bi ih pokopala u prave grobove. Ne, ona je željela znati da ih zbilja više nema. Da se ne mora brinuti oko toga da će pokrenuti posao samo kako bi se oni čudesno pojavili i ukrali joj budućnost...

Vitoria je usporila, a zatim se i zaustavila.

»Što je?« stenjao je Streeter iza nje.

Pa... eto ga. Prolaz koji su tražili, puteljak toliko uzak i neoznačen da ga nije ni primijetila dok su se penjali zato što ga je snijeg zakamuflirao. Samo je zahvaljujući promjeni perspektive uspjela razaznati prolaz u šumi, rupu u zimzelenom drveću.

»Pronašli smo svoj prilaz«, obznanila je.

Uspjeh je u njoj potaknuo nalet energije i definitivno popravio Streeterovo disanje. Brzo su se provukli kroz vlastoručno napravljen tunel u šumi i stigli na željeno mjesto. Da, to mora da je bilo skrovište njezina brata. Kuća je bila jednokatnica, neuređena, samo je jedan red niskih prozora tik ispod krova propuštao svjetlost u unutrašnjost. Snijegom prekriven automobil bio je parkiran s jedne strane, a na drugoj je stajao spremnik za naftu veličine poljskog zahoda.

No ništa od toga nije joj govorilo da se radi o Ricardovu imanju.

Odala su ga vrata. Nisu imala nikakvu ručku, nikakvu kvaku, samo tipkovnicu koja je nudila unos brojeva ili ulaz pomoću otiska prsta.

Ako se radilo o običnoj lovačkoj kolibi u šumi nedaleko od

granice s Kanadom, zašto bi se netko zamarao osiguranjem?

Vitoria je krenula naprijed, struganje krplji glasno joj je odzvanjalo u ušima. Nikad nije naročito vjerovala predosjećajima, no kad je prišla vratima, jedan je bio prilično jasan.

Ovdje se dogodilo nešto loše. Jako loše. Doduše... prilično davno. Snježni je pokrivač bio potpuno netaknut gumama ili ljudskim otiscima, a sam Bog zna da onaj snijegom prekriveni automobil dugo nitko nije provozao.

Prije nego je pokušala upisati šifru, zastala je i pogledala u nebo. Nakon što se pomolila na španjolskom, upisala je majčin rođendan...

Brava se otključala automatski i kao da su sile s druge strane groba htjele da uđe što prije, popuštanje unutarnjeg tlaka zraka odgurnulo je vrata i malo ih odškrinulo.

Vitoria je upalila čeonu lampu, zraka blistave, žarko plave svjetlosti bola ju je u oči sve dok se nisu priviknule. Ispruživši ruku, dodatno je rastvorila vrata, a zraka svjetlosti s njezina čela probola je gusti mrak.

»Što vidiš?«

Nije se ni potrudila odgovoriti Streeteru. Saginjući se, otkopčala je krplje i skinula ih. »Ostani ovdje«, rekla mu je.

»Nema problema.«

Kad je jednom nogom zakoračila preko praga, okrenula se... Lampa je osvijetlila otkinutu ljudsku ruku koja je ležala na podu, tik iza vrata, kao nešto što možete pronaći u trgovini sa svakojakim trikovima. Smežurani su se prsti zgrčili oko dlana i sledili, meso koje se raspadalo bilo je sivo-bijele boje.

Uredno je otkinuta.

»Budi na oprezu«, čula se kako govori.

»Da. Okej.«

Kad joj je Streeter odgovorio, namrštila se i shvatila da je to zapravo rekla samoj sebi. Ignorirajući ga, nastavila je dalje i zatvorila vrata skoro do kraja. Nije namjeravala riskirati da ostane zatočena unutra... no, nije bilo razloga za brigu. Ista se tipkovnica s čitačem otisaka nalazila i s unutarne strane...

Mora da su zato trebali tu ruku, pomislila je. Netko je pobjegao odavde, umaknuo osveti njezine braće tako što je odrezao tu ruku i iskoristio otisak palca. Zato što nije znao šifru.

Duboko udahnuvši zrak koji je bio jednako hladan kao i vanjski, namirisala je plijesan i vlagu, ali ne i poznati smrad raspadanja tijela. S druge strane, gledajući sloj prašine koji je sve prekrivao, vidjela je da tu već dugo nije bilo nikoga – čije god tijelo da se tu nalazilo, već je prošlo proces truljenja.

Najprije je ugledala čizme. Zatim noge, duge noge u plavim, prljavim trapericama – dakle, to nije bio netko od njezine braće budući da ni Ricardo ni Eduardo nikad ne bi nosili takve hlače. Muški torzo koji je navukao te traperice nosio je laganu majicu, a na kraju obje ruke nalazile su se šake. Prema tome, to nije bila osoba koju su iskoristili kako bi pobjegli.

Kad je pogledala lice iskrivljeno u grimasu, lecnula se. Čovjek je trpio strašnu bol kad je umro, njegovo sivo, zaleđeno lice imalo je gadnu ranu u jednoj očnoj duplji.

Opeklinu, zaključila je. Netko ga je ubo u oko bakljom ili

letlampom.

Okrećući glavu, proučila je unutrašnjost u kojoj nije našla ništa iznenađujuće. Kompaktna kuhinja, mala kupaonica, kreveti za spavanje. Bilo je tu i nešto malo ostataka nečijeg boravka poput folije od hrane i limenke sokova, kao i nešto oružja, pa je pretpostavila da su tu proveli nešto vremena prije nego je izbio kaos.

Pomaknuvši lampu prema gore, primijetila je one uske prozore na samom vrhu zidova. Pametno. Vjerojatno nisu htjeli da itko vidi što je unutra...

Preko puta su se nalazila još jedna vrata, više nalik onima na ulazu nego vratima kupaonice.

Vitoria je prekoračila tijelo i nastavila prema nečemu što se ispostavilo kao stubište za podrum. Kad je zraka svjetla probila tamnu rupu, nešto je protrčalo u dnu stepenica pa se počela oprezno spuštati, držeći se za ogradu prikovanu za zid rukom u rukavici.

Na pola puta do dolje osjetio se blagi smrad smrti, užasan parfem koji je budio najstarije dijelove njezina mozga, poticao misli o tome da stane, okrene se, smjesta ode odatle. Što je ona odbila učiniti.

Na dnu stepenica, zaustavila se i osvrnula oko sebe.

Ravno pred njom nalazile su se tri ćelije, u jednoj je bilo zaključano neko tijelo, ruke provučene kroz rešetke, bez šake. Glava mu je bila gadno pretučena, s lokvom osušene krvi oko nje, lice mu je bilo neprepoznatljivo zbog nanesene štete i truljenja.

Vitoria je duboko udahнула. Opet plave traperice. Ni to nisu bila njezina braća.

Okrećući se...

» *O... dragi Bože*«, rekla je na španjolskom.

Brzo je napravila znak križa, dok joj se želudac najprije stiskao, a onda i dizao u grlo – morala je staviti dlan preko usta da ne povrati.

Na udaljenom je zidu stajalo neko tijelo, visjelo je s lanaca koji su mu opasavali zapešća. Muškarac je bio gol, glave nagnute u stranu, trag davno osušene krvi išao je od jedne strane vrata preko prsa sve do noge, i imao je nekakvu ranu u abdomenu.

Znala je da je to Ricardo, prema rukama i tragovima kose.

Ali morala se u to uvjeriti.

Hodajući prema njemu, toliko se tresla da su joj zubi cvokotali, a dlanovi udarali o bokove. Kad se nagnula u stranu kako bi zraka svjetlosti obasjala muškarčevo lice, počela je plakati. Prazne su oči bile razrogačene od užasa, usta raširena kao da je Ricardo zapomagao i tražio pomoć koja nikad nije došla, meso mu je bilo strašno zgužvano i u stanju raspada zato što je već predugo bio mrtav i nitko nije došao po njegove ostatke.

Zbog svih nasilnih stvari koje je Ricardo radio drugima, zbog mnogih smrti kojima je bio uzrok, izravno ili neizravno, zbog strogih pravila koja je i njoj nametnuo, postojalo je mnogo toga što bi opravdalo ovaj užasni, usamljeni, bolni kraj.

Pa ipak, dok je gledala u trule ostatke lica koje je poznavala cijeli svoj život, nije razmišljala o lošim stvarima. Sjetila se vaza s cvijećem na majčin rođendan. Balkandownload Premda se nalazila pred tijelom muškarca, razmišljala je o duši djeteta.

Oplakivat će ovo potonje, jer upravo je s tim imala najviše toga zajedničkog. Sve one teške, rane godine siromaštva koje su i

rasplamsale Ricardove ambicije i kod nje su poslužile istoj svrsi. Zajedno su bili i prljavi i gladni, ismijavali su ih na ulici dok su prosili, tukli su ih i tjerali.

Kad su je preplavile emocije, imala je osjećaj da bi se najradije raspala. Potonula na koljena i ridala. Dignula ruke u zrak od straha i poraza i vratila se na sigurno, u Južnu Ameriku.

Ali zbog ovoga je i došla. Zbog okretanja nove stranice – i Eduardo je bio mrtav. To je znala bez sumnje. Ako je netko učinio ovo Ricardu, onda je i drugi brat bio ubijen.

Vitoria je htjela revoluciju. Stoga je trebala smoći snage i prijeći preko krvoprolića.

Kad se natjerala da se popne natrag gore, spotaknula se preko prve stepenice – ali ne i preko ostalih. Gore na vrhu, nekoliko se puta nakašljala, dišući kroz nos. Iz nekog je razloga htjela istjerati taj smrad iz nosnica prije nego izađe van, kao da će joj on zamagliti sjećanja. Ili je možda nastojala doći do daha. Ili...

Nije mogla suvislo razmišljati. No to će smjesta morati promijeniti.

Koračajući do vrata koja su bila tek blago odškrinuta, grubo je rekla: »Ništa.«

Vani, Streeter se okrenuo, dim cigarete koji je izdahnuo odletio je prema nebu koje se razdanjivalo. »Ne?«

Proizvela je neki zvuk za koji se nadala da zvuči niječno i zatvorila vrata za sobom. Prije nego je ponovno navukla krplice, provjerila je li mehanizam dobro zaključao vrata.

»Znači, ovo je bio gubitak vremena«, promrsio je.

»Da. Bio je.«

Da ju je bolje poznavao ili da je obratio više pozornosti, možda bi i primijetio da joj je glas promukao. Da joj ruke drhte. Da teško diše. Ali on je bio previše zaokupljen samim sobom, što je bilo savršeno.

Zakopčavši krplje, Vitoria je krenula dalje, nešto brže nego prije.

Nije mogla učiniti ništa drugo nego ostaviti tijela, čak i tijelo svoga brata. Bilo je bolje za nju da se pretvara da ništa ne zna jednom kad je potraži ruka zakona, ako dođe do toga. Do čega će proći mnogo vremena, ako se ikad i dogodi. Ovo je mjesto bilo potpuno izolirano i sigurno, a njezine i Streeterove tragove uskoro će prekriti snijeg...

»Žao mi je.«

Vitoria se osvrnula preko ramena, ne prekidajući korak. »Zbog čega?«

»Što sam pogriješio. Tratio ti vrijeme.«

Malo joj se poremetio ritam. »U redu je. Ne brini. Svi griješimo.«

»Hvala, šefice.«

»Nema na čemu, Streeter.«

Hodajući dalje, nastojala si je odagnati misli planovima o novom traženju imena u Eduardovu notesu. Ali bilo je teško. Ricardovo je grlo bilo prerezano, za Boga miloga.

Kakva je životinja to učinila?

Trideset četvrto poglavlje

Nedugo nakon svitanja Jane je položila glavu na jastuk. Golo joj je tijelo bilo ispruženo na madracu, noge raširene, a postojao je dobar razlog za oboje. Golema se težina nalazila na njoj, kretala se, ulazila u nju u ritmu oceanskih valova za vrijeme velike plime. Ruke su joj bile pritisnute velikim dlanovima koji su je držali na mjestu. Očnjaci, oštri i sladostrasni, bili su joj utisnuti u rame, ugriz dubok.

Kako je Vishous uspijevao biti na toliko mjesta odjednom bilo je uistinu začuđujuće – ali na to će pitanje neki drugi put tražiti odgovor.

Dodirivanjem njegove stražnjice svojom dala mu je do znanja što želi, a on se odmah bacio na posao, iskesio očnjake i podignuo svoju težinu s nje kako bi se ona podignula na sve četiri. Čim je stala u položaj stola, V. se vratio na nju, tijelo mu je bilo toliko veće od njezina da je izgledala kao da je u kavezu, jednu je ruku položio pored nje, drugu je provukao ispod njezina torza i položio je među grudi. Ruku u rukavici položio je na njezinu ključnu kost i u tom se trenutku pripremila.

Pokretna je sila bila toliko snažna da bi, da je on nije pridržavao, odletjela do uzglavlja – srećom, njezin je mužjak bio dovoljno snažan da istodobno održava ritam i pridržava nju.

Dovraga, vjerojatno će probuditi Butcha i Marissu tolikim lupanjem kreveta o zid.

Poslije će im se zbog toga ispričati.

Jane nije namjeravala tratiti ni trena radeći išta drugo osim

onoga što su upravo radili. Toliko je radosti bilo u predavanju tom iskustvu, otpuštanju svoje navike da diktira, predviđa, planira i izvršava – i pušta. Povjerenje koje je imala u V.-a bilo je poput cjevovoda, a ljubav je bila poveznica. Bilo je tu i saznanje da je, barem kad je ona u pitanju, voljan napraviti zaokret. Predat će joj se, što god ona tražila ili htjela...

Orgazam ju je udario poput munje, poput udarca bičem, a kao da je samo to čekao, V.-ova je zdjelica udarila o nju jedanput, dvaput... triput. Nakon toga, bio je cijeli u njoj, erekcija mu je dodatno narasla dok ju je ispunjavao.

Zatim je uslijedio veliki pad s visine...

Kad je napokon mogla fokusirati pogled, pogledala je na sat. 8.38 ujutro.

»Ti si najbolja budilica na svijetu«, rekla je.

V.-ov je osmijeh bio prigušen i pomalo zločest. »Kod mene nema odgađanja alarma, ha.«

»Ne.«

»Šteta.«

Otkotrljali su se na krevet i zagrlili, a onda je obrazložila: »Dakle, ovakav je plan«, rekla je. »Idem obaviti taj pregled kod Assaila i onda sam doma ostatak dana. Ehlena je dežurna u klinici, Manny i ja radimo noćnu.«

»Sviđa mi se taj novi raspored.«

»I meni. Ne bih išla ni sada da ga još ne provjeravamo.«

Okrenula se i poljubila Vishousa, a onda mu kliznula iz ruku. Odlazeći do tuša, smiješila se i teatralno upalila svjetlo u kupaonici.

Tamo, u zrcalu, bila je najsretnija verzija sebe koju već dugo nije vidjela, i htjela je uživati u pogledu.

»Idem se naći s Payne za pola sata«, V. je doviknuo iz kreveta.

Jane je povirila prema spavaćoj sobi. »Da?«

»Da.« Stavio je ruke iza glave i prekrizio noge u gležnjevima.
»Znaš, radi treninga. U teretani.«

»Razgovarat ćete o mami, ha.«

Odvratio je pogled. »Zaključili smo da, ako se nađemo u ovo doba dana, barem ćemo imati malo privatnosti.«

»Mislim da je to stvarno dobra ideja.«

»I Mary će... znaš, i Mary će biti tamo.«

Jane je podignula obrve. »Stvarno?«

»Ja sam to predložio.«

Jane se još šire osmjehnula, a zatim i stala kako bi uživala u pogledu na Vishousovo krupno, golo tijelo koje je ležalo na razbarušenom krevetu kao lav na suncu.

Dijamantne su se oči okrenule prema njoj. »Slikaj me«, polako je rekao, »duže će ti trajati – i možeš me držati u džepu dok te nema, da me ne zaboraviš.«

»Tebe se ne može tako lako zaboraviti.«

»Porumenjet ću«, okrenuo se na bok. »Samo daj.«

Ud mu je ležao na bedru, besraman, napola podignut, a kad ga je pogledala, još se više ukrutio.

V. je spustio ruku i uzeo ga. »Mogu li te opet unerediti kad izađeš iz tuša?«

»Ti si...«

»Još gladan... Moram nadoknaditi nekoliko mjeseci, znaš.«
Gladio ga je, gore-dolje. »Osim toga, sviđa mi se da hodaš uokolo sa
mnom u gaćicama.«

Jane se nasmijala. »A što kažeš na to da mi opereš leđa pod
tušem?«

»Mislio sam da nikad nećeš pitati«, rekao je i iskočio iz kreveta.
»Imamo dovoljno vremena da te operem i sprijeda, znaš, ako budemo
brzi.«

Četrdeset i pet minuta poslije, Sola je koračala po Assailovoj kuhinji.
Doktorica Jane, kako ju je ekipa zvala, tek je malčice zakasnila,
duboko se ispričavajući dok je ulazila kroz vrata garaže.

Doktorica i pacijent trenutačno su se nalazili u prostranom
dnevnom boravku, a njihovi su tihi glasovi bili nerazgovijetni. Sola je
htjela biti tamo s njima, ali smatrala je važnijim da imaju malo
privatnosti. Osim toga, nije si vjerovala dovoljno da se neće slomiti.
Doimalo se nezamislivim da Assail neće nastaviti napredovati kao
dosad, iz dana u dan postajati jačim, biti tu i idući tjedan i mjesec
dana nakon toga, i godinu dana poslije...

Mogla se zakleti da je iz trenutka u trenutak bio sve bolje.
Problem je bio u tome što su odgovori bili reakcija na stvarnost. Nisu
je uvjetovali...

Kad su se otvorila vrata podruma, pojavili su se Ehrich i Evale.
Dva su brata napola spavala, kosa im je stršala na isti način kao da su
jednako i spavali, a ne samo izgledali.

»Išta?« upitao je Ehrich prilazeći bliže i sjedajući za stol.

»Još ništa.«

»Tvoja baka još spava«, rekao je trljajući lice. »Bili smo veoma tihi.«

»Drago mi je.« Sola je stala kraj štednjaka. »Bojim se da je previše na nogama, iako je praktički nemoguće natjerati je da legne.«

»Pobrinut ćemo se za nabavku namirnica s popisa«, promrsio je Ehric. »Kad padne noć, ne prije.«

»Dobar plan.«

Kad je Sola nastavila koračati po kuhinji, u čarapama, Evale je počeo preturati po ormarićima.

»Mogu li ti pomoći?« upitala ga je, iako to nije bila njezina kuhinja. A i nije bila neka kuharica. U tom trenutku, nije znala ništa ni o čemu. »Tražim paprike.«

»Punjene? U hladnjaku su.«

»Ne, one male... Aha, da. Evo ih.«

Tip je odnio cijelo pakovanje do šanka, a ona nije obraćala pozornost na to sve dok nije počeo stavljati nešto u usta...

»Ne!« viknula je, podižući ruke. »Stani!«

Assailov se bratić skamenio s feferonom nadomak usta koja više nikad ne bi bila ista. »Što je?«

»Spusti to i operi ruke! Od toga će ti biti zlo!«

Namrštio se i pogledao u smežurani komadić papričice ljuće od vruga. »Jesi li sigurna?«

»To je ljuti feferon – s njima moraš oprezno. Cijelog će te ispeći.«
»Sinoć sam ih jeo.« Ubacio je papričicu u usta i počeo žvakati. »Volim ih.«

Sola se na trenutak nije mogla pomaknuti. No onda je jurnula prema hladnjaku i zgrabila tetrapak punomasnog mlijeka i otrčala po čašu u ormariću. Paprike su imale odgođeno djelovanje kad bi se tako pojedinačno jele, a ako ga uspije natjerati da je ispljune i ispere usta mlijekom, možda doktorica Jane neće morati liječiti još jednog pacijenta...

Sola se okrenula i skamenila na mjestu.

Evale ju je promatrao sav razdragan i znatiželjan, punili usta – kao da nije mogao shvatiti oko čega se uzrujala, no volio ju je i poštovao dovoljno da je pusti da bude čudna. A onda je ubacio još jednu u usta.

»Dobaci i meni jednu«, rekao je Ehrlic sa svog mjesta za stolom.

Na to se Evale okrenuo i bacio papričicu preko stola, pogodivši brata ravno u usta.

Sola je samo stajala s čašom mlijeka u rukama i promatrala teniski meč između dva naoko neuništiva tipa.

»Daj da vidim to«, rekla je i pružila ruku. »Ne, ne želim je dotaknuti, želim vidjeti pakiranje.«

Možda se zbunila.... Ne. Kad je dobro promotrila etiketu na celofanu, na njoj su stajala sva uobičajena upozorenja. Ali možda se radilo o ćorcima, kao mecima koji nisu pucali ili tako nešto?

Kratko je pomirisala i zaključila da smrde užasno kao i obično. Svejedno, vršcima je prstiju izvadila jednu i isplazila jezik. Znala je da ih ne bi smjela testirati žvakanjem – a da joj nije trebalo nešto da joj malo odvрати pozornost, ne bi se ni zamarala provjeravanjem.

Licnula je. I pričekala...

»O, Bože!« Sagnula se i iskašljala. »Kako zaboga...«

»Jesi li gotova?«

Kad je Evale ispružio ruku, vratila mu je pakiranje i bacila se na mlijeko. I dok je ona pokušavala ugaziti POŽAAAR na vrhu jezika, on i Ehrlic su nastavili tamaniti paprike jednu po jednu.

Zatim su uzeli još jedno pakiranje iz ormara.

»Ne razumijem kako možete...«

Doktorica Jane i Assail su ušli u kuhinju, a Sola im je pokušala pročitati izraz na licima.

»Rođače«, rekao je Ehrlic, »bi li želio...«

»Ne, ne«, Sola je stala između njih. »Ne trebaju mu paprike. Zar ne? Sve u redu. Da, možda poslije, hvala.«

»Što vi to dečki jedete?« ležerno je upitala doktorica Jane.

»Ovo?« Evale je pokazao na pakiranje. »Zbilja su ukusne.«

Doktorica Jane je kimnula. »Vishous ih obožava. Guta ih kao bombone.«

Sola je mogla samo odmahivati glavom. »Nevjerojatni ste.«

Zatim se koncentrirala i pogledala Assaila u oči, tražeći odgovor. Kad joj je namignuo, nije bila sigurna što to znači.

»Pa, idem ja sad«, doktorica je prebacila ruksak preko ramena. »Manny će doći kad padne mrak, a mislim da ćemo poslati i Ghisele da... mmm, pomogne mom partneru oko pregleda.«

Iznenada je golema tjeskoba odjeknula kroz Solu, oluja loše energije toliko ju je uznemirila da je zaboravila da je jezik još peče.

»Ispratit ću vas, doktorice Jane«, rekla je odlazeći prema

stražnjim vratima.

»Ne...«

»Ne tuda...«

»Garaža...«

Tri su muškarca progovorila u isto vrijeme, mnogo žustrije nego što je ona reagirala na nepostojeći incident s papričicom.

»Oprostite«, rekla je. Naravno, u pitanju je sigurnost.

Doktorica Jane prebacila joj je ruku preko ramena. »Idemo ovuda.«

Kad su krenule, Sola je bila svjesna da Assail gleda za njima, intenzivnim pogledom. Ali onda su mu se bratići obratili pa je ostao u kuhinji.

Vani u garaži, Jane je preduhitrila sva pitanja. »Zbilja dobro napreduje«, rekla je doktorica. »Mislim da se sad možeš malo opustiti.«

Sola se namrštila. »Ali što je s rakom? Još mu je u mozgu, zar ne? Mislim, kako možete reći da se opustim?«

Doktorica Jane je umalo potisnula vlastitu reakciju. Umalo. Ali taj blagi trzaj i razrogačene oči, ako stojite pored nekoga nasmrt preplašenog oko budućnosti svojih voljenih i koji čita svaku prokletu sitnicu koju izusti osoba koja najbolje poznaje situaciju, bili su očiti koliko i skakutanje plesača koji izvodi točku na brodvejskoj pozornici.

Žena se nakašljala. »Slušaj, mislim da moraš popričati s Assailom.«

»Vi ste njegova doktorica.«

»Molim te, razgovaraj s njim.«

»O raku.«

Šumski zelene oči doktorice Jane blago su se pomaknule ulijevo.
»Da.«

»U redu. Hoću.«

Sola je izrekla te riječi s prkosom koji možda nije bio primjeren, ali nije se namjeravala time zamaratiti dok se okretala i vraćala u kuću. Čim je ušla u kuhinju, tri muškarca su je pogledala.

»Možemo li malo popričati?« rekla je prolazeći pored Assaila.

Nije ga čekala. A on je krenuo za njom, van prema hodniku koji je vodio u njegov ured i stepenicama koje su vodile na drugi kat.

Okrećući se prema njemu, morala se podsjetiti da je, što god bilo u pitanju, nedavno bio u kritičnom stanju i hospitaliziran.

»Hoćeš li mi reći koji se vrug događa?« tiho je upitala.

Assailovo vraški privlačno lice bilo je odsutno. »U vezi s čim, kaži mi, molim te.«

Sola je prekrížila ruke preko prsa. U kutku svoga uma zapitala se nije li možda otišla predaleko – ali ne, instinkt joj je govorio da tu jednostavno nešto ne štima.

»Tvoja mi doktorica ne želi reći ništa o tvom raku. A ja imam osjećaj da je to zato što ga nemaš.«

Trideset peto poglavlje

Dok je Marisol stajala pred njim kao da se sprema započeti barsku tučnjavu – i dobiti je – Assail je osjetio umor koji nije imao nikakve veze s njegovim oporavkom. Doista, ovaj se problem ticao laganja bliskim osobama, pomislio je. Neistine vam se uvijek obiju o glavu i to nikad na način koji bi ih opravdao, ma kako male ili velike bile.

Zato što, istini za volju, nema opravdanja da lažete onima koji vas vole.

»Imaš li rak ili ne?« pitala je njegova ženka.

Assail je poželio da ima više vremena. Ali za što? Kao da bi to išta promijenilo?

»Hajde«, rekao je, uzimajući je za lakat. »Godilo bi mi malo privatnosti.«

Otrgnula se iz njegova stiska, ali nije ušla u ured s njim. Kad je zatvorio vrata, otišla je do prozora koji su sezali od stropa do poda.

»Molim te, ne rastvaraj zastore«, rekao je kad je posegnula rukom.

»Zašto? Ne voliš danju svjetlost?«

»Ne, ne volim.«

»Onda?« okrenula se. »Hoćeš li mi reći što se stvarno ovdje događa?«

Assail se spustio na fotelju koja se nalazila nasuprot svih njegovih računala. Kad je oslonio bradu na šaku, zagledao se u nju.

»Žao mi je što su te moja braća dovela u zabludu.«

Trepnula je, kao da joj treba trenutak da pojmi tu vijest. »Znači, nisi smrtno bolestan.«

»Bio sam. Ali više ne.«

Njezin je smijeh bio kratak i grub. »Ne znam bi li mi trebalo laknuti – ili da odmah uzmem svoju baku i vratim se s njom u Miami.«

»Žao mi je što su odabrali biti neiskreni.«

Marisol je upirala prstom u njega. »Nemoj sad to izvrtati. Oni su možda počeli, ali ti si nastavio tu laž.«

»U pravu si.«

Budući da ništa više nije dodao, opet je prekrížila ruke. »Čekam. I želim znati sve, što god to bilo.«

Dok je premetao po praznoj glavi u potrazi za riječima koje bi imale smisla, nije mogao dokučiti što je gore. Pokazati slabost pred njom ili znati, u dubini svog mračnog srca da je prava tajna ona koju nikad neće moći podijeliti s njom. Nije joj mogao reći što je. Prema pravilu, njegova se vrsta nikad nije otkrivala ljudima – tek u veoma rijetkim, *ekstremno* rijetkim slučajevima to bi se pravilo prekršilo, ako bi čovjek nekako uspio to prihvatiti, nakon čega bi ostavio život iza sebe i pronašao svoje mjesto u vampirskom svijetu.

To je zahtijevalo potpuno predavanje. Bez povratka.

A on nije bio spreman tražiti to od nje – zato što bi njena baka, njena najveća odgovornost, koja je igrom slučaja bila pobožna, bogobožna katolkinja, morala ili biti uklonjena... ili bi i gospoda Carvalho na to morala pristati.

A to se neće dogoditi. Čak i ako Marisol prihvati tu stvarnost,

njena baka, sa svojom tradicijom, strogim pravilima i svojim Bogom, nikad to neće moći.

Assail nije namjeravao uništiti život toj prekrasnoj starici.

»Imaš još jednu minutu«, obznanila je Marisol, »a onda idem po ključeve auta...«

»Ovisnik sam o kokainu već godinu dana«, Assail je duboko udahnuo. »A pod ovisnik mislim... bočice i bočice koje sam šmrkao kroz nos, svake noći. Bio sam teški ovisnik o koki, Marisol. Ne ponosim se time, i da, gadno sam se rokao kad sam bio s tobom.«

Podignula je obrve. »Nikad te nisam vidjela da uzimaš drogu.«

»Zašto bih ikad povukao crtu pred tobom? Želio sam – i dalje to želim – da me smatraš prikladnim za svog partnera. A to nije baš ponašanje koje bi ostavilo takav dojam.«

»Jesi li... jesi li unosio išta intravenozno?«

»Ne, nikad nisam koristio igle.«

Kao da joj je vidno laknulo. »Ja, mmm, znala sam da dilaš.«

»Ali nisi znala da sâm sam sebi mušterija.« Usredotočio se na njene čarape jer se bojao što bi mogao zateći u njenim očima. »Kad netko nosi otmjeno odijelo i živi u kući poput ove, ovisnost o drogi mnogo je lakše sakriti nego kad si ovisnik koji živi u kartonskoj kutiji u nekoj uličici. Ali u stvarnosti, i taj beskućnik i ja smo jednako osakaćeni.«

»Bio si na detoksikaciji«, promrsila je.

»Jesam, da. Prije tri mjeseca otišao sam u kliniku da me liječnici nadziru dok se skidam s kokaina. Nažalost, moj«, dotaknuo si je glavu, »mozak nije to baš dobro odradio. Imao sam povremene

psihoze.«

»Zašto tvoji bratići jednostavno nisu tako rekli?«

»Bi li došla da su ti rekli da umirem od ludila?« Želio je posegnuti rukom prema njoj, ali ostao je na mjestu jer nije htio da se osjeća zarobljenom. »Jako mi je žao što su te obmanuli, i iskreno vjerujem da si ti, samo ti, razlog što sam sada ovdje, a ne u klinici. Ali nisu ti smjeli lagati. To je bilo pogrešno.«

Marisol je zinula, ali nije odmah progovorila. »Zašto mi nisi jednostavno rekao?«

»Nisam racionalno razmišljao. Još više od toga... sramio sam se. Ovisnost je ružna, opaka bolest, a ja nisam htio da otkriješ da sam bio toliko slab da sam joj podlegao.«

Pogledala je u strop. Pa opet u njega. »Znači, ne umireš.«

»Ne, ne umirem. Ne više nego bilo koje drugo živo, smrtno biće.« Odmahnuo je glavom. »I molim te da budeš svjesna da mi je žao. Iskreno.«

Prošlo je dosta vremena prije nego je krenula prema njemu, i isprva mu se doimalo kao da napušta prostoriju kako bi otišla po svoje stvari i po baku. No onda se zaustavila pred njim.

Podižući mu bradu kažiprstom, zagledala se u njegove oči, a on se molio da u njima pronade što god da je tražila.

»Drago mi je da ćeš biti u redu«, rekla je nakon nekog vremena.

Hoćeš li ostati, pomislio je, lagano spuštajući ruke na njezine bokove. *Hoćeš li ostati sa mnom?*

No ta je pitanja zadržao za sebe. Previše se bojao odgovora.

Božji su putevi čudni i krivudavi.

Dok je Sola stajala pred Assailom, pomislila je kako bi vjerojatno trebala parafrazirati tu rečenicu, iako se zgodno rimovala. Na kraju krajeva, na onoj misli se i molila upravo za ovakav odmor od loših vijesti, nadala se tom nevjerojatnom ishodu, tom predahu.

No umjesto da skače od radosti, osjećala se nekako izbačeno iz kolosijeka i izdano. Dio nje govorio joj je da se prestane držati tako uobraženo i pokuša shvatiti položaj u kojem su bili Assailovi bratići. No drugi dio nje osjećao je kao da njome manipuliraju.

»Mrzim što si me stavio u ovaj položaj.«

Kimnuo je. »I ja.«

»Onda, pretpostavljam da bih trebala otići kući.«

»Tvoja kuća nije Miami i ti to znaš.«

»Ali nije ni Caldwell«, usprotivila se. »Živjela sam ovdje deset godina, i znaš što – sve su bile gadne. Što je vraški dobro u usporedbi s tim kakvo je bilo prethodno desetljeće.«

»Tvoja baka je tvoj dom. Gdje god je ona, ti si kod kuće.«

Proklet bio, pomislila je. *Što me tako dobro poznaješ.*

»Marisol, povukao sam se iz tog života. Slobodan sam, kao i ti. Volio bih započeti novo poglavlje – bilo gdje. Miami, Caldwell, s druge strane oceana. Kao i tebi, i moj je dom tamo gdje su drugi, a to se ne odnosi ni na koje geografsko područje.«

Dok ju je promatrao, njegov mjesečev pogled bio je uporan i tužan.

»Znači, doma si kad si sa svojim bratićima«, zakoračila je dalje od njega. »Gdje god su oni, ti...«

»Ne budi blesava. To nema nikakve veze s njima.«

»Pazi na ton. *Nisi* u poziciji da navaljuješ.«

»Ja te mogu zaštititi. Sigurnije ste sa mnom i mojim bratićima, i ti to dobro znaš.«

Sola je zaškiljila prema njemu. »Išlo mi je prilično dobro i samoj.«

»Jesi li spremna staviti svoj život na kocku za to? Život svoje bake? Što nas je više, to bolje.«

»Zar zbilja želiš da ostanem s tobom samo radi vlastitog interesa?«

»Što god je potrebno.«

Odmahnula je glavom. »Nemaš nimalo ponosa.«

»Ne. Ne. Ne kad si ti u pitanju.«

Sola se vratila k zastorima koje joj nije dao otvoriti. Bože, osjećala se kao da živi s hrpom vampira u toj kući, sve je bilo do grla zakopčano tijekom dana. S druge strane, dileri su i bili takvi. Noćne ptice, većina njih.

Promatrajući neprozirnu tkaninu, kroz koju ništa nije mogla vidjeti, razmišljala je o tome da pokuša živjeti s njima u zajednici, Assail, njezina baka, dva bratića, Marcus, ona.

Okrećući se opet prema njemu, jako dugo ga je promatrala, važući sve. Imao je pravo, što ih je više, to bolje. A on je i dalje bio tako slab, njegovo je tijelo bilo krhko ispod košulje koju je ugurao u pretjerano ležerne keper hlače.

U glavi je čula kako je rekao da se srami. A onda se sjetila kad je prvi put otvorio oči i kad je vidjela da su mu bjeloočnice crvene...

Toliko patnje.

»Hoćeš li ostati čist?« rekla je, pitajući se kako da uopće povjeruje odgovoru koji će joj dati.

»Da. Kunem se životom, Marisol. Nikad više neću konzumirati nikakvu drogu, i predobro sam naučio kamo me to može odvesti.«

Sranje, pomislila je.

Nakon što je prošla cijela jedna vječnost, slegnula je ramenima. »Ako te ulovim da mi lažeš ili da uzimaš koku, odlazim. Nimalo me ne zanima da ti pomažem, smišljam izlike za tebe ili da se pretvaram da se kajem zbog odlaska. Imaš jednu jedinu šansu i to je to. Je li jasno?«

Listajući, smjesta je kimnuo. »Razumijem i prihvaćam.«

»I natjerat će te da se preobратиš. Moja baka se ne igra – i morat ćeš naučiti španjolski i/ili portugalski. Ona će te naučiti, sviđalo se to tebi ili ne...«

»Marisol...«

Kad je Assailu napuknuo glas, prišla mu je i zagrlila njegovo mršavo tijelo. Prošao je kroz pakao, a medicinsko je osoblje sa sigurnošću ustvrdilo da će ga izgubiti – ma koliko Sola htjela da je znala istinu od početka, imao je pravo. Vjerojatno ne bi došla ovamo da su joj rekli da se neće uspjeti riješiti svoje ovisnosti ili da je izgubio razum.

Bilo je to teško priznati. Kao da je rak neka plemenita bolest, a ako se biokemija jednog smrtnika uroti s nekom drogom, e, onda više ne zaslužujete suosjećanje, podršku, razumijevanje.

»Žao mi je«, rekao joj je u kosu.

»I meni. I volim te.«

Drhtaj koji je prošao kroz njega poručio joj je da je ispravno postupila. Toliko mu je laknulo zato što je nije htio izgubiti jednako koliko ni ona nije htjela izgubiti njega.

»Dobro ću se pobrinuti za tebe i tvoju baku«, rekao je promuklim glasom.

Naginjući se unatrag, Sola ga je strogo pogledala. »To je dvosmjerna ulica. Ja nisam dama u nevolji koju treba spasiti, ja sam partnerica koja će i tebi pomoći da preživiš. Ako moja glava ima cijenu, onda je obitelj Benloise stavila cijenu i na tvoju. I ti mene trebaš.«

»Da«, promrsio je. »Svakako te trebam.«

Sola se morala nasmijati. »Rekla sam ti.«

»Svakako jesi. I to me strašno pali. Hoćeš da idemo gore pa da mi još malo naređuješ?«

Opet je zaškiljila. »Reci molim te.«

»Molim teeeee....«

Trideset šesto poglavlje

Bilo je otprilike četiri poslijepodne idućeg dana kad je Vitoria stigla u galeriju i otkrila da je pogriješila. Nažalost, svoju je pogrešnu procjenu otkrila ispred policije.

Hodajući kroz stražnji dio zgrade, kimnula je osoblju koje se skupilo u uznemirene, male brbljave grupice. Posao baš i nisu obavljali, ali odlučila je to zanemariti, s obzirom na sve što se događalo.

Kad je stupila u izložbeni prostor galerije, smjesta je identificirala čovjeka koji je stajao ispred statue od balona koja je prikazivala ženu u porodu.

»Mora da ste vi detektiv de la Cruz?« rekla je prilazeći mu.

Okrenuo se prema njoj kao da mu je laknulo što više ne mora promatrati »umjetnost«. »Tako je. Vitoria Benloise?«

»Ona, glavom i bradom.« Da, znala je da bi gramatički bilo ispravno da je rekla »ja«, ali to joj se uvijek doimalo nekako priprostim. »Kako vam mogu pomoći?«

Otvorio je kožni novčanik, izvadio iskaznicu s fotografijom na kojoj je pisalo *Detektiv José de la Cruz, Umorstva* i mjedenu značku kaldvelske policije. Zatim je pružio ruku. »Imate li nekoliko minuta za razgovor sa mnom?«

Bio je to muškarac u četrdesetima, a zbog imena joj se čak i sviđao, iako su od početka bili na različitim stranama. Osim toga, imao je lijepe, tamne ^{Balkandownload} oči. Bio je jednostavno odjeven, nosio je sportski

sako i malo raskopčanu košulju, profesionalnog izgleda ali ne i ukočenu, a s obzirom na hladnoću iznenadilo ju je što nije nosio nikakav kaput ili jaknu. Čak i uz sunčevu svjetlost kasnog poslijepodneva, kad je izišla iz bratova Bentleyja, do kosti je promrzla tijekom kratke šetnje do ulaza za osoblje.

»Naravno, detektive«, primila je njegovu ruku. »Što se događa?«

»Istražujem ubojstvo počinjeno sinoć.«

»O, Bože. Radi se o Margot? Vidjela sam vijest na televiziji. Kakva tragedija! Kako se tako nešto može dogoditi u navodno sigurnom dijelu grada?«

»Zapravo, većina žrtava strada od ruku osoba koje poznaju.«

»Kako jezivo.« Krajičkom oka, primijetila je da je nekoliko prodavača prišlo odostraga i promatralo ih. »Recite mi, kako vam mogu pomoći?«

»Pa, već sam razgovarao s nekim ljudima odavde – o tome kad je Margot jučer otišla s posla i s kim je mogla biti. Svi su mi rekli da ste odnedavno vi preuzeli posao?«

»Tu sam kako bih pripazila na posao svoje braće, to je istina.«

»Kažete to kao da očekujete da će se vratiti. Pa ipak, koliko ja znam, već ih dugo nema u Caldwellu.«

»Dugo, da.«

»Jeste li u posljednje vrijeme vidjeli Ricarda ili Eduarda ili stupili s njima u kontakt?«

Namjestila je tužan izraz lica. »Ne, nisam. Zabrinuta sam za njih.«

»Kad ste posljednji put kontaktirali s njima?«

»Prošli su mjeseci.«

»I nije vam palo na pamet da nazovete policiju?«

»Jesam, još u Kolumbiji. Budući da ništa nisu napravili, došla sam ovamo. Od početka sam namjeravala kontaktirati vlasti u slučaju da ne uspijem locirati svog brata.«

Iznenada, slika Ricarda obješenog i istrunulog u onom podrumu stegnula joj je grlo. No sad nije bilo vrijeme za osjećaje. Razgovarala je s neprijateljem.

»Da. Naravno.« Detektiv je otvorio malenu bilježnicu. Kemijskom je zapisao nešto u nju. »Otkad ste ovdje? Mislim, kad ste stigli u Caldwell i odakle?«

»Došla sam iz Kolumbije prije četiri dana. Ili pet? Zbog *jet laga* sam još malo zbunjena.« Osmjehnula mu se. »Detektive, bi li vam smetalo da porazgovaramo na katu? Gore je privatnost maksimalna, a ovdje su mi klijenti.«

Kako bi mu pomogla da je shvati, nakrivila je glavu prema dvije žene preko puta. Usklađeni par avangardnih bogatašica proučavao je umjetničko djelo napravljeno od potrganih plahti prebačenih preko preparirane krave koja je stajala sa svim kopitima u zahodu.

»Da, naravno. Samo vodite.«

Vitoria ga je provela kroz bočna, neoznačena vrata pa uz stepenice prema Ricardovu uredu. Dok je hodala, njihala je bokovima i stražnjicom, vodeći se mišlju da u ovakvoj situaciji treba iskoristiti sve atribute. Međutim, nije bilo lako izvesti to glatko. Bedra i listovi su joj vrištali od boli nakon uspona na planinu. Dva Motrina koja je popila prije četiri sata polako su popuštala.

»Evo nas«, rekla je otvarajući vrata na vrhu metalnog stubišta.

»Opa.« Detektiv je ušao. »Otmjeno.«

»Moj brat zna što voli.«

»Očito.« De la Cruz je malo prošetao, premda tu nije imao bogzna što vidjeti. »Gdje smo stali... O, da. Dakle, očekujete da će se vaša braća vratiti ili ne?«

Zatvorila ih je unutra. »Moram priznati da sam se istinski počela brinuti. Ricardu ne nalikuje da samo tako nestane, na toliko vremena, no s druge strane, muškarac je. A muškarci rade što žele.«

Vitoria je prešla preko prostorije i okrenula fotelju namijenjenu posjetiteljima. Sjela je u nju i prekrížila noge tako da se rastvorio rez na haljini.

»Jeste li dobro?« upitao je detektiv. »Napravili ste grimasu dok ste sjedali.«

»To je ništa. Samo dobra tjelovježba.« Osmjehnula se. »Prilično sam ukočena od teretane.«

»I ja bih trebao više vježbati«, de la Cruz joj je ležerno prišao. »Impresivan stol. Gore na tom postolju.«

»Moj je brat volio ostaviti dojam.«

»Volio? Ili voli?«

»Oprostite, moj engleski nije tako dobar«, dotaknula se po čelu. »A i gdje su mi manire? Trebala sam vam ponuditi kavu ili čaj.«

»U redu je. Stao sam u restoran prije nego što sam došao ovamo.« Nakašljao se. »Dakle, živite u Kolumbiji?«

»Da, ali imamo kuće na nekoliko mjesta. São Paulo, Brazil, Santiago, Čile – o, da, i Punta del Este, naravno. Moj brat voli

nekretnine, a ja se brinem za njegove kuće, nadgledam radnike i imanje.«

»Čovječe, napustili ste ekvator da biste došli u Caldwell, New York, usred siječnja. Moja žena mrzi biti ovdje u ovo doba godine...«

»Trebali biste je poslati na odmor.«

»Ali voli mene.« Nasmijao se i spustio pogled prema svojoj maloj bilježnici. »Možete li mi otprilike reći kad ste posljednji put razgovarali s nekim od svoje braće?«

»Kako rekoh, prije mnogo mjeseci. Ricardo me je nazvao.«

»Kako je protekao taj razgovor?«

Slegnula je ramenima. »Manje-više kao obično.«

»Znači, ništa vam se nije doimalo čudnim?«

»Oprostite mi, ali zašto razgovaramo o mojoj braći? Hoću reći, rado ću pomoći policiji kako god mogu, ali mislila sam da se ovdje radi o ženi koja je pronađena mrtva?«

»Samo nastojim dočarati cijelu sliku. Vaš brat Ricardo poznati je poslovnjak u ovom gradu, a svi tvrde da ga nisu vidjeli otprilike godinu dana. Ni vašeg drugog brata nema, a onda je sinoć netko tko je radio u ovoj galeriji pronađen mrtav. Jednostavno mi se čini da puno ljudi odjednom nestaje.« Izražajno ju je pogledao. »Možda biste se trebali pripaziti.«

»U pravu ste, doista. Valjda to nisam povezala.«

»Vezano uz Margot Forest.«

»Oprostite, mislila sam da se preziva Fortescue?«

»Pravo ime joj je Forest. Jeste li komunicirali s njom tijekom posljednjih nekoliko dana otkako ste ovdje?«

Hvala ti, Streeter, pomislila je.

»Zapravo«, promrsila je Vitoria, »sinoć je došla u moj ured – mislim, ured mog brata Eduarda – prije nego je otišla kući. Željela je razgovarati o novom umjetniku kojeg je dovodila.«

»Sjećate li se imena tog umjetnika?«

Izvukla je neko nasumično ime, jedno koje je načula dolje u galeriji. »Daymar Locust ili Locasta?«

»O, da. Netko ga je spomenuo.« Bilješka. Bilješka. »Je li još nešto iskrsnulo dok ste razgovarali s gospođicom Fortescue?«

»Ne.« Vitoria se nasmijala, zabavljajući se rubom svoje suknje. »Voljela bih kad bih vam mogla više pomoći.«

»Što ste radili u bratovu uredu?«

»Molim?«

»Zašto ste bili tamo? To je njegov ured.«

Vitoria je razmišljala o idućem potezu. Mogla je pristupiti na nekoliko različitih načina, a dok je o svakom pojedinačno mozgala, osjećala se kao da u rukama drži snop pokeraških karata.

Naposljetku je značajno uzdahnula. »Ako smijem biti iskrena...«

»Mislim da vam je bolje da budete, ne zamjerite mi što tako kažem. Ovo je istraga ubojstva.«

Odvratila je pogled u stranu, kao da pokušava sabrati misli. Zatim je opet pogledala u detektiva. »Jako sam se brinula za svoju braću. Kao što sigurno već znate, naše su kulture veoma različite. Kao njihova sestra, od mene se očekuje da čekam vijesti, a ne da ih sama odem tražiti. No nakon godinu dana... Uglavnom, otišla sam u Eduardov ured kako bih provjerila mogu li pronaći nešto što će mi

odgonetnuti gdje se on i Ricardo nalaze. Vidite, u prilično sam nezgodnom položaju. Nikad ne bi odobrili da se ovako uplicem, a da su živi? Bili bi bijesni na mene.«

»Dakle, vaša je obitelj prilično tradicionalna, ha?«

»Jako.« Namjerno je pognula glavu, kao da ju je uhvatio na prepad. »To je dio razloga zbog kojeg sam se bojala pozvati vlasti. Ako su moja braća dobro, bit će bijesni na mene jer sam se petljala u muški posao. Istinski ne želim vjerovati da se nešto loše dogodilo, ali... Što bih drugo mogla misliti? Oduvijek smo bili samo nas troje, još otkako nam je majka umrla. Ja nisam svjetska žena, u smislu da sam pustolovna ili da često putujem. ^{Balkandownload}Bojala sam se doputovati ovamo sama, no budući da su mi oni jedina obitelj, osjećala sam se obveznom doći i potražiti ih... Blebećem, zar ne? Slušajte me.«

Kako bi se pobrinula da je energija koju odašilje ispravna, još je jednom zamislila Ricardovo tijelo, vidjela njegovu obješenu glavu, prerezan vrat, sive komade tijela – i istog je trena osjetila istinsku tugu, kajanje, strah.

»Što mislite da se dogodilo vašoj braći?« tiho je upitao de la Cruz.

»Ne znam.« Pogledala je u pod. »Stvarno ne znam.«

»Jeste li znali da je vaš brat Ricardo vjerojatno upleten u dilanje droge?«

Vitoria je žustro podignula glavu. »Molim vas lijepo. On dila samo umjetnošću. To je njegov posao.«

»Nisam vas htio uvrijediti.« Muškarac je podignuo ruku. ^{Balkandownload}»Ali mislim da niste svjesni čime se sve ovdje bavio.«

Vitoria htjede ustati, ali mišići na bedrima nekoordinirano su se trznuli. Kad je poletjela u stranu, de la Cruz je dotrčao i uhvatio je za ruku.

»Moja su braća bila dobri ljudi.« Ili je barem Ricardo to bio. Eduardo je oduvijek bio pomalo prevrtljiv. »Neću dopustiti da se sjećanje na njih okalja nagađanjima.«

»Ponovno pričate o njima u prošlom vremenu.«

Odmaknula se od detektiva i zateturala prilazeći prozorima. Vani se nije imalo bogzna što vidjeti, pogled je bio nikakav. Običan red izloga u stilu dvadesetih s druge strane četverotračne ulice Market.

»Slušajte, gospođice Benloise, nisam vas htio uznemiriti.« Napravio je stanku. »Samo mislim da je vrijeme da saznate više, u slučaju da vas netko pokuša kontaktirati. Ono što ne želite jest da vas uvuku u tu priču.«

»Ne znam ništa o drugom poslu.« Ponovno se okrenula i poravnala svoju jaknu Escada. »Mogu li vam oko još nečega pomoći?«

»Zapravo, da. Budući da ste upravo vi preuzeli posao galerije u ime svoje braće, trebao bih vaše dopuštenje da pregledam snimke svih sigurnosnih kamera na ovom posjedu.«

Vitoria je trepnula. I psovku na materinjem jeziku zadržala za sebe.

To je bila pogreška koju je počinila.

Nije ni razmišljala o kamerama. Kako se dovraga *nije* sjetila da pretraži snimke na kamerama? I što bi moglo biti na njima?

U brzome nizu, mozak je sagledao tu situaciju iz više kutova.

Ako odbije, mogli bi je natjerati da im omogući pristup putem sudskog naloga – premda nije bila sigurna kako će im to poći za rukom budući da je Margot tu radila, ali nije ubijena u galeriji. Još važnije, ako je de la Cruz uistinu bio svjestan da su njezina braća bila upletena u poslove s drogom, policija bi mogla iskoristiti sve što im je na raspolaganju kako bi...

Kako bi što? zapitala se. Ricardo je bio mrtav. Vjerojatno i Eduardo. A ona službeno nije znala što se dogodilo. Dosad je jedino bila povezana s frustriranim dobavljačima u Južnoj Americi, a nije bilo šanse da će je oni odati. Kao prvo, američke ovlasti nisu sezale tako daleko, a sve što bi inkriminiralo nju, inkriminiralo bi i dobavljače.

No ako de la Cruzu omogući pristup, možda bi on mogao obaviti posao umjesto nje. Nije imala pojma kako rukovati računalima ili izolirati neku snimku – nije znala ni gdje su ih čuvali. No oba su njezina brata bila na glasu kao tajanstvena. Neće biti kamera tamo gdje ih nije trebalo biti.

Kao, primjerice, ovdje, pomislila je pogledavajući u strop na kojem nije vidjela ništa ni približno slično kameri.

S obzirom na to da je Eduardo vodio evidenciju o ilegalnom novcu, ni u njegovu uredu neće biti ničega.

Međutim, kako će objasniti zašto se našla sa Streeterom nakon radnog vremena? Doduše... Ne, nije bilo ničeg ilegalnog u tome da potraži suradnika svog brata po dolasku u SAD. Nije bilo ilegalno naći se s čovjekom u galeriji – doduše, ako uspiju dokazati da je i Streeter bio upleten u dilanje...

Onda bi Streeter mogao uplesti i nju.

Vitoria se uspravila. »Rado bih pogledala snimke. Ali ne znam gdje su.«

»Postoji li ovdje sigurnosna soba?«

»Ne znam.« Kimnula je prema vratima kroz koja su ušli. »Idemo otkriti.«

Dok je hodala prema vratima, de la Cruz ju je pratio – ali ju je zaustavio prije nego ih je otvorila.

»Jako mi je žao zbog svega. Vjerujem da vam je ovo uistinu teško.«

Hotimice je ponovno zamislila Ricarda u onom podrumu smrti. A kad ju je tuga preplavila, rekla je napuklim glasom: »I meni je žao. Moja su braća bila veoma tradicionalna, što je mene, kao njihovu sestru, znalo gušiti. Ali jako su me voljeli, a taj je osjećaj bio obostran.^{Balkandownload} Ja zaista... Na kraju krajeva, samo želim znati što se dogodilo.«

De la Cruz je kimnuo. »I ja sam jednom nekoga izgubio. Svog starog partnera. Jednog od najboljih ljudi koje sam poznao, premda je imao dosta demona. Opakih demona.« Njegove duboke, smeđe oči izgubile su fokus, kao da detektiv ponovno oživljava neke scene iz svog života. »Jednog je dana samo nestao i gdje god ja tražio, s kim god da sam pričao... Nikad nisam dobio odgovor. To me živog izjeda.«

»Onda znate kako se osjećam.«

»Znam točno kako se osjećate. I nije me briga jesu li vaša braća dilala drogu ili ne. Ako su ubijeni, ako je to razlog zbog kojeg ih nema, otkrit ću tko je to učinio i pobrinuti se da pravda bude izvršena. Shvaćate li me? Ako su doista bili upleteni u krupnu preprodaju, što

i vjerujemo da jesu, onda su bili veoma izloženi, što smanjuje mogućnost da ćemo ih pronaći žive. Sorta ljudi koja radi takve poteze vrlo malo cijeni ljudski život, a ako im se zaprijeti bilo stvarno ili metaforički, situacija vrlo brzo postane gadna.«

Vitoria je položila ruku na usta i sklopila oči.

Ovoga puta nije morala prizivati sliku svoga brata. Pojavila se poput aveti, progoneći je.

»Mrzim pomisao da im je netko mogao nauditi«, grubo je rekla. »Naročito Ricardu. Toliko mu dugujem.«

»Neću vas iznevjeriti.«

»Hvala vam.« Otvorila je oči. »Znači li to da je Margot bila... Mislím, ako se nešto loše događalo – a ne mogu vjerovati da bi moja braća u tome sudjelovala – možda je Margot bila u tome zajedno s njima?«

»Trenutačno ništa ne možemo isključiti.«

Položila je dlan na njegovu podlakticu. »Hoćete li mi, molim vas, reći ako nešto otkrijete?«

»Hoću, madam.« Ozbiljno je kimnuo. »Imate moju riječ.«

Trideset sedmo poglavlje

Kad se sunce počelo spuštati nad Caldwellom, a prva gužva u prometu zakrčila ulice u centru i prilaze autocesti, Jo Early sjela je za svoj stol u redakciji novina *Caldwell Courier Journal* palčevima i kažiprstima masirajući glavu koja ju je boljela.

Kao da pažljivim dodirima možete spriječiti potencijalnu eksploziju bombe s detonatorom.

Posljednjih ju je nekoliko tjedana stalno pratila glavobolja, koja je postajala sve intenzivnija. Ova se posljednja pojavila uz novi stupanj agonije, osjetljivost na svjetlo, pritisak u dnu vrata i sve jaču mučninu, kombinaciju koja joj uopće nije trebala.

Sklapajući oči, došla je do zaključka: ma koliko se ona ponosila svojim logičkim zaključivanjem, bilo je sasvim očito da ima tumor.

Ili, kako bi to Arnold Schwarzenegger u *Policaјcu iz vrtića* rekao, *toomor*.

Šalu na stranu, možda se radilo o naprezanju oka. Još otkako je prihvatila posao urednice online sadržaja u novinama *CCJ*, mnogo je vremena provodila pred kompjutorskim ekranom. Dok je radila na recepciji agencije za nekretnine, na računalu je radila raspored i neke sitnice, ali ovaj novi posao isključivo se odnosio na rad na računalu...

»Trebaš li Motrin?«

Kad joj je poznati glas probušio bubnjić kao da se radi o šiljku za led, umalo je rekla muškarcu koji joj je omogućio taj posao – malo tiše, Pavarotti. No imala je osjećaj da je problem u njoj, ne u njemu.

Otvarajući oči, zagledala se u iskreno, hipstersko lice Billa Elliota. »Kunem ti se, nikako da se riješim ove migrene.«

»Možda bi trebala provjeriti dioptriju?«

»Ne nosim naočale.«

»Možda bi trebala?«

Da, Bill je bio razlog zbog kojeg je dobila taj posao, a on i njegova žena, Lydia, otvorili su joj svoja srca i domove iako su bili tek u tridesetima. S druge strane, brak i kredit mnogo su više razdvajali različite dobne skupine od pokoje kalendarske godine.

Razlikovali su se koliko i jedanaestogodišnjakinja koja još nije prošla pubertet i netko tko s četrnaest godina ide na prvi spoj.

Cijeli jedan život.

»Dogovorit ću sastanak.« Naslonila se i protegnula ramena. »Gotov si za danas?«

»Još malo. Hoćeš ići sa mnom večeras pogledati ono skladište ili ne?«

»Rado.« Pogledala je u ekran, a zatim brzo spustila pogled prema radnom stolu kad joj se tutnjanje u glavi pogoršalo. »Ali nisam u stanju igdje ići.«

»Možda dođe i Troy.«

»Da barem mogu.«

Bill je navukao kaput, a zatim svezao crveni šal oko vrata. »Javi mi ako ti mogu nešto donijeti.«

»Hoću. A ako ti pronađeš nešto u skladištu, zovni me.«

»Dogovoreno«, nasmijao se. »Nadam se da ćeš se uskoro osjećati bolje.«

Kad je otišao, Jo je ustala i osvrnula se oko sebe. Otvorena prostorija uredništva bila je gotovo prazna, telefoni više nisu zvonili, ljudi su napustili svoje kabinice, sve se smirilo.

Kako li je dan tako brzo prošao, čudila se odlazeći do ženskog zahoda u udaljenom kutu prostorije.

Redakcija novina *Caldwell Courier Journal* nedavno je detaljno renovirana – ili joj je barem tako rekao svaki novinar kojeg je srela prvog dana na poslu. Višekatnica od opeke, u kojoj je bilo sjedište novina još od 1902., potpuno je obnovljena, premda bez nekog posebnog razloga, prema mišljenju zaposlenika.

Poput mnogih dnevnih novina u srednje velikim gradovima, i *CCJ* je umirao, broj stranica i prihodi su se smanjivali, priče postajale sve kraće, u duplerici je sad stajao *USA Today* umjesto nekog sadržaja direktno vezanog uz Caldwell. Samo u protekloj godini, otpuštena su dva starija urednika, sedam novinara i tri lektora, a renovacije su napravljene tako da se kvadratura redakcije proporcionalno smanji, a time nastali prostor iznajmi – gle čuda! – nekom start-upu.

Raspoloženje koje je vladalo u redakciji bilo je sumorno, a činjenica da je Jo uopće dobila posao bila je pravo čudo. Pa ipak, htjeli su nekog jeftinog i mladog tko će se pobrinuti za online sadržaj, a ona je ispunjavala te uvjete. Njezina diploma sa studija Engleske književnosti na sveučilištu Williams za njih je samo bila lijepi mali bonus, nešto čime bi se nadređeni hvalisali da je itko uopće mario što novine misle. To očito nije bio slučaj.

Dok je prelazila preko redakcije, zaključila je da su barem dekorateri mogli odabrati drugu boju umjesto sive. Jasno, to je bila

nijansa desetljeća, ali uz sve te otkaze i vibru koja je varirala između katastrofe i smrti, činjenica da ste okruženi zidnim tepisima boje asfalta, kabinama boje stare juhe i zidovima boje trupla ostavljenog na hladnoći samo je pojačavala depresiju.

U kupaonici koja je bila – iznenađenje! – sive boje, umila je lice mlakom vodom, ni sama ne znajući je li to dobra odluka ili loša. Kad je obrisala vodu s lica, pogledala se u zrcalo, napola očekujući da će joj jedna zjenica biti raširena. Da će usta napola visjeti. Ili da će joj se možda jedna obrva trzati.

Ništa. Bila je ista kao i uvijek, s crvenom kosom, zelenim očima i blijedom puti. Ali nije se osjećala dobro. Uopće se nije osjećala... dobro.

Tijekom proteklih nekoliko tjedana tijelo ju je počelo izdavati na sve moguće načine. Noćna preznojavanja. Glavobolje od kojih se trzala na svaki zvuk, svako svjetlo. Želja da jede čudne stvari u čudno vrijeme, primjerice, slaninu i čokoladu u tri ujutro.

Naravno, dobra stvar je bila ta da je živjela s hrpom napušenjaka koji ne samo da su imali zalihe hrane iz Oscara Mayera i čokoladnog sirupa Hershey, već su smatrali da je to prilično nadahnutu kombinacija.

No pored svih tih čudnih simptoma, ono što je Jo najviše brinulo bio je rastući nemir, neumoran, neobjašnjiv, ali potpuno dominantan metronom koji joj nije davao mira.

Razmišljajući o tome kako je ostavila posao u agenciji za nekretnine, zaključila je da se radilo o žurnom, neodgodivom postupku. A možda je imalo veze i sa svim tim s Billom i vampirima...

Oštra ju je bol probola kroz lubanju i oduzela dah.

Proklinjući je, oteturala je iz zahoda i vratila se do svog stola. Odjavila se iz računala, navukla kaput, pozdravila Tonyja koji je sjedio do nje i zaputila se otraga, prema mračnom parkiralištu. Njezin VW Golf bio je parkiran blizu izlaza zato što je svakog jutra nastojala rano doći na posao, a kad je ušla u njega, istinski se ponadala da će biti u stanju voziti.

Nije bilo lako. Jednom kad je izašla na cestu, svjetla drugih automobila bila su toliko jaka da je morala staviti sunčane naočale. Nije se usudila izaći na autocestu iako bi joj to za pet minuta skratilo put od dvadeset minuta.

Dok je polako napredovala kroz promet koji je zastajkivao i opet kretao, pomislila je na Billa i poziv da mu se pridruži u skladištu. Njih su se dvoje i zbližili zahvaljujući neobičnom zanimanju za vampire...

»Prokletstvo«, promrsila je kad se bol opet rasplamsala.

Treskajući glavu ne bi li je se riješila, nije htjela dopustiti da je to dekoncentrira, kao da je ta agonija obična prepreka. Dakle da, ona i Bill zbližili su se preko *vampira*, zajedno su posjećivali mjesta po Caldwellu na kojima su se odvijali rituali ili vodile borbe. Čak je i počela voditi blog na tu temu...

Na trenutak su joj misli opet skrenule prema boli. No natjerala ih je da se vrate, bojazan da će izgubiti razum činila ju je nevjerojatno usredotočenom.

Uglavnom, neko je vrijeme dijelila poveznice o bizarnim događajima i viđenjima vampira po gradu o kojima su drugi ljudi razgovarali, no onda je to morala prekinuti. Kao prvo, bilo je to traćenje vremena...

Ne, nije, usprotivio se jedan dio nje. *Nije to bilo traćenje*

vremena.

»Kako god.«

Uglavnom, od toga je odustala. A na neki je način napustila i Billa. Ne da se više nije družila s njim ili da nije bila zahvalna što ju je pogurao na novom poslu. Jednostavno je vampiri... više nisu toliko fascinirali. Zašto bi se zamarala nečim što ne postoji – naročito dok se osjeća tako loše, započinje novi posao i suočava se sa stvarnošću u kojoj će se, ma koliko ona voljela Dougieja i njegove dečke, morati odseliti iz njihova stana.

I dalje su živjeli kao studenti.

Dok je ona nastojala doći u točku u kojoj su bili Bill i Lydia. S vremenom.

Kad je Jo stala pred još jednim crvenim svjetlom – zar su večeras sva bila crvena? – sjetila se svojih roditelja. Odnosno, »roditelja«. Bilo je teško zamisliti da će si ikad moći priuštiti vlastiti stan s plaćom koju je imala, ali radije bi živjela kao pasivni pušač s dečkima do kraja svog života nego se obratila Chance i Phillie Earlyju oko ičega.

Posvojili su je ne kao dijete koje su htjeli odgajati, već više zato što je njezina majka rekla njezinu ocu da joj se svidjelo neko štene u izlogu pa su odveli Jo doma kao novu novcatu igračku.

Bolje bi se snašli s nečim što su mogli staviti na policu u svojoj vili i pokazivati gostima kad bi se poželjeli malo hvalisati.

Nije tako išlo s pravom djecom.

No, sve je ispalo u redu. Platili su joj fakultetsko obrazovanje, a onda je krenula svojim putem, ostavivši sav novac, glumu i usamljenost za sobom.

Bolje biti sam nego u lošem društvu. Osim toga, nikad se nije ni osjećala kao da tamo pripada. Zapravo, nikad nigdje nije ni pripadala.

Kad je Jo napokon stigla do adaptirane zgrade u kojoj se nalazio njezin stan, morala se nekoliko puta provozati oko bloka kako bi pronašla parkirno mjesto. A šetnja po snijegu do ulaznih vrata koja je zatim uslijedila bila je prava mentalna vježba.

Dovraga, barem je temperatura koja se vrzmala oko nule pomagala da sve skupa malo utrne.

Nakon što je bacila oko na trošni poštanski sandučić, krenula je uza stepenice prema drugom katu i otvorila vrata, zatekavši iza njih toliki nered da bi se najradije rasplakala. Dnevni je boravak bio zatrpan kutijama pizze, bongovima i bocama soka Mountain Dew, a Dougie je spavao na smeđem naslonjaču za koji joj se oduvijek činilo kao da je ispaao iz reklame za proizvode za čišćenje kuće – u stanju *prije* čišćenja. Bog zna gdje su bili ostali.

Nije ostavila poštu na kuhinjskom stolu. To nikad ne bi dobro prošlo. Ponijela ju je u spavaću sobu sa sobom, zatvorila se unutra i otišla do kreveta. Htjela je samo malo sjesti, no uskoro je prilegla i zagledala se u strop.

Dok joj je u glavi tutnjalo, a po djelom tijelu izbijao znoj, Jo ne samo da je bila preplašena. Bila je prestravljena.

Nešto definitivno nije bilo u redu s njom.

Trideset osmo poglavlje

Kad se Vishous materijalizirao na trijemu uz jezero u Rehvengeom Velikom kampu, zagledao se u zaleđenu vodu. S planinama koje su se dizale s jedne strane i nasumično raspoređenim otocima u daljini, pejzaž ga je podsjećao na makete vlakova, ali u prirodnoj veličini. Negdje na tom savršenom krajoliku morao se nalaziti i red starinskih vagona, s crvenom lokomotivom i dimnjakom koji ispušta male oblake dima dok vijuga prugom oko starinskih postaja izgrađenih od zalijepljenih dasaka balze.

Vratit će se ovamo s Jane, zaključio je. Čim bude slobodan, a ona ne bude radila u klinici, provest će cijeli jedan dan i noć ovdje, i bit će jebeno fantastično. Prežderat će se i zatim zavući pod neke rukom tkane poplune, a onda će je poševiti na sto različitih načina. Kad budu gotovi, zaspat će mu na grudima – a onda će se on probuditi sredinom dana i shvatiti da ga je lisicama vezala za uzglavlje.

Nakon toga će se posvetiti nečemu što se u određenim državama na jugu još smatra ilegalnim...

Iza njega su se uz škripu otvorila vrata, na što se pojavio Phury s osmijehom na licu. »V., brate moj. Drago mi je što te vidim.«

Rukovali su se i potapšali jedan drugog po ramenu. »Ulaziš? Hoćeš nešto pojesti?«

Dok je Phury rukom pokazivao prema kući, doimao se presretnim. Kao da si je razbijao glavu zbog toga što mu je Jane onako spasila život i sad nije mogao vjerovati da je dobio priliku da se sam razuvjeri.

»Aaah, da«, V. je slegnuo ramenima. »Nisam nešto gladan, ali može.«

Zajedno su ušli u kuću, a onda je Phury zatvorio vrata za njima. U kaminu u velikom dnevnom boravku buktjela je vatra, a u udaljenom kutku, kroz prolaz koji je vodio u kuhinju, V. je primijetio pečenu puricu netom izvađenu iz pećnice.

U želucu mu je tako glasno zakrulilo da se Phury nasmijao. »Jesi siguran da nisi gladan?«

»Da, možda i izmijenim tu tvrdnju, Brate.«

»Hajde, pripremit ću ti tanjur.«

Podne grede stare kuće gundale su pod njihovom težinom, a zbog uskog su prolaza u kuhinju morali ući jedan po jedan.

»Sjedni«, naredio je Phury.

Poslušao ga je. »Gdje je Cormia?«

»Ona i ostale Odabranice večeras su u palači.«

»Malo obilaze, ha?«

»Treba im krvi.« Brat je izvadio dva tanjura i donio ih do kuhinjskog otoka. »Slušaj, V., vezano uz ono što se dogodilo u uličici...«

»Drago mi je što si dobro«, V. je sjeo na jedan visoki stolac. »Kao i Jane.«

Phury se zagledao u V.-a svojim žutim očima. »Želim da znaš da nikad ne bih tražio od nje da to učini. Nikada, sâm sam odgovoran za sebe na terenu. Nitko drugi. Postupila je nevjerojatno junački, neizmjereno sam joj zahvalan. No za mene bi to bio strašan rasplet događaja da sam na kraju ja preživio, a tvoja *šelán* ne.«

»Znam.« V. htjede pružiti ruku i stisnuti Brata za rame. »Sve je u redu između tebe i mene. Nemaš brige.«

»Hvala ti«, Phury je duboko udahnuo. »A sad, što ti je na umu?«

Kad se Phury bacio na puricu s dugačkim nožem u ruci, režući savršene kriške mesa i prebacujući ih na tanjure, V. se zapitao kako da sroči misli u rečenice. A onda je sve poslao kvragu.

»Tko je idući?« pitao je. »Znam da znaš. Moraš znati.«

Phury se zaustavio s kriškom mesa u zraku. »O čemu pričaš?«

»Nakon moje majke. Ti si Primužjak. Moraš znati koga je odredila za nasljednika. Neću nikome reći, ali nije mi jasno zašto je to tolika tajna.«

Phury je spustio krišku mesa na tanjur i podignuo pogled, netremice ga promatrajući pogledom boje citrina. »Nemam pojma. I ja sam se to pitao. Pretpostavio sam da ti znaš, ali ne želiš reći.«

Opsovavši, V. se potapšao po jakni i zatim zastao. »Smeta ti ako zapalim?«

»Ne, nimalo.«

»Hvala ti, mali Isuse, kako bi rekao Butch.«

Kad je zapalio cigaretu, ispuhnuo je dim dalje od Brata. »To je samo još jedna od njezinih usranih igrica. Imamo pravo znati. Ne sviđa mi se sva ta tajnovitost oko toga, naročito ako će rat navodno uskoro završiti.«

»Jesi li pitao Wrathu?«

»Ne. Nisam još.«

Brat je odložio nož sa strane i upitao: »Nadjev?«

»Dišem li?«

Phury je gurnuo žlicu u pticu i natovarao mu tanjur. »Pire?«

»Imaš li umaka?«

»Dišem li *ja!*«

V. se šturo nasmijao. »Primljeno na znanje. Potvrđujem za umak.«

Kad je stavio tanjur pred njega, podignuo je pogled. »Nema povrća? Nije da gledam poklonjenom konju u zube.«

»Povrće je traćenje mjesta na tanjuru.« Phury mu je gurnuo nož i vilicu preko stola. »Zapitaj se, bi li žrtvovao prostor koji zauzimaju pire krumpir i nadjev – za grašak?«

»Volim te.«

Kad je V. odložio jedva načetu cigaretu na sudoper, počeli su jesti jedan pored drugog, Phury i dalje na nogama, V. parkiran na stolcu. Kuhinja je bila ugodna mješavina starog i novog, aparati su bili suvremeni, police otvorene, grede vidljive iznad glave, a stari rešetkasti prozori izgledali su kao da su tamo od pamtivijeka.

»Postoji li neko proročanstvo kojeg nisam svjestan?« pitao je V.

»Znaš koliko i ja.«

»Od tebe samo lijepe riječi.«

Kad je Vishous potamnio sve s tanjura, zapalio je novu cigaretu. »Onda ću porazgovarati s Wrathom.«

»Znaš, nisam provodio mnogo vremena s tvojom *mamen*. Nije me baš obožavala – s druge strane, ja sam sve i upropastio.«

»Pitaj Odabranice.« V. je ustao i odnio tanjur do sudopera. »Mislim da se one ne bi s tim složile. Ti si ih oslobodio.«

Kad je Phury proizveo neki zvuk koji je mogao značiti bilo što,

V. je uzeo Bratov prazni tanjur i odnio ga do sudopera marke Kohler.
»Gdje ti je perilica posuda?«

Phury kao da se malo stresao. »Aaaa... Sori, nemamo je. Ja ću to riješiti.«

»Dobro. Ne plaćaju me dovoljno da se bavim još i spužvama.« V. je podignuo ukletu ruku iznad sudopera. »Osim ako ne želiš da ti spalim sudoper...«

»Hej, Vishous?«

V. se okrenuo od sudopera. Phury je promijenio položaj tako da se sad leđima naslanjao na radni stol pored plinskog štednjaka, ruku prekrivenih preko prsa, a njegove dugačke noge, jedna od pravoga mesa, druga s protezom, bile su prekrivene u gležnjevima. Čelo mu je bilo namršteno, šarena griva koju je imao na glavi padala mu je preko ramena poput svitanja zore.

»Što ti treba?« pitao je V. »Što god bilo, računaj na mene.«

»Što kažeš na malo oprosta?« Kad je V. ustuknuo, Phury je tiho rekao: »Osjećam se kao da sam ja za to kriv.«

»Za što?«

»Za to što je tvoja *mamen* napustila vrstu.« Brat je nagnuo glavu unatrag kao da se kroz krov zagledao u nebesa nad njim. »Hoću reći, možda da se ja nisam pojavio i zaljubio u Cormiu i oslobodio Odabranice... Možda Čuvardjeva ne bi otišla, shvaćaš me?«

»O, ne.« V. se ozbiljno zagledao u Brata. »Ništa ti nisi kriv. *Sama* je odlučila nestati. Nitko joj nije uperio pištolj u glavu i natjerao je da ode. Ukratko, nismo joj se dovoljno ulizivali pa je odlučila otpiliti vrstu koju je stvorila. To je njezina pogreška, ne tvoja, ni moja, ni

moje sestre ili ičija druga.«

Phury je odmahnuo glavom. »Osim što je cijela vrsta na gubitku, brinulo me i da sam tebi i Payne oduzeo vašu *mamen*. Kao da sam vas na neki način izdao. To me ubijalo.«

V. mu je prišao, zgrabio ga za široka ramena i dobro ga protresao. »Daj se trgni. Ne trati vrijeme na to. Nije ga vrijedna – a što prije počneš razmišljati kao ja, to ćeš biti sretniji. I zaboravi cijelu tu priču s *mamen*. Samo zato što je ženka rodila, ne znači i da je *mamen*, a kad je Čuwardjeva u pitanju, to vrijedi i za našu vrstu, i za mene i moju sestru.« Slegnuo je ramenima. »Zapitaj se, da ti i Cormia imate mlado, možeš li zamisliti – možeš li pojmiti, makar na sekundu – da tvoja družica napusti mlado iz nekog razloga, pod bilo kakvim okolnostima?«

»Ne«, Phury je odmahnuo glavom. »Nikako.«

»To ti je *mamen*. A što je s tvojom šogoricom? Misliš da bi Bella napustila Nallu zbog nečega?«

»Zaboga, ne. Nema šanse. Ne.«

»Beth? Layla? Mary? Mislim da ne. Zato se otarasi te krivnje. Naša je vrsta ostala bez vladarke koja je ionako jedva funkcionirala. To je prilika, a ne tragedija oko koje moramo brinuti.«

Phury je duboko, isprekidano udahnuo. »Valjda si u pravu. Hvala, V.«

»Nema na čemu. Pravi si pekmez, ali volim te.«

Tip se nasmijao, što je V.-u bio i cilj. No istini za volju... Phury je bio jedan od Braće za kojega se najviše brinuo. Imao je preveliko srce. Što je istodobno bilo i dobro i loše.

Vishous se odmaknuo unatrag, nimalo zainteresiran za odlazak do svoje iduće destinacije, ali nije namjeravao odustati sve dok mu netko ne da nekakav odgovor. A barem se sad dobro najeo pečenja.

»Da sam ja na tvom mjestu«, rekao je prilazeći stražnjim vratima, »više bi me brinulo što me je netko pokrao.«

»Hmm?«

»Jane i ja smo maloprije bili gore u Riznici. Tamo sam je pronašao nakon... Uglavnom, na jednom mjestu nešto nedostaje.«

Phury se namrštio. »U Svetište nije ulazio nitko tko nije smio. Samo nekolicina nas koji imamo pristup može ući.«

»Onda se radi o nekome koga poznaješ.«

»Što nedostaje?«

Vishous je dohvatio kvaku. »Izgledalo je kao neka knjiga ili tako nešto.«

»Knjiga?« pitao je Phury.

»Ne znam. Mi smo tako pretpostavili. Možda smo pogriješili...«

U tom se trenutku oglasio V.-ov mobitel pa ga je izvadio. »Sranje, problemi u gradu.«

Trideset deveto poglavlje

Znaš, ne moraš ovo raditi.«

Kad je Marisol progovorila iza volana njegova Range Rovera, Assail je odmahnuo glavom. »Mislim da je to u ovom trenutku nužno. Tvoja baka stalno kuha za nas, a koliko god mi obožavali njezinu hranu, pored sveg tog njezinog truda ne ispadamo baš neki kavaliri.«

Na svjetlima komandne ploče osmijeh koji se pojavio na licu njegove ženke bio je divan, malen i intiman, kao da je njegova pažnja, i pažnja ostalih mužjaka u njegovu domaćinstvu, duboko dirnula njezinu baku. »Rado bih da uvijek tako izgledaš«, promrsio je.

»Onda samo moraš biti ljubazan prema mojoj *vovó*.«

»To i namjeravam.«

Most preko rijeke Hudson bio je osvijetljen odozgora, svjetla raspoređena po visokim nosivim stupovima ostavljala su dojam velikih krila raširenih nad rijekom. Ranije ih je uvijek zamišljao kao krila neke grabežljivice. Sada su mu se doimala mnogo miroljubivijima. Krilima grlice. Ili možda crvenog kardinala koji je sletio na granu nekog drveta.

»Mislim da je čudesno kamo te sve život odvede.« Ponovno je pogledao u svoju ženku. »Dok sam bio u Starom kraju, nisam se mogao ni zamisliti u Caldwellu.«

»Je l' da? Sve se istodobno doima i nasumičnim i neizbježnim.«

»Pričaj mi o svojoj obitelji. Osim svoje bake.«

Na Marisol se smjesta vidjela promjena, iznenada je postala napeta, sva se ukočila na sjedalu i namrštila čelo. »Što želiš znati?«

»Ne moraš pričati o njima ako ne želiš.«

»U redu je.«

»Možda bi neka druga tema bila bolja.«

»Kako god hoćeš.«

Ne znajući što učiniti, utihnuo je. Neugodna tišina u automobilu potrajala je sve dok nisu izbili na Northway na drugom kraju mosta i nastavili nekoliko izlaza dalje do prvih predgrađa gdje se nalazio Veliki Hannaford, kako su ga njegovi rođaci zvali.

»Mislim da sam već bila u ovoj trgovini«, rekla je Marisol vozeći ih niz prilaznu cestu prema semaforu i cesti s četiri trake.

»Ehric kaže da tu moramo ići«, rekao je Assail, »a oko takvih stvari ne raspravljamo.«

Istini za volju, nije bio u supermarketu još od... okej, prošlo je mnogo, mnogo vremena. Budući da u kuhinji uopće nije bio vješt, redovito se hranio vani, no Marisol je polako mijenjala tu naviku. Baš kao što je mijenjala i sve ostalo.

Kad su stigli do trgovine, pronašla je mjesto vrlo blizu ulaza, a kad je izašao, do grla je zakopčao kaput od finog, crnog kašmira. Pod njim je nosio jedno od svojih odijela, malo preotmjeno za tu prigodu, u modnom smislu – no i ovo je bila neka vrsta spoja, zar ne?

»Smijem li ti ponuditi svoju ruku?« upitao je.

Laknulo mu je kad je prihvatila njegovu gestu, a dok su hodali prema osvijetljenom ulazu, ponavljao si je da je sve u redu. Sve je u redu. Okanit će se teme obitelji, a kad se vrate kući, on i njegovi

bratići pripremit će ukusan obrok za gđu Carvalho – nakon čega će se, nadao se, on i Marisol diskretno povući na kat na privatnu zabavu.

I što onda, upitao je glasić iz kutka njegova uma. *Sutradan isto? Zar tako jedan mužjak provodi svoje sate...*

»Molim, što?« pitala je Marisol kad su se automatska vrata otvorila pred njima.

»Ništa, ljubavi. Da uzmemo kolica?«

Otišla je uzeti jedna kolica iz reda, nakon čega su se našli usred trgovine, okruženi s toliko stvari da je momentalno oglupio. Činjenica da je unutrašnjost trgovine bila osvijetljena koliko i vanjska kora sunca nije pomogla. Red za redom u oči su ga bole šarene etikete, logotipi i paketi hrane u nebrojenim varijacijama.

»Nemoj mi reći da nikad nisi bio u supermarketu«, rekla je Marisol. »Izgledaš kao da si stao pred Mount Everest.«

»Malo je... zastrašujuće.«

»Da najprije odemo po povrće?« Budući da je samo stajao na mjestu, blago se nasmijala. »Da to parafraziram. Idemo najprije do povrća. Pođi za mnom.«

Assail je krenuo za njom nalijevo, pored cvjetnih izloga u kojima su već aranžirani buketi stajali umotani u celofan. Zgrabio je dva snopa bijelih ruža.

»To će joj se jako svidjeti«, promrsila je Marisol.

»Jedan je za tebe.«

Poljubio ju je kad ih je stavio u kolica, a onda su zašli u šumu voća i povrća.

Kad ih je Marisol zaustavila usred kantica i košarica, pogledavši

ga s izrazom očekivanja na licu, shvatio je da će on morati donijeti sve odluke – i pokušao se prisjetiti nekih recepata iz Staroga kraja.

Možda je trebao malo bolje promisliti o ovom pothvatu.

Valjda će se nečega sjetiti. ^{Balkandownload} Sigurno... Sigurno bi se mogao dosjetiti jednog jela, neke juhe, mesa.

Kako se ispostavilo, Assail je morao duboko prokopati po sjećanjima. Otići sve do dvorca u kojem je odrastao... Dvorac je imao kuhinju odvojenu od glavnog dijela kuće kako bi se spriječio požar, sjetio se vremena dok je još bio mali, kad bi satima i satima stajao pod grubo tesanim stolom od hrastovine i gledao *slugane* kako životinjska trupla, korjenasto povrće i žitarice pretvaraju u obroke.

»Repa. Luk. Krumpiri. Mrkve«, obznanio je.

Poput otkočene brane, povezao se s onim što je želio pripremiti, svjestan ponosa koji je osjećao preuzimajući vodstvo, birajući povrće i stavljajući ga u plastične vrećice... a onda i vodeći svoju ženu i kolica do odjeljka s mesom kako bi nabavio i janjetinu.

Nakon toga, zašli su u odjeljak s mliječnim proizvodima gdje je morao zastati kako bi razmislio koliko mu točno vrhnja treba...

»Moj je otac bio kriminalac«, rekla je Marisol tihim, napetim glasom.

Istog se trena Assail umirio i pogledao prema njoj.

»Šokirala sam te?« stisnuto je dodala. »To je istina. Umro je u zatvoru u okolnostima koje nikad do kraja nisam razriješila. Možda u nekoj tučnjavi. Ili je dobio rak. Ali ja mislim da je ubijen, iako to nikad ne bih rekla pred bakom.«

Assail je trepnuo. »Jako mi je žao.«

Način na koji je slegnula ramenima i obujmila se rukama slomio mu je srce. »Tako sam se počela... znaš, baviti tim stvarima. On me naučio krasti. Upadati u kuće. Uzimati stvari a da te nitko ne ulovi. I znaš, sve bi to bilo u redu da se radilo o tome da mlađu generaciju uči obiteljskom zanatu, da se tako izrazim. Ali to nije bio slučaj. Zaključio je da bi netko sladak i mio mogao biti izvrstan lopov – i tako mu nabaviti više stvari koje bi prodao za drogu koju je zapravo htio. Sve je to bilo za njega.«

Neočekivano je pogledala u policu s jajima. »Još malo pa nam je nestalo. *Vovó* više voli smeđa.«

Marisol je prišla polici, uzela dva kartona jaja i otvorila poklopac da provjeri ima li napuknutih. Zatim je nastavila: »Zapravo sam postala prilično vješta u pljačkanju zato što sam htjela da se ponosi mnome. Malo bolesno, ha? Postati što nemoralniji izopačenjak da bi me tatica više volio. Mislim da sam zato pala na Ricarda Benloisea. Bio je stariji, moćan, veoma kritičan. Bio je netko koga sam opet mogla nastojati zadovoljiti.«

Kad se opaka kandža ljubomore zarezala u Assaila, morao je podsjetiti združenog mužjaka u sebi da je vlastitim rukama ubio tog čovjeka.

Zanimljivo kako ga je to odmah razveselilo.

»Ricardo je bio tako nalik mom ocu... samo što je bio profinjen, ne onako grub. I bio je vraški pametan. Bila je to neobična dinamika, svakako. Kažu da u životu uvijek nalazimo iste ljude, ljude nalik onima koji su nas povrijedili, kako bismo ponovno mogli proći taj odnos. Ispraviti ga ili tako nešto. Ne znam o čemu pričam.«

Na nekoj je razini pomisao da vode taj intimni razgovor u

odjeljenju s mliječnim proizvodima i jajima, preko puta zamrzivača sa sladoledima, bila krajnje bizarna. No nipošto ju nije namjeravao zaustaviti.

»A što je s tvojom majkom?« pitao je.

Marisol je slegnula ramenima, na trenutak zaboravljajući provjeriti puknute ljuske među jajima. No zatim je nastavila, i s provjeravanjem i s pričom. »Umrla je dok sam bila mala. Hvala Bogu da je moja baka uskočila već tada i nikad nije otišla.« Nagnula se nad rub kolica i pažljivo u nju spustila jaja. »Zato ću i ja zauvijek paziti na nju. Osim toga, Bože, imala je užasan život. Pravi je borac.«

»Kao i ti.«

Osmijeh koji je toliko volio vratio se na njezino lice. »Valjda jesam.«

Assail joj je prišao i privukao je na svoje grudi. Dok joj je gledao preko glave, nesvjesno je pratio kretnje muškarca i žene u udaljenom kraju reda gdje su se nalazili narezani sirevi. Oboje su nosili plave traperice i tamne jakne, i raspravljali o tome je li bolji narančasti ili bijeli *cheddar*.

Palo mu je na pamet kako je to prilično glupava tema da bi se u nju ulagalo toliko energije, a onda je kroz njega prošao val nemira.

»Mislim da smo gotovi s kupnjom«, rekao je puštajući je. »Idemo?«

»Dajmo petama vjetra.«

»Molim?«

Nasmijala se. »Tako se kaže.«

Prilikom naplate artikala otišli su do automatizirane blagajne

gdje su podijelili dužnosti, ona je vadila stvari iz kolica, on je povlačio artikle preko crvenih laserskih zraka čitača. Svaki put kad bi barkod bio uspješno očitao, uređaj bi zapiskutao *biip!* a bestjelesni ženski glas naveo bi cijenu i uputio ga da ga stavi u vrećicu.

Ama. Baš. Svaki. Put.

Na samom je kraju ozbiljno razmišljao o tome da izvadi pištolj i dokrajči stroj.

Kad su izašli na parkiralište, ponovno se u njemu pojavio osjećaj nemira. Nakon što joj je pomogao da premjesti namirnice u prtljažnik terenca, zamislio je beskonačan niz noći poput te, opetovanih odlazaka u supermarket.

U tome nije bilo nikakvog izazova, ništa se nije trebalo osvojiti ili savladati. Nikakve računice koja bi potvrdila da to ipak nešto vrijedi.

Samo korjenasto povrće, malo pakiranje vrhnja, dva kartona jaja.

Assail se zatekao kako čeznutljivo razmišlja o trijumfalnoj radosti koju je osjećao kad se vraćao doma iz klinike, ostavljajući iza sebe sve psihoze, medicinsko osoblje, pacijenta u kojeg se pretvorio. Svijet se tada doimao prepun mogućnosti. Sada se pak pitao gdje je sve to nestalo.

Međutim, ništa se u svijetu nije promijenilo. ^{balkandownload} A dok su on i Marisol ponovno prelazili preko mosta, nastojao je povratiti sav taj optimizam, bez uspjeha.

»Što je s tvojom obitelji?« pitala je Marisol. »Jesu li još živi?«

»Moja *mamen* i moj otac oboje su umrli u podmakloj dobi.«

»Žao mi je što to čujem.«

»Tako je, kako je. To me više ne muči, dogodilo se davno.«

To je bila istina.

Ono što ga je mučilo bila je činjenica da je pronašao osobu s kojom je htio biti... ali više nije znao gdje je njegovo mjesto u svijetu.

Za mužjaka koji je oduvijek donosio vlastite odluke, to nije bio lagodan položaj.

»Večeras dolazi dr. Manello, zar ne?« pitala je Marisol.

Assail je prebacio pogled s nizbrdice prema ledenoj vodi rijeke Hudson. »Zaboravio sam na to. Da.«

I opet će dovesti Ghisele.

Bože, bilo je to još nešto o čemu nije želio razmišljati. Hranjenje ga je podsjećalo na sve što je držao za sebe. Osim toga, nije mu se sviđala pomisao da je blizak s bilo kojom drugom ženkom osim s Marisol, na bilo koji način.

No, biologija je sve pobjeđivala. Ili, bolje rečeno, poražavala.

Baš kao i sudbina.

Četrdeseto poglavlje

Napuštajući Veliki kamp nakon što je primio poruku, Vishous je ponovno preuzeo oblik otprilike dva bloka dalje od tehno kluba iz kojeg je toliko glasno treštala glazba da se mogla čuti skroz do kraja ulice. Z. je već bio tamo, kao i John Matthew i Qhuinn.

No nikakve borbe nije bilo. *Degrada* nigdje na vidiku. Kao ni sjena.

Ne, tu je stvar već bila gotova.

Njegova dva Brata i John Matthew klečali su oko nekog lika na tlu, a kad im se V. približio, opsovao si je u bradu. Radilo se o muškom civilu u finoj odjeći koju je sad uništavala slana bljuzga.

Smrt je na putu, pomislio je V. spuštajući se u čučanj. I to brzo. Čovjekova je koža bila blijeda, usne skvrčene od boli, lamatao je rukama i nogama kao da traži položaj koji bi mu donio olakšanje koje nikako da dođe.

»Koji vrag se tu dogodio?« promrsio je V. naginjući se i dohvaćajući pištolj koji je ležao u snijegu.

Provjerio je spremnik automatskog pištolja i u njemu pronašao tri metka.

»Pucao sam na njega...« mrmljao je mužjak. »Pucao... na njega... ali meci nisu pomogli... ništa mu nisu mogli...«

Jebeni degradi, pomislio je V.

»Izdrži«, promrsio je Qhuinn uzimajući ga za ruku. »Ostani s nama. Pomoć stiže.«

Iza ugla se začulo brbljanje pa je V. ustao. Četiri čovjeka – tri muškarca i jedna žena – ukopali su se u mjestu.

»Sranje, uzeo je ono od Johnnyja?« rekao je jedan od njih.

»Hej, treba ti hitna? Mogu te uhititi ako si se predozirao...«

Vishous je prišao skupini, ne trateći ni daha na njih. Posegnuo je u njihove umove i ugasio ih. Obrisavši im pamćenje tako da se više nisu sjećali da su išta vidjeli, poslao je pijanice dalje svojim putem, ubacivši im u misli osjećaj gladi.

Bacit će se u potragu za nekim Dunkin' Donutsom. I ničeg se više neće sjećati.

Gdje su dovraga kola hitne pomoći, pomislio je V. ponovno se usredotočivši na mužjaka na tlu.

Kao naručena, mobilna kirurška ambulanta stupila je na scenu, s Jane za volanom. Brzo i učinkovito, procijenila je stanje civila, a onda joj je V. pomogao da podigne nesretnog klinca na nosila i unese ga u kola.

»Ja vozim«, rekao je Quinn odlazeći do prednjeg dijela kola i sjedajući za volan. »John Matthew i Z. će pročešljati teren.«

»Daj da ti pomognem«, V. se obratio Jane.

»Hoćeš li mu raščistiti prsa pa da mu poslušam srce?«

»Primljeno na znanje.«

Kad se Jane okrenula kako bi izvadila opremu iz zaključanih ormarića, Quinn je stao na gas, a V. počeo skidati odjeću koju bi i Butch vrlo rado nosio: sve je bilo skupocjeno i skrojeno po mjeri. Šteta da ju je morao potrgati kao da je jednokratna. Kad je stigao do svilene košulje, nije se zamario s otkopčavanjem već je samo rastvorio dvije

polovice i...

»O... jebote«, promrsio je.

Jane se okrenula. »Imamo otvorenu ranu...? *Sranje*.«

Sranje je bila prava riječ. Mužjakova su prsa bila ispresijecana ožiljcima, a koža mu je bila mjestimično natečena.

Baš kao što se dogodilo i V.-u kad je zaplesao dvokorak sa sjenom.

V. mu se nadvio nad lice. »Što je to bilo? Kako je izgledalo?«

Mužjak se nastojao usredotočiti. »Pucao sam u...«

»Znam.« V. ga je uzeo za nemirnu ruku i stisnuo je, kao da bi mu to moglo pomoći da se koncentrira. »Reci mi što je to bilo.«

»S-s-sjena... Vidio sam kroz... nju. Pojavila se niotkuda... meci nisu pomogli... meci...«

Kučkin *sin*. »Je li još netko bio tu? Jesi li vidio još nekoga?«

»~~Balkandownload~~~~Balkandownload~~ ~~Balkandownload~~ Ne. Ne... Ne... Neeeeee....«

»Gubi puls!« viknula je Jane.

V. se hitro okrenuo i dohvatio prijenosni defibrilator, skidajući ga s malenog postolja na kojem se nalazio i povlačeći ga naprijed.

Dok su kola tutnjala dalje, poskakujući po ledenoj cesti, Jane se nagnula i počela s masiranjem grudi. Odmaknula se dovoljno dugo da Vishous udari elektrodama, a onda su se oboje vratili na posao.

»Mjesta«, rekla je.

Vishous je stisnuo dugme i pustio struju, čovjekova su se prsa podignula sa stola, ruke poletjele.

Jane se približila i opipala mu žilu kucavicu. »Ništa. Opet.«

Neće se vratiti, pomislio je V.

Još su dva puta to ponovili. ^{Balkandownload}Budući da i dalje nije bilo pulsa, Jane je nastavila masirati prsa i naredila V.-u da pripremi lijekove uobičajene za takve slučajeve. No čak i kad su mu ubrizgali adrenalin i ostale lijekove... nisu postigli ništa.

Otprilike deset minuta i bogzna koliko kilometara kasnije, Jane se odmaknula i zamahnula glavom.

»Izgubili smo ga«, rekla je. »Gotov je.«

V. je pogledao prema prednjem dijelu kola. »Hej, Q, odvedi nas k Haversu. Vozimo truplo, a ne pacijenta.«

Throe je sve promatrao s krova kluba. Ovog je puta pripazio jer nije znao što očekivati, a prijašnju je bahatost – utemeljenu na pretpostavci da je njegova kreacija nepobjediva – zamijenio mnogo primjerenijim oprezom.

Nema više ležerne odjeće. Bio je odjeven u crno od glave do pete, s pletenom maskom koju je navukao preko lica kako ne bi pokazao ni komadić kože ili reflektirao ^{handwnload}svjetlost. Osim toga, bio je maksimalno naoružan, opasan nizom pištolja i hrpom streljiva. Naposljetku je pripazio i da se drži u zavjetrini mjesta na kojem će se odviti napad – gdje nije bio sam. Te je večeri sa sobom poveo dvije sjene, jednu koju je poslao dolje na ulicu i drugu koja je čekala s njim da mu posluži kao pojačanje, ako zatreba.

Throe je imao osjećaj da će se Braća vrlo brzo pojaviti na licu mjesta, a pod pretpostavkom da doista tako i bude, bilo je od ključne važnosti da ga ni po čemu ne identificiraju. Nije bio spreman javno istupiti. Ne još.

A onda je, ako se njega pita, previše čekao. Napad je potrajao mnogo duže nego što je predvidio, budući da je ciljana meta kasnila, što ga je iritiralo.

Nakon toga, sve je pošlo po planu. Pozvani je mužjak napokon stigao, a Throe je poslao jednu od sjena na ulicu, napeto promatrajući što će se dogoditi. Bio je to svojevrsan test koječega, uključujući i sposobnost kreacija da se bore bez konvencionalnog oružja. Kad im je naredio da ubiju Naashina starog *helrena*, dao im je nož. Isto je učinio i kad ih je one večeri poslao na Braću. No nakon što je posvjedočio toj borbi i vidio što su sve njegova stvorenja sposobna učiniti sa svojim tijelima, shvatio je da ih možda nije ni potrebno naoružavati.

I bio je u pravu. Njegove su se sjene kretale brzo poput munje, izbacivale okrajke koje su nanosile bol i bez paranja odjeće, čak i bez trganja kože. Uistinu, taj plemić nije bio dorastao gnjevu napada, srušio se i pao na tlo – a dok je posezao za pištoljem, Throe se umalo upleo.

No umjesto da su meci zaustavili sjenu, prošli su ravno kroz nju i odbili se o zgradu iza nje.

Throe je pričekao da se, kao prošli put, pojavi nekakva bol. No nije se dogodilo ništa, čak ni napad nije usporio – osjetio je samo iskušenje da servira i posljednje jelo. Međutim, Throeu je trebao netko tko će izvijestiti ostale o incidentu. Stoga je pozvao svog psa k nozi, takoreći, sjena se vratila k njemu, balon je opet lebdio tik do njega.

Dolje na ulici, u snijegu, puno se dahtalo i koprcalo, a onda je mužjak postupio onako kako je i predvidio. Drhtavom je rukom izvukao mobitel i napisao poruku.

Poput spasitelja kakvima su se i smatrali, Braća su se pojavila kraj unesrećenog, potvrđujući ono na što je Throe i sumnjao. Da, postojao je nekakav sustav hitne pomoći, način na koji su ugroženi civili mogli zatražiti i primiti pomoć od svoje vrste. Za njega je to bila važna informacija koju će strateški iskoristiti.

Kad su se novopridošli junaci sjatili oko ozlijeđenog mužjaka, Throe je žarko poželio ostati na mjestu i promatrati.

No rizik je bio prevelik, naročito kad je stigao još jedan Brat.

Bez ijedne izgovorene riječi, Throe je naredio sjeni da krene za njim i vrati se kući, smjesta se našavši u snijegom prekrivenom dvorištu iza velikog zdanja.

Throe je zastao i na hladnoći promislio o svojim opcijama. Postojala je mogućnost da te večeri organizira još jedan napad, ali ne. Htio je vidjeti kako će se ovaj prvi razviti. Koliko će dugo trebati da se priča pročuje i objavi na društvenim mrežama. Kako će ostali pripadnici vrste, naročito drugi plemići, reagirati. Što će učiniti Wrath, veliki Slijepi kralj.

Kad u društvo sijete sjeme nesloge, trebate to činiti s oprezom da plamen ne bi izmaknuo kontroli i raširio se u smjeru koji nije u skladu s primarnim ciljem.

Isprva je pretpostavljao da će mu trebati cijela vojska sjena da napadne Bratstvo i ubije Kralja. No nakon daljnjeg razmatranja, zaključio je da se ne treba toliko razbacivati. Umjesto toga, mogao je iskoristiti ono što je imao kako bi unio nemir u društvo – što je bio mnogo bolji način da ostvari svoje ambicije. Ako dođe do dovoljnog broja napada poput ovog, u dovoljno kratkom vremenu, neće proći dugo prije nego Wratha i Bratstvo proglašaju slabićima. U

nemogućnosti da zaštite svoje građane, bit će pravovaljano uklonjeni sa svojih položaja i njihova će vrsta potražiti novog junaka.

A svaku prazninu treba popuniti, zar ne?

To je jedan od zakona fizike.

»Hajde«, naredio je svojim balonima. »Maknimo se s hladnoće. Domino kocke su upravo počele padati, no to će ipak malo potrajati.«

Naravno, njegove su sjene učinile točno ono što im je naredio.

Četrdeset prvo poglavlje

Nedugo nakon što mu je Sola pomogla unijeti namirnice, a Assail i njegovi bratići počeli kuhati, dr. Manello je došao provjeriti pacijenta – što je bilo okej, super, kako god, pomislila je Sola.

Samo što je... Pa, ona je druga medicinska sestra u dugačkom ogrtaču opet bila s njim. Žena je bila besprijekorno profesionalna i pažljiva, ali Sola je ipak morala zatomiti žalac ljubomore. Što je bilo vraški smiješno.

Umjesto da si uzme malo slobodnog vremena, spustila se u prizemlje i potratila deset minuta pospremajući svoju ionako već urednu gostinsku sobu. Zatim je malo prevrtala kanale na TV-u. A onda...

Iz nekog se razloga ne mogavši smiriti, zaključila je da bi se mogla otuširati, a upravo ju je голу i pod toplim mlazom Assail i našao. U jednom je trenutku bila sama i brzo se prala... u drugom se neka mračna silueta pojavila pred tuš kabinom.

Brzo otvarajući vrata, nagnula se u hladnu prostoriju. »Što je rekao doktor Manello? Sve je i dalje u redu?«

Assail nije odgovorio riječima. Umjesto toga, skinuo je odjeću sa sebe i pustio je da padne na vlažne pločice.

Bio je u punoj erekciji, ud mu je stršao na bokovima.

»Trebam te«, zarežao je.

Kad se odmaknula kako bi mu napravila mjesta, osjetila je opojan miris, neku vrstu zamamne kolonjske vode koju je u posljednje

vrijeme često nosio. Dovraga, ulazila joj je ravno u nos i strujala kroz tijelo...

Ruke su mu bile grube kad ju je privukao k sebi, kao i usne, grizle su je, uzimale, tražile. Uzvrćajući poljubac, primijetila je neki čudan okus, kao da je pio vino? Nije bio nimalo neugodan, samo što je nalikovao... Cabernetu kakav nikad nije pila.

Kad ju je uzeo za ruku i stavio je na svoju erekciju, ona ga je počela gladiti – a on je smjesta svršio, po njezinu trbuhu, ejakulacija je bila topla i obilna. U kutku svoga uma na djelić se sekunde razočarala što je tako brzo bio gotov, sve je završilo i prije nego je za nju uopće počelo.

Ali bila je u potpunosti u krivu.

Prije nego se stigla snaći, podignuo ju je da se uhvati za gornji rub staklenih zidova kabine. Podignutu u razini njegovih bokova, ušao je u nju velikom silinom, penetracija je odjeknula kroz nju erotičnom grubošću. Kad se počeo kretati u njoj, neobični su joj trnci prostrujali kroz tijelo, kao da joj se krv pretvorila u iskrice.

Kako vatreno. Kako moćno. Kako snažno. Usne su mu se našle na njenim grudima, tamna mu se glava pomicala dok joj je vlažnim usnama sisao bradavice.

Baš super da mu je kosa već rasla, pomislila je u kutku uma.

A onda više ni o čemu nije razmišljala. Njezin orgazam nije bio blagi val – bio je urlik, velika vatrena kugla koja ju je zapalila iznutra, osjetilni podražaji izbrisali su joj iz svijesti sve osim tog užitka. Tri zamaha kasnije, svršio je skupa s njom, kukovima joj pritisnuvši zdjelicu, ispunjavajući je sobom.

No Assail se nije zaustavio. Nastavio je dalje, uzimajući je, pomičući usne od njezinih grudi do vrata, koji je grickao i sisao. Stišćući zube, nastojala je ne proizvesti ni zvuka. Nisu bili na gornjem katu, gdje su imali privatnost. Ne, spustio se k njoj u podrum, kao da više nije mogao čekati od nestrpljenja.

Barem su njegovi bratići i Marcus bili gore i kuhali, a njezina baka ih je frustrirano nadgledala budući da su oni nastojali pripremiti nešto za nju.

Što je bilo podložno promjeni u bilo kojem trenutku.

»Želim još«, Assail joj je rekao na uho. »Želim... još od tebe.«

Gurnuvši mu ruku iza vrata, primaknula ga je k sebi. »Onda uzmi. Uzmi me cijelu...«

Žalac nečeg toliko ugodnog da je boljelo naveo ju je da zaboravi na samu sebe, kriknula je popuštajući stisak kojim se držala za kabinu. Škripajući, dlan joj je kliznuo niz staklo, na što je promijenila položaj i oboje ih srušila, ruke, noge, tijela su im se ispreplela kad su se mokra koža i neobičan kut pod kojim je stajala ujedinili da je obore s nogu.

Assail je poletio da je uhvati i izašao iz nje, a onda se našla na podu, pored odvoda.

Prasnula je u smijeh. Nije si mogla pomoći.

»Okej, ovo je bila prometna nezgoda«, rekla je podižući pogled prema njemu. »Dobro da sam...«

Zaustavila se kad je shvatila da se on ne smije zajedno s njom. I primijetila izraz na njegovu licu. Bol, mračna i mučna, stisnula mu je cijelo lice.

»Što ne valja?« pitala je.

U tom je trenutku primijetila svijetlo crvenu mrlju u vodi koja je otjecala kroz odvod. Sranje. Menstruacija.

»Nisam ozlijeđena«, progundala je. »To je ženska stvar.«

Dok joj je pomagao da ustane, doimao se krajnje nestabilnim. »Tako mi je žao.«

»Zbog čega? Događa se jednom mjesečno.«

Assail je samo odmahnuo glavom i privio je uza se. »Tako... Tako mi je žao.«

Sola je zakolutala očima grleći ga i blago stišćući. »Sasvim sam u redu.«

Nježnim je pokretima trljao svoje usne o njen vrat, blago je poljubivši prije nego je objesio glavu.

Toliko su dugo ostali unutra da se voda počela hladiti, no čak ni tada on kao da nije htio otići.

»Moramo izaći«, rekla mu je. »Pitat će se gdje smo – a vrlo je vjerojatno da bi tvoji bratići mogli dokučiti o čemu se radi.«

Donoseći odluku za oboje, zatvorila je vodu i izašla iz kabine. Na prečki su visjela dva ručnika pa ih je skinula i ponudila mu jedan.

Mogla se zakleti da mu je ruka drhtala dok ga je primao.

»Je li dr. Manello išta rekao za tvoje...«

»Sve je prošlo dobro«, grubo je odvratio. »Dobro sam.«

Assail se okrenuo kako bi se obrisao, a ona je promatrala kretnje njegovih mišića pod glatkom kožom. Iako je prošlo samo nekoliko dana, mogla se zakleti da je već vratio dio tjelesne mase – iako je bilo vjerojatnije da je, u ovom slučaju, baš kao što joj se činilo da mu je

kosa narasla, optimizam pobjeđivao točnost.

»Assail, što ne valja?«

Zaustavio se i poraženo pognuo glavu. »Ja sam... Jako mi je žao, to je sve.«

»Ne razumijem zbog čega.« Omotala se ručnikom. »Sve je u redu. Mi smo u redu. Ja sam dobro. Ti si dobro.«

Dok je nastavljala dalje u tom tonu, zapitala se koga to pokušava uvjeriti: njega ili sebe.

Kako je, dovraga, uopće mislio da će mu to uspjeti, pitao se Assail izlazeći iz parne kupaonice i penjući se natrag na prvi kat.

Kako je mislio da će mu poći za rukom biti s ljudskom ženom do kraja života?

Otvarajući vrata podruma, nakašljao se primijetivši da su se sve oči u kuhinji okrenule prema njemu.

»Marisol odmah stiže. Biste li me, molim vas, ispričali? Bojim se da sam se poskliznuo i pao u kupki... to jest, kupaonici.«

Laž je zvučala smiješno čak i njegovim ušima, samo je Marisolina baka kimnula kao da to ima savršenog smisla. S druge strane, naginjala je tome da vjeruje u čednost svoje unuke – a njegovi su bratići i Marcus, srećom, šutjeli po tom pitanju.

Sav zbunjen, Assail je otišao do stepenica koje su vodile u njegovu sobu, a kad se popeo na drugi kat, skinuo je sve sa sebe i otišao u zahod. Snagom uma je upalio svjetlo i pogledao se u zrcalu.

Pod stropnim se svjetlima doimao istinski opakim, tamne su sjene pokrivala mjesta gdje su mu se oči usjekle duboko u lubanju,

tijela i dalje nezasitnog usprkos intenzivnom trošenju s Marisol pod tušem, snagu mu je davala krv koju je upravo otpio iz vene Odabranice.

Čežnja koja se pojavila usporedno s hranjenjem tek se morala pokazati u punom sjaju, a on se nadao da će se uskoro to i dogoditi.

U ovakvom je stanju bio opasan, združeni mužjak u neposrednoj blizini svoje ženke koju, unatoč tomu, ne može do kraja imati.

A pod time nije mislio samo na seks.

Spustivši glavu među dlanove, jezikom je prešao preko oštih vrhova iskešenih očnjaka.

Nije namjeravao ugristi Marisol. Odnosno... Kad joj je rekao da želi još, a ona odgovorila da je može imati cijelu, njezin pristanak zapravo nije dobio cijeli kontekst. Ugrizao ju je za venu s ljubavlju, uzeo je na način koji je očajnički želio, no učinivši to, on ju je...

Povrijedio.

Marisol nije imala pojma što je tražio. Stoga je učinio neoprostivo.

Kad se poskliznula, čime se prekinuo kontakt s njezinim vratom, smjesta je shvatio što je učinio u svojoj mahnitoj želji da se nahrani. Lickanjem je potajno zatvorio ranu, previše užasnut samim sobom da bi joj sve priznao – a sad, sad je bio tu u sobi, s ponorom u trbuhu i boli u srcu.

Zašto je, dovraga, mislio da će moći ići dalje, a da ona ništa ne zna? O, Sudbo... Zašto je pretpostavio da će sve biti u redu? Kao prvo, živjet će stoljećima duže od nje. Kako će joj objasniti zašto on ne stari, a ona da? Doista, on će izgledati kao da je u kasnim dvadesetima sve

do otprilike jedno desetljeće prije nego umre – a isto vrijedi i za njegove bratiće.

Bio je tu i problem s hranjenjem. ^{Balkandownload} Morat će se redovito hraniti iz vene ženskog vampira, a sad kad je zdrav, lako je moguće da će upravo ovako reagirati.

Želio je Marisol, nijednu drugu. Bilo mu je suđeno da navali na nju, kao večeras, izgladnio, željan... i ugrize je za venu.

O, a što se tiče sunčeve svjetlosti? Lako je glumiti da si prokleta noćna ptica, do određenog trenutka. No što kad se promijene godišnja doba i dan bude trajao više od četrnaest sati? Šesnaest? Što će učiniti kada, jednog krasnog ljetnog poslijepodneva, njegova žena poželi otići na piknik? Kako će to riješiti?

A da se pritom ne zapali ravno pred njom, jasno.

»Assail?«

Sklapajući oči, cijelim je tijelom potonuo na zvuk njezina glasa.
»Marisol... ljubavi moja.«

»Mislim da bi mi trebao reći što se događa.«

Nakon jako dugo vremena, ne videći više nijedan drugi izlaz, promuklo je rekao: »Slažem se. Nažalost.«

Četrdeset drugo poglavlje

Dok su ambulanta kola tutnjala niz centar grada prema mostu koji je vodio na drugu stranu Caldwell, Jane je posegnula prema jednom od visećih ormarića i izvadila čistu plahu. Rasklopivši mekanu bijelu tkaninu, pokrila je njome tijelo civila, a zatim je povukla kako bi mu pokrila lice i glavu. Potom je sjela do Vishousa.

Kad je posegnuo rukom i dohvatio njezinu, pogledala ga je. »Nisam znala kako ga vratiti.«

»Srce mu to nije moglo podnijeti. Nisi mogla ništa učiniti.«

»Znam.«

»Dođi ovamo.«

V. ju je privukao bliže k sebi, a ona se nagnula i oslonila na njegovo snažno tijelo. U glavi je prevrtala cijelu scenu, od trenutka kad je stigla i napravila procjenu pa sve do prebacivanja na stol... masiranja srca... defibrilatora... davanja lijekova.

»Je li imao ikakvu identifikaciju sa sobom?« upitala je.

»Q?« viknuo je V. »Jesi li našao osobnu?«

»Da, kod mene je«, javio se Qhuinn iza volana. »Nisam ga prepoznao pa sam poslao podatke Saxtonu.«

Jane je na to rekla: »Želim porazgovarati s obitelji. Kad ih pronađu, želim im biti na raspolaganju.«

»Dogovoreno«, rekao je V.

Qhuinn se osvrnuo preko ramena. »Procijenjeni dolazak k Haversu je za otprilike dvadeset minuta.«

»Poslala sam im poruku da smo na putu«, promrsila je Jane.
»Možda da ih i nazovemo?«

V. je odmahnuo glavom. »Stanimo malo na loptu. Znaju da stižemo.«

»U redu«, izdahnula je tugu iz sebe. »Bože, to je nečiji sin. Možda i družbenik. Jednostavno... Zbilja mrzim izgubiti pacijenta.«

»Zato si tako divna liječnica.«

Zureći u truplo, počela je zamišljati što će reći najbližoj rodbini, isprobavajući nekoliko različitih pristupa. U normalnim okolnostima, članovi obitelji morali su znati dvije stvari. Prvo, da su učinili sve što su mogli i da je bol svedena na minimum...

Osjetila je V.-ov prst pod bradom i pogledala ga.

»Znaš koliko sam blizak s Butchom, zar ne?« rekao je. »Da je taj policajac...«

»Braća ste, vas dvojica.« Slabašno se osmjehnula. »Ne možete biti bliži.«

»Kad smo se one noći našli u uličici, kad je Butch pao ranjen...« V. je pročistio grlo, »... a ja nisam mogao do njega? Užasavao sam se pomisli da umire. A onda si se ti stvorila – dok sam te gledao kako mu priskačeš u pomoć, pomislio sam...«

Nastala je duga tišina u kojoj su dijamantne oči pretraživale njezino lice. »Mislio sam da ne postoji nitko drugi na ovome svijetu, uključujući i mene, za koga bih radije htio da se pobrine za njega. Vjerujem ti. *Toliko* ti vjerujem.«

Jane je treptanjem nastojala odagnati suze. »Imaš savršene načine da kažeš nekom da ga voliš.«

»Ma neee«, rukom u rukavici pomazio joj je lice. »Govorim šesnaest jezika, istina. Ali čak i sa svim tim riječima, ponekad ne znam ono što je ovdje«, dotaknuo je središte grudi, »prenijeti van, tebi.«

»Mislim da ti sasvim dobro ide...«

Krajičkom oka primijetila je da se nešto pomaknulo pa je pogledala prema stolu.

Vjerojatno se u kolima nešto pomaknulo jer su prešli preko izbočine.

Ponovno se usredotočila na V.-a. »Kad stignemo k Haversu, moramo odnijeti tijelo u mrtvačnicu. Mislim da je važno da... Ne znam, želim se uvjeriti da je sigurno stigao.« To rekavši, nagnula se preko svog družbenika. »Hej, Qhuinn? Je li ti Saxton odgovorio...«

Zvuk koji se prolomio ambulantomnim kolima nalikovao je zvuku koji ispušta pacijent s upalom pluća dok vapi za zrakom, uznemirujuća kombinacija tekućine u plućima i začepljenih bronhija.

A onda se mrtvo tijelo uspravilo s plahtom preko lica.

»Živ je!« viknula je poskočivši naprijed kako bi mu maknula plahu. »Budan si...«

Sve je prešlo u usporeni snimak: njezino posezanje za plahtom i povlačenje, padanje tkanine, otkrivanje lica... sablasnog, iskrivljenog lica.

Baš kao i kad se okrenula kao sova, a vratni joj kralješci kvrcnuli jedan po jedan.

Jane je vrisnula.

Kad se mrtvi pacijent uspravio i pogledao u njegovu družicu, Vishousovu je mozgu, iako velikom i moćnom, trebala sekunda-dvije da pojmi što se zbiva.

1. Stvor nije bio živ. Što god bio, i dalje je bio mrtav.
2. Nisu u *Vikendu kod Bernieja*, smiješnoj horor-komediji. Ono što je nekoć možda bio pristojan dečko, sad je imalo bijele oči bez zjenica i iskešene očnjake kao da se sprema za napad.
3. Unutra su imali boce s kisikom, a motor je radio na dizel. Stoga V. nije mogao pucati iz pištolja osim ako nije htio riskirati da ih sve digne u zrak.

»Qhuinne! Stani!« viknuo je V.

No Brat je već nagazio na kočnicu kad je čuo Jane kako vrišti, i sve je na trenutak poskočilo naprijed – uključujući i mrtvog mužjaka.

Kad je mrtvačev torzo opet pao na stol, Vishous je stao između njega i Jane, i odgurnuo je s puta.

»Miči se odavde«, prosiktao je V. »Ne želim se brinuti za tebe.«

»I ne moraš, sjećaš se?«

Pacijent je zbog transporta bio privezan za krevet oko struka i oko gležnjeva, remen preko prsa nisu zakopčali kako bi mogli raditi na njemu. Što je bilo dobro. Mrtvi je kučkin sin krenuo napasti V.-a – no onda je shvatio da je svezan.

Iz njegova se grla začuo užasan urlik, prije nego je počeo trgati remenje koje ga je držalo na mjestu.

Točno se u tom trenutku pojavio Qhuinn s izvučenim pištoljima.

»Bez metaka!« viknuo je V. »Bez jebenih metaka! Kisik!«

Prije nego je Vishous stigao organizirati napad, čvrsto, plastično remenje se potrgalo, a truplo je navalilo na njega kao lik iz *Evil Deada*, glavu je ljuljao naprijed-natrag milijun puta u sekundi, kretnje tijela bile su sasvim iskrivljene kao da su mu zglobovi zaleđeni.

Dok je V. letio prema stražnjim vratima, okrenuo se i uhvatio za remen tako da su i on i pacijent ispali iz kola i pali ravno na snijeg.

Stvor je sletio na njega, i bio je sve samo ne slab. Klinac je bio pristojne građe dok je bio živ, no što god da ga je sad zaposjelo, dalo mu je nadnaravnu snagu. V. nije uspio zadržati napad dovoljno dugo da izvadi bodeže – ili pištolj, sad kad su bili izvan kola.

Lice koje je režalo na njega nalazilo se preblizu za njegov ukus, škljocalo je vilicom i škrgutalo zubima kao da u glavi već jede V.-ov mozak nakon što mu je od njega napravio kajganu. Proklet bio, užasan smrad mu je izlazio iz usta, kao da je iznutra već trulio, probavni trakt mu se uneredio, organi rastopili i ostale samo kosti.

Uto se pojavi Qhuinn Veličanstveni.

V. je smjesta osjetio olakšanje premda na djelić sekunde nije imao pojma ^{balkandownload} zašto. No onda je ugledao Qhuinnove ruke oko sebe i Bratovo lice iskrivljeno u grimasu dok ga je svom snagom vukao natrag.

Mrtvac je u međuvremenu potpuno pomahnitao, nastavio je užasno zavijati i mlatarati glavom, pokušavajući ugristi Qhuinna za lice.

V.-u je odmah bilo jasno da to nije dobra ideja. »Ne daj da te

dohvati zubima.«

Qhuinn je malo promijenio stisak, jednim dlanom odalamio pacijenta po čelu i povukao mu glavu unatrag, kako bi mu izložio grlo.

Jebeno savršeno.

No, kad je V. posegnuo prema bodežima, nešto mu je ušlo u glavu i nije htjelo otamo otići.

Zubima je skinuo olovom prošivenu rukavicu i oslobodio svoje prokletstvo.

»Pusti ga!« naredio je Qhuinnu.

Budući da ga Brat nije poslušao, V. ga je zamalo odalamio. »Pusti ga, jebote!«

Qhuinnu je sinulo o čemu se radi pa se na trenutak nećkao, no onda ga je stvorenje umalo dohvatilo kad je okrenulo glavu i pokušalo ga ugristi.

»Na tri!« viknuo je Qhuinn glasnije od rezanja i cike. »Jedan, dva – tri!«

Brat je dignuo ruke u zrak i odskočio unatrag.

Vishous je udario grudi pacijenta nuklearnim defibrilatorom, svjetlećom je rukom krenuo ravno na prsnu kost...

Piskutavi je zvuk bio toliko glasan da je V. oglušio – toliko o mirnom ležanju na tlu. Tijelo pacijenta se koprcalo, udaralo, mlataralo, vrpaljilo – povlačeći Vishousa za sobom, razmjena energije bila je kao spoj tog tijela i V.-ova dlana.

Točno u trenutku kad je pomislio da će mu istrgnuti ruku iz ramena, začulo se *puc*, kao kad pukne balon, i pacijenta više nije bilo,

a blaga kiša čestica spustila se na V.-a. No on se nije na to usredotočio. Neko je stvorenje uteklo u noć – i nalikovalo je sjeni.

Ili jednom dijelu tih stvorenja.

Nešto je ušlo u civila prilikom prvog napada. Ili je ubilo klinca ili se nastanilo u njemu kako bi se oslobodilo prilikom iduće »smrti«.

»Koji kurac je to bio?« upitao je Qhuinn.

Kad se Jane pojavila pored njega, Vishous je skinuo kožnu jaknu, pokreti su mu bili isprekidani i nekoordinirani. Iste sekunde kad je skinuo lijevi rukav, okrenuo je ruku, a srce mu je počelo snažno lupati.

Promatrajući vlastitu kožu, mjerio je gnjevni crveni rez koji mu je na koži ostavila sjena s kojom se ranije borio.

Zar je rana izbljedjela? Činilo mu se kao da jest. Je li to značilo da je sad siguran?

Ili je dio toga ušao u njega?

Jane je točno znala što mu se mota po glavi, iako Qhuinn nije. Nagnula se i diskretno je proučila.

»Definitivno se popravilo«, šapnula je. »Vidim to. Sjećam se točno kako je izgledalo.«

Oglasio se nečiji mobitel. Poziv, ne poruka.

Pomućene glave, Vishous se zbunjeno osvrnuo oko sebe – no onda je Qhuinn izvadio mobitel i javio se.

»Hej, Sax. Jesi? Dobro. Njegov brat je kod Haversa u klinici? Dobro, okej, mi smo na drugoj strani mosta.« Bratove nejednake, plavo-zelene oči okrenule su se prema V.-u i tamo i ostale. »No došlo je do... imali smo malo... komplikacija, recimo to tako.«

Četrdeset treće poglavlje

Jesi li opet uzeo nešto?»

Kad je Marisol postavila to pitanje, Assailov mozak nije mogao pojmiti na što je točno mislila, a ona se, kao da je to prepoznala, zavukla malo dalje u kupaonicu i stišala glas.

»To si mi trebao reći?»

Da je barem to, pomislio je.

Nisam ono što misliš da jesam. Različit sam od tebe. Izgledam kao čovjek, a ti si me voljela kao da jesam, ali ja...

»Oj! Assail! Marisol!«

Uzbuđeni glas koji je dopirao uza stepenice niste mogli ignorirati. Bio je to Ehrich, a u njegovu se glasu slutio strah.

Istog je trena Assail posegnuo prema najbližem ormariću i izvadio napunjen pištolj. »Što je?»

»Gospođa Carvalho! Onesvijestila se!«

Marisol je jurnula prema stepenicama, baš kao i Assail – sve dok nije došao do pola puta i shvatio da je gol. Vratio se, uzeo ogrtač i prebacio ga preko sebe – no iz navike je i dalje držao pištolj u ruci.

Kad se spustio u kuhinju, najprije je pored stola vidio plastične potplate kućnih papuča gospođe Carvalho. Imale su izbočenja u obliku tratinčica kako bi bolje prianjale o pod, a bile su iznošene i pomalo prljave.

Ne bi voljela da oni to vide, bedasto je pomislio prilazeći joj i spuštajući se na koljena.

Marisol je već čučala pored bake i uzbuđeno joj se obraćala:
»Vovó?«

Uzastopce se prebacivala na španjolski, riječi su joj se spoticale i padale jedna preko druge, kao ustravljeni stampedo u bijegu koji gazi slabije u krdu.

»Što se dogodilo?« upitao je Assail.

Ehric je odmahnuo glavom. »Kuhali smo za štednjakom. Ona je tu sjedila. Čuli smo nekakav zvuk, a onda je pala sa stolice.«

»Zovi doktora Manella...«

Ehric je smjesta izvukao mobitel i povukao se, a Assail je dotaknuo Marisolino rame. Kad ga je pogledala, blago je rekao:
»Zovnut ćemo doktora ovamo. Smjesta će doći.«

Marisol je pokušavala odagnati suze. »Ne možemo je odvesti u bolnicu. Ne u normalnu bolnicu. Ne možemo... ovdje je ilegalno. Ne mogu riskirati da je deportiraju.«

»Ne brini. Ja ću se pobrinuti za sve.«

Kad se Marisol opet usredotočila na svoju baku, Ehric im je prišao i šapnuo Assailu na uho: »Doktor Manello će smjesta poslati sestru. On će očitno morati voziti do ovamo jer izgleda da je doktorica Jane zauzeta...«

Kucanje na stražnjim vratima bilo je glasno, a onda se začuo i ženski glas: »Ehlina je.«

Evale i Marcus su zajedno požurili kako bi joj otvorili vrata, a sestra nije trčila ni trena. Zaobišla je udaljeni kraj stola i odložila torbu.

»Zdravo, Marisol«, rekla je. »Kako ti se zove baka?«

»Gospođa Carvalho«, Marisol je gladila dlan koji je čvrsto držala. »Je l' da, *vovó*, tako se zoveš?«

»Ima li povijest bolesti za koju bih trebala znati?« upitala je medicinska sestra vadeći rukavicu za mjerenje tlaka i stetoskop.

»Ne, ništa«, odgovorila je Marisol.

»Uzima li kakve lijekove?« Kad je Marisol odmahнула glavom, sestra je rekla: »Je li u posljednje vrijeme bila bolesna?«

»^{Balkandownload}Ne. Prilično je zdrava...«

Assail se odmaknuo i stao pored svojih bratića i Marcusa. Sestra je bila učinkovita, ali nije mnogo govorila. Lice joj je ostalo sabrano dok je postavljala pitanja, a Marisol se morala malo odmaknuti kako bi joj dala prostora za rad.

»Kažeš da je nedavno provela dosta vremena u autu?« rekla je Ehlena. »Je li ikad imala krvne ugruške...«

Sola je nastojala ostati pribrana, primjereno odgovarati na pitanja i pružati podršku svojoj baki – no uporno je klizila u prošlost... u kojoj je redovito pronalazila svoju majku pijanu na nekom podu.

Neki su podovi bili tapecirani. Neki pokriveni pločicama. Jedan drvetom.

Ne, dva su bila od drveta.

Sjetila se svega u nizu kadrova, koji su se pojavili zajedno s mirisima – redom lošima. Alkoholičari generalno nisu mirisali baš dobro, bilo da se radilo o povraćotini, tjelesnim mirisima ili dahom u kojem ne samo da ste mogli osjetiti posljednju četvrt boce tekile koju su ispili već i raspadanje tijela i propadanje metabolizma.

Njezina se baka ni jedan jedini put nije opila. Uvijek bi se pojavila kad bi rekla da će doći. Nikad nije podignula ruku u ljutnji ili opsovala djevojčicu samo zato što postoji. Nikad nije pokušala počinuti samoubojstvo da bi joj Sola zatim čupala tablete iz ruke. Nikad nije nestala nekoliko dana zaredom, ne ostavljajući ni novac za hranu. Nikad nije nešto prespavala.

Stoga je taj prizor bake na podu rastegnuo Solu između dva ekstrema s kojima je odrasla, bilo je teško ne slomiti se i moliti kroz suze.

S tim na umu, pogledala je preko stola u Evalea – jer su igrom slučaja njezine oči najprije njega ugledale. »Otiđi u njezinu sobu. Krunica joj je na Bibliji. Hoćeš li je donijeti ovamo?«

»Što je to krunica?« pitao je tip odlazeći prema vratima podruma.

»Ogrlica od perlica s križem. Vidjet ćeš je.«

Ponovno se fokusirala na svoju baku. Medicinska je sestra uperila duguljastu lampicu najprije u lijevo oko, a zatim i u desno.

»Što misliš, što se događa?« pitala je Sola. »Možeš li mi išta reći?«

»Dr. Manello je na putu ovamo. Ja samo radim trijažu – puls joj je slab, tlak je nizak, mislim da ćemo morati napraviti i krvne pretrage. Njemu bolje idu ljudi nego meni.«

Sola je protresla glavu kad je čula zadnju rečenicu. »Znači, ne znaš što je uzrok?«

»Trebam više informacija.« Ehlena se osmjehnula svojoj pacijentici. »No, budni ste, a to je jako dobar znak. Boli li vas nešto,

gospođo Carvalho? Osjećate li glavobolju? Bolove u listovima?»

Pomicanje glave u znaku »ne« bilo je polako, ali odlučno.

»Možete li mi stisnuti prste?« rekla je sestra i položila dva prsta u njen dlan. »Možete? Dobro. A što je s ovom stranom? Dobro. Koliko prstiju vidite? Tri? Savršeno. Uspješno savladavate sve moje testove, gospođo Carvalho.«

»Evo krupice.«

Kad joj je Evale dodao lančić s pohabanim perlicama, Sola se nije ni potrudila da ga ispravi. »Hvala ti. Hvala ti puno...«

Kad se oglasio alarm, oštar i bolan za uši, svi su poskočili.

»Štednjak – prokletstvo!« Assail je potrčao i ugasio nešto što se počelo paliti na pl oči. »Ehric, otvori vrata. Moramo istjerati toplinu i dim.«

Krajičkom oka, Sola je promatrala kako muškarci uzimaju krpe i mašu njima ispod alarma, a tišina je, kad je napokon uslijedila, bila pravo olakšanje, premda ne i poboljšanje situacije.

To bi se dogodilo samo da njezina baka sjedne, ustane i počne vikati na sve prisutne zašto su ostavili krumpire predugo na štednjaku.

Ehlenu je ustala. »Samo idem nazvati doktora Manella, doći će što prije bude mogao. Hoćete li me ispričati?«

Sola je kimnula prema sestri koja se pomaknula u kut, primaknula mobitel uhu i tiho šaputala.

Saginjući se prema baki, Sola je stavila krunicu u ruku svoje vovó i rekla na španjolskom. »*Nemoj me ostaviti.*«

»*Vjenčaj se za tog čovjeka*«, rekla je vovó slabašnim glasom.

» *Vjenčaj se za njega.*«

» *U redu, vovó. Hoću.*«

» *Obećavaš?*«

» *Nećeš umrijeti.*«

» *To je Božja volja, ne moja. Sretna sam što se vraćam kući k Njemu sad kad znam da imaš nekoga tko te voli.*«

Sola je brisala ^{Balkandownload} oči. » *Ne ideš ti nikamo, bako.*«

» *Sigurna si s njim.* ^{Balkandownload} *Gleda te... kao da si cijeli njegov svijet. To me čini sretnom – sad mogu umrijeti sretna.*«

» *Prestani tako pričati. Smjesta.*«

» *Dijete...*« Njezina baka kao da se trudila ostati fokusirana. No onda je podignula ruku i dotaknula Solino lice. » *Stara sam. Vrijeme mi je – ne mogu živjeti zauvijek. Ali sad... sad se ne moram brinuti. On će paziti na tebe. Ja sam... u miru, ali jedino ako mi odmah obećaš... da ćeš se udati za njega.*«

Sola je opet morala obrisati ^{Balkandownload} oči. To se ne događa, govorila si je. To se nikako ne može događati. Nije dovela baku na daleki sjever samo kako bi umrla.

O, Bože, ubila sam je, pomislila je.

» *Marisol, obećaj mi.*« Glas je bio slabašan, ali naredba ne. » *Ili neću biti u miru.*«

» *Kunem ti se... Udat ću se za njega.*«

Četrdeset četvrto poglavlje

Najteži dio posla bilo kojeg liječnika jest razgovor s obiteljima pacijenata koji su preminuli. Gledati ožalošćenog supružnika, dijete, oca, majku, brata ili sestru u oči i reći im da, unatoč svemu što ste naučili i svemu što imate na raspolaganju, niste uspjeli održati njihove ljubljene na životu... Bila je prava noćna mora.

Ali što dovraga reći u ovakvoj situaciji, pitala se Jane piljeći u prazan stol u ambulantskim kolima.

Kad su kola usporila i okrenula se, sjela je pored Vishousa i pokušala nekako povezati cijeli niz događaja. Racionalizirati ih. Objasniti ih na način koji neće uključivati riječ »zombi«.

Bože na nebesima, pomislila je. I to ne po prvi put.

Više nisu imali čak ni truplo.

»Još malo pa smo stigli«, rekao je Quinn sprijeda.

Naginjući se iza V.-a, Jane je pogledala preko unutrašnjosti kola kroz prednji prozor. Nije vidjela ništa osim zimzelenih stabala i golog drveća prekrivenog snijegom – ne, samo malo, bila je tu i neka seoska kuća.

Haversova podzemna klinika nalazila se na drugoj strani Hudsona, duboko u šumi, a moglo joj se pristupiti putem raznih ulaza međusobno prilično udaljenih. Onaj prema kojem su se oni uputili bilo je lažno seosko imanje sa stajom, imitacija rezidencije u kojoj ljudi žive smireno, krinka koja je skrivala sve ostalo.

Ovamo su dostavljali potrepštine, a katkad, nažalost, i tijela.

Kad ih je Qhuinn okrenuo na prilazu i parkirao stražnjim dijelom okrenut prema staji, Jane je izašla iz kola i nekoliko puta duboko udahнула. I dalje nije imala pojma što će reći obitelji tog civila. Uzrok smrti: srčani zastoj zbog traumatske ozljede. Uzrok reanimacije: nema pojma. Drugi uzrok smrti: plamen iz ruke mog družbenika.

»Hajde«, rekao je V. prebacivši joj ruku preko ramena.

Nije bila ni svjesna da stoji na hladnoći, no Qhuinn je već otvorio bočna vrata staje i čekao ih. Pribravši se, bila je potpuno zanesena svojim mislima prolazeći sigurnosne kamere, ulazeći u dizalo i spuštajući se u kliniku. Kad su izašli iz dizala, stupili su u topao, dobro osvijetljen, slabo uređen hodnik koji je nalikovao tipičnim hodnicima u ljudskim bolnicama.

»Dovraga, uvijek zaboravim na koju stranu«, promrsila je.

Da, baš kao u bolnici St. Francis. Za čas se izgubite, bez oznaka.

»Ovuda«, rekao je V.

Nakon niza skretanja koje nije ni pratila, zašli su za ugao i zatekli praktički cijelo Bratstvo okupljeno u hrpu. Havers, glavni liječnik vrste i Marissin otuđeni brat, stajao je pored njih kao neki sveučilišni profesor, s naočalama od kornjačevine i leptir-mašnom.

Svi su utihnuli kad su im Jane i njezina dva pratitelja prišli, ona se držala otraga dok su V. i Qhuinn odgovarali na mnogo vrlo teških pitanja. Pa još nekih. Pa...

»Oprostite«, ubacila se. »Ali gdje je najbliži član obitelji? Htjela bih ga vidjeti.«

Havers je pročistio grlo. »Što ćeš mu reći?«

»Ono što znam da je istina.«

»Jesi li sigurna da je to mudro?«

Jane se namrštila. I prije nego je postala svjesna što čini, pristupila je iscjelitelju. Iako je bio viši od nje, zagledala mu se ravno u naočale.

»Ne namjeravam mu lagati, ako si to htio natuknuti«, prasnula je. »Ima pravo znati sve što i mi znamo, a ako nešto ne budem mogla objasniti, tako ću mu i reći.«

»Moglo bi biti većih posljedica«, ograđivao se Havers. »Ovo bi mogla biti prijetnja cijeloj našoj vrsti, ne želimo prouzročiti paniku.«

Kad se iscjelitelj osvrnuo oko sebe, tražeći podršku Bratstva, puknuo joj je film. »To nije moj problem. Ja sam prije svega liječnica, a vi se ostali možete brinuti za politiku. A sad, gdje je brat mog pokojnog pacijenta?«

Činjenica da su svi samo zurili u Vishousa razbjesnila ju je. Kao da je ona nekakav problem koji on mora riješiti!?

»Sto posto je u pravu«, rekao je Vishous. »Trebala bi mu reći što zna i što ne zna. Na nama je da to stavimo u kontekst. Ali neće biti laži ni okolišanja – a ja ću se pobrinuti za to da se nitko ne umiješa u ono što Jane ima reći. Ima li netko problem s tim?«

Posljednja rečenica nije bila izrečena kao pitanje, a dok ju je izgovarao, nije skidao oka s Haversa.

Iscjelitelj je pogledao u pod i kimnuo. »Naravno. Ovuda.«

Havers ih je poveo još dalje niz hodnik, a zatim i kroz čekaonicu koja je bila napola puna, s hrpom stolica. Dok su prolazili onuda, Jane je primijetila pacijente i obitelji koje su se tuda vrzmale, sjedile i

gledale TV ili čekale u redu pred pultom. Mnogi od njih mahнули su iscjelitelju, osmjehnuli mu se i pozdravili ga s poštovanjem – a on im je jednako dostojanstveno uzvraćao.

Bio je to pravi podsjetnik na Haversovu kompliciranu narav. Bio je dobar prema onima koji su došli od njega tražiti pomoć, uistinu jest. Ali negdje izvan te sfere ponekad biste ga jednostavno poželjeli odalapati u facu.

Sad je već bilo nekih natpisa, ploče iznad glave imale su strelice i upućivale ih u različitim smjerovima, prema Radiologiji, Ambulantnoj kirurgiji, Porodiljnom odjelu, Centru za zdravlje. Havers ih je poveo niz kratak hodnik u kojem su se nalazila četvera zatvorena vrata, par vrata sa svake strane. Pored njih, na diskretnom je natpisu stajalo: Obiteljsko savjetovanje.

»Unutra je«, rekao je Havers krenuvši pokucati na vrata. »Zove se Aarone, sin Stanalassov.«

V. je uhvatio iscjelitelja za ruku. »Ući će sama. Ti i ja ćemo čekati vani.«

»Zapravo, Vishous, zašto ne bismo ti i ja zajedno ušli?« Jane se okrenula prema njemu. »Bio si tamo. Možda ćeš znati nešto što ja ne budem znala.«

»Dogovoreno.«

Jane je bila ta koja je pokucala, a kad je začula tiho »uđite«, otvorila je vrata. Vrlo lijepo odjeven mladić s plavom kosom i svijetlim očima sjedio je na jednoj od šest stolica. Bio je vidno napet, dlanovima je prelazio uz i niz bedra, ukočen u ramenima.

»Zdravo, Aarone«, rekla je Jane ulazeći u sobu. »Ja sam

doktorica Jane Whitcomb, a ovo je moj družbenik, Vishous, koji je također prošao liječničku obuku. Došla sam popričati s tobom o tvom bratu...«

»Polubratu.« Mužjak je pogledao u Vishousa. Pa opet u nju. »On mi je polubrat, ali veoma smo bliski. Što se događa? Netko me nazvao i došao sam tu, ali nitko mi još nije rekao – je li Whinnig dobro?«

Sve je to izrekao veoma brzo, kao da ga je vlastita tjeskoba savladala.

»Dopuštaš li da razgovaramo u Vishousovoj prisutnosti?« Kad je mužjak kimnuo, pristupila mu je. »U redu je ako sjednem pored tebe?«

»Da, naravno.« Aarone je ustao i pružio joj ruku. »Ispričavam se zbog svojih manira.«

Jane je sjela i pričekala da se i on ponovno smjesti, a svijetle je oči opet pogledaju. Zatim je progovorila: »Jako mi je žao, ali tvoj brat je prešao u Sjenosvijet.«

Koristila je tradicionalni vampirski način referiranja na smrt, oblik iz poštovanja, a reakcija je bila trenutačna. Mužjak je počeo drhtati, oči su mu se orosile suzama.

»Molim? Pa kako? Bio je savršeno zdrav. Zajedno smo pojeli Prvi obrok prije samo nekoliko sati. Kako se to dogodilo?«

Jane je odradila teži dio posla poput prave profesionalke, a dok je Vishous stajao leđima naslonjen na vrata – u slučaju da Haversu sine neka pametna ideja – samo ju je mogao još više poštovati. Rekla je mužjaku sve što se dogodilo, jedno po jedno, smirenim, čvrstim glasom. Što se tiče dijelova koje nije mogla objasniti, priznala ih je i

odgovorila na pitanja što je najbolje mogla.

A onda je mužjak pogledao u V.-a. »Ne znate što ga je napalo? Ne razumijem.«

Vishous je pročistio grlo. »Jedini zaključak koji trenutačno možemo izvesti jest da je Omega promijenio strategiju i poslao nešto novo na teren.« Iako se ta stvorenja nisu doimala kao da su dio toga zla, što se drugo moglo kriti iza njih? »Ali dokučit ćemo o čemu se radi, to ti se kunem.«

Mladić je hitro skočio i počeo koračati po malenoj prostoriji. »U međuvremenu, nemam koga pokopati. Imam samo priču iz noćne more i hrpu nepoznanica.«

»Žao mi je«, odsutno je izjavio Vishous.

Jane se bolje snašla s ljutnjom nego on. »Jasno mi je koliko ti je ovo teško. I ja sam izgubila člana obitelji, i iskreno, još to nisam preboljela. Zaista bih voljela da ti možemo više toga reći, uistinu bih.«

Mužjak se zaustavio i zagledao u nju. »Kako mogu znati da je Whinnig uopće otišao u Sjenosvijet?«

»Je li bio dobar? Pravedan i dobar mužjak?«

Ponovno su se pojavile suze, iste one koje su se pojavile prije ljutnje. »Whinnig je bio najbolji. Bio mi je najbliži prijatelj. Svuda smo išli zajedno. Oduvijek smo bili nerazdvojni – naročito nakon što su svi naši roditelji... stradali u racijama.«

V. je suosjećajno sklopio oči. Toliko prokletih gubitaka. Jebeno je mrzio Omegu, zbilja jest...

Vishous je ponovno otvorio oči. »Reci mi nešto, je li tvoj brat spomenuo kamo ide večeras?«

Ako su bili nerazdvojni, gdje je Aarone bio?

»Išao se naći s nekim. Ali ne znam s kim.« Mužjak ga je pogledao. »Nikad nije imao ništa s Degradacijskim društvom, ako na to ciljate.«

»Ne, uopće. Samo sam se pitao.«

Barem su imali mobitel s kojeg je pozvao upomoć. V. će ga pročešljati čim bude u prilici. Pretražiti brojeve. Kontakte. Ali, hej, kao da će Omega samo tako kontaktirati s ekipom putem vražjeg mobitela?

»Koja loša sreća, još i s tom oporukom«, rekao je Aarone.

»Kakvom oporukom?« upitao je V.

Mladi je mužjak provukao prste kroz kosu. »Imali smo različite *mamen*, Whinnig i ja. On se rodio prvi, a njegova je *mamen* umrla pri porodu. Otkrili smo, prije otprilike tjedan dana, da je njegov ujak, s te strane obitelji, nedavno umro i ostavio mu nekakvo golemo imanje. Moj brat i ja smo... dobrostojeći, to je istina. Ali pozvao me je da proslavim s njim taj veliki dobitak. Namjeravali smo nekamo otputovati, pobjeći iz Caldwellla tijekom zime... no to se više neće dogoditi.«

V. ga je ponovno promotrio. Odjeća mu je bila u redu, za kaput od kašmira i fine cipele koje je nosio trebalo je imati i novca i ukusa. Naglasak mu je u potpunosti pripadao *glimeri*.

»Tko je bio ujak?« pitao je V.

Ime koje mu je rekao ništa mu nije značilo. S druge strane, nikad se nije previše zamario problemima aristokracije.

Jane je progovorila. »Predložila bih ti da popričaš sa

savjetnikom, Aarone. Ova ih klinika ima nekoliko. Zbilja bi ti mogli olakšati bol.«

»Ne želim razgovarati ni s kim.«

»Samo imaj to na umu. A ako budeš imao ikakvih pitanja ili budeš htio ponovno sa mnom razgovarati, sve što trebaš jest javiti se i ja stižem.« Zavladao je neugodna tišina. »Imaš li nekoga tko te može pokupiti? Pomoći ti da dođeš doma?«

Opet je mrsio kosu. »Cura mi je kod kuće. Danas slavimo dvije godine veze. Rekla je da će nam nešto pripremiti, to je jedini razlog zbog kojeg večeras nisam izašao s Whinnigom. Kako loš tajming, ha?«

»Što kažeš na to da je nazovemo i pitamo da dođe po tebe?« predložila je Jane.

»Dobro sam.«

Jane je ustala i položila mu ruku na rame. »Mislim da bi za tebe bilo najbolje da nisi sam u ovim trenucima. Ovo je užasan šok koji samo pogoršava sve ono što još ne znamo.«

Trenutak poslije, mužjak se zagledao u Jane. »Brat ili sestra? Koga ste izgubili?«

»Svoju mlađu sestricu, Hannu. Umrla je dok je bila mlada, ali sjećam se svega.«

»I još to niste preboljeli.«

Jane je odmahнула glavom. »Ne. Ali to ne znači da ne živim svoj život. Svoje pokojne nosimo sa sobom kroz život, tako bi i trebalo biti. Kažem ti, ako vjeruješ da dobri i pravedni idu u Sjenosvijet, onda je tvoj brat tamo. Vjeruj u to. Kako je umro ne mijenja tko je bio,

razumiješ li? Ma što se dogodilo, on *nije* bio kriv i to neće promijeniti njegov zagrobni život.«

Ponovno je zavladała tišina, a onda je mužjak ustao i zagrlio Jane. Dok su njih dvoje tako stajali, V. je iz poštovanja spustio pogled prema podu.

I bez nekog posebnog razloga pomislio na svoju *mamen*.

Četrdeset peto poglavlje

Dok je Sola stajala pred bolničkom sobom u kojoj je ležala njezina baka – samo dvoja vrata dalje od one u kojoj je ležao Assail, zaključila je da više nikad, nikad ne želi vidjeti to mjesto. Najprije njezino vlastito iskustvo nakon otmice, dolazak ovamo zbog Assaila... a sad i ovo?

Bila joj je puna kapa – pa se nadala da i iz ovog mjesta letiš van nakon trećeg prekršaja.

»Već je jako dugo unutra«, pogledala je u Assaila koji je stajao pored nje. »Mislim, što joj rade?«

Dr. Manello je bio super, doveo ih je do klinike u rekordnom vremenu, proveo dodatne pretrage, sve provjerio. Prošli su pravi pakao. Sola je mrzila limb čak i u bezazlenim situacijama. Ali u ovakvim? Lebdjeti tako iznad zemlje bilo je doslovno nepodnošljivo.

Dok je piljila u zatvorena vrata, pokušavala je vidjeti kroz njih. Budući da rendgenski vid nije upalio, pokušala je s čitanjem misli – što je također nikamo nije dovelo. Naposljetku je iz očaja pokušala pročitati budućnost. Potpuni neuspjeh. Toliko o supermoćima.

»Što god bilo«, blago je rekao Assail, »nosit ćemo se s tim. Nisi sama.«

Ponovno se usredotočila na njega. Gledao je u pod, smrknuta lica, ne trepćući. Profil mu je kao i obično bio zapanjujući, kutovi njegovih jagodičnih kostiju i vilice bili su tako savršeni, crna mu je kosa bila u nevjerojatnom kontrastu s kožom, obrve u elegantnom luku.

Stojeći rame uz rame s njim, shvatila je da se sve do tad osjećala usamljeno. Njezina je baka bila netko za koga se brinula, na koga je pazila, ali ne i partnerica. A Sola se najviše bojala, još dok je bila na drugoj strani zakona, što će biti s njezinom *vovó* ako se nešto dogodi njoj. Bila joj je sve na svijetu.

Sobno vlastito zdravlje i sigurnost iz tog su joj razloga predstavljali teret.

Ali sad, usred cijele te krize, ma što ona bila, shvatila je da ima pojačanje – ali ne u smislu pušaka. Ne, uza se je imala nekoga s kim je mogla popričati o odlukama koje treba donijeti. S kim je mogla podijeliti tugu. Na koga se mogla srušiti onda kad se morala raspasti prije nego nastavi dalje.

Posegnula je i uzela ga za ruku. »Tako mi je drago što si ovdje.«

Njegove oči, tužne koliko i njezine, podignule su se. »Neću te napustiti u ovome.«

Ako to nije bio zavjet, onda nije znala što jest.

Naginjući se, položila mu je ruku na obraz i očešala njegove usne svojim. »Hvala ti...«

Kad su se otvorila vrata bolničke sobe, sva se ukočila i pokušala dešifrirati doktorovo lice. »Što je?« upitala je.

Ali doktora Manella kao da nije uvrijedila njezina nepristojnost. »Situacija je dobra. Jaaako dobra.«

»Samo malo... Molim?« odmahivala je glavom. »Što to... čekajte, što?«

Nasmijao se. »Srce joj je dobro. Krvni nalazi su dobri. Ništa ne upućuje na krvni ugrušak ili udar. Tlak joj je i dalje malo nizak, ali

nije puno jela ili pila pa je dehidrirana, treba joj odmor...«

»Nema više kuhanja!« Sola je udarila nogom o pod. »Stoji za tim prokletim štednjakom još otkako smo izašle iz auta – rekla sam joj da sjedne i pusti nas da je poslužujemo. Tako je tvrdoglava!«

Unatoč tome što je brzo planula, ljutnja je vrlo brzo i dogorjela, nakon čega je uslijedilo drhtavo olakšanje, a Sola potonula na Assaila.

Dr. Manello je kimao glavom. »Nije sklona popuštanju, koliko vidim. Slušajte, za ubuduće, slobodno iskoristite mene. Recite joj da vas mora slušati ili ćete pozvati doktora da joj očita bukvicu.«

Sola je položila dlan na srce koje joj je tutnjalo u grudima. »Nasmrt nas je preplašila.«

»Mislim da je i samu sebe preplašila. Želio bih je zadržati ovdje dan-dva, samo da se uvjerimo da nam nešto nije promaknulo.«

»Super ideja. Držite je koliko hoćete.«

»Samo da znate, nije zadovoljna tim planom.«

»Nisam ni mislila da će biti«, promrsila je Sola. »Ali ne odlučuje ona.«

Dr. Manello ju je stisnuo za rame. »Slobodno uđite. Možete je posjetiti kad god želite, zovite me ako imate ikakvih pitanja. Neka vas ne brine infuzija. Samo joj dajemo malo tekućine i elektrolita. Monitori su tamo samo da nadziru situaciju. Sutra navečer ću ponoviti neke pretrage pa ćemo vidjeti na čemu smo. No, ponavljam, dobro bi mi došlo nekoliko dana promatranja.«

»Onda će tako i biti. Hvala, doktore.«

»Uistinu nema na čemu.«

Sola je pogledala u Assaila. »Htjela bih trenutak nasamo s njom.

Da se mogu izvikati na nju.«

Duboko se naklonio. »Naravno. Čekat ću ovdje.«

Još jednom ga je poljubila i krenula prema vratima kao osvetnica, širom ih otvorivši u čvrstom naumu da se izviče na nju – no onda je iznenada zateturala kad je vidjela svoju baku, sitnu na ogromnom krevetu. Istinski joj je bilo drago što ju je doktor upozorio na infuziju i sve te aparate. Da nije bila upućena, preplašila bi se.

»*Vovó, ostaješ ovdje*«, rekla je Sola prije nego je žena uopće zinula. »*Da si odmah prestala s tim. Tako je doktor naredio i postupit ćemo kako je rekao.*«

Kako li ju je samo poprijeko pogledala. Baka se toliko namrštila da je izgledala kao da je promatra kroz rolete.

Međutim, nije se protivila. Što je Soli dalo do znanja da nije samo nju preplašilo ono što se dogodilo.

Sola joj je prišla i privukla stolicu krevetu. Uzevši svoju *vovó* za ruku, blago joj se osmjehnula. »*Stvarno mi je drago što si dobro.*«

Čulo se nekakvo gundanje. Zatim je baka uzdahnula. »*Starija sam nego što mislim.*«

»*Pretjerala sam tjerajući te na onoliku vožnju. Žao mi je zbog toga.*«

»*Drago mi je što smo ovdje. Vrijedilo je.*«

Neko su vrijeme sjedile u tišini, a onda je baka sklopila oči.

»*Ako se ne udaš za njega, umrijet ću...*«

»*Vovó! Što to pričaš!*«

Baka je podignula jedan kapak. »*Rekla sam, ako se ne udaš za njega, to će me ubiti i moja će ti smrt biti na savjesti do kraja života.*«

O tome pričam.«

Upravo kad joj je Sola htjela reći da zbilja nije poštena, baka joj je namignula. »*Jesam te.«*

»*To nije u redu, Vovó. I ti to znaš.«*

»*Iskoristit ću sve što mogu.«*

»*Slušaj, tvoja poruka je primljena. Okej? Ne moraš me više pritiskati. Tvoj zadatak, ako ga baš želiš tako promatrati, jest da poživiš dovoljno dugo da prisustvuješ vjenčanju. Kako ti to zvuči?«*

»*Ali onda se nikad nećeš udati. Samo da ja što duže budem tu.«*

»*Vidjet ćemo još.«*

»*Gdje je on?«*

»*Čeka vani.«*

»*Uvedi ga unutra. Želim vidjeti svog zeta.«*

»*Još nismo vjenčani, vovó«*, Sola reče ravnim glasom.

»*To nije moja krivnja, zar ne?«*

Assail je stajao ispred bolničke sobe, preplavljen neminom i uznemirujućom energijom da bi najradije trčao uz i niz hodnike sportskog centra.

Ruku na srce, cijela ta situacija s njegovanjem savjesti za njega je bila prepuna tjeskobe. Nakon što je cijeli život proveo ne mareći ni za koga osim za sebe, ovolika zabrinutost za gospođu Carvalho bila je promjena – povrh krivnje koju je osjećao zbog...

Kad je Marisol iznenada otvorila vrata, sav se ukocio. »*Je li dobro? Da pozovem iscjelitelja?«*

Marisol je odmahнула glavom i osmjehnula se. »*Želi te vidjeti.«*

Assail je poravnao široki pulover od kašmira koji je navukao prije nego je napustio kuću – i samog sebe iznenadio želeći obući odijelo umjesto ležernih hlača.

Kao da bi formalnost nekako povećala staričine šanse za preživljavanje.

Ulazeći u bolničku sobu, na djelić sekunde se pogubio dok mu je mozak povezivao točkice... sve dok nije shvatio da se Marisolina baka nalazi u sobi identičnoj onoj u kojoj je i sam proveo toliko vremena. No prije nego što su ga uspomene stigle i onesposobile, trgnuo se iz misli i natjerao se da se nasmije.

»Gospođo Carvalho«, rekao je prilazeći krevetu. »Uistinu jako dobro izgledate...«

Starija ga je dama prekinula slabašnim glasom: »Ako ne oženiš moju unuku, umrijet ću...«

»Vovó!« Marisol je prasnula. »Daj se uozbilji!«

Žena je stavila ruku preko čela. »Onesvijestit ću se. Ne osjećam dobro...«

Preplašen, Assail je jurnuo prema vratima. »Madam! Moram pozvati...«

»Gluposti«, rekla je Marisol stavljajući ruke na kukove. »Zašto se nijedan od aparata nije oglasio?«

Gospođa Carvalho je spustila ruku, naoko ozlojeđena tom logikom. »Ne valjaju. Obično smeće.«

»Moraš odmah prestati s tim...«

Marisolina je baka pogledala u Assaila. »Moja unuka mora biti zbrinuta, ja sam odabrala tebe...«

»Okej, to je to«, Marisol je bacila ruke u zrak. »Odlazimo...«

Assail je prišao krevetu i uzeo staricu za ruku. Zagleđavši joj se duboko u oči, tiho je rekao: »Ja je ne zaslužujem. Morate razumjeti.«

Gospođa Carvalho se toliko iskreno osmjehnula da je isijavala ljepotom koju je zasigurno posjedovala dok je bila mlada. »I zato sam odabrala tebe. Ti znaš da je najbolja.«

»Ona je sve. Ona je cijeli svijet.«

»Činiš me sretnom. Sad spavam. Ti si dobar čovjek.«

Kad su joj se oči počele sklapati, Assail joj je palcem protrljao smežuranu ruku. Da se njega pita, kosti su joj bile preblizu koži, kao podsjetnik da ta osoba u Marisolinu životu – a sada i njegovu – doista nema cijelu vječnost pred sobom.

»Nisam dobar čovjek«, zatekao se kako šapće. »Ni blizu.«

»Bog vidi što ljudi ne vide«, promrsila je gospođa Carvalho.

Kad je žena ispružila slobodnu ruku, vidno pozivajući Marisol da im se pridruži, prošlo je malo vremena prije nego je unuka odgovorila na poziv starice. No onda ju je i Marisol primila za ruku, oboje ih je sjedinio krhki, ali vatren duh na bolničkom krevetu.

U dubokoj tišini koja je uslijedila, Assail je s užasavanjem pogledao u Marisol. Ona je promatrala svoju baku, a lice joj je bilo tužno i ozbiljno.

Što da učinim, dovraga, zapitao se.

Četrdeset šesto poglavlje

Quinn ih je jedva uspio vratiti do palače Bratstva prije nego što su ranojutarnje, snažne zrake sunca sinule s neba. Iste sekunde kad je Brat nagazio na kočnicu ambulantnih kola, Vishous je otvorio bočna vrata i iskočio van, pružajući ruku kako bi pomogao svojoj Jane. Primila je njegovu ruku, iako joj nije trebala, a on se osjećao tako dobro što joj na neki, makar malen način, može pomoći.

Zatvorivši vrata, trojac je otrčao do ulaza i utrčao u predso^{blije}. Čim je stavio lice pred kameru, unutrašnja su se vrata otvorila, a Beth ih je pustila unutra.

»Uspjeli ste, ekipa«, rekla je Kraljica. »Brinuli smo se. Uđite, pojedite nešto.«

Ostala Braća koja su se ranije pojavila u klinici dematerijalizirala su se kući, ali V. je htio biti uz Quinna dok vozi natrag. Dobro mu je došlo i vrijeme za dekompresiju.

Neke su noći jednostavno bile duže od drugih.

A neke su bile pravi pakao.

Kad su Beth i Quinn otišli u krcatu blagovaonicu, V. je ostao na mjestu. »Želiš nešto pojesti?«

Jane je pogledala kroz elegantni luk iza kojeg se nalazio krcat, otmjeni stol, i uspravila se. »Naravno.«

Kad je krenula u smjera blagovaonice, ulovio ju je za ruku i zagledao se u njezine šumski zelene oči.

»Reci mi što stvarno želiš. Budi iskrena.«

»Premorena sam.« Ramena su joj potonula. »Ali ti se bojim to reći zato što... pa, ne bih htjela da pomisliš da se sve opet vraća na staro...«

Vishous se sagnuo i podignuo je u naručje. »Vodim te u Jazbinu. Nahranit ću te soja sosom i kečapom. I bit će to najbolji obrok koji si ikad pojela.«

Nasmijala se. »Znaš, taman mi je pao i mononatrijev glutaminat.«

»Zapravo, lagao sam za soja sos. Zovnut ću Fritza i reći mu da nam donese malo hrane, može?«

Jane se opustila u njegovu naručju, a njemu se jako svidjelo njezino opušteno tijelo u rukama. »To zvuči savršeno. Dragi su mi svi, ali sam jednostavno... Ne da mi se brbljati, a ne bih htjela biti nepristojna.«

»Kužim te.«

Osjećajući se snažnim poput planine sa svojom ženkom u naručju, V. je krenuo kroz veličanstveno, ukrašeno predvorje prema skrivenim vratima ispod velikog stubišta. Kad ih je poveo kroz podzemni tunel, združeni mužjak u njemu preuzeo je kormilo – a taj zaštitnički instinkt i osjećaj svrhe bio je nešto što već dugo nije osjetio. Čizme su mu doslovno drugačije prijanjale za beton pod nogama, a um mu je bio toliko oštar da mu se činio kao laser.

Sviđa mi se ovo, pomislio je. Toliko da me plaši.

No Jane je mogao vjerovati. Znao je to u dubini svoje duše. Nikad ne bi zloupotrijebila moć koju je imala nad njim – dovraga, vjerojatno nije bila ni svjesna da je ima.

»Zašto se smiješ?« nježno ga je upitala.

Zaustavio se kad su stigli pred vrata Jazbine. »Znaš li što mi je još važnije od ljubavi?«

»Što?«

V. ju je premjestio kako bi je pogledao u lice. »Povjerenje mi je još važnije. I shvatio sam... da mi ti čuvaš leđa.«

Jane je podignula ruku i pomazila ga po licu. Zatim je jagodicama prstiju prešla preko simbola tetoviranih na njegovoj sljepoočnici.

»Povjerenje je«, rekla je, »samo još jedna riječ za ljubav.«

Osmijeh joj je toliko blistao da ju je morao poljubiti. Ispočetka se radilo samo o spajanju, dodiru usana, smjernom, aseksualnom.

No to nije potrajalo. Prije nego je uopće postao svjestan što se događa, ulazio je jezikom u nju, spuštao je na pod, stiskao uz svoje sve čvršće tijelo.

Ruke su mu kliznule s njezinih ramena prema njezinu struku, bokovima, stražnjici. Kad ju je cijelu zagradio svojim krupnim tijelom, zavrtjelo mu se u glavi.

»Jane...«

»Da«, šapnula je.

Mamilo ga je da je uzme točno tu gdje su stajali, ali bojao se da bi Fritz mogao nabasati kad dođe po narudžbu. Jadni je *slugan* štošta vidio tijekom stoljeća službe, ali prizor kako Brat ševi svoju družicu u žarko osvijetljenom tunelu ipak bi bio previše.

»Hajde, požurimo«, rekao je V. »Moram biti u tebi.«

Popeli su se uz niske stepenice, uletjeli u maleni hodnik i počeli

skidati odjeću i prije nego su stigli do svoje sobe. Šlompavo lupnuvši nogom, V. je zatvorio vrata za njima, a onda su se počeli skidati i strastveno ljubiti.

»Obožavam kad si gola«, procijedio je svojoj družici na usne kad su napokon stajali jedno pored drugog bez ikakvih barijera.

Vertikalni položaj nije dugo potrajao. Trenutak zatim – na svu sreću – već je skočio na Jane na krevetu i premda joj je htio učiniti toliko toga, toliko mjesta koja je želio posjetiti svojim usnama, jezikom, rukama, prije svega je morao biti u njoj.

Mušjak čija je egzistencija bila odvojena od svačije, čak i od one vlastite Braće, jednostavno se morao sjediniti sa svojom ženkom, s Jane. Ona i samo ona bila je osoba s kojom je istodobno mogao biti i snažan i ranjiv, njegova briljantna, prekrasna, suosjećajna ženka.

Bila je u pravu.

Na kraju dana, bezrezervno povjerenje bilo je istinska definicija prave ljubavi.

Jane je pogledala u Vishousa i iskrivila zdjelicu tako da uđe što dublje, pripremajući se za divlji nalet strasti. Ali ne. Umjesto da žestoko navali na nju – što bi njoj bilo sasvim u redu – V. se kretao polako, erekcija mu je ulazila i izlazila iz nje, strast je ovog puta nalikovala paljenju prelijepe svijeće, a ne požaru u kojem bi izgorjela cijela kuća.

Cijelo ju je vrijeme promatrao, te dijamantne oči, te prekrasne, cinične, često hladne ali nikad okrutne, dijamantne oči s modrim rubovima ukopale su se u njezine.

Iz nekog je razloga, netom prije nego što je dosegla orgazam,

ponovno rukom posegnula prema njegovu licu.

»Bit ćeš dobro«, čula se kako govori. »Ona sjena nije u tebi. Ti nisi onaj civil, kunem ti se. To ti se neće dogoditi.«

Vishous se skamenio i razrogačio ^{Balkandownload} oči. »Što?«

»U redu je. Pogledaj u svoju ruku. Hajde.«

Brzo je zatreptao nekoliko puta. A onda je, umjesto da pogleda u ranu, rekao napuklim glasom: »Kako si znala?«

»Zašto se ne bi pitao?« slegnula je ramenima. »Kako i ne bi? Da sam ja na tvom mjestu, to bi mi prolazilo kroz glavu. Ranjen si na isti način kao i onaj civil, samo u puno manjoj mjeri. Brinulo bi me da se možda to proširilo ili nastanilo u meni, ali to ovdje nije slučaj.«

Kad se pomaknuo i pogledao u mišić na ruci, zaškiljio je. »Popravlja se.«

»Slažem se. Premda ne možemo znati sa sigurnošću, možemo logično zaključiti da je to dobar znak. Osim toga, ponašanje ti se nije promijenilo. Ruku na srce, rane su civilu prekrivale pola tijela, i više od pola.«

V. ju je opet pogledao u ^{Balkandownload} oči. »Želim da nestane. Ne želim to sranje na sebi.«

»Sjene su mnogo opasnije nego što smo mislili.«

»Jebeni Omega mora nestati.«

»Slažem se.«

Trenutak poslije, spustio je glavu i nastavio je ljubiti, a ona mu je uzvraćala poljupce, dajući mu sve što je imala, pokušavajući ga utješiti ne samo po pitanju ozljede, već i budućnosti cijele njihove vrste. Što je bila prava ludost. No ponekad ste samo to i mogli činiti

– uliti svu svoju nadu i ljubav u svog partnera jer im treba vaša podrška, iako vjerojatno neće ni promijeniti ni poboljšati trenutачnu situaciju.

Strasno uzdahnuvši, Jane se izvila i svršila, plima se podignula tiho i duboko, a toplina, stisak njegove erekcije i slatko, slatko olakšanje koje ju je pročistilo, izbrisali su, barem privremeno, sve ono ružno što je te noći vidjela.

»O, Bože, Jane...« zastenjao je V. kad je i sam doživio orgazam.

Užitak kao da je trajao zauvijek, a onda su se ugnijezdili u toplu čahuru, prebacili prekrivao preko sebe, on je glavu naslonio na svoj jastuk, a ona u pregib njegove ruke.

Dok su tako ležali u mraku, Jane je sklopila oči.

»Što ćemo s hranom«, promrsila je tonući u san.

»Ovo je sve što mi treba«, odgovorio je V.

»I meni...«

Posljednja misao prije nego je usnula bila je – ne, ovo uopće nije bilo kao prije kad se iscrpljena vraćala kući s posla. Bila je umorna, istina, i to od posla. No umjesto da je tu sama, bila je tu s nekim.

S onim koga je voljela.

Četrdeset sedmo poglavlje

Detekтиве de la Cruz, lijepo vas je opet vidjeti.«

Vitoria je prešla preko galerije i ponudila čovjeku ruku. »Nisam vas očekivala tako brzo. Nije još ni deset ujutro.«

»Nije bilo gužve u prometu.«

Bio je odjeven u verziju onoga što je nosio dan prije, sportska jakna mu je ovog puta bila tamno smeđe boje, hlače crne, cipele otporne na bljuzgu i prošarane osušenim mrljama soli. Nosio je nešto u ruci, ali ne svoju bilježnicu. Fascikl? Ne, bio je to tanki laptop.

»Želite li da odemo nekamo popričati?« rekao je.

»Naravno. Ovuda.«

Dok ga je vodila prema stepenicama na putu do Ricardova ureda, bila je svjesna rastuće napetosti. Prikrila ju je podsjetivši samu sebe da, ako se ne može nositi s takvim problemom, nema što tražiti u vođenju ilegalnog carstva svoje braće.

I ne, nije išla u policijsku postaju kako bi se našla s de la Cruzom. Dao joj je izbor, ili da dođe u postaju ili da on dođe k njoj. Što nije bila teška odluka.

Jednom kad su ušli u golemu salu koja je predstavljala ured njezinog brata, krenula je prema radnom stolu – ali se zaustavila na pola puta i okrenula na peti.

»Opet sam nepristojna. Ponovno sam vam zaboravila ponuditi nešto za piće.«

»U redu je. Ne, hvala.«

»Kako želite.«

Nastavila je dalje, primjećujući da je ostavila stolicu na kojoj je sjedila dan ranije dalje od stola, okrenutu naopačke. Ricardu se to ne bi svidjelo, morala ju je vratiti tamo gdje je pripadala.

Poravnajući svoje ružičasto-crno Chanelovo odijelo, pogledala je u njega. »Dakle, kažete, detektive, jeste li pronašli nešto na snimkama sigurnosnih kamera?«

»Da. Jesmo.«

Dok ga je promatrala, svjesno je i polagano namjestila izraz lica koji je odavao strah i zabrinutost. »Jesu li moja braća dobro?«

»Bi li vam smetalo kad bih dovukao i drugu stolicu pa da sjednemo bliže jedno drugom?«

»Ne. Nimalo.«

Glumeći da mora sjesti ili da će se srušiti, prebacila je kosu preko ramena, spustila se na stolicu koju je bolje namjestila i prekrížila noge.

Ispod te hinjene ženstvenosti skrivala se čista proračunatost.

De la Cruz joj se primaknuo s desne strane i stavio laptop na koljena. »Dakle, uspjeli smo pristupiti snimkama sigurnosnih kamera zahvaljujući laptopu koji ste nam dopustili da uzmemo iz sigurnosne sobe. Veoma smo se iznenadili kad smo vidjeli koliko daleko u prošlost sežu snimke.«

»Koliko daleko?«

»Više od godinu dana?«

»Godinu dana?«

Hotimice mu je pogledom prelazila preko lica, kao da pokušava

pročitati njegov izraz. »I, što ste pronašli?« upitala je slabašnim glasom.

»Mislili smo da će izoliranje relevantnih snimki biti pravi izazov, međutim, vaš je brat bio vrlo organiziran. Svakog jutra – otprilike u ovo vrijeme, zapravo – šetao je galerijom koja se nalazi ispod nas. Otkrili smo to kad smo počeli pregledavati snimke, a zahvaljujući toj njegovoj navici, uspjeli smo prilično učinkovito odrediti što se dogodilo te ključne noći.«

»Što mu se dogodilo?« upitala je ravnim glasom.

Njegove su se smeđe oči smračile. »Bit će vam teško gledati te snimke. Ali moram provjeriti prepoznajete li ikoga na njima.«

Spuštajući dlanove na koljena, nekoliko je puta povukla suknju prema dolje, hineći da guta knedlu – što zapravo i nije morala hiniti. Iznenada su je obuzele emocije. »Izgleda da sam nervozna.«

»Žao mi je. Uistinu jest. Ali ako namjeravamo uhvatiti ubojice vaše braće, moramo istražiti svaki mogući put. A vi ste jedan od njih.«

»Ali ja ne znam ništa o njihovom poslu.«

»To mi je jasno. Međutim, nekad se u nama nešto otkoči.« Detektiv se dotaknuo po glavi. »Um se sjeti stvari za koje nije bio svjestan da ih zna.«

»Pokažite mi.«

Podignuo je gornji dio laptopa. Nakon što je upisao nekoliko naredbi, okrenuo ga je prema njoj.

»Relevantne smo snimke kopirali i spojili s raznih kamera. Kao rezultat toga, u donjem desnom kutu vidjet ćete kako se mijenjaju sat i redni broj snimke. Ali vi se samo koncentrirajte na ono što se na

njima događa, u redu?»

Vitoria se nagnula. U sredini ekrana nalazio se kvadratić sa snimkom na kojem je stajala crno-bijela sličica stepenica na stražnjem ulazu u galeriju. Baš kao što je de la Cruz rekao, u kutku je stajao sat s bijelim rimskim brojem »I« sa strane.

»Spremni?»

»Da.«

Nešto je pritisnuo i brojač se pokrenuo. »Vidjet ćete da...«

»Ššš«, rekla je kad su se na ekranu pojavila dva lika.

Muškarci. Visoki i krupni, jedan od njih odjeven u fini kaput. Drugi je nosio nekakvu kožnu jaknu. Bilo im je teško raspoznati lica jer su obojica spustili pogled, stajali su pred zatvorenim vratima samo trenutak prije nego im ih je netko otvorio. Zastali su, očito kako bi s nekim popričali, i zatim ušli – na to se snimak promijenio i prešao u prostor galerije.

Muškarac bez kaputa poveo ih je prema izložbenom prostoru i vjerojatno rekao da ga tu pričekaju dok on sam ode do vrata Ricardova ureda. Sa svake je strane stajao po jedan zaštitar, a nakon kratke rasprave, prvi je čuvar nestao, očito kako bi prenio poruku na kat.

Nakon toga, muškarac u skupocjenom kaputu obratio se dvojici zaštitara dok je njegov kolega u kožnoj jakni šetao oko izložbenih primjeraka. Zatim je prvi muškarac izvadio nešto iz kaputa – cigaru. Pokazao je prema njoj i nešto rekao, kao da zaštitare pita smije li zapaliti.

Zaštitar s lijeve strane pokazao je na znak i odmahnuo glavom.

Muškarac u kaputu pitao je nešto drugo. Sekundu poslije, zaštitar s desne strane slegnuo je ramenima... i otvorio vrata stubišta...

Napad se odigrao toliko brzo da ga Vitorijine oči nisu mogle pratiti. Muškarac u kaputu odjednom se našao na drugom čuvaru i zavrnuo mu vratom – dok je onaj u kožnoj jakni samo došao i izbo drugoga. Dva uboda nožem.

»O, Bože«, rekla je na španjolskom. Nije bilo teško zaključiti kamo to vodi.

Dva su muškarca kratko popričala. Zatim je pobočnik ovoga u kaputu odvukao izbodenog čuvara iza izloženih umjetnina nakon čega su obojica nestala na stubištu koji je vodio u Ricardov ured.

»U uredu vašeg brata nema kamera – kao ni na stubištu«, tiho je rekao detektiv. »Stoga ne znamo što se točno dogodilo.«

Međutim, krajnji je rezultat bio očit. U roku od nekoliko minuta, pojavila su se dva muškarca, a pobočnik je nosio nekoga preko ramena.

»Vjerujemo da je to vaš brat«, rekao je detektiv. »Ricardo.«

Da, pomislila je kad su joj suze navrle u oči. Prepoznala je njegovo odijelo, cipele, tjeme.

Nastala je stanka dok su se muškarci osvrtnali oko sebe, kao da se žele uvjeriti da ih nitko nije vidio ili da se nije oglasio neki alarm. Zatim su požurili prema prostorijama za osoblje.

»U stražnjem dijelu nema kamera«, detektiv se nakašljao. »Ali vidjet ćete ih kako izlaze...«

I eto ih. Izlaze kroz stražnja vrata... i nestaju iz vidokruga kamere.

Vitoria se naslonila, više nije morala glumiti da je uzrujana. Stavila je ruku preko usta i sklopila ^{Balkandownload} oči. Kad je otišla do onog skrovišta gore na planini Iroquois i pronašla bratove ostatke u podrumu, dobila je završetak priče. No detektiv joj je upravo dao početak.

Kad je napokon mogla progovoriti, grubim je glasom izjavila: »A što je s Eduardom? Jeste li pronašli išta o njemu?«

»Ne. Nismo.«

»Zašto bi im itko naudio?« zapitala se, dijelom zbog učinka, ali i zbog vlastite, istinske tuge.

Nekoć su bili djeca. Svi su bili djeca... nekoć. Kako je došlo do ovoga? S druge strane, s obzirom na to koliko su teške i užasne bile njihove najranije godine, i način na koji ih je Ricardo spasio od siromaštva, zar je drugačije i moglo završiti?

»Zašto...« izdahnula je.

»Gospođice Benloise, doista želite da na to odgovorim?«

Otrgnula se od prošlosti. »Da.«

»Ako pogledate na sat, vidjet ćete da je radno vrijeme davno prošlo. Pa ipak su tu tri čuvara dok vaša braća rade dokasno – sigurnosne kamere nadgledaju samo stražnja vrata i prostor galerije, nema ih ni u jednom od ureda vaše braće kao ni u cijelom stražnjem dijelu ove zgrade. Iskreno, dok smo pregledavali sve snimke, mnogo je drugih osoba došlo i otišlo, svi nakon radnog vremena, kako bi posjetili vašeg brata gore na katu. Morate se zapitati, o kojem bi zakonitom poslu moglo biti riječ?«

»Ne... Ne znam.« Pogledala je u njegove mile, smeđe ^{Balkandownload} oči. »Ali što

je s tijelima? Za sobom su ostavili mrtve zaštitare.«

»Jedan od muškaraca se vratio. Netom prije zore. Bio je brz i odnio ih. Mora da im je netko otkrio šifru za ulaz ili dao ključ. Kad su zaposlenici došli na posao, u devet ujutro, sve je već bilo počišćeno.«

Vitoria se naslonila i zagledala preda se.

»Moje pitanje za vas jest«, rekao je detektiv, »prepoznajete li ijednog od tih muškaraca koji su odnijeli vašeg brata?«

»Dajte da ponovno pogledam.«

Još je dvaput pregledala snimke, naginjući se koliko je god mogla prema ekranu. Kad se opet naslonila, nije morala lagati.

»Ne, ne poznajem. Nikad ih nisam vidjela.«

No u budućnosti će ih zasigurno prepoznati. Zato je ponovno pogledala snimke, i još jednom nakon toga.

De la Cruz se nakašljao. »Ovo vas ne bi trebalo iznenaditi, ali to nije prvi put da je muškarac u kaputu došao posjetiti vašeg brata.«

»Ne?«

»Bio je ovdje i prije te večeri. Imamo snimku od otprilike mjesec dana prije samog napada – mnogo je puta posjetio galeriju.«

Vitoria je ispustila neki nejasan zvuk i zagledala se preda se, u um prizivajući lica ubojica koja je upravo vidjela.

»Gospođice Benloise, rekli ste mi da odsjedate u bratovoj kući na West Pointu.«

»Da«, čula se kako odgovara. »Tako je.«

»Bi li vam smetalo kad bismo ga pretražili i pristupili snimkama sigurnosnih kamera na tom posjedu?«

Vitoria je pokušala upravljati vlastitim mislima – a nedugo zatim je kimnula. »Naravno. Samo dajte.«

Bilo je naivno misliti da se nitko drugi neće pojaviti na snimkama – ljudi koje bi mogli uhititi zbog upletenosti u protuzakonite radnje nakon što policiji omogući pristup.

Hoće li naškoditi samoj sebi i vlastitim ambicijama ako im da dopuštenje? Što ako zbog svih tih dokaza upropasti posao koji je došla preuzeti? S druge strane, policija je nesumnjivo znala mnogo više nego što je odavala.

A ako bude morala početi od nule, to će i učiniti.

Detektiv je ponovno progovorio, ali ona nije obraćala pozornost. Bila je previše zanesena smišljanjem idućeg poteza u situaciji koja se polako odmotavala. Na kraju krajeva, znala je da zapravo i nema neki izbor po pitanju kuće u West Pointu. Ako im ne omogući pristup, bit će isto kao što bi bilo u galeriji – bez problema će dobiti sudski nalog da uklone sve prepreke koje bi im ona mogla staviti na put.

Osim toga, bilo je od presudne važnosti da se tu dvojicu napadača zaustavi, učinila to ona iza kulisa ili policija, javno. Ako već želi biti u tom poslu, kao Ricardova i Eduardova sestra sigurno će biti i meta – pravilo ubij ili budi ubijen nikad nije bilo primjerenije prilici.

Doduše, samo pod pretpostavkom da su ta dva muškarca još na životu. Možda im je netko drugi već odredio sudbinu?

»Želim vam pomoći, kako god mogu«, rekla je i ne znajući je li to prikladno onome što je trenutačno govorio.

»Cijenimo to.« Zavladao je tajac. »Imam još samo jedno pitanje za vas. Što ste vi radili ovdje, one noći kad ste došli nakon radnog

vremena?«

Vitoria je protrnula. »Molim?«

»Snimke sigurnosnih kamera od prije tri noći prikazuju vas pred stražnjim vratima i nekog muškarca kako vas pušta u galeriju. Biste li, molim vas, objasnili što ste radili?«

Pročistila je grlo i odglumila uzrujanost. »^{Balkandownload}Budući da nisam čula ni glasa od svoje braće, nazvala sam broj koji su mi dali davno prije svega ovoga. Javio se neki muškarac. Rekao mi je da dođem u galeriju čim budem mogla, pa sam to i učinila.«

»Radi li taj čovjek u galeriji?«

»Mislim da je zaštitar. U njegovoj mi je prisutnosti bilo... Vrlo nelagodno. Prijetio mi je – toliko sam se preplašila da sam otišla čim sam uzmogla. Znaate, bilo je to veoma čudno. Margot i ja... Kad me je došla posjetiti prije odlaska, one noći kad je ubijena... znate, nikad to nisam povezala.« Uzrujano je pogledala prema detektivu. »Spomenula ga je. Rekla mi je... Rekla je da joj se nabacivao, ali da ga je ona odbila i da je... Hoću reći, doimala se uplašenom.«

»Kako se taj čovjek zove?«

»Streeter. Zove se Streeter. Nisam to ranije spominjala, znate, tamo odakle ja dolazim, ne govorimo o takvim stvarima. Ali sad je sve drugačije. Sve je... drugačije sada.«

»Biste li bili voljni poći sa mnom u postaju da date izjavu?«

»Mogu li ikako to učiniti sutra? Doista... Želim pileći. Ne osjećam se dobro...«

»Naravno.«

Zagledala mu se u ^{Balkandownload}oči. »Želim da uhvatite te zle ljude, detektive

de la Cruz. Moraju završiti u zatvoru do kraja života zbog onoga što su učinili Ricardu – i onoga što su vjerojatno učinili mom drugom bratu.«

De la Cruz je kimnuo. »To mi je posao, gospođice Benloise. I jako sam dobar u njemu.«

Četrdeset osmo poglavlje

Kad je pala noć, Jane je nastavila spavati u krevetu, a Vishous je gol otišao do svojih računala i sjeo u stolicu kao napravljenu za kapetana Kirka. Sa sobom je uzeo kožnu jaknu kad je izlazio iz sobe, a nakon što je zapalio cigaretu počeo je kopati po džepovima.

Pištolj civila Whinniga bio je sasvim obična pljuca, ni po čemu naročit devetmilimetarski Smith & Wesson, a kad je izbacio spremnik, provjerio je metke. Ostala su još tri pa ih je oslobodio njihova zatvora, kotrljajući ih po dlanu.

Zašto nisu djelovali na to stvorenje? V. je sasuo kišu metaka na sjenu koja ga je napala i ranila. Ali Whinnig je rekao da su njegovi meci samo prošli kroz sjenu bez ikakvog učinka – a ozljede su mu sasvim sigurno odgovarale nasilnom napadu snažnog neprijatelja.

No možda je izvještaj bio pogrešan. Na kraju krajeva, klinac koji je umro – i vratio se iz mrtvih, halo – nije bio obučen za borbu. Ali, Isuse, koliko obuke morate proći da primijetite jeste li ranili stvora koji vas pokušava ubiti ili ne?

Nagnuvši se prema stolu, poredao je tri metka jedan pored drugog, njihovo ravno dno i kapice boje bakra bile su točno ono što biste i očekivali od streljiva jednog civila kakvo ste mogli nabaviti u prosječnoj trgovini V.-a je zapravo brinulo je li Omega poboljšao prvotni prototip. Ispravio slabosti svoje kreacije i pretvorio je u učinkovitije oružje. Neprijatelj vampirske vrste bio je bezdušan i zao štakor na ovom vražjem planetu – ali daleko od toga da je bio glup. A oružje koje nije moglo podnijeti metke bilo je manje učinkovito od

onog koje je moglo.

V. se naslonio i neko vrijeme samo pušio, mozgajući o mogućim varijantama.

Budući da je njegov mentalni kalkulator uporno izbacivao nule, isfrustrirao se i odlučio baciti oko na Facebook grupe kako bi provjerio jesu li se već pojavili neki izvještaji o napadu. Brat žrtve, Aarone, otišao je kući i sasvim sigurno je već popričao s članovima *glimere*.

Ne. Još ništa.

Doduše, aristokrati su smatrali da su iznad društvenih medija...

Kad mu se na mobitelu oglasio zvuk poruke, pružio je ruku i dohvatio ga. Kad je vidio od koga je i o čemu se radi, opsovao je i ustao.

Vratio se u sobu i ušuljao unutra, ne želeći probuditi Jane – kao ni Butcha i Marissu koji su spavali u sobi pored njihove. To mu je uredno polazilo za rukom dok se odijevao, sve dok nije bosom nogom udario u kut ormara.

Jasno, uspio je suspregnuti JEBOTE KOJI KURAC, ali gromoviti udarac prstom o drvo nije mogao kontrolirati.

»V.?!« pospano je rekla Jane.

»Hej.« JEBENO PROKLETSTVO, psovao je i trljao nogu.

»Oprosti. Nisam te htio probuditi.«

Naravno, sad kad si već budna, dušo, bi li mi mogla amputirati potkoljenicu? To bi bilo super. Hvala.

»Jesi dobro?«

»Savršeno.« Kopajući po ormaru, dohvatio je i izvukao prvi

komad odjeće koji je nalikovao na hlače. A onda je izvukao i majicu.
»Moram nakratko izaći prije sastanka Bratstva.«

»Mmm, volim te. Ja ću otići do klinike... Koliko je sati?«

»Šest popodne. Imaš još dvadeset minuta. I ja tebe volim.«

Sklopio je oči i koncentrirao se...

... i nakon kratke vožnje na vrtuljku pojavio se na Drugoj strani, u Svetištu. Ne gubeći vrijeme, prešao je preko podšišanog travnjaka koji je izgledao kao umjetni i krenuo prema Riznici.

Kad mu se približio, Phury se pojavio na ulazu i podignuo ruku.
»Hej, Brate«, viknuo je. »Hvala ti što si došao.«

»Nema problema.« V. je usporio kad ga je tip čudno pogledao.
»Što? Zašto me tako gledaš?«

»Zanimljive hlače.«

»Ha? O. *jebote*.«

V. je spustio pogled prema sebi misleći samo – hvala Bogu da je to Phury, a ne netko drugi. Na sebi je imao donji dio Janeine ružičaste pidžame od flanela. One sa slikama prokletih ponija. One koje je svim ženkama u kući poklonio Lassiter – ne zato što su mu se sviđali ti prokleti poniji, već zato što je pali anđeo znao da će, kad ih dame budu nosile, njihovi helreni sanjati proklete noćne more s dugicama.

A sad ih je V. nosio kao da je najveći obožavatelj.

P. S. još su mu bile i kratke jer je bio dvadeset i pet centimetara viši od svoje *šelan*.

»Ovo je zadnji put da se odijevam u mraku«, promrsio je.

»Hej, moglo je biti i gore.«

»Da? Kako?«

»Mogao si obući i gornji dio.«

»Ne bi se uvrijedio kad bih ih jednostavno skinuo?«

»Imaš li bokserice?«

»Ne, jebote.«

»Onda ostavimo ponije gdje jesu, može?« Phury ga je poprijeko pogledao. »U slučaju da je neka Odabranica u blizini. Čednost i to.«

»Osobno, radije bih pokazivao svoje jedino jaje nego ovo, ali okej, naravno. Kako god hoćeš.« V. je kimnuo prema unutrašnjosti Riznice. »Dakle, što imamo, Primužjače?«

»Loše je.« Phuryjeve blistave žute oči su zaškiljile. »Katastrofalno loše, zapravo.«

Ušli su unutra, a kante s blistavim draguljima svjetlucale su kao žive vatre, kao bogatstvo istodobno nevjerojatno i sasvim razumljivo.

Brat je prišao staklenom postolju s tragovima paljevine. »Pogodi što je bilo ovdje.«

»Fritzova kuharica, napokon ju je uzeo natrag.« V. je tapkao u potrazi za cigaretom i shvatio da ih nije ponio sa sobom. ^{Balkandownload}
»Prokletstvo.«

»Ionako ti ne bih dopustio da pušiš ovdje.« Phury je otvorio stakleni poklopac. »I bila je kuharica, zapravo. Ali ne onakva koju bi ikome dao u ruke – zato je i bila ovdje.«

»Želio bih te podsjetiti da mi ne možemo dobiti rak pluća«, promrsio je V. »I sve je savršeno ovdje, sjećaš se. Kladim se da bi mi iz usta izašle latice ruža kad izdahnem – no, sad sam se odmakao od teme. Kuharica? O čemu pričaš?«

»To je knjiga prizivanja i čarolija. Tko god da je posjeduje, može

oživjeti gadne stvari.«

V. se vrlo brzo uozbiljio. »Sjene.«

»To sam i mislio. Ta su se stvorenja samo odjednom pojavila, zar ne?«

»Ali zašto bi Omega trebala knjiga? Ako već zna kako...«

»Imao si pravo one prve noći. Mislim da nije Omega u pitanju. A to je samo jedan od hrpe problema koje imamo.« Brat je prešao dlanom preko izgorenog traga. »Pazi ovo, drugi razlog zbog kojeg je knjiga bila ovdje jest taj što ju se ne može uništiti – ako je zapališ ili potrgaš stranice, oslobodit ćeš sve čarolije u njoj. Stoga se ovo smatralo jednim sigurnim mjestom. Nitko je nije smio uzeti.«

»Odakle se, dovraga, pojavila?«

»Ne znam njezino podrijetlo. Samo ti prepričavam što mi je rekla Amalya. Jako je uzrujana – ne samo zato što je knjiga nestala, već i zato što se sad oboje pitamo tko je dobio pristup Svetištu ako ovamo nitko ne smije ući. Da te pitam, kad ste ti i Jane bili ovdje, jeste li primijetili da je nema?«

»Rekao sam ti sljedeće večeri. Kad smo se vidjeli u Velikom kampu. Jane i ja smo samo... Pa, završili smo ovdje nakon što je ustrijeljena.« Sjetio se Lassitera. »Došao sam k njoj. Ona mi je na to ukazala.«

Phury je opsovao. »Morat ću o ovome popričati s Wrathom.«

V. se zagledao u otvorena vrata i zaključio da, ako ikad u svom životu bude morao postupiti diplomatski, onda je to taj trenutak.

»Slušaj, stari, ne znam kako da ti to kažem na lijep način.« Pažljivo je birao riječi. »Postoji li šansa da je neka od tvojih

Odabranica izvela neki manevar?«

Aaaaaaaa, mogao je samo ispaliti riječi bez biranja.

»Nipošto ne.« Phury se zagledao u njega. »Te ženke su...«

»Vani u svijetu. Stvaraju kontakte. Grade odnose s ekipom koju susreću u Kući za audijenciju, na internetu, na poslu. Kako znaš da je jedna od njih nije uzela, za sebe ili za nekog drugog?«

Phury je prekrizio krupne ruke preko prsa – da Brat nije bio kavalir, vjerojatno bi ga dobro izmlatio i izbio mu sve zube, V. je bio siguran u to.

»Moje Odabranice nikad ne bi učinile nešto čime bi ugrozile svoju vrstu.«

»Ali razmisli malo.« V. je podignuo dlanove, nastojeći ga smiriti. »Nitko drugi ne može doći ovamo bez dopuštenja. Dakle, mogle su se dogoditi samo dvije stvari. Netko tko ima pristup došao je i uzeo knjigu ili je netko tko ima pristup uzeo knjigu za nekog drugog. Ne postoji drugo logično objašnjenje.«

U osam sati te večeri, Vitoria je parkirala bratov Bentley otprilike sedam blokova dalje od galerije. Parking se plaćao, ali nije bilo potrebe da to čini jer je već prošlo šest popodne.

Najavljeni je snijeg stigao, a prije nego je otvorila vozačeva vrata, navukla je kapuljaču crne majice na glavu i zakopčala toplu jaknu koju je nosila dok su se penjali uz planinu. Nakon što je kratko provjerila mobitel, izašla je i držala glavu pognutom dok joj je vjetar nosio pahulje u lice.

Odmaknula se od Bentleyja, ostavivši vrata otvorenima, a ključ na sredini komandne ploče.

Šteta što se nije imala s kim okladiti koliko će vremena proći prije nego netko ukrade Flying Spur. Vrijeme je bilo loše, istina, zbog toga bi moglo biti manje pješaka, a samim time i lopova. No automobil je vrijedio 250 tisuća dolara. Neki bi narkić mogao iskoristiti dobar trenutak. Tako su ljudi funkcionirali.

Vitoria je održavala brz korak, s rukama u džepovima glomazne jakne, glave i dalje pognute, lica skrivenog pod kapuljačom.

Zalazila je dublje u centar grada... sve dok, nekoliko blokova kasnije, nije izbila na most preko rijeke.

Zahvaljujući mnogim prilazima koji su se spajali u cestu od četiri trake preko rijeke, širok i mračan podzemni svijet prostirao se ispod velikog podignutog kolnika – nije usporila korak zalazeći u taj zaklonjeni prostor. U njemu su naleti vjetra slabjeli, čak ni snijeg nije padao na tvrdo, zaleđeno do. Čahure beskućnika ispunjavale su jalovi krajolik, njihova skvrčena tijela u prljavim dekama izgledala su poput izbočina na površini mjeseca siromaštva. Svuda uokolo, listovi novina plesali su oko bezbrojnih bačenih praznih boca alkohola, kao djeca koja skakuću tamo gdje ne bi trebala.

Iznad nje, promet je proizvodio ujednačenu pozadinsku buku, teški automobili i kamioni tutnjali su povremeno iskašljavajući iz trube ili sirene.

Vitoria je otišla do udaljenog kraja i mjesta na kojem se autocesta počela podizati s tla, a razdvajanje dviju traka omogućavalo je priličnu privatnost.

I tu je bio on.

Streeter se nalazio točno na dogovorenom mjestu, njegovo visoko tijelo bilo je presvučeno istom onom odjećom koju je nosio na

njihovu arktičkom putovanju. Kad mu je prišla, bacio je cigaretu i izdahnuo.

»Hej, što ima...«

Dvaput je pucala u njega. Oba puta u prsa.

Prigušivač je prekrasno odradio svoj zadatak. Najglasniji je zvuk bio onaj kad je pao na pod, licem prema gore.

Napravila je dva koraka i primaknula mu se. Vapeći za zrakom, podignuo je jednu ruku kao da je želi otjerati od sebe dok se drugom držao za prsa.

Prosula mu je metak u čelo i još jedan u vrat.

Zatim je Vitoria ugurala oružje oko pasa svojih snježnih hlača i otišla, pognute glave, s rukama u džepovima.

Dok je hodala, osjećala je toplinu cijevi koja joj se naslanjala na tijelo i, začudo, pokušala se sjetiti posljednjeg puta kad se seksala. Prošlo je dosta vremena otkako uz donji dio trbuha nije osjetila nešto toplo, oblo i čvrsto. Previše vremena – iako je dio razloga bio i taj što je kod kuće bilo vrlo teško ostati diskretan. Ovdje neće imati taj problem.

No, drugi će se put zamarati time. Sad je morala nastaviti s planom koji je naumila za tu večer.

Najradije bi sjela u autobus ili u podzemnu i vratila se u galeriju. Taksi bi bio još bolji. Ali nije smjela riskirati da je netko vidi ili porazgovara s njom. Stoga je izašla iz podnožja mosta i priključila se na gradsku ulicu.

Tu su joj snježne pahulje ponovno letjele u lice, a dah joj je izlazio u oblačićima kao dim iz lokomotive.

Gazila je tako skoro četrdeset i pet minuta prije nego joj se u vidokrugu pojavila galerija. U širokom je luku izbjegla stražnji ulaz. Umjesto toga, ušla je na prednja vrata baš kao da je običan kupac. Zahvaljujući de la Cruzu, znala je da njezin brat iz nekog razloga nije postavio kameru na prednji ulaz. S druge strane, njegovi ilegalni suradnici dolazili su i odlazili na stražnja vrata – a Ricardo sigurno nikad nije namjeravao predati snimke sigurnosnih kamera policiji.

Bolje promislivši, Vitoria se mogla okladiti da ih je držao za sebe, kao neku vrstu osiguranja u slučaju da nekome na pamet sine neka mudra ideja.

Također je i bila izašla kroz prednja vrata. I nije uključila alarm.

Na taj način neće postojati nikakav dokaz da je napustila galeriju i potom se vratila. S tim na umu, pažljivo je zaobišla dio galerije koji su snimale kamere kao i vrata Ricardova ureda.

Još jedna prednost gledanja snimki koje joj je de la Cruz toliko puta pokazao bila je ta što je dokučila koja su slijepa mjesta u galeriji.

Vođena tim mislima, otišla je do mračnog kuta koji nisu motrile kamere i presvukla se u radnu odjeću koju je tamo ostavila. Zatim je sakrila jaknu, snježne hlače, majicu s kapuljačom i pištolj u šuplji trodimenzionalni prikaz klobuka. Nakon toga je krenula zaobilaznim putem kako bi neopažena stigla do dijela za radnike... odakle će izići s kaputom na sebi i torbom u ruci.

Sigurna da je kamere gledaju i snimaju, prošla je kroz galeriju i provjerila ulazna vrata iako je znala da nisu u njihovu doseg... Zatim se opet vratila u vidokrug kamere, bliže stražnjim vratima.

Kad je uključila alarm, izašla je i zaključala za sobom.

Pogledala je ulijevo. Pa udesno.

Pa se namrštila.

Odmičući se iz vidokruga kamere, čekala je onoliko vremena koliko je pretpostavljala da bi joj trebalo da se malo osvrne po ulici gdje je njezin Bentley trebao stajati.

Rukama koje su namjerno nespretno petljale po ključevima, otvorila si je vrata i isključila alarm, pazeći da ih zaključa za sobom. Onda je izvadila mobitel. Ispustila ga. Ponovno ga dohvatila i odmaknula kosu s lica.

Namjerno drhtavim rukama, okrenula je jedan broj i primaknula mobitel uhu. Kad je nakon trećeg zvona poziv odgovoren, odglumila je paniku.

»Detektive de la Cruz? Ispričavam se što vas gnjavim, ali rekli ste mi da vas nazovem ako se dogodi nešto čudno. Pa, izgleda da mi je netko ukrao auto.«

Četrdeset deveto poglavlje

Nakon noćne more u kojoj ga je netko ganjao, Assail se naprasito probudio lamatajući rukama i nogama. Na djelić sekunde nije imao pojma gdje je – je li još u onoj uličici niz koju ga ganjaju koljači? Vrišti li Marisol da joj pomogne – iako je znao da će, ako joj priskoči upomoć, povesti i smrt za sobom?

No onda se osvrnuo po kantini sportskog centra i posljednja zbivanja iz stvarnosti vratila su mu se u sjećanje. On i Marisol doveli su njenu baku u kliniku Bratstva, primili su dobru vijest da je sve manje-više dobro, zajedno su donijeli odluku da će provesti tu dan u slučaju da ih zatrebaju.

A onda se našao na stolici i očito pao u nesvijest.

»Jesi li dobro?«

Pogledao je preko sobe. Za stolom na kojem su servirali hranu, Marisol je pripremala pladanj: stavila je na njega dvije šalice iz kojih se parilo, jaja, prženi krumpir.

»Da, da, naravno.« Uspravio se i protrljao ^{Balkandownload} oči. »Nisam mislio zaspati.«

»Oboje smo iscrpljeni.« Prišla mu je i primaknula stolicu. »Pa, čini mi se da ovdje vole doručak za večeru, što i meni odgovara. Imam dovoljno za dvoje.«

Nije bio gladan, ali ne zato što je nedavno jeo.

»Evo.« Sjela je i stavila pladanj na koljena. »Popij ovo.«

Uzeo je šalicu koju mu je ponudila kako ne bi ispao nepristojan,

ali nakon nekoliko gutljaja zaključio je da to baš i nije dobra ideja. Ionako je već bio nervozan.

»Jaja?« ponudila je.

»Ne bih sad. Ali hvala ti.«

»Kako rekoh, imam dovoljno za oboje.«

»Hvala.« Naslonio se i usredotočio na toplinu koja mu je sa šalice prelazila na dlanove. »Jako si ljubazna.«

Kad je Marisol nastavila jesti, nije ni primijetio da je među njima zavladao napeta tišina, no onda je ona izdahнула i prestala žvakati.

»Gle, žao mi je«, rekla je. »Ali znaš da tako ne misli, zar ne?«

Assail se namrštitio. »Oprosti, što?«

Marisol je odložila vilicu i obrisala usta papirnatim ubrusom. »Ono što je moja baka rekla o tome kako me moraš vjenčati ili će umrijeti. To je sve hrpa gluposti, samo nas zeza. Iako to nije izlika.«

»Nije učinila ništa zbog čega bi mi bilo neugodno.«

»Jesi siguran u to? Jer, otkad ti je to rekla, osjećam udaljenost i napetost, i ne krivim te. Nikome ne treba toliki pritisak. Samo želim da znaš da ja ništa ne očekujem. Sretna sam sa... znaš, s ovim što imamo.«

Assail je sklopio ^{Balkandownload} oči. Pokušao nešto reći. Bezuspješno.

»Opa«, rekla je suho. »Tako loše, ha.«

Otvorio je ^{Balkandownload} oči. »Molim, što?«

»Što god da si mi pokušavao reći još onda u kući. Znaš, prije nego se srušila.«

Kad je ustala, nagnuo se prema naprijed i namrštio. »Marisol...«

Budući da nije uspio dovršiti rečenicu, otišla je do rashladnog automata u kojem su stajale boce Gatoradea i Coca-Cole. Gledajući u njega, ali ne uzimajući ništa, promrsila je: »U redu je ako si se predomislio. Oko nas, mislim.«

»Nisam.«

Marisol se opet okrenula prema njemu. »Da, jesi. Vidim ti u očima. Osjetim u tvom glasu. Cijeli odišeš time. Nešto se promijenilo. Onda, oko čega se premišljaš – želiš li mene i želiš li se zbilja povući iz starog načina života?«

Dok je on samo stajao u tišini, ona je odmahivala glavom. »Samo da znaš, što god bilo, bit ću okej. Bit će mi savršeno dobro i bez tebe, ne zato što nisam zaljubljena u tebe, već zato što ću radije umrijeti nego pustiti da me uništi nešto drugo osim metka.«

Dok je tako govorila, Assail joj je promatrao vrat... mjesto gdje ju je ugrizao.

»Hoćeš li me, molim te, pogledati u oči?« promrsila je stavljajući ruku na vrat. »U što dovraga buljiš?«

Assail je poželio da postoji drugi način. Ponovno se molio da mu sine neko rješenje. Preklinjao sudbinu da mu pokaže drugi put.

No, nije ga bilo – a on jednostavno nije mogao nastavljati dalje tu laž. Iako će ga koštati ženke, i premda je tajming bio loš, imala je pravo znati.

»Što?« prasnula je. »Kaži već jednom.«

Kad je Assail odložio šalicu s kavom na pod, bio je svjestan da je to vjerojatno posljednja stvar koju mu je dala.

Premještajući se, naposljetku je ustao sa stolice i počeo otkopčavati dugmad svoje fine svilene košulje, jedno po jedno.

»Što to radiš?« upitala je. »Samo da znaš, trenutačno nisam zainteresirana za seks.«

Raskopčavši je po sredini, otkopčao je i zapešća i stavio dugmad u džepove hlača. Rastvarajući dvije polovice košulje, pustio je da mu s ramena padne na pod.

»Reci mi što vidiš, Marisol«, zapovjedio joj je.

»Molim?« Nestrpljivo je odmahivala glavom. ^{Balkandownload} »O čemu se, dovraga, ovdje radi?«

»Pogledaj me. Pažljivo me pogledaj. Što vidiš?«

Pogledom je preletjela preko njegovih prsa i trbuha. »Vidim muškarca. Vidim tebe. Mislim... Što je?«

»Sjećaš li se kako sam izgledao prve noći kad si došla k meni?«
Lecnula se, dajući mu do znanja da se sjeća. »Sjećaš li se kako je moje tijelo izgledalo?«

»Bio si bolestan.«

»Toliko da si pomislila da umirem, zar ne?«

»Zato sam i prevalila toliki put.«

»A kako izgledam sad? Koliko sam se promijenio?«

Ovo potonje nije bilo pitanje. Bio je izazov.

Slegnula je ramenima. »Mnogo si... zdraviji. Snažniji. Više ti.«

»Koliko je dana prošlo, Marisol?«

Sad se namrštila. »Ne znam. Tri? Četiri?«

»A što je s mojom kosom?« Povukao je vlasi koje su bile barem

dva ili tri puta duže nego tada. »Koliko se promijenila?«

Dok ju je on tako ispitivao, promjena koja se događala u njoj bila je malena, ali moćna. Umjesto da ju je ljutnja pokrenula, ukočila se i naoko jedva disala.

»Razmisli o tome kakav sam bio i usporedi to sa mnom kakav sada stojim pred tobom«, rekao je grubo. »I priznaj samoj sebi da si to primijetila posljednjih nekoliko dana i zapitala se kako je to moguće. Vidjela si koliko sam kilograma nabacio u kratkom vremenu, koliko sam se brzo oporavio. Znam da si vidjela razliku, ali si je odlučila ignorirati, zar ne? Pitala si se, ali si istodobno bila i zahvalna na tome što sam dobro da jednostavno...« Zamahnuo je dlanom pored glave. »Nisi o tome razmišljala.«

Marisol se obujmila rukama. »Pa? Bolje si.«

»Pitaj se kako. Zapitaj se... zašto. Odgovor nije lako pronaci. Predobro sam se oporavio u premalo vremena, a znaš da ništa nisam skrivao od tebe jer si me vidjela bez odjeće. Znaš da ti je nešto na meni čudno. Slutiš to već neko vrijeme – još otkako sam se suočio s tobom onda dok si me pratila. Uvijek je čučalo u pozadini, ali je bilo i previše razloga da to ne istražiš.«

Kad se odmaknula od njega za jedan korak, srce mu se slomilo. No onda se podsjetio da je to neizbježan kraj – i da će on nositi taj teret, ne ona.

Reći će joj istinu i onda, budući da će njezina baka vjerojatno ubrzo biti puštena iz klinike, izbrisati njihova pamćenja. Da, mogao je to učiniti i da se ne otkrije, ali ljubav koju je osjećao prema Marisol zahtijevala je da joj to kaže, da osjeti njezino gađenje i ljutnju – jer je zaslužio oboje. Postojao je još jedan razlog. Uskoro će se opet morati

nahriniti od Ghisele, jer tako barem neće morati opet spavati s Marisol i riskirati da je ozlijedi. Ili uzeti nešto od nje, a da ona pritom i ne zna što se događa.

Kao združeni mužjak, jednostavno je bio preopasan.

»Nije li tako, Marisol? Pitala si se o svemu tome, svemu što ne možeš shvatiti ili objasniti.«

»Da«, prošaptala je, razrogačenih smeđih očiju.

»Ruka ti je na vratu.«

»Je li?«

»Da. Kad si se pogledala u zrcalo u kupaonici i vidjela masnice, kako si to objasnila samoj sebi?«

Glas joj se stišao do kraja. »Nikako.«

»Jesi li dobila menstruaciju? Dok si se tuširala, u odvodu je bilo krvi – jesi li je dobila?«

Marisol je odvratila pogled. »Mmm, ne. Ne, nisam.«

Pričekao je da ga opet pogleda. »Nisam kao ti, Marisol. Ja sam... Žao mi je, ali nisam jedan od vas.«

Odjednom je ugledao kako joj se prsa snažno nadimaju, sve brže i brže. »Plašiš me.«

»Žao mi je. Više nego što ćeš ikada znati.«

To rekavši, podignuo je gornju usnu s očnjaka i iskesio ih, režući.

Sola nije čula ništa osim tutnjanja vlastitog srca dok je muškarac za kojeg je mislila da ga poznaje stajao pred njom i pokazivao joj... Očnjake. Očnjake za koje bi se zaklela da su umjetni – samo što su se micali.

Rasli su joj pred očima.

»Tako mi je žao, Marisol.«

Ili joj se barem učinilo da je Assail to rekao. Nije čula apsolutno ništa.

Pogledom je pratila njegovo lice, vrat... prsne mišiće... trbušne mišiće. I jasno je vidjela ono o čemu se nesvjesno pitala. U posljednjih četrdeset i osam sati kao da je nabacio dvadeset kila mišića, koža mu više nije visjela, tijelo mu se vraćalo u prijašnje stanje.

Još su joj neke stvari velikom brzinom prošle kroz glavu. Nikad ga nije vidjela vani na sunčevoj svjetlosti. Staklena mu je kuća bila prekrivena neobičnim zastorima za koje je pretpostavljala da omogućuju privatnost, ali sada? Zatim i svjetla koja su se sama palila i gasila. Ljudi koji... Osjetila je nalet vrtoglavice. Njegovi bratići. Svi u ovoj klinici. Doktorica Jane je dolazila k njemu doma i odlazila iako, sad kad je malo bolje promislila, na prilazu nije bilo automobila koji bi je prebacili. Isto je vrijedilo za Rhagea. Ehrlic i Evale...

Zatim se Sola sjetila krvi oko odvoda u tušu... i masnice na svom vratu. Na njenoj... veni. »O... *Bože*.«

Ne razmišljajući prisebno, okrenula se i izjurila iz sobe, trčeći što je brže mogla, tutnjajući niz hodnik i ne znajući kamo ide – dok joj je panika pumpala tijelo.

No onda je neki blistavi sjaj postao njezin cilj, kao da se radi o nekom horizontu, kao da je utjelovljenje slobode, a kad mu se primaknula, otvorila je staklena vrata i uletjela na...

Bazen. Olimpijski bazen.

Taman u trenutku kad joj je sve došlo do glave, Assail se pojavio

točno pred njom. Iz vedra neba, odjednom se pojavio *tu*.

Sola je vrisnula, a njezin je vrisak odjeknuo velikim nadsvođenim prostorom s pločicama, posrnula je kad se pokušala okrenuti i opet pobjeći. Teško sletjevši na pod, hitro se okrenula na leđa i poput raka odmigoljila što dalje od njega, užas i nemogućnost da procesuirao ono što joj je pokazivao i govorio, sve su pretvarali u noćnu moru.

To ne može biti stvarno...

Assail je stajao na mjestu. Naposljetku, činjenica da nije krenuo prema njoj niti je na bilo koji drugi način bio agresivan, probila se kroz njen strah.

Sola se prestala odmicati na rukama i nogama, i spustila stražnjicom na pod. Dah joj je i dalje silovito izbijao iz pluća, strah joj je divljao u grudima... iako se on doimao kao da mu je...

Srce slomljeno.

Dok je Assail tako stajao na mjestu, bez košulje, sav potresen, u očima mu je bila tako duboka bol da bi se u drugačijim okolnostima rasplakala zbog njega...

»Hej, jesmo dobro tamo? Treba li vam što?«

Sola se cijelim tijelom okrenula kad je začula muški glas. Onaj krupni, plavokosi čovjek, Rhage, provirio je unutra, izgledajući kao da je spreman intervenirati ako zatreba.

On nije čovjek, pomislila je.

On je vampir...

Bila je *okružena* njima. Dragi Bože, baka joj je ležala u bolničkom krevetu, a...

Kad je Sola počela povraćati, krajičkom oka vidjela je hrpu ručnika i otpuzala do njih, dlanovi i cipele su joj škripali po vlažnim pločicama, želudac evakuirao jaja taman u trenutku kad je dohvatila nešto u što bi ih izbacila.

Kutkom oka, vidjela je dva muškarca – *vampira* – kako razgovaraju. Rhage je odmahivao glavom kao da negoduje, ali Assail se ispriječio između nje i drugog muškarca, kao da neće trpjeti nikakvo uplitanje.

Assailova kolonjska, taj opojni, mračni miris, prekrpio je miris klora u zraku.

»Riješi to«, rekao je Rhage. »Moraš to riješiti, stari. Ili ću ja.«

Assail je nešto odgovorio nakon čega je drugi muškarac – vampir, jebeni *vampir* – otišao.

»Ubit ćeš me?« procijedila je.

»Ne. Nikakvo vas zlo ovdje neće zadesiti.« Assail je kimnuo prema vratima. »A čim tvoja baka bude spremna za otpuštanje, obje možete slobodno otići. Više nikad ne... više nikad ne moraš vidjeti ni mene ni ikoga od nas. Nećeš se ni sjećati...«

»Sjećat ću se *svega*«, protisnula je. »Sjećat ću se...«

»Ne, nećeš.«

Vrtoglavica se vratila kad joj je sinulo što bi to moglo značiti. »Što ćeš mi učiniti?«

»Nešto od čega ćeš sve ovo zaboraviti. Sve će nestati, ovaj trenutak i sve ono što mu je prethodilo, sve što je vezano uz mene za tebe neće postojati. Bit ćeš slobodna od svega ovoga kad se vratiš svom životu.«

»Ne vjerujem ti.«

»Istina je...«

»Koliko si mi već puta lagao?«

»Marisol...« Kad mu je glas napuknuo, pročistio je grlo. »Marisol, u mojoj prisutnosti nikad ti nitko nije naudio, neću dopustiti da te nešto brine ili boli.«

»To nije istina«, grubo je rekla. »Izdao si me. Sad me boli.«

Sklopio je oči i pognuo glavu. »Jako mi je žao...«

»Miči se od mene«, zapovjedila mu je, »ne želim te ni blizu svoje bake. I znaj ovo. Ako joj itko od vas učini išta nažao, sve ću vas pobiti. Briga me što ste – želim da joj prestanete davati one lijekove ili što već ubrizgavate u nju ove iste minute. I ona i ja smjesta odlazimo. Odlazimo iz ovog *prokletog* mjesta.«

Pedeseto poglavlje

Phury je prvi napustio Svetište, a V. je imao svaku namjeru krenuti za njim. Međutim, nimalo iznenađujuće, Brat ga zapravo nije želio u blizini s obzirom na ljagu koju je upravo bacio na Odabranice. Stoga, nakon što su zatvorili Riznicu, V. je dao Bratu malo prostora tako što je pošao u šetnju.

Točnije, lutanje.

Lutanje i propitkivanje je bilo bliže onome što je radio, pomislio je približavajući se privatnim odajama Čuwardjeve. Sa svakim novim korakom namjeravao je stati i ispariti odatle kako bi se pridružio sastanku Bratstva. Sa svakim pokretom naprijed, istinski se namjeravao okrenuti. Prvi korak, drugi, treći, četvrti... njegova bi se destinacija mijenjala.

No umjesto da krene prema izlazu, na kraju je kroz klizna vrata ušao u majčine odaje i zatekao se u njezinu dvorištu. Ptice pjevice su prestale pjevati kad su registrirale njegovu prisutnost, a što je duže tamo stajao, to je više tih slikovitih krilaca lepršalo i malenih nogica skakutalo po grančicama – što je bio ptičji ekvivalent nervoznom koračanju po sobi, zaključio je.

V. je uporno razmišljao o onome što je Jane rekla za svoju mlađu sestru. Kako gubitak nikada ne prebolite.

U tom kontekstu, osjećao se kao da je njegova *mamen* umrla pri porodu. Ako bi bio iskren prema sebi – što je mrzio – nedostajalo mu je ono što zapravo nikad i nije uistinu postojalo. A sad kad je Čuwardjeva stvarno otišla, odjednom je shvatio da oplakuje nešto što

nikad nije imao.

Za Boga miloga, to mu se učinilo kao užasno beskorisna introspekcija. Ma koliko poštovao Mary i cijelu njezinu filozofiju ljekovitog razgovora, nikad mu zapravo nije leglo takozvano razotkrivanje vlastitih slabosti – bilo to u privatnosti ili pred nekim s *anime* očima i magisterijem iz socijalnog rada.

Previše se ljudi zaodijevalo plaštem žrtve, stvaralo vakuum vlastitog identiteta očekujući da će svijet odmah pohitati i pružiti nezasluženo suosjećanje.

Kad malo bolje razmisli, možda je bio kreten koji se samo branio i sudio drugima.

Vjerojatno. Bože, više nije znao koji vrug da radi sa sobom. U posljednje je vrijeme bio tako rastrojen.

Prešao je preko bijelog mramora i zaustavio se ispred fontane s vodom. Zatim je sjeo na njezin tvrdi kameni vanjski rub. Voda je izvirala iz slavine i padala u kristalnim kapljicama, uvijek na isto mjesto, mlaz je bio poput uzorka na tkanini, padao je u kontinuiranom blagom luku, krajnje simetričan – za razliku od onog kakav bi bio dolje, gdje bi nasumce prskao što bi ga na neki način činilo čak i ljepšim.

Sjetio se režima koji je Čuvarđeva provodila nad njihovom vrstom: njezinih naloga koji su određivali kako bi Odabranice trebale živjeti i služiti... njezin program rasploda... pravila i propisi koje je nametala različitim slojevima. Zabranila je čak i da joj se postavljaju pitanja. Doslovno nitko nikad, čak ni Wrath, nije ju smio ništa pitati.

Okej, u redu, na neki je način Butchu ipak progledala kroz prste. Ali to je bilo to.

Kad se pogubio u sjećanjima na nju, bez nekog posebnog razloga spustio je ruku do vode, uranjajući jagodice svoje uklete ruke u dubinu...

Osjetio je kako mu neobičan val topline navire sve do nadlaktice pa je spustio pogled.

Rana koju mu je sjena ostavila na ruci smežurala se i nestala, kao potjerana, nije ostalo ništa od prijašnjeg crvenila.

»Koji vrag«, izdahnuo je V.

A onda mu je sinulo.

»Moji meci«, rekao je pticama pjevicama. »Zato su moji vražji meci djelovali.«

Dolje u sportskom centru Bratstva, Sola je uletjela u bakinu bolničku sobu.

»Moramo ići«, rekla je odlazeći do plitkog ormara. »Moramo otići. Odlazimo iz ovih stopa...«

Njezina se *vovó* uspravila u krevetu. »Što pričaš?«

»Odlazimo.« Uzela je bakinu odjeću i okrenula se. »Moramo te obući. Pomoći ću ti...«

»Ne idem...«

»Da, ideš.« Sola ju je otkrila. »Idemo...«

»Marisol! Što ne valja?«

Oštar ton glasa djelovao je na nju još otkako je bila dijete, a desetogodišnjakinja u njoj pobijedila je nagone odrasle osobe i skamenila je na mjestu.

Ali nije namjeravala predati tu jadnu staricu vampirima. Za

Boga miloga.

»To su loši ljudi«, procijedila je Sola. »Oni su... nisu dobri ljudi, *vovó*. Moramo pobjeći...«

»Što to pričaš.« Iz bakina se grla čulo negodovanje. »Ponašaju se dobro. Prema nama su...«

»Neću raspravljati o tome s tobom.«

»Dobro. Onda ne idemo!«

Sola je sklopila ^{balkandownload} oči. »Da, idemo. Oduvijek si mi vjerovala po pitanju sigurnosti. Oduvijek. Tako funkcioniramo. Zato ti sad govorim, moramo otići odavde.«

Baka je prekrížila ruke na grudima i zagledala se u nju. »Nisu dobri ljudi? One noći kad si oteta, tko te je oslobodio?«

»Sama sam se oslobodila.«

»Tko te je vratio u Caldwell? Tko pazio kad si ozlijeđena?«

»Nećemo razgovarati o tome...«

»Kad mi je sinoć pozlilo, tko je došao? Tko je ostao s tobom? Tko se sad brine za mene?!«

Sola je uspaničeno pogledala u infuziju. »Ne znamo što ti daju!«

»Poludjela si. Osjećam se bolje. ^{Balkandownload} Ne idem. ^{Balkandownload} Ti idi ako želiš. ^{Balkandownload} Ja ostajem.«

»Ideš sa mnom...«

Sola joj je pružila ruku, ali baka ju je samo odgurnula od sebe. »Ti nisi moj šef. Želiš biti budala, slobodno, idi. Ali ja ostajem ovdje, a ti nećeš mene natjerati ništa.« Pogled joj je bio vatren kao tigrov. »Ja znam loše ljude, znam loše ljude – prošla sam više nego ti. Vidjela sam okrutnost, doživjela. Ovi ljudi nisu loši. Oni štite nas. Oni

pomažu nama. Oni liječe nas – a taj muškarac? On te voli. On te voli svim srcem, a ti si glupa cura. *Glupa!*«

U tom joj je trenutku ponestalo engleskih riječi. Ono što se zatim pojavilo bila je bujica španjolskih od kojih je Sola umalo pala na guzicu.

Kad je njezina baka stala da udahne, Sola se ubacila. »Ne znaš s čim imaš posla.«

»Ne znaš ni ti, ako misliš da su loši.« Baka je rukom pokazala prema vratima. »^{Balkandownload}Idi. Ja ne želim s tobom razgovarati. Idi! Izbacim te! Ti nisi dobra...«

Iznenada su se oglasili svi alarmi, oštro piskutanje prometnulo se u još jedan sloj u Solinoj stratosferi.

»*Vovó?*« rekla je kad je baka prestala pričati, naoko vapeći za zrakom. »^{Balkandownload}*Vovó!*«

Pedeset prvo poglavlje

V. je utekao iz Svetišta, ponovno preuzimajući oblik u predvorju palače. Penjući se uza stubište dvije stepenice odjednom, praktički je odletio do drugog kata i uletio u Wrathov svijetlo plavi ured. Bratstvo se već počelo okupljati za sastanak, svi su upadali jedni drugima u riječ, mnogobrojni muški glasovi bili su poput zida kroz koji se morao probiti. Srećom, svi su utihnuli kad je upao u prostoriju.

»Shvatio sam!« dahtao je. »Skužio sam!«

Zavladalo je svojevrsno kolektivno nakašljavanje, a onda je netko promrsio: »Spreman si se deklarirati kao obožavatelj ponija?«

»Molim?« rekao je V.

»Bez uvrede«, ubacio se netko drugi, »ali s dugicama se nisi štedio.« Rhage je podignuo dlanove. »Što je skroz kul...«

»Hej, što god se tebi sviđa...«

»Moja najbolja frendica je poni i zove se Applejack...«

»Vidite s čim ja moram živjeti?« turobno je izjavio Butch. »Ne smetaju mi boje, ali taj kroj me ubija. Da otkriva toliko gležnja. I to zimi?«

V. je po drugi put spustio pogled na sebe – no prizor se ni najmanje nije popravio. I dalje je nosio prekratke hlače. I dalje ružičaste. I dalje od flanela.

I dalje s jebenim ponijima.

Wrath se oglasio iza očeva velikog radnog stola. »Hoće li mi netko reći što je obukao?«

Vishous je tolikom brzinom strgnuo sa sebe donji dio pidžame da ju je zamalo rasparao po šavu – a najradije bi ih bacio u vatru da nije znao koliko ih Jane voli.

»Jesmo li gotovi?« pitao je Braću jednog po jednog gledajući ih u ^{Balkandownload} oči. »Jesmo li sad jebeno gotovi? Pa da popričamo o tome što ubija civile? Ili biste vi, hrpa šupaka, radije tratali još vremena? Dok ljudi ginu.«

Iz jednog kutka pored vatre netko je rekao: »Okeeej, nećemo se sad rugati.«

Na to je pak krenula prava bujica. »Jako sam posramljen...«

»Potpuno posramljen, a samo sam htio nešto reći...«

»Hoće li me netko umotati u foliju i dati mi psića da ga zagrlim? Moj privatni i poslovni život je ugrožen...«

»Što se dogodilo tvom drugom jajetu? Jedan poni je ogladnio?«

Ovo posljednje izašlo je iz Lassiterovih usta, a V. je ozbiljno razmišljao o tome da ode do njega i odalami ga u jaja.

No, moguće je da je idiot nosio suspensor od čistog zlata.

Iza svog stola smijao se i Kralj. »Znate, inače mi ne fali vid. Ali ovo nije jedan od tih slučajeva.«

»Gol je«, Rhage mu je skočio upomoć. »Pa, polugol, s tim da mu se zrači važnija polovica, ako kužite što hoću reći. Još ću samo dodati, lijepo je kad ti nisi predmet...«

»Sireno moja mala!«

»Kako tvoja cijev za vodu...«

»Ili harpun, ha, Hollywood?«

»Okej, što to uopće znači?« promrsio je Rhage. »Svi ste vi

seronje, ama baš svi...«

»U redu«, rekao je Wrath. »Dosta. V., što imaš?«

»Jednu s mesom, jednu vegetarijansku i malo ljutoga«, netko se našalio. »I ovisnost o pletenju koju ne želi priznati.«

Kralj je dokrajčio priču udarivši šakom o stol – premda se i dalje smijao. »V. Što je?«

Prije nego je V. krenuo s izvještajem, palo mu je na pamet da im svima kaže da ga poljube u dupe. No s obzirom na to da su mu i prednji i stražnji dio bili izloženi, bojao se da bi netko mogao prihvatiti ponudu – a onda će ga morati ubiti. Što bi moglo biti gadno. Na kraju krajeva, htio je Fritzu učiniti uslugu, ali bilo je i boljih načina da *sluganu* i njegovim pomoćnicima zada malo posla.

Osim toga, Kraljev zlatni retriver George uspaničio se kad su svi počeli vikati i postao mrzovoljan. Pas se već naginjao prema gospodarevoj nozi. Ako u njegovoj neposrednoj blizini izbije pravo nasilje, vjerojatno će ga morati poslati na savjetovanje.

V. se uozbiljio. »Civil koji je sinoć napadnut izjavio je da meci koje je ispalio u sjenu nisu imali učinka. U mom slučaju nije bilo tako. Kad sam pucao u onu koja me je napala, meci su ipak nanijeli nekakvu štetu. Nisam to mogao povezati – sve dok nisam otišao do Svetišta, odakle sam sad stigao. Stavio sam ruku u vodu, a preostali trag moje rane jednostavno je zacijelio.« Pucnuo je prstima. »A onda mi je sinulo. Naši meci u sebi imaju vodu iz Svetišta. Oni šuplji vrhovi koje vam svima punim, oni čine razliku. A razlika je očito opipljiva. Jer bez tog malog svetog dodatka vražje se sjene ne može zaustaviti – a ako te dohvate? Čeka te gori zagrobni život od Normana Reedusa.«

Bratstvo je oduvijek tako pripremalo svoje streljivo, unazad

stotinu godina. Pomagalo je protiv koljača – a očito je jednako djelovalo i na sjene.

»Provjerit ću možemo li pojačati zalihe streljiva«, rekao je. »Želim da svi budemo spremni. Posljedice takvih napada... Ne bih ih poželio nikome od vas. Kao ni *sebi*.«

Svi su složno gundali dok Wrath nije progovorio: »Gdje možemo nabaviti veliku količinu praznih metaka a da nas ljudi ne zagnjave?«

»Ja ću to riješiti«, zaključio je V. »Ne brini, gospodaru. Pobrinit ću se za sve.«

»Dobro. Phury, porazgovarajmo malo i o problemu knjige.« Kralj se osvrnuo oko sebe. »Mislím da sad znamo odakle su se pojavile sjene. Ali ne znamo koji je vrag bio gore bez dopuštenja.«

Dolje u sportskom centru, Jane je upravo izlazila kroz staklena vrata svoje ordinacije kad je začula alarm iz jedne bolničke sobe. Brzo potrčavši, uletjela je u jednu zauzetu sobu – i iznenadila se kad je ugledala Solu kako stoji pored svoje bake koja je ležala u krevetu.

»Pa, zdravo«, rekla je Jane prilazeći im i provjeravajući monitore, istodobno ih stišavajući. »Kako smo?«

Gospođa Carvalho, sjetila se Jane. Manny joj je poslao poruku da su je primili.

Jane se osmjehnula Soli, a onda se usredotočila na pacijenticu. »Izgleda da vam se malo ubrzao puls. Kako ste? Osjećate li vrtoglavicu? Mučninu?«

Gospođa Carvalho je podignula bradu. »Reci joj van. Reci joj van. Ja ne... kako se kaže... nema pristanak ovdje biti. Recí joj van. Odmah.«

Jane je pogledavala najprije u jednu ženu, a zatim u drugu. Solino je lice bilo nepomično baš kao i bakino, pogled mlađe žene zalijepio se za pod, a ruke je prekrížila preko prsa.

Budući da nije uslijedilo ništa osim hrpe neugodne tišine, Jane se nakašljala. »Iako sam očito upala usred nečeg privatnog, rado bih vas pregledala, gospođo Carvalho. Trebate li...«

»U redu. Ali onda ona ide. Idi. Idi! Glupa cura.«

Uslijedilo je još nekoliko komentara na španjolskom, a Jane je bilo drago što ih nije mogla razumjeti. Bila je prilično sigurna da je cijela situacija privatna – nešto što nema nikakve veze sa zdravljem, pa tako ni s njom.

»Slušajte«, ogradila se Jane. »Samo ću skoknuti po stetoskop i dati vama dvjema trenutak nasamo. Ali kad se vratim, ako to ne riješite«, pogledala je u Solu, »nažalost, morat ću te zamoliti da odeš.«

»Napravi to sad«, naredila je baka.

»Odmah se vraćam«, promrsila je Jane.

Izlazeći iz sobe, poskočila je na mjestu. Assail se vraćao iz kantine i zakopčavao košulju.

»Je li dobro?« uspaničeno je pitao. »Marisolina baka?«

Hmm, pomislila je Jane. Možda ih je netko uhvatio *in flagrante*?

»Mislim da da. Samo je moram pogledati.«

Jednom kad je uvukao košulju u hlače, doimao se malo pogubljenim. »Nadam se... pa, nadam se da je sve u redu.«

»Zašto ne bi ušao?« osmjehnula se Jane. »Mislim da je u pitanju obiteljska razmirica ili tako nešto. Možda bi im mogao pomoći da to riješe.«

»Sumnjam«, rekao je mužjak s tugom u glasu. »Istinski sumnjam u to.«

Jane se namrštila. »Hej, kad završim s ovim, pod pretpostavkom da ništa ne pođe po zlu, što kažeš na to da i tebe pregledam? Ghisele dolazi nahraniti Luchasa. Sigurna sam da će ti uskočiti...«

»Dobro sam. Ali hvala ti...«

»To zapravo nije bila ponuda«, rekla je blago. »Više kao plan koji ćemo zajedno ostvariti. I dalje si moj pacijent, iako izvrsno napreduješ.«

Kad je samo kratko odmahnuo glavom i ponovno nestao u kantini, Jane je zaključila da je za sve kriv puni mjesec, iako možda i nije bilo tako po kalendaru. Večeras su svi poludjeli.

Kad se ponovno zaputila prema vratima gospođe Carvalho, ovog puta sa stetoskopom, nekako ju nije iznenadilo kad je odatle išetala Sola koja kao da je izgubila u raspravi. Žena je bila toliko uzrujana da se doimalo kao da nije ni svjesna što se nalazi pred njom – pa su naletjele jedna na drugu.

»Ups, sori«, rekla je Jane pružajući ruku kako bi pridržala Solu. »Ja sam kriva.«

Druga je žena poskočila unatrag toliko brzo i toliko daleko da je umalo probila betonski zid hodnika.

Zapravo, odmaknula se unatrag iz straha, s panikom u očima, lice joj je bilo vraški blijedo i cijelim je tijelom drhtala.

Okej, pomislila je Jane. Solina je baka bila starija žena koja je iz nekog razloga kolabirala, ali Manny nije izolirao nikakvu akutnu bolest – pa tolike emocije zapravo nisu bile ni potrebne. S obzirom na

ono što je Sola već prošla dolazeći ovamo i bdijući uz Assaila dok je bio u kritičnom stanju... postojalo je samo jedno objašnjenje, zar ne?

»Rekao ti je«, promrsila je Jane. »Rekao ti je što je. Zar ne?«

Sola je uvukla ruku u rastvoreni ovratnik svoje majice odakle je izvukla maleni zlatni križ. »Dalje od mene. Dalje od mene...«

»Samo da znaš da to ne djeluje«, tužno joj se osmjehnula Jane. »Ali super izgleda u filmovima i knjigama. Oni nisu bez duše, bezbožni, besmrtni. Vjeruj mi, više sam ljubavi vidjela u tom svijetu, više odanosti – i tragično, još više smrti – nego ikada u ljudskom svijetu.«

Sola je trepnula. »Samo malo... Molim?«

»Nisam vampirica.« Jane je pokazala svoje ravne očnjake. »Vidiš? Nema šiljatih zubi. Nikad ih nisam imala, niti ću ih ikad imati.«

Jasno, bit će najbolje da uopće ne spominje nikakve duhove. U tom trenutku to baš i neće biti korisna informacija.

»Što... kako... Zašto ste onda tu?«

Jane je slegnula ramenima. »Zaljubila sam se u jednog od njih. I on se zaljubio u mene.« *A onda sam umrla i njegova me majka vratila u život – super je imati polubožanstva u porodici.* »Sad živim ovdje.«

Sola je stavila dlanove na lice kao da pokušava uvjeriti samu sebe da nije izgubila razum. »Ništa ne razumijem. Ne razumijem kako...«

»Promjena je teška, neću ti lagati. Meni je teško pala. Ali nisam jedini čovjek ovdje – i Manny je čovjek.«

»Dr. Manello?«

»Mmm-hmm. Zapravo, on mi je šogor. Združen je s

Vishousovom sestrom, Payne. Manny je čovjek koliko ti i ja. A tu je i Rhageova družica, Mary...«

»Rhage. Krupni plavi muškarac.«

»Mužjak. Ovdje se nazivaju mužjacima, ne muškarcima.« Jane je pogledala u zatvorena vrata pred kojima su se nalazile. »Gle, daj da se najprije uvjerim da ti je baka u stabilnom stanju. A onda bismo mogle poći u malu šetnju. Samo ćemo razgovarati.« Podignula je dlanove. »Meni možeš vjerovati. Položila sam Hipokratovu zakletvu – prisegnula sam da nikad nikome neću nauditi, okej?«

Prošlo je dosta, dosta vremena prije nego je Sola odgovorila. A čak je i tada samo kratko kimnula.

»Budi tu.« Jane je izvadila mobitel iz džepa bijele kute. »Poslat ću poruku Mannyju i reći mu da se odmah vraćamo – pod pretpostavkom da ti je baka dobro. A onda ću prekršiti protokol i reći ti što se točno ovdje zbiva.«

Pedeset drugo poglavlje

Ne«, rekao je Phury gore u Wrathovoj radnoj sobi. »Ne znam podrijetlo knjige. Razgovarao sam s Amalyom, rekla je da će to dodatno istražiti. Sad, svima je jasno da...«

Dok je Phury pričao o nestaloj knjizi, Vishous je otišao po cigaretu i opsovao kad se potapšao po potkošulji. U tom se trenutku upalilo grijanje, a hladan dašak vjetra pomazio mu je guzove, od čega mu se digao, a ne uvukao u sebe. Taman dok je gledao prema izlazu, razmišljajući o tome da ode po jedan tepih s hodnika i iskoristi ga kao kilt, Butch mu je prišao postrance, skidajući majicu sa sebe.

»Evo, stari. Uzmi ovo.«

»Hvala ti, iskreno.«

Policajac je kimnuo glavom i naslonio se na svijetlo plavi zid.
»Nema na čemu.«

V. je zavezao majicu oko struka, širokim je dijelom prekrrio stražnjicu, dok su mu dugački rukavi visjeli ispred opreme.

»Dakle, moramo pronaći knjigu«, obznanio je Wrath. Kao da locirati knjigu nije ništa teže nego pronaći limenku graha s kobasicom u praznom redu supermarketa. »Ako otkriva kako ta stvorenja nastaju, onda vjerojatno otkriva i kako ih se riješiti, zar ne?«

To nije bilo pitanje. Više kao da je Kralj već odlučio kako će to ići. Vishousu se to sviđalo kod vođe. Samo je imao osjećaj da im se ovog puta neće posrećiti.

S druge strane, bio je jedini kreten bez gaća u prostoriji, pa...

»Posljednja stvar«, obznanio je Wrath. »Ispostavilo se da je došlo do komplikacija s onim civilom koji je sinoć stradao.«

»Osim što se probudio nakon što je već umro i pokušao pojesti Vishousa?« netko se ubacio.

»Zato nemaš gaća...«

»Nisam mislio na tu komplikaciju«, oštro je rekao Wrath. »Saxtone, što kažeš na to da ti izvijestiš ekipu o tome što se događa?«

Kraljev odvjetnik istupio je iz gomile. Saxton nije bio odjeven u ratničko ruho već ruho pisara, mužjakov vitki lik na sebi je imao odijelo od tvida boje močvara Highlanda, s kravatom oko vrata.

S obzirom na to da su se svi ostali, osim V.-a, obukli u crnu kožu i opasali oružjem, izgledalo je kao da je model iz muškog časopisa uletio usred turnira borilačkih vještina.

»Hvala vam, gospodaru.« Saxton se naklonio svim okupljenima nisko spuštajući svoju plavu glavu. »Civil koji je sinoć stradao zvao se Whinnig, sin Stanalassov. On i njegova loza, s obje strane, pripadaju *glimeri*, a njegova je *mamen* umrla pri porodu, lak joj boravak u Sjenosvijetu. Premda je napad očito bio nasumičan, potegnuo je pitanje nasljedstva imanja i imovine. Whinnig je nedavno imenovan jedinim nasljednikom *mameninog* brata, Groshea. Vodio sam postupak ostavštine i zatekao se tako u sukobu s Grosheovom drugom družicom, Naashom.«

»Onom koja je imala krvnog roba«, ubacio se Wrath. »Koja je umrla.«

Saxton se nakašljao. »Kao što se sjećate, te joj je večeri izgorjela

kuća.«

Kad je odvjetnik utihnuo kako bi ostali sami popunili praznine – što se ponajprije odnosilo na to kako su Assail i Zsadist otišli ondje, i ne samo zapalili vatru već i poravnali račune s tom ženkom nakon onoga što je učinila onom jadnom klinцу, Markcusu – V. se zapitao kamo dovraga sve to vodi.

Raspravljalo se o ratu, a ne obiteljskim problemima više klase.

»Imanje je prilično veliko«, nastavio je Saxton. »A Groshe ga je ostavio Whinnigu umjesto svojoj družici, Naashi. Ona je bila spremna osporiti oporuku na temelju dugoročne veze s pokojnikom.«

V. je protegnuo vrat i zaključio da će se, ako vražji odvjetnik uskoro ne prijeđe na stvar, išuljati na cigaretu. I otići po gaće.

»U tom joj je pothvatu pomagao njezin tadašnji ljubavnik, Throe.« Odvjetnik je zastao kad su se začule tihe psovke. »No njezina je smrt pobijedila njene ambicije...«

»Gdje li je završilo to govno, Throe?« upitao je Vishous. »Osim što se slučajno zatekao u onoj uličici prilikom prvog napada sjena.«

Saxton je pročistio grlo. »Vjerujemo da boravi na posjedu nove ljubavnice koja također pripada *glimeri*. Radi se o vrlo sličnoj situaciji kao i onoj s Grosheom i Naashom – stariji helren s mlađom *šelan* koja ne dobiva... primjerenu pažnju... u određenom pogledu, da se tako izrazim.«

Saxton nije morao birati riječi u ovome društvu, pomislio je V. Mogao je jednostavno reći da je Throe prašio tuđe bogate supruge.

»Znači, samo se premjestio negdje drugdje kad su ovdje obustavljena sredstva«, netko je promrsio.

»Drugim riječima«, netko drugi se ubacio, »što god da je skrivio, barem se ne pali na nekrofiliju.«

»Bilo kako bilo«, Saxton se glatko vratio na temu, »sad kad je Whinnig mrtav, Grosheovo će imanje naslijediti njegov drugi nasljednik.«

Neobični su trnci prostrujali kroz V-a, šticalica u njemu se oglasila, neki moćan predosjećaj...

Iznenada, vizija dražesnog, južnjačkog imanja s nekoliko trijemova i živim hrastovima s kojih je visjela mahovina pojavila se u V.-ovu umu.

»Tko je idući nasljednik?« čuo se kako pita.

Saxton se opet nakašljao. »Murhder, nekadašnji član Bratstva crnog bodeža.«

Potpuna. Jebena. Tišina.

Po prvi put nitko nije zbijao šale. Ni psovao. Nitko se nije pomicao, nitko nije disao.

Na kraju je Vishous sklopio oči i odmahnuo glavom. »Kučkin sin.«

Saxton je protumačio taj komentar kao znak da ispriča priču do kraja. »Pravno gledajući, trebao bih obavijestiti Murhdera o nasljedstvu, a kako ne posjedujem njegov broj telefona ni e-mail adresu, čini mi se da ću morati otići dolje i osobno ga posjetiti.«

»Ne želiš imati kontakta s njim«, mračno je rekao Rhage. »To je loša ideja. Volim Brata, ali skroz je lud.«

U Hollywoodovu glasu nije bilo lakoće – niti je trebalo biti. U povijesti Bratstva, samo je jedan mužjak izbačen zato što je izgubio

razum, a ta je čast pripala upravo Murhderu.

V. je prebacio pogled na drugu stranu prostorije. John Matthew ih je pažljivo slušao, ali kao da je odlutao od svoje profesionalne dužnosti.

Je li znao da su razgovarali o Xhexinu bivšem tipu?

Sranje. Sad će se sve zakomplicirati.

»Ne ideš sam«, rekao je V. »Netko od nas ići će s tobom.«

»Ne«, Wrath je odmahnuo glavom. »Ako se itko od Braće pojavi dolje, pomislit će da smo došli po njega i mogao bi napasti. Saxton i Ruhn će otići porazgovarati s njim. Najprije pošaljite pismo na njegovu adresu, a onda krenite – da dobije barem nekakvo upozorenje. Osim toga, dobre vijesti su u pitanju. Tko ne bi htio biti bogat?«

»Netko tko je klinički lud.« V. je krenuo prema vratima. »Oprostite, ali ako ne odem zapaliti jednu, glava će mi eksplodirati.«

»Navuci i neke gaće«, netko je doviknuo.

Vishous je pokazao srednji prst u prazno, izišao iz ureda i dematerijalizirao se dolje do predvorja. Prolazeći kroz predsoblje, izišao je van na snijeg samo s Butchovom majicom i potkošuljom na sebi.

Nije ni osjećao hladnoću. Eto što učini previše neočekivanih vijesti.

Zaobilazeći zaleđenu fontanu, a zatim i poredane automobile, otišao je do prednjeg ulaza u Jazbinu i otključao si vrata. I prije nego su se teška vrata zatvorila za njim, sjedio je za svojim stolom i palio cigaretu, nakon čega je navukao kožnu odjeću, čizme i pištolje.

Praktički je već izletio kroz vrata, s hrpom cigareta po džepovima, kad mu se mobitel oglasio s porukom.

Kad je vidio o čemu se radi, promrmljao je: »Kučkin sin.«

Dok je Sola stajala na betonskom hodniku, nije bila sigurna želi li uopće ići ikamo s doktoricom. Sve što je znala bilo je da ne može više podnijeti boravak na tom mjestu, da je njezina baka ne pušta u svoju sobu i da ne može napustiti kliniku bez te starice.

Kad se samo sjeti da je mislila kako je to vladina klinika. Ovi ljudi ne samo da su bili izvan zakona, zakon se na njih nije ni primjenjivao.

Vampiri?

Dok su joj te riječi odzvanjale po glavi, izašla je doktorica Jane. »Trenutačno se sve čini dobro. Ali onaj mali zastoj znači da bismo je trebali još malo promatrati. Moramo se pobrinuti da bude stabilno prije nego je otpustimo.«

Sola se zagledala u ženino lice, prateći pomno sve crte, od kose iznad čela do nosa, od trepavica do brade. Nije bila sigurna za čim točno traga, ali znala je da je jedan od aktualnih problema pitanje – zašto dovraga nije već bila zaključila da je Assail...

»Hajde«, tiho je rekla Jane. »Idemo prošetati. Moraš se malo maknuti odavde. Znam točno kamo su ti misli odlutale, a to nikako nije lako.«

Upravo su ponuđeno razumijevanje i suosjećanje naveli Solu da se pokrene. U tom je trenutku bila strašno zbunjena, a pomisao da je netko, bilo tko, već prošao tim potpuno bizarnim putem kojim je njezin život krenuo bila je... pa, ne baš olakšanje. To nije mijenjalo

situaciju u kojoj se nalazila. Ali barem nije bila posve sama.

Jane ih je povelala do ureda koji se doimao – pa, savršeno normalnim. Nalik onome kakve srećete po školama. Poduzećima. Domovima, ako radite od kuće.

Bila je tu jedna stolica. Radni stol. Ormarići. Telefon i lampa. Luster s fluorescentnim žaruljama.

Kad je Jane otvorila vrata nečeg što se doimalo poput ormara za razne potrepštine, Sola je odmahнула glavom ugledavši sve te uobičajene stvari – što je bilo tako nalik Assailu. Na površini, ništa se nije doimalo drugačijim ili neobičnim. No svrha svega toga, ispod istine pod fasadom »uobičajenog«, nalazila se crvotočina iz koje nije bilo izlaza.

Vampiri. U Caldwellu...

Sranje, mora da je postojalo još mjesta. Diljem svijeta...

»Ovuda, Sola«, povelala ju je Jane.

Sola je slijedila naredbe kao na autopilotu, razum joj je bio preopterećen širom slikom i posljedicama svega da bi se brinuo oko prolaska kroz uski prolaz između polica prepunih podložaka, kemijskih olovki i patrona za printere. No onda se stražnji zid, koji se maločas doimao čvrstim, otvorio i razotkrio novi mračni prostor.

»Ništa ti neće nauditi«, rekla je Jane. »Hajde.«

Sola je zakoračila... i našla se u tunelu... ogromnom tunelu toliko velikom da bi kroz njega mogla proći dva terenca, jedan pored drugog, i toliko dugom da nije imala pojma gdje završava, u bilo kojem smjeru.

»Ne bih smjela ovo raditi, ali nije me briga.« Jane je koračala s

lijeve strane. »Nikome neće naškoditi.«

Sola je pratila njezin korak, s rukama u džepovima majice. Neprestano se osvrerala oko sebe iako su zidovi bili glatki i goli, pod je bio od čistog betona, a uzastopni redovi stropnih svjetala zapravo su bile identične, fluorescentne kutije.

»Vrsta je prisutna na planetu jednako koliko i ljudi«, rekla je Jane. »Oni su evolucijski izdanak nas – ili ih je, ovisno o tome koga pitaš, stvorila Čuvarđjeva kao superiornu vrstu. Ja, kao znanstvenica, pomirujem dvije teorije o postanku vjeronanjem da je majka vrste u jednom trenutku u ljudskoj povijesti ubacila dio sebe u gen i tako stvorila varijaciju u našoj dvostrukoj zavojnici što je omogućilo nastanak vampira.«

»Čuvarđjeva?« Sola je slabašno upitala.

»Majka mog družbenika, zapravo. No to je priča za neki drugi put.«

Prišle su niskim stepenicama koje su vodile prema čeličnim vratima s tipkovnicom za unos šifre, no Jane je samo nastavila dalje.

»Stvar je u tome«, žena je nastavila, »i moraš se zapitati, čemu svi ti mitovi o vampirima? Sve je utemeljeno na istini – suživot i interakcija ovih dviju vrsta postoji već eonima. No vampiri ne žele da se za njih zna. Ne žele privlačiti pozornost na sebe, imaju već dovoljno briga s Degradacijskim društvom.«

Sola je pogledala u ženu. »Degradacijskim...?«

»Neprijateljima. Omega već stoljećima želi eliminirati vampirsku vrstu. To je i obiteljska stvar – još jedna duga priča.« Jane je slegnula ramenima. »I meni je bilo teško povjerovati u sve to, vjeruj

mi. Osim toga, prilično je zastrašujuće kad saznaš da je sve ono što si smatrala zabavom za Noć vještica istinito koliko i ja i ti. Plus očnjaci, naravno.«

Kad su prišle drugom nizu niskih stepenica, Jane je zastala. »Ono što moraš upamtiti jest da oni samo žele živjeti svoj život u miru. U tom su smislu potpuno nalik nama. Žele odrasti, zaljubiti se, skrasiti se – imati obitelj. Nositi se s lijepim i teškim trenucima u životu. Drže se na distanci jer, ruku na srce, ma koliko se ljudska rasa pretvarala da nije tako, duboko u sebi smo egocentrični, opasni i nepouzdana. Ne možemo se čak ni jedni prema drugima odnositi s poštovanjem ili se međusobno tolerirati – a vampiri su k tome još i mikro manjina.«

Jane se okrenula i napravila nešto na što su se vrata glasno otvorila. Zatim su napustile tunel i izašle na maleno stubište koje je vodilo prema...

Sola je ustuknula.

Bio je to drvom prekriven hodnik... pun odjeće. Ne, zapravo, pomislila je... Piljila je u prečke koje su bile pune – da, bila je to muška odjeća – odijela i hlača, košulja i jakni koje su visjele na nizu metalnih prečki nalik onima u trgovinama odjeće i koje su se protezale dalje niz visok, uzak prolaz.

»Zanemari Butchovu garderobu. Pokušava je držati u svojoj i Marissinoj sobi, ali jednostavno je previše narasla. Naučili smo živjeti s njegovom ovisnošću o kupnji.«

Jane je opet skrenula ulijevo, a Sola je požurila za njom, premda nisu išle daleko.

Osim toga, nisu zašle u gotičku palaču u kakvoj bi živio Vincent

Price. Ma kakvi, radilo se o običnoj kući. Savršeno normalnoj jednokatnici nalik kolibici, s otvorenim dnevnim boravkom i praktičnom kuhinjicom, kao i nekoliko spavaćih soba otraga...

»Stolni nogomet?« promrsila je Sola.

»Butch, V. i Rhage ga obožavaju.« Jane je otišla do male kuhinje. »Što kažeš na malo biljnog čaja bez kofeina? Mislim da si dovoljno prodrmana za jednu večer, slažeš se?«

Sola nije odgovorila već je otišla do stola prepunog računala... zatim i do crnog kožnog naslonjača... preko tepiha... do lampa... stolića s primjercima časopisa *The New England Journal of Medicine*, *Sports Illustrated* i katalogom iz trgovine Sharper Image...

»Shvatit ću to kao da«, rekla je žena i počela ulijevati vodu u čajnik.

»Smijem li sjesti?«

»Mislim da bi to bilo pametno, prijateljice.«

Sola se pažljivo spustila na naslonjač – a kad je shvatila da se radi o sasvim normalnom kauču, zaključila je da se ponaša čudno.

Tako normalno, pomislila je. Sve je bilo tako... prosječno i uobičajeno.

Mora da je tako sjedila neko vrijeme jer se iznenada pred njom našla šalica iz koje se parilo nešto što je mirisalo božanski.

»Kušaj ovo. Lavanda, šipak i još sto čuda.« Kad ju je pogledala, Jane je sjela i otpila gutljaj iz vlastite šalice. »Vrlo je smirujuće.«

Sola je dohvatila šalicu i otpila gutljaj, a kad je osjetila toplinu u trbuhu, na trenutak se zabrinula da je popila nekakvu kašu. No

budući da joj je deset minuta poslije i dalje bilo savršeno dobro, osjetila se glupo.

Sola se okrenula i pogledala u doktoricu. »Ljuti feferoni. Bože, sad sve ima smisla.«

»Molim?«

Sola se zagledala u svoj čaj. »Ehric i Evale... Oni su, mmm, pojeli ljute feferone kao da su čips. Sjećate se? Nije mi bilo jasno kako se nisu prevrnuli i ispovraćali od boli.«

»Anatomski su veoma drugačiji od nas. Njihovo srce ima šest komora, primjerice. Trudnoća traje osamnaest mjeseci. Moraju se hraniti...«

»Hraniti?« pitala je Sola.

»Vampir mora redovito piti krv suprotnog spola kako bi zadržao snagu. Dakle, da, s razlogom imaju očnjake, ali ne zato da ubijaju nevine djevice ili da >preobrate< ljude. Nitko te ne može >pretvoriti< u vampira. Ili si vampir ili nisi – okej, dobro, to nije potpuna istina. Postoje i mješanci, no oni su rijetki, a pravila koja za njih vrijede još su čudnija. Kod njih postoji miks karakteristika obiju vrsta.«

Sola je podignula ruku i dotaknula jednu stranu vrata. »Zato je Assail...«

»Pokušao je kušati tvoju venu?« Kad je kimnula, Jane je rekla: »To je instinkt združenog mužjaka. Mora da je užasnut svojim postupkom, ali bez sumnje si nije mogao pomoći – naročito ako je u tom trenutku bio uzbuđen.«

»Stanite malo... združenog?«

»Kad mužjak pronade svoju ženku, združi se s njom. To se veoma

razlikuje od zaljublivanja kod ljudi. Mužjaci vampira na neki način kliknu s određenom ženkom, a kad se to dogodi, vrijedi za cijeli život. Ispuštaju miris združivanja – koji je srećom faaaantastičan – i žele se nahraniti iz njihove vene. Imaju taj nagon. Bože pomози onome koji se zamjeri njihovoj ženki. Ubit će ga bez oklijevanja, bez puno provociranja. Tada mogu biti opasni.«

Iznenada se Sola sjetila kako se oslobodila onda kad ju je Benloise oteo. Assail je ostao za njima... A onda se kasnije nekim čudom pojavio na odmorištu na autocesti. I da, kad je ušao u automobil, s brade mu je kapala krv.

Ubio je nekoga kako bi je zaštitio, pomislila je. Zaštitio... ono što je smatrao svojim.

»Neću ti lagati i reći da je život na ovoj strani lagan«, rekla je Jane. »Mislim, to je život pun nasilja i rata, što onoga s Degradacijskim društvom i ovoga... Pa, vjerujemo da se pojavila nova prijetnja. A sve i da uspiješ sve to nekako prihvatiti, i dalje se moraš nositi s uobičajenim stvarima koje donosi brak.« Žena se blago nasmijala. »Vjeruj mi, postoji štošta na čemu moraš raditi i usprkos čemu se morate voljeti, a to vrijedi i za ljude i za vampire. No, svejedno ti mogu reći da sam sada sretnija nego ikad. S pravim sam mužjakom. V. nije savršen, kao što nisam ni ja, ali volimo se – na kraju dana, naše se duše moraju povezati s drugim dušama.«

»Ne mogu vjerovati da nisam znala«, Sola se naslonila. »Hoću reći, sad kad bolje razmislim... bilo je toliko znakova.«

»Mozak zna kako potvrditi vlastite hipoteze. Tako funkcioniramo. Ono što je u skladu s nekom našom definicijom ili perspektivom vlastite egzistencije se zadržava, čak i proširuje. Ono

što nije u skladu s tim ili se racionalizira ili odbacuje, sve dok se ne dogodi nešto toliko veliko ili duboko da moramo o svemu ponovno razmisliti.«

Tipa, da ti dečko kaže da je Drakula, pomislila je Sola. »Samo malo, onda je ona druga sestra... Ghisele?«

»Assail se nahranio iz njene vene kako bi se oporavio, da. Ona je Odašbranica pa je njezina krv naročito čista i moćna. Zato se uspio toliko brzo oporaviti.«

»O, super«, promrsila je Sola. »Znači, još me i varao...«

»Nije se poseksao s njom.^{Balkandownload} Definitivno ne. Hranjenje u tom kontekstu nalik je transfuziji krvi. To je medicinski postupak, a ne intiman susret. I Vishous to mora raditi s nekim od svoje vrste. Kao i Rhage. Payne također, jer ne može od Mannyja dobiti snagu koja joj je potrebna. To je nužno, ali im nije ugodno, jer bi uvijek radije bili sa svojim družicama. S nama.«

Kod mene nema »nas«, pomislila je Sola.

Nagnula se prema naprijed i odložila šalicu na stolić. »Pa, nije ni bitno.«

»Jesi li sigurna u to?«

Sola se zagledala ravno preda se, ne vidjevši ništa. »Assail će mi izbrisati pamćenje, tako je rekao. Bit će kao da sve ovo«, rukom je pokazala po prostoriji, »nikad nije ni postojalo.^{Balkandownload} Pod pretpostavkom da je to moguće.«

»Moguće je.«

Kad je čula tužan ton u ženinu glasu, Sola se opet usredotočila na doktoricu. »Kako znate?«

»Vishous je meni to učinio. Oduzeo mi je moja... sjećanja. No sudbina je imala druge planove za nas dvoje, hvala Bogu.« Žena se namrštila. »Amnezija je standardni postupak ako se ljudi previše približe. To je razlog zbog kojeg vampiri toliko dugo uspijevaju ostati pritajeni. Ali ne mora biti tako.«

»Što se mene tiče, mora.« Sola je odmahнула glavom. »Odlazim odavde. Zapravo, otišla bih iz ovih stopa kad bi moja baka to htjela. Mogu se pobrinuti za sebe i svoje. Ne treba mi ovo... Ne treba mi on.«

Dok je to govorila, mislila je svaku riječ. Sve je to bilo mnogo više od onoga što je mogla podnijeti, bio je to sasvim drugačiji svijet.

Nestat će odatle čim bude mogla i nikad se neće osvrnuti. A ako Assail učini ono što je rekao da hoće, ničega se i neće sjećati. Stoga se nije namjeravala brinuti oko sve te zbrke, panike i nejasnog osjećaja da stvarnost nije ni blizu konkretna i postojana koliko je oduvijek mislila da jest.

Također se neće morati brinuti da će joj on nedostajati.

Ionako se oko toga ne bi brinula.

Ne. Ma kakvi.

Pedeset treće poglavlje

Dok se Vislious materijalizirao u centru grada s Rhageom, znao je s čim ima posla i prije nego se do kraja pojavio.

Da, neki je civil ležao u prljavom snijegu i koprcao se od boli, bez vidljivih tragova ili poderotina na odjeći i bez mirisa krvi u zraku. Novost je bila ta što se s njim nalazio još jedan muškarac – koji je izgledao kao da je upravo vidio duha. Naravno.

»S-s-samo smo hodali, išli smo u klub«, rekao je tip na nogama. »Pojavilo se niotkuda. Sličilo je na nekakvu sjenu, bilo je... Onda je samo nestalo. Napalo ga je, i samo nestalo...«

V. je kleknuo pored ozlijeđenog mužjaka i uhvatio ga za ruku kojom je lamatao kroz zrak. »Pomoći ćemo ti, stari. Pomoć stiže.«

Osvrnuo se oko sebe kad je Rhage prišao bliže svjedoku i pokušao ga smiriti. Uličica uopće nije bila pokrajnja. Bio je to frekventan prolaz između klubova, pješaci koji su pripadali ljudskoj i znatiželjnoj vrsti slobodno su prelazili preko četiri trake koliko ih je ulica imala.

»Molim vas... Umirem...«

V. se usredotočio na napadnutog civila. »Tu smo. Bit će sve u redu.« Bojao se da je ovo zadnje bila čista laž.

»Umirem... Više ništa ne vidim...«

Jebote. Ako ovaj klinac završi kao prethodni, kako će to uspjeti izolirati od pogleda?

V. je začuo hihotanje pa se osvrnuo preko ramena. Četiri su se

žene pojavile iza ugla, pijana je skupina koračala u jednom redu, kao da su jedna drugoj služile kao štake. Kad su im se nespretna stopala spotaknula i proklizala kroz snijeg, a kroz zrak se prolomilo hihotanje, V. je poželio da ljudskoj vrsti zabrane konzumaciju alkohola.

»Oho-ho! Netko je previše popio!« rekla je jedna od njih, upirući prstom u civila.

»Pijanac! Pijanac!«

Hihotanje. Još hihotanja i upiranja prstom. Još jebeno glupih komentara od Instagram ekipe na račun tipa koji igrom slučaja umire.

Vishous je zamalo skočio i viknuo, *tagirajte ovo, kučke*.

No šutio je samo zbog činjenice da, po prvi put u svojim Snapchat životima, nisu izvadile mobitele kako bi dokumentirale cijelu scenu. Bile su previše pijane i nadrogirane, i ma koliko ih žarko želio otjerati, nije namjeravao tratiti vrijeme na pacijente koji nisu u kritičnom stanju. Doduše, u osvit zore, kad položi jebenu glavu na jastuk i poželi usnuti, ipak će ih malo prokleti: dva neobjašnjiva kilograma više na vagi, i to samo u lijevom guzu, slučajno obrisani profili na društvenim mrežama, boja za samotamnjenje iznenada će postati ozbiljan slučaj dermatitisa.

Svima bi im poželio i spolno prenosivu bolest, ali za to će se vjerojatno same pobrinuti do kraja večeri.

V. se okrenuo natrag prema pacijentu i pomolio se za Mannyjeve vozačke sposobnosti. »Samo izdrži, ostani sa mnom...«

»Ne mogu disati... Ne... mogu... disati...«

Civilova su se prsa počela dizati i spuštati, udisaji i izdisaji bili su toliko zgusnuti da su nalikovali zvižducima.

»Rhage«, siktao je V. Kad je Brat spustio pogled, V. je kimnuo glavom prema civilu. »Dajte nam malo prostora. *Odmah.*«

»Što se događa?« upitao je mužjak. »Umire? Što se događa?«

Hvala kurcu da je Hollywood shvatio o čemu se radi i reagirao. Tihim glasom ga smirujući, odveo je prijatelja iz ulice pa iza ugla – čime ga je poštedio onog što se iduće dogodilo.

Odnosno, čega se V. bojao da će se dogoditi.

»Ne... osjećam se... dobro«, govorio je ranjenik. »Nešto se... događa...«

V. je pustio ruku koju je držao i diskretno izvukao pištolj. Učinkovitim pokretima, i ne gledajući što radi jer je to učinio već toliko puta, skinuo je prigušivač s remena i namjestio ga na cijev.

Nije skidao pogled s mužjaka dok je izdisao po posljednji put.

»Dobro si, stari«, grubo je rekao. »Bit ćeš ti dobro...«

Iako je smrt već stigla, htio je malo utješiti jadnog kučkinog sina.

Baš kao što je i obećao, Vishous je imao spremne pištolje u ruci kad se desetak minuta poslije tijelo trznulo jedanput... dvaput... i probudilo kao demon.

Prije nego se nemrtvi stigao snaći, V. mu je pritisnuo pištolj na sljepoočnicu i ispalio tri metka ravno u mozak. Ništa se nije čulo, samo lamatanje ruku, i samo je on, sa svojim vampirskim njuhom, mogao nanjušiti miris baruta i svježije krvi na hladnom, hladnom zraku.

Obično se pored trupala niste morali moliti za malo mira. No dok je V. čekao da vidi što će se iduće dogoditi, vraški se nadao da se ništa neće pomaknuti. Da se ništa neće trzati. Koprcati. Vrpeljiti.

Kad su prošle dobre dvije nepomične minute, sklonio je oružje, ne skidajući prigušivač, a onda skinuo pletenu kapu koju je imao na sebi.

Stavio ju je na glavu mrtvog klinca kako bi prikrio rane od metaka, a onda zazviždao. Točno u trenutku kad su se Rhage i prijatelj vratili u uličicu, Manny se u ambulantskim kolima pojavio iza ugla i dovukao do njih.

»Mrtav je?« pitao je drugi civil. »O... Bože... mrtav je?«

Točno pet katova poviše njih, Throe se odmaknuo od ruba krova i obratio svojoj sjeni. »Bila si jako dobra. Sad možeš ići.«

Kad je mahnuo rukom, stvorenje je nestalo u zraku, ne ostavljajući ništa za sobom – a Throe je ponovno provirio preko ruba zgrade i pogledao u uličicu ispod sebe. Pojavila su se velika kola dok je Vishous – da, Brata s kozjom bradicom zvali su Vishous, ako se dobro sjećao – podizao tijelo i žurno ga odvlačio prema donjem dijelu vozila.

Rhage, plavokosi Brat, prebacio je ruku preko ramena uplakanog civila. Zatim su se obojica dematerijalizirali.

Throe je ostao na mjestu dok su se članovi Bratstva udaljavali.

Mora da su nanjušili njegov plan, pomislio je. Zašto bi inače Vishous ubio ranjenog civila? Brat mu je ispalio tri metka u glavu, a onda je Rhage otišao s drugim civilom kao da ga namjerava zadaviti, izbosti ili upucati.

Eliminiranjem su kontrolirali situaciju. Pazili da nitko ne propjeva o napadima. Onemogućavali Throeovo uspostavljanje društvenog kaosa.

»Prokletstvo«, promrsio je.

A što ako su otkrili i njegov identitet?

Krajnje isfrustriran, koračao je po razbacanim cijevima i strojevima pokušavajući se dosjetiti je li učinio išta čime bi se odao – s druge strane, da je Bratstvo znalo ili sumnjalo da se radi o njemu, došli bi po njega. Nije baš da se skrivao u onoj palači koju je preuzeo.

To bi, jasno, predstavljalo problem budući da je ubio vlasnika i njegovu premladu *šelan*. Prije ili poslije, morat će odgovarati za njihov nestanak – no za to je već pripremio plan.

Odmor u tropskim krajevima. Posve razumljivo budući da je polovicu tog para činila gerijatrija s kostima osjetljivim na hladnoću. Nije to bilo baš uvjerljivo objašnjenje, ali kupit će mu dovoljno vremena dok unutar vrste ne nastane kaos, kad posljednje oko čega će se morati brinuti bude bio nestanak tog nimalo skladnog para.

Pod pretpostavkom da Bratstvo ne nastavi kontrolirati taj kaos.

U dnu grla osjetio je rastuću ljutnju koja mu je stiskala dišne puteve toliko da ju je poželio vrištanjem izbaciti iz sebe. No onda se smirio i usredotočio na pozitivne strane. Bratstvo neće moći sve to očistiti – a ako ubiju dovoljan broj plemića, prije ili poslije će ih otkriti, što će opet ići na ruku Throeovim planovima. Osim toga, posljednji je napad koristio znatno poboljšanu tehniku, jedan nadahnuti dodatak, ako smije tako reći za samoga sebe.

Bilo je puno bolje napadati jednu od dvije osobe u paru. Na taj

način ostao bi neozlijeđeni svjedok s jasnim sjećanjem na minuli događaj i glasom koji će tražiti da ga se poslušaju.

Osim ako ga Bratstvo ne eliminira.

S druge strane... Možda i neće. Izgleda da je Wrath ipak uveo neka pravila ponašanja.

Pa, bilo kako bilo, Throe će to uskoro otkriti. Možda će mu to čak ići i u korist. Nakon sinoćnje vježbe, čekao je nekakav izvještaj o napadu – no sve što se pojavilo bila je obavijest o smrtnom slučaju od nekog polubrata za kojeg nije ni znao da ga Whinnig uopće ima. Sve što je znao o Stanalasu sinu bilo je to da je nekako uspio odštetati s Grosheovim novcem – koji je trebao pripasti Throeu na temelju udovoljavanja Naashinim beskonačnim potrebama.

Pa ipak, nitko nije ni spomenuo sjenu. Pojavila se samo obavijest na Facebook stranici njihove vrste da obitelj traži *privatnost tijekom ovih tužnih dana*.

Glupa, jebena privatnost.

Pa, to je riješio – ili je barem pokušao. Ovog puta nije bilo *glimere*. Samo dva obična civila na koje je čekao da se pojave, strpljivo kao lovac koji čeka srne. Uskoro su se pojavili – na što je poslao sjenu da obavi ono što je već obavila.

Barem su njegova stvorenja dobro funkcionirala. Nisu imala osjećaj za sebe ni za vlastitu svrhu, samo za naredbe koje im je davao – stoga nije bilo nezadovoljstva ili negodovanja kad je Throe poslao sjenu da ubije mužjaka s desne strane, ali ne i onog s lijeve. Kad je zaključio da je zadovoljan s nanesenim ozljedama, pozvao je stvorenje natrag k sebi potpuno uvjeren da će njegova naredba biti poslušana istog onog trena kad joj je uputio tu misao.

I bila je.

Kad bi barem i sve ostalo išlo tako glatko.

Kad je osjetio kako u njemu raste nestrpljenje, znao je da se mora sabrati. To nije bilo dobro, sva ta napetost. Osim toga, ti napadi jedan na jedan, iako su bili važni, nisu bili veliki korak koji je tek morao napraviti. Ne, to će tek doći, uskoro.

Sklapajući oči, zamislio je svoju Knjigu i istog se trena smirio, kao mlado kad ga umotate u dekiću. Sve će biti dobro, rekao je samom sebi – a i neće baš *toliko* potrajati. Upravo je pokretao građanski rat, a u eri viralnih društvenih mreža i polariziranih ekstremnih emocija vjetar mu je puhao u leđa.

Wrath i Bratstvo nisu imali šanse protiv njega, a uskoro će to i otkriti. Trebalo mu je još samo nekoliko ovakvih »nasumičnih« napada, nakon čega će uprizoriti finale.

Sve je toliko savršeno da je i samog sebe impresionirao, pomislio je i nestao u noć.

Pedeset četvrto poglavlje

Dok je Assail sjedio u kantini sportskog centra, razmišljao je o svemu lošem što je ikad učinio ili pomislio. Krenuo je od samog početka, kad je svojim bratićima ukrao slatkiše koje je za njih napravila posluha njegovih roditelja... I nastavio tako sve do trenutka kad je ubio onu ženu, Naashu, koja je držala Markcusa u okovima u svom podrumu – kao krvnog roba.

Samo malo, još joj je i spalio kuću. Uz Zsadistovu pomoć.

Taj je Brat, i sam nekadašnji krvni rob, imao trajni razlog za sudjelovanje u takvom uništenju, iako je Assail bio taj koji je ubio ženu dok je sjedila na stolici za uljepšavanje, spremna za tetošenje.

Zatim su se rasplamsali plamenovi, a Assail je odlučio ostati usred vatre. U to vrijeme, Marisol je već bila otišla iz njegova života pa se spaljivanje doimalo razumnim načinom da dokrajči bol koju je osjećao jer mu je nedostajala. No Brat nije tako mislio pa ga je izvukao odatle.

I tako se opet našao tu, pomislio je piljeći u automat s Coca-Colama. Opet mu nedostaje Marisol, baš kao da je umrla, iako je bila itekako dobro, itekako živa.

Nagnuvši se prema naprijed na stolici, položio je glavu među dlanove. Dva su sata prošla otkako joj je rekao, otkako je otrčala od njega, otkako ih je istina koju nije želio podijeliti razbila kao čekić staklo...

Kad su se vrata otvorila, hitro se uspravio i osjetio kako nalet nečega nalik nadi grije hladno meso njegovih grudi.

»O, to si ti, Vishouse«, promrsio je i potonuo natrag u stolicu.

»Vidim da si veseo koliko i ja.« Brat je izvadio cigaretu, zapalio je i dohvatio pepeljaru sa stola. »Slušaj, Jane mi je rekla što se događa s tobom i tvojom curom.«

»Ne želim razgovarati o tome.«

»Dobro, jer nisam zato došao.«

Kad je V. sjeo na stolicu pored vrata i prebacio gležanj preko koljena, Assail je shvatio da postoji još jedan razlog zbog kojeg je rekao istinu Marisol umjesto da joj je samo obrisao sva sjećanja. Gajio je neki izdajnički optimizam, duboko u sebi, s korijenjem u mjestu odakle je i izrasla njegova ljubav prema njoj, da će ga nekako ipak shvatiti i prihvatiti. Da će prijeći preko iznenađenja, straha i gađenja, vidjeti ga ne kao pripadnika njegove vrste već kao osobu koja je voli svom svojom dušom.

Trebao je biti pametniji.

»Dakle, imamo problem«, rekao je Brat stavljajući pepeljaru na koljeno i treskajući cigaretu.

Ne pričaj mi o problemima, kućkin sine, dok ja ovdje nasmrt krvarim, pomislio je Assail.

»Da?« rekao je.

»Naša je vrsta suočena s novom prijetnjom i zato mi trebaju šuplji meci.«

»Mislim da ih se može kupiti u svim trgovinama oružjem...«

»U vrijednosti od četvrt milijuna dolara.«

Assail je trepnuo. »Molim?«

»Čuo si me«, izdahnuo je V. »Tolika količina odjednom? Nema

šanse da se ljudske vlasti neće odmah uznemiriti. Zato želim da ti to riješiš, baš kao i one pištolje koje si...«

»Bojim se da sam se povukao iz tog posla«, Assail je odmahnuo rukom, odbijajući ponudu. »U mirovini sam.«

»Onda se povuci iz mirovine.«

Assail se ponovno nagnuo prema naprijed i protrljao stražnji dio vrata koji ga je počeo boljeti. »Oprosti, ali... Ma koliko ja cijenio Bratstvo crnog bodeža, prilično sam siguran da me niste regrutirali u svoje redove. Ni ti ni Wrath ne možete mi ništa narediti...«

»Upravo sam ispalio tri metka u lubanju nedužnog klinca kako se ne bi pretvorio u čudovište nakon smrti. Stoga se lagano skini s tog svog pijedestala licemjerja i pomози nam.«

Assail se namrštio. »Zar je Omega pokušao napraviti novo oružje?«

»Kako nam se čini, moglo bi biti to.«

»A šuplji meci djeluju?«

»Ako ih se umoči u fontanu u privatnim odajama moje *mamen* i dobro zatvori, da. Ili barem djeluju bolje od konvencionalnih metaka. Želim ih ponuditi ostalim civilima. Phury i Oda branice su se složili da će mi pomoći – iako mrzim pomisao da te ženke diraju išta što je vezano uz rat, ako im pomogne da ostanu na životu, pristat ću na to sranje.«

Assail se sjetio poziva koji je primio na poslovni mobitel preko kojeg je nekoć obavljao svoje poslove, one ženke koja se raspitivala je li zadovoljan pošiljkom. Tada nije mnogo o tome razmišljao, ali očito je, nakon Benloiseove propasti, neki drugi dobavljač pronašao način

da stupi s njim u kontakt.

»U redu«, rekao je Assail. »Ali radije bih vas, ako se slažete, spojio direktno s dobavljačem. Tako možete dobiti što tražite, a ja se ne moram miješati.«

V. je uvukao dim i izdahnuo govoreći: »Prilična promjena za tebe i tvoje kapitalističke običaje.«

»Novac mi više ne znači tako puno.«

Vishous se namrštio, tamno mu se čelo spustilo nisko nad bijele oči, tetovaže na sljepoočnicama promijenile su oblik. »Da. Poznat mi je taj osjećaj. Sranje je kad izgubiš ženu.«

»Rekao sam ti, ne želim razgovarati o tome.«

Brat je ustao. »Učini što moraš kako bi me spojio sa svojim dobavljačem, ali budi brz. Napadi se događaju na redovnoj bazi.«

»U redu. Ali morat ću najprije otići kući kako bih to sredio. Telefon koji za to koristim mi je tamo.«

»Reći ću nekome da te odveze...«

»Zapravo, samo pošalji nekoga k mojoj kući, može? Reci mojim bratićima da se telefon nalazi u gornjoj lijevoj ladici mog radnog stola.«

»Primljeno na znanje. Hvala.«

Dok je Vishous hodao prema vratima, teške su mu čizme muklo udarale po podu, a Assail je zavidio Bratu na cilju koji je imao... ali više na način na koji biste promatrali rukotvorinu neke drevne civilizacije, ostatak nekog davnog, davnog razdoblja u povijesti.

Anakronizam koji nije ništa više od znatiželje bez ikakve važnosti za sadašnjost.

Prije nego si je Vishous otvorio vrata, Brat se osvrnuo po kantini. »Znaš, ne moraš joj izbrisati sjećanja. Možeš je zadržati, ako želiš. Wrath je postao mnogo popustljiviji po tom pitanju – a i mora biti, s obzirom na to da mu je Kraljica mješanka.«

Assail je pomislio na to da samo ignorira Bratovu poantu, no umjesto toga, slegnuo je ramenima. »Dobar savjet, cijenim ga. Međutim, moja se ženka mene užasava, stoga se bojim da nisam u mogućnosti tako postupiti, ni sad ni u budućnosti.«

»Žešće sranje.«

»Znaš, mislim da si odabrao dvije najprimjerenije riječi na ovu temu.«

Kad je Vishous otišao, ne pokazujući više nikakvu iskrenu emociju ili duboko, muško suosjećanje, Assail je iznenada počeo iskreno cijeniti Brata. A što se tiče nove prijatnje vrsti... Postojalo je vrijeme kad bi ga to barem blago zaintrigiralo – barem utoliko što bi eventualno moglo utjecati da si osigura dodatne priloge. Sada, ponudio je da ih poveže samo zbog slabašnog osjećaja dužnosti...

Dovraga, nije imao pojma zašto se uopće zamara time. Pomisao da je nekog nedužnog klinca ubio Omega nije bila neka novost, a on se definitivno nije bojao da će mu se Bratstvo osvetiti ako odluči ne održati riječ. Takav bi strah, na kraju krajeva, zahtijevao da posjeduje barem neki interes da ostane na životu, a on ga nije osjećao...

Kad su se vrata opet otvorila, nije se ni potrudio podignuti pogled. »Novi savjet? Ili novi zahtjev?«

»Ni jedno ni drugo«, rekla je Marisol.

Assail je hitro podignuo glavu. »Marisol...«

Namrštila se, a on je zaključio da je to zato što nikad više nije htjela čuti svoje ime na njegovim usnama. No umjesto da mu to i kaže, ona se nakašljala.

»U jednom ću trenutku morati otići do tvoje kuće. Želim uzeti svoje stvari i svoj auto. Ali nema žurbe. Barem dok mi ne otpuste baku.«

Bila je tako lijepa dok je stajala tamo u ležernoj zimskoj odjeći, crna joj je majica naglašavala kosu koju je obojila u plavo, plave su joj traperice bile široke i ležerne, cipele praktične za to doba godine.

Da se njega pita, mogla je biti i u svečanoj haljini, prekrivena draguljima...

Iznenada se njezino tijelo pomicalo naprijed-natrag, objumila se rukama kao da joj je nelagodno od načina na koji ju promatra.

»Kako god želiš«, rekao je, spuštajući pogled. »Kad god želiš ići, samo mi javi... A ako ti ne odgovara da ja idem s tobom, onda, naravno, možeš ići s kim god želiš.«

»Ali ne tijekom dana«, rekla je zajedljivo. »Zar ne?«

Trenutak poslije odgovorio je: »Tako je.«

Bilo bi mnogo lakše osjećati ljutnju, pomislila je Sola, da tip nije izgledao tako ispražnjeno i poraženo.

Na drugoj strani kantine, Assail je sjedio na stolici za koju bi, u drugim okolnostima, rekla da je mnogo ispod njegova standarda. Cijelo to vrijeme otkako ga je poznavala, držao se kao dobrostojeći čovjek. Ne, čak i više od dobrostojećeg. Kao bogataš od rođenja,

vjerovala je da aroganciju i inteligenciju koja je išla ukorak s njegovom odjećom krojenom po mjeri posjedujete samo ako je vaša obitelj, iz generacije u generaciju, posjedovala golemo bogatstvo.

Nešto što je, primjerice, Ricardo Benloise nastojao oponašati, ali mu nikad nije pošlo za rukom.

»Trebala bih ići«, promrsila je.

Pa ipak, iz nekog je razloga ostala stajati na mjestu. Umjesto da se povuče van na hodnik... i ostane stajati tamo.

Još je malo razgovarala s Jane nakon što joj je rekla da definitivno odlazi – a onda, bilo to zbog čaja ili samo umora, Sola se naslonila i odspavala još dobrih sat i pol. Kad se probudila, Jane je nešto tipkala po mobitelu i izgledala zabrinuto – ženi kao da je laknulo kad se napokon mogla vratiti u kliniku na posao. Ili se možda radilo o nečemu drugom.

Tko bi ga znao, Sola u svakom slučaju nije pitala. Ionako joj se već previše toga motalo po glavi.

»Trebaš li još nešto?« pitao je Assail ne podižući glavu.

Da, pa, možda bismo se još samo mogli vratiti u vrijeme dok si bio liječeni ovisnik o kokainu koji se odrekao života kriminalca nakon čega smo se zajedno uputili prema horizontu kako bismo živjeli sretno do kraja života, s mojom bakom?

»Ne mogu odlučiti bih li više voljela da si mi rekao ranije ili da mi uopće nisi rekao«, čula se kako govori.

»Ja ti mogu na to odgovoriti.« Pomicao je glavu naprijed-natrag kao da ga vrat boli. »Bilo bi bolje da ti uopće nisam rekao.«

»Znači, voliš lagati.«

»Kad si ti u pitanju«, njegove oči boje mjesečine pogledale su u nju, »ne. Upravo su nas laži i udaljile jedno od drugog. Ne, rekao sam to zato što mi je činjenica da me gledaš kao da sam neki opasan stranac, mnogo gora čak i od najgorih paranoja.«

»Ne nabijaj mi osjećaj krivnje.«

»To je činjenica. Osim toga, nisi kriva ni za što. Predobro te poznajem da bih...«

»Uopće me ne poznaješ.«

»Doista? To nije točno. Točno bi bilo da si rekla da bi *voljela* da te ne poznajem.«

Odvratio je pogled, premda ga nije spustio ni na jedan konkretan predmet.

»Najradije bih te nečim gađala«, prasnula je. »Najradije bih te proklela i izudarala, a da imam pištolj, još bih i pucala u tebe.«

»Mogu ti nabaviti oružje, a streljana je dolje.«

»Ne rugaj se.«

»Ne radim to. Vjeruj mi, radije bih umro nego se ovako osjećao.«

Dok je trljao dlanove, nije znala radi li to da ih zagrije jer su ledeni ili zato što se veseli mogućnosti da ode u grob.

»Znaš li ti uopće koliko je ovo teško?« iznenada je rekla, sa suzama u očima. »Biti ovdje, ponovno.«

Assail je zabrinuto podignuo pogled, ali ona je progovorila prije nego ju je stigao išta pitati. »Moj otac...« Nestrpljivo je brisala obraze. »Moj mi je otac bio sve dok sam bila mala. Bio je moj junak, moj zaštitnik, moj... svijet. Radio je dalje od mjesta gdje smo živjele baka i ja, i nisam ga baš često viđala – ali kad bi s vremena na vrijeme došao

k nama, donoseći nam novac za hranu, pokrivače i odjeću, idolizirala sam ga.«

Prokletstvo, pomislila je kad su oči odbile poslušnost, ne želeći presušiti.

»Bilo mi je dvanaest godina kad sam saznala čime se bavi – kojim poslom, što je. Bio je lopov. Krao je od ljudi i za ljude – još gore od toga, bio je narkić. A sranja koja nam je donosio? Ništa od toga nije kupio. Kasnije sam saznala da su to redovito bile donacije iz skloništa ili crkve. Nikad se nije brinuo za nas – samo je htio da tako izgleda.«

Suze su joj se sada već slijevale niz lice, no više se nije zamerala brisanjem. »Kad su ga uhitili i prvi put odveli u zatvor, poslao je poruku mojoj baki, u selo u kojem smo živjele. Imao je zalihu novca koju je držao skrivenu u zidovima naše trošne kuće, ona ga je tada izvadila i dala meni. Rekla mi je da ga odnesem u zatvor i podmitim policajce da ga puste.«

Sola je zašmrkala, a onda otišla po maramicu, izvukavši jedan papirnati ručnik iz držača i obrisavši se.

Kad je osjetila da može nastaviti, opet se okrenula. »Bilo mi je dvanaest godina i sama sam prehodala četrdeset kilometara, s više novca u rukama nego što sam ga ikad vidjela u životu. Moja je baka redovito gladovala kako bih ja imala što za jelo – dok je cijelo to vrijeme taj novac stajao u jebenim zidovima jebene kuće! I to za njega!« Opet je ispuhala nos. »Otišla sam tamo. Predala sam novac. Otac je izišao, a dok smo se udaljavali od zatvora, sjećam se da se zaustavio i zagledao u mene.«

Sola je sklopila oči. »Još nas vidim, jasno kao dan, kako stojimo tamo zajedno, na vrelom suncu. Mislila sam kako će se slomiti preda

mnom i ispričati se zbog svog ponašanja. A ja, glupača, već sam bila spremna oprostiti mu. Bila sam spremna reći: *Tata, volim te. Briga me što si. Ti si moj tata.*«

Prizor joj se ponovno odigravao u glavi. No ona je mogla samo njome mahati. »Znaš što je rekao?«

»Kaži mi«, hrapavo je odgovorio Assail.

»Rekao je da bih mu dobro došla, ako želim zaraditi malo novca. Znaš, da se pobrinem za baku.« Sola je otvorila kapke, uzela još jedan papirnati ručnik ili dva i toliko ih snažno pritislula na oči da su je zaboljele. »Kao da to nije bio njegov zadatak. Kao da je žena koja je cijeli život stajala uz njega bila moj problem, ako ja to tako želim. A ako se konačno ne ohrabrim, i ona umre od gladi ili se razboli pod stare dane? Onda ništa, sve okej.«

»Tako mi je žao«, blago je rekao Assail. »Jako... mi je žao.«

Naposljetku je pustila da joj ruke padnu niz bokove i okrenula se prema njemu. »Odlučila sam postati najbolji mogući lopov na svijetu. Jer to i rade dvanaestogodišnjaci koji su preplašeni, sami, i trebaju nekoga, bilo koga, da im pomogne. Naučila sam krasti i provaljivati u kuće. Lagati i ugađati. Izbjegavati policiju i obavljati posao do kraja. Bila je to vraška škola, pretpostavljam da bih trebala biti zahvalna što me nikad nije pokušao prodati kao prostitutku...«

Režanje koje se prolomilo s Assailovih grudi bilo je poput zvuka upozorenja, na trenutak ju je odvojilo od vlastitih emocija.

»Oprosti«, rekao je, ponovno poginjući glavu. »Ne mogu a da se ne ponašam zaštitnički. To mi je u prirodi.«

Dugo ga je promatrala. »Zato te i želim povrijediti. I ti si mi

bio... sve. Bio si moj svijet, svijet koji hoda na dvije noge. Ali to je bila laž. Sve je bila... laž. I eto me opet, vrtim se oko laži koja je previše ružna da bih je razumjela ili prihvatila. Jedina razlika je u tome što mi više nije dvanaest i dosta mi je toga da se pokušavam prilagoditi tuđoj stvarnosti. Nikad više to neću učiniti.«

»Razumijem«, Assail je kimnuo glavom.^{Balkandownload} »U potpunosti prihvaćam odgovornost i neću od tebe tražiti oprost koji nikad ne bi trebala dati.«

Kad je duboka tišina iz prostorije uklonila sve zvukove, poželjela je da joj se usprotivio. Proturječio joj.^{Balkandownload} Dao joj razlog da se buni.

Njegovu je stojičku tugu bilo mnogo teže podnijeti.

Jer je značila, ma koliko ona željela osjećati suprotno... da je taj čovjek – ne, vampir – možda doista istinski, duboko...

... voli.

Pedeset peto poglavlje

I dućeg je jutra Vitoria sjedila preko puta detektiva de la Cruza u kaldvelskoj policijskoj postaji kad joj se u torbici oglasio poslovni telefon.

»Želite li se javiti?« pitao ju je.

»O, ne, detektive. Ovo je mnogo važnije. Vjerojatno nešto vezano uz galeriju.«

Kimnuo je i stavio spis na stol između njih. »Dakle, jasno vam je da u svemu ovome niste osumnjičeni. Niste čak ni potencijalno upleteni.«

»Tako je. To ste mi već rekli.«

Muškarac je pokazao prema kutu niske, neuređene prostorije. »A sve ovo se snima.«

Teatralno je pogledala prema kameri, a zatim kimnula. »Da, rekli ste mi da će tako biti.«

»A vi ste odbili sa sobom imati odvjetnika.«

»Zašto bi mi trebao? Ukrali su mi automobil. Ja sam žrtva.«

Detektiv de la Cruz je otvorio spis u kojem se nalazio samo jedan blok bijelog papira s crtama. »Dakle, rado bih da ponovno prođemo kroz nekoliko stvari, ako se slažete.«

Kad je zastao kako bi sabrao misli – ili se pretvarao da to radi – osvrnula se po prostoriji. Bila je u katastrofalnom stanju, izolacijski karton nalik kutijama za jaja bio je pohaban na mjestu gdje je stražnji dio njegove stolice dodirivao zid, smeđi je tepih bio pun rupa

i mrlja, pločice na stropu požutjele su od starosti. Čak je i drvena ploha stola za kojim su sjedili bila lažna, zrnasti se uzorak uzastopce ponavljao na njezinoj površini.

Bilo je donekle i uvredljivo misliti da iza ljudi koji rade u ovakvom okruženju stoji zakon prema kojem bi mogla završiti u zatvoru. Ako joj netko već namjerava prijetiti, bilo bi prikladnije da policija ima stožer u kakvoj vojnoj instituciji s neprobojnim prozorima, pancirkama i bacačima plamena.

Ali ne, ova je ekipa više nalikovala običnim birokratima u poduzeću koje samo što nije propalo.

»Jeste li pronašli moj automobil?« upitala je.

»Bentley je pripadao vašem bratu, zar ne?« podignuo je pogled.
»Točno?«

U sebi ga je proklela na španjolskom. ^{Balkandownload} A onda smireno izjavila:
»Da, naravno. Bio je Ricardov. Oprostite.«

»Potpuno vas razumijem«, detektiv se osmjehnuo. »Dakle, sinoć... Oko koliko sati ste izašli i otkrili da je Bentley nestao?«

»Točno onda kad sam vas i nazvala. Devet sati, možda? Deset?«

»I rekli ste da je ključ bio u automobilu.«

»Bojim se da sam malo zaboravna. Žene za volanom. ^{Balkandownload} Znate.«

»Zapravo, moja je žena bolja vozačica od mene. Kao i moja kći. Ali to sad nije bitno.« Podignuo je blok. »Uglavnom, locirali smo ^{Balkandownload} vozilo. Nažalost, upleteno je u prometnu nezgodu i bijeg s mjesta nesreće na Dvadesetoj ulici. ^{Balkandownload} Policijska patrola ga je pronašla i dovezla ovamo.«

Izvadio je dvije fotografije u boji, obje su prikazivale prekrasan

automobil, iz dva različita kuta, koji se prednjim dijelom zaletio u betonsku ogradu oko nekakvih radova na cesti.

»O... Bože«, promrsila je.

»U ovom trenutku nemamo osumnjičenih za krađu.«

»Ne?«

»Ali bojimo se da je vozilo korišteno za počinjenje zločina.«

Vitoria je hotimice uzrujano podignula obrve. »Kakvog zločina?«

»Sjećate li se da ste mi spomenuli muškarca po imenu Michael Streeter?«

Kimnula je. »Naravno. Vi i ja smo razgovarali o njemu. To je zaštitar s kojim sam se srela netom nakon što sam stigla u Caldwell.«

»U zoru je pronađen mrtav.«

U tom je trenutku Vitoria usporila svaki svoj pokret, pomno odabirući odgovor i riječi. Primijetila je da detektiv ne odaje nikakve dodatne detalje ne bi li je na taj način zbunio.

»Gdje? Što mu se dogodilo?« Nagnula se bliže. »Mislite li da je možda on uzeo automobil mog brata?«

»Zašto bi to učinio?«

Vitoria je slegnula ramenima. »Ne znam. Jednostavno mi se činio... Pa, kako sam vam i rekla, u njegovoj mi je prisutnosti bilo vrlo nelagodno, a nisam bila jedina. Ni Margot Fortescue se baš nije sviđao.«

»Pa, automobil se pomno pretražuje radi otisaka. Ekipe forenzičara će ga detaljno pročešljati.«

»Ekipe forenzičara. Kao na TV-u.«

»Upravo tako.« Detektiv se naslonio. »Pretpostavljam da ćemo naći mnogo vaših otisaka.«

»Da, hoćete.« Raširila je ruke pred sobom. »Cijeli dan sam ga vozila. Možda i dva.«

»Ne krivim vas. To je umjetničko djelo na kotačima – ili je barem to bilo.« Nastala je duga pauza. »Imate li ikakvog razloga pomisliti da bi netko htio Streetera vidjeti mrtvog?«

»Uopće ga nisam poznavala. Stoga ne mogu reći.«

»Razgovarali smo s njegovom djevojkom. Rekla nam je da se povremeno bavio dilanjem droge.«

»Pa, eto.«

»Mmm.« Detektiv se nagnuo naprijed. »Znate, mnogo sam godina radio ili kao policajac ili kao detektiv u odjelu za umorstva. Pričamo o desetljećima. I razvio sam osjećaj za neke stvari.«

»Pretpostavljam da jeste.«

»Sve mi je ovo malo neobično.«

»Što to?«

Slegnuo je ramenima i bolje namjestio revere svoje sportske jakne. Jakna mu je ovog puta bila tamno siva i nije se baš dobro slagala s njegovim tenom, da se nju pita. »Pa, najprije vaša dva brata nestanu. Vi se pojavite u Caldwellu. I iznenada pronalazimo trupla na različitim mjestima. Dvije smrti u istoj galeriji u koliko dana? A jedina stvarna promjena koja se dogodila jest vaš dolazak.«

Vitoria je stavila ruke na srce. »Ja sam žena, detektive de la Cruz. Tamo odakle je dolazim, nismo sposobne za takve stvari – kako možete uopće aludirati na to da sam nekoga ubila? A kamoli zaštitara

koji je bio mnogo krupniji od mene.«

»Ustrijelili su ga nekoliko puta iz blizine. Klasično smaknuće. Pištolji izvrsno neutraliziraju razliku u težini i visini.« Skupio je dlanove. »Ovdje u Americi žene su ravnopravne – ili ih barem ja tako tretiram. To znači da mogu jednako dobro voziti, mogu se zauzeti za sebe i žive vlastite živote. Također mogu odlučiti i preuzeti posao s drogom, poubijati članove obitelji i učiniti da ljude koji postavljaju previše pitanja ili im stanu na put pronađu mrtve. Što kažete na to?«

Koju kartu sada odigrati, zapitala se. Imala je nekoliko mogućnosti.

Trenutak poslije podignula je bradu. »Detektive, bila sam i više nego uslužna. Dok mi ovdje razgovaramo, vaši su policajci u kući na West Pointu, uzimaju snimke...«

»Pa, vidite, u tom grmu leži zec. Pustili ste ih unutra, istina, i na tome smo vam zahvalni. No ispostavilo se da su sigurnosne kamere isključene, i to već neko vrijeme. Stoga, ako ćete to koristiti kao primjer uslužnosti, bilo bi bolje kad bismo nešto zbilja i mogli iskoristiti.«

Sve je to ona već znala, jasno. Bilo je to prvo što je sinoć provjerila.

»Kad su isključene?« upitala je.

»Upravo istražujemo.«

»Sigurna sam da ćete mi javiti kad nešto otkrijete.«

»Možete se kladiti u to.«

Vitoria je zabacila dugu kosu i usiljeno spojila dlanove pred sobom. »Trebate li me još za nešto?«

»Ne, trenutačno ne. No, nešto mi govori da će biti još toga. A oko takvih sam stvari uvijek u pravu.«

»Za sve postoji prvi put, detektive.« Ustala je. »Također želim da znate da mi je jasno da vi samo obavljate svoj posao. Ne bih to smjela shvaćati osobno, i neću. Nemate osumnjičenog ni za jedan od dva smrtna slučaja, nikog konkretnog, barem – inače me ne biste tako optuživali bez temelja. Moja je savjest čista. Ne treba mi odvjetnik. I slobodno me možete pozvati da ponovno dođem kad god poželite.«

»Dakle, vi mislite da možete otići, ha?«

»Pretvarate me u sumnjivca? Ili, kako ste ono rekli... potencijalno upletenu osobu?« Budući da je nastala pauza, samo mu se osmjehnula. »Onda mogu slobodno otići, zar ne?«

»Bi li vam smetalo kad bismo uzeli otiske prstiju prije nego odete?«

Svojski se trudila da ne zaškilji i zagleda se u njega. »Naravno da ne, detektive. Pod uvjetom da mi poslije date nešto za oprati ruke.«

Pedeset šesto poglavlje

Vishous je imao plan i jako malo vremena. Putujući u Čuwardjevine privatne odaje, bio je naoružan do zuba, s dvije prazne plastične boce od dvije litre u kojima je ranije bio sok Mountain Dew.

Ispostavilo se da su na TV-u tijekom dana maratonski prikazivali seriju *Zvono kao spas* pa je Lassiter namjerno ostao budan.

Čim je V. prošao kroz mramorne zidove, otišao je ravno do fontane. Da, mogao je uzeti par srebrnih vrčeva za vodu iz blagovaonice. Ili kristalne vaze za cvijeće iz dnevnog boravka na drugom katu. Ili zlatne urne iz predsoblja.

Ali hej, već je bio isprao svoje dvije boce u sobi za bilijar prije nego je krenuo na put, a sve što mu je trebalo bili su spremnici za vodu. Nije bilo potrebe da to pretvara u nekakav obred.

Klečeci, skinuo je jedan zeleni poklopac i gurnuo otvorenu bocu pod površinu vode. Punjenje je prošlo dobro, mjehurići zraka kašljucali su dok je u boci rasla razina vode. Jednom kad je završio, izvadio ju je, zatvorio i maknuo sa strane.

Ponavljanje procedure.

Plan je bio odnijeti vodu natrag do palače Bratstva i poredati sve boce dolje u podrumu, u prostoriji u kojoj je izrađivao bodeže. Odabranicama koje su bile voljne puniti prazne vrhove metaka umjesto njega kako bi im on kasnije navukao olovne kapice nesumnjivo bi bilo fizički udobnije ovdje gore, ali njemu se nije

sviđala pomisao da išta vezano uz rat zadire u taj sveti prostor...

Sve su mu se dlake na stražnjem dijelu vrata naježile, baš kao da ga je neka ruka pomilovala.

Ukočio se i uključio sve svoje instinkte – znajući da je netko iza njega.

Također je odmah shvatio o kome se radi.

Sklopio je oči, odmahnuo glavom i sav se snuždio. »Ti, zar ne? Tebe je odabrala.«

Kad se i druga boca napunila, izvadio ju je iz fontane i polako se okrenuo.

Pali anđeo Lassiter stajao je na prostranom mramornom podu. Cijelo je njegovo tijelo svijetlilo iznutra, a s obje strane torza širio se čudesan par blistavih krila.

Tako blistav, bio je nešto najljepše što je Vishous ikad vidio, zadivljujući poput planinskog lanca, zapanjujući poput savršenog zalaska, širok kao ocean, visok kao nebesa.

Nikakva ga forma nije mogla čitavog obuhvatiti, a V. je treptao ne zato što je baš toliko blistao već zato što su signali koje su njegovi optički živci odašiljali u mozak bili prejak, prebrojni, prerezonantni.

Lassiterov je glas odjeknuo kroz Svetište iako nije progovorio naglas. *Donosim pozdrave od tvoje mamen. Ustani i znaj da si u ovom životu blagoslovljen jer si njezin sin i jer si vrijedan.*

V. je ustao s namjerom da frkne na te blagoslove – hvala, ali ne hvala. No onda se sjetio Jane i zatomio ljutnju.

Svejedno, osjećao je potrebu da kaže: »Ne vjerujem u svoju majku.«

Vjera nije potrebna.

Iz nekog ga je razloga to uznemirilo. Možda zato što je značilo da je netko drugi upravljao sudbinom – s druge strane, kao da to nije već zaključio?

»Ona više ne postoji. Nema je.«

Ono što ne živi ne može ni umrijeti. Ono je poput vremena, postojeća i sveobuhvatna, priznali mi to ili ne.

Iznenada, protiv njegove volje, sranje je izašlo na površinu, jebeno sranje koje nije htio priznati, čak ni samome sebi... prokleta sranje koje ga je mučilo još otkako je došao tu i našao onu glupu poruku koju je ostavila njemu, isključivo njemu.

»Zašto ne ja?« čuo se kako pita. »Ako sam ja njezin sin, zašto mene nije odabrala da je naslijedim?«

Bio je vrhunac narcisizma uopće se zapitati tako nešto usput. Priznati to ikome, a kamoli Lassiteru, za Boga miloga, u V.-u je stvorilo osjećaj da se sam kandidira za pljusku zbog cmizdrenja.

Lassiter je ispružio ruku, ali nije dotaknuo V.-a. Zaustavio se otprilike pet centimetara ispred njegovih prsa.

Iako među njima nije bilo izravnog kontakta, neka se toplina pojavila u V.-ovim grudima i rasla toliko intenzivno, sve dok mu nije ispunila cijelo tijelo – a on, takav kakav je bio, pomislio je... Čovječe, neće biti lako spustiti se opet na zemlju nakon ovoga.

No onda je shvatio... Ta toplina ima neki ton, kao pjesma, neko brujanje karakteristično za jedno jedino stvorenje koje je ikad sreo.

Bila je to njegova *mamen*, shvatio je. Taj osjećaj ljubavi koji ga je obuzimao bila je... ona.

Nije nestala.. I dalje je s nama, s tobom. Lassiter je spustio ruku. *Nije te odabra* ^{Balkandownload} *la ne zato što te nije voljela, već zato što jest.* ^{Balkandownload}

Iako je Lassiter prekinuo blistavi emotivni spoj, Vishous je i dalje osjećao toplinu duboko u kostima. A kad je zamislio majušan lik Čuvarđeve u njezinu crnom ruhu, s onim bijelim svjetlom koje je dopiralo ispod ruba ogrtača, toplina se samo pojačala.

Ona je u svima nama. Ovdje gore, nedostajalo joj je ono što je stvorila, a kad se oslobodila, mogla je ponovno ući u nas. Nije nestala – ona je točno tamo gdje je počela i presretna je zbog toga.

U tom je trenutku neki pokret koji je V. zamijetio krajičkom oka privukao njegovu pozornost prema stupovima ispred majčine spavaće sobe – a kad je vidio o čemu se radi, bio je istodobno i zapanjen i... nimalo iznenađen.

Bila je to crna mačka. Ali ne bilo koja crna mačka.

Bila je to Beth, Kraljičina crna mačka. Ona koju je dovela sa sobom u palaču prije toliko godina.

Kad je V.-ov pogled susreo njezine blistave zelene oči, sveta je aura okružila mačku, a on je shvatio da je Ona bila s njima cijelo vrijeme. Od samog početka. Bila je s njima... usred svih zbivanja, a da oni to nisu ni znali.

Uz osjećaj neminovnosti i mira, posljednja je slagalica sjela na svoje mjesto, postojeću je prazninu ispunio odgovor na pitanje koje nije bio ni svjestan da postavlja svih tih godina.

Da, rekao je Lassiter, unatoč manama, oduvijek je voljela tebe i tvoju sestru, a sada ti to može i pokazati. Oduvijek je voljela svoja stvorenja – sad i nama to može pokazati. Stoga, sklopi oči i vidi što

se sprema jer samo ti to možeš. Ti ćeš nas povesti na kraju, razumiješ li? Ti ćeš povesti...

»Vishous? V., probudi se, dragi...«

V. se naglo uspravio u mraku, znoj mu se slijevao s lica, pluća se davila, srce lupalo.

Samo su Janein glas i miris uspjeli doprijeti do njega kroz paniku, a čak ni tada nije bio siguran što se dovraga događa.

Ispruživši ruku, uhvatio se za nju i privukao je k sebi – a kad je osjetio kako ga njezine ruke stišću, počeo je drhtati. Bio je to samo san, rekao si je. Ono što je maločas vidio bio je samo san – čudna, sjebana verzija događaja nakon napornog dana i Lassiterova opsesivnog gledanja TV-a u sobi s biljarom, za kraj začinjeno *carbonarom* koju su servirali za Posljednji obrok.

»Dobro sam«, rekao je dišući u Janein mekani, mirisni vrat.
»Dobro sam...«

»U redu si. Šššš...«

Gladila mu je kosu i ramena, umirujući ga sve dok napetost u njegovu tijelu nije malo popustila. Kad se napokon opustio, srušio se natrag na jastuke i povukao je na sebe.

»O čemu si to sanjao?« pitala je.

Slike koje su mu se vratile u misli bile su previše uznemirujuće pa je samo odmahnuo glavom. »Ne znam. Ne mogu... Ne mogu sad o tome razmišljati.«

»Okej. U redu je.«

»Koliko je sati?«

Čulo se pomicanje pokrivača kad se okrenula kako bi pogledala na sat koji je stajao s njezine strane kreveta. »Skoro šest popodne. Oboje ćemo zakasniti ako uskoro ne ustanemo.«

»Možemo li još samo malo ovdje ležati?«

»Naravno.«

V. je pokušao sklopiti oči, ali to nije bila dobra ideja jer bi se odmah počeo osjećati čudno. S druge strane, nije djelovalo ni otvaranje očiju u mrklom mraku.

Mislina paleći svjetla u spavaćoj sobi, odmah se dodatno smirio. Sve je bilo toliko uobičajeno i kako bi trebalo biti da se kontekst situacije u kojoj se našao s lakoćom opet vratio – i sve je sjelo na svoje mjesto. Sve je bilo dobro i normalno.

Bio je to samo san.

Pogledao je u Jane. »Volim tvoje lice.«

»I ja volim tvoje«, osmjehnula se. »Najzgodniji si mi kad se tek probudiš.«

V. se nagnuo i poljubio je, a da nije ni okom trepnuo, već se popeo i ušao u nju. Što je bilo još bolje od paljenja svjetala, zaključio je kad je počeo pumpati, užitak je skidao s njega sve ono čudno što je dotad osjećao.

Kad je počeo svršavati, a njegova ženka skupa s njim, okrenuo je glavu u stranu...

Kroz otvorena vrata kupaonice ugledao je dvije boce soka Mountain Dew pored umivaonika, obje pune do vrha, s etiketama okrenutim prema njemu.

»*Prokletstvo*«, promrsio je, čvrsto sklapajući oči.

Naravno, ono sranje vezano uz mamu bilo je okej. Ali zato je Lassiter, kako se ispostavilo, postao novi direktor vrste.

Super. Nema boljeg nego kad petogodišnjaka posjednete za volan automobila i date malom smradu ključeve.

Bez obzira na anđelova velika, široka krila, put koji je bio pred njima, a koji ni dosad nije bio naročito gladak, uskoro će postati još kvrgaviji.

Pedeset sedmo poglavlje

Sola se probudila potpuno zbunjena. Nije se mogla sjetiti gdje je, iako su joj se po glavi još motala blijeda sjećanja na vampire...

Stani malo.

Nije to bila noćna mora. Da, još se nalazila u podzemnom zdanju, vani na hodniku, sjedila je na tvrdom podu pored vrata bakine bolničke sobe. Stražnjica joj je bila ravna kao palačinka, nekako je uspjela istodobno i trnuti i boljeti, nakon pridržavanja cijele njezine težine – i to koliko dugo? Koliko je dugo spavala...

Istog se trena tijekom njezinih misli zaustavio kad je pogledala preko puta. Assail je sjedio u jednakom položaju, ispruženih nogu, glave obješene na grudima, kao da i sam spava.

Nije ga čula kad je izašao da sjedne pokraj nje.

Osvrćući se oko sebe, primijetila je da su sami, u blizini nije bilo medicinskog osoblja, na vidiku nije bilo nikog od ljudi koje je srela tijekom boravka na tom mjestu.

U udaljenom kraju hodnika jedva je uspijevala vidjeti vrata kroz koja je izašla i ušla već toliko puta.

Sjetila se vremena kad ju je Assail doveo ovamo kao pacijenticu. Bila je u jako lošem stanju – ozljeda glave, metak u nozi, sva istraumatizirana. Doktorica Jane bila je naročito ljubazna prema njoj. Dovraga, ta je žena bila ljubazna cijelo vrijeme...

Iznad sebe, začula je neki ritmičan zvuk, poput paljenja nekog stroja, a onda je osjetila i topao zrak na tjemenu. Podignula je pogled

i primijetila otvor otprilike tri metra iznad glave. Kad je opet spustila bradu, lecnula se.

Assail se probudio i promatrao ju je onim svojim tužnim pogledom. ^{Balkandownload} Budući da ništa nije rekao, ona se prva nakašljala.

»Htjela sam te nešto pitati«, tiho je rekla. »Zašto mi odmah ne obrišeš pamćenje? Mislim, ako se to već može, zašto jednostavno ne izbrišeš sve ovo? Onda se nećeš tako loše osjećati.«

Zapitala se zašto se uopće brine kako se on osjeća...

»Zauvijek ću se osjećati loše, a i tebe bih povrijedio.« Pokazao je prema svojoj glavi. »Ako nekome obrišeš pamćenje, a oni se i dalje nalaze pored onoga što im je oduzeto, to je veoma bolno.«

»Aha.«

U tom se trenutku oglasilo neko zvono, a on je iz džepa izvadio jeftini mobitel. »Ispričaj me.« Slegnula je ramenima, a on je primio poziv. »Halo? ^{Balkandownload} Da. ^{Balkandownload} Jako lijepo od vas. ^{Balkandownload} Da. ^{Balkandownload} Osobno? ^{Balkandownload} Gdje? ^{Balkandownload} Kada?« Nastala je pauza. »Jako ljubazno. U redu. ^{Balkandownload} Bit ću tamo, da.«

Poklopio je i zagledao se u mobitel. »Morat ću spojiti Bratstvo s dobavljačem oružja. Moram otići i osobno se naći s njom. ^{Balkandownload} Spomenula si da bi željela pokupiti svoje stvari. Možda bismo mogli uskoro krenuti i spakirati te? Mislim da ti Bratstvo neće dopustiti da svojim autom dođeš ovamo. Svejedno ga možemo izvesti iz moje kuće i parkirati negdje na sigurno, tako da se više nikad ne moraš vratiti na moj posjed.«

Assail ju je pogledao. »Moći ćeš slobodno otići čim otpuste tvoju baku iz bolnice. Baš kao što si i htjela. A ja ti obećavam da se više neću petljati u tvoj... Neću ti stajati na putu.«

»Hoćeš li se vratiti sa mnom ovamo?«

Njegova prsa – koja su se sada doimala još većima – raširila su se kad je udahnuo. »Ja bih trebao biti taj koji će ti izbrisati pamćenje. Bit ću najprecizniji u brisanju jer sam mnogo toga prošao s tobom.«

»O. Okej.«

»Onda, želiš li odmah poći sa mnom?«

»Najprije bih trebala porazgovarati s bakom.« Pod pretpostavkom da će je baka uopće primiti unutra a da je pritom ne gađa posudom za obavljanje nužde. »Ali može. Hvala.«

»Organizirat ću prijevoz. Ispričaj me.«

Kad je ustao, začulo se blago krckanje dok mu se kraljeznica vraćala na mjesto, a zatim je polako i ukočeno krenuo prema uredu kroz koji je ranije prošla s doktoricom Jane.

Sola ga je gledala kako odlazi. I iznenadilo ju je kad je shvatila da je, baš kao i on, veoma tužna.

Nastojeci ne razmišljati previše o tome, ustala je s poda i malo se protegnula dok se sve nije vratilo na svoje, funkcionalnije mjesto. Zatim je pristojno pokucala na zatvorena vrata pred kojima je dotad stražarila.

»*Vovó*«, blago je rekla. »Molim te, smijem li ući?«

Kad je Assail izišao iz ureda, bio je zahvalan na Vishousovoj uslužnosti. Brat se tek probudio, pa ipak je bio voljan preskočiti Prvi obrok i odmah sići dolje kako bi odveo Marisol do staklene kuće da uzme svoje stvari. Assail je usput kontaktirao Ehrica i objasnio mu što se dogodilo i zašto će Marisol trebati malo privatnosti kad dođe u

njegovu kuću. Stoga su njegovi rođaci odlučili te večeri izaći s Marcusom.

Assail je nije htio tjerati da gleda sve te mužjake. Već je dovoljno toga prošla.

Doduše, sad su i njegovi bratići bili tužni. Smiješno kako su te dvije žene pretvorile njegovu kuću u dom. Bez njih, bili su to samo stakleni zidovi i pogled koji najčešće nije mogao ni vidjeti zbog zastora koje je cijelo vrijeme držao navučenima.

Naposljetku, Assail je odlučio da neće spominjati susret s dobavljačem oružja ni svojim bratićima ni Vishousu – zato što nije bio siguran s kim je točno komunicirao. Nije želio tratiti Vishousovo vrijeme ako se radilo o nekom nižem činovniku – ili još gore, ljudskim provoditeljima zakona koji su pecali kriminalce. I u najboljim su okolnostima njegovi rođaci bili frustrirani i brzi na okidaču. Saznanje da će upravo izgubiti osobe koje su već smatrali članovima obitelji neće pomoći.

Osim toga, žena na drugoj strani linije zatražila je da se pojavi sam.

Dakle, naći će se s njom nakon što se pobrine za Marisol. I vratit će se u sportski centar tek kad njegova ženka bude spremna za polazak.

Nije bilo dobro za nju da ga stalno susreće.

Uostalom, ionako više nije bila njegova ženka.

Taman kad se približavao sobi gospođe Carvalho, Marisol je iz nje izašla, trljajući ^{Balkandownload} oči. Htio ju je upitati je li sve u redu, ali znao je da mu ona ne bi ni rekla – uostalom, ionako je već znao odgovor.

Kratko se nakašljao kako bi joj dao do znanja da je tu. »Samo još čekamo...«

»Ovdje sam«, rekao je Vishous izlazeći iz ureda. »Idemo. Mercedes je tu dolje na pranju. Uzet ćemo ga.«

Vishous im je kimnuo, a zatim prošao pored njih, hodajući prema izlazu.

Assail joj je rukom pokazao put. »Nakon tebe.«

»Hvala.«

Dok su njih troje tako hodali, Assail je zaključio da je formalnost između njega i Marisol bolja od ljutnje ili tuge. Sudbo, kad je ranije plakala pred njim, pričajući mu o svom ocu, nikad se nije osjećao tako malenim u svom životu. Vratiti je u taj užasni trenutak – tako što je učinio nešto slično – bilo je kao da ju je prokleo.

Kad je trojac prišao teškim čeličnim vratima na kraju hodnika, Vishous ih je otvorio, a zatim su nastavili dalje preko parkirališta prema crnom Mercedesu S600 koji je blistao pod fluorescentnim svjetlima.

»Oboje sjedite otraga«, obavijestio ih je V.

Assail je otvorio jedna stražnja vrata za Marisol, a zatim je zaobišao auto i sam ušao u njega. Automobil je bio toliko dugačak da je imao osjećaj da Brat sjedi u drugoj vremenskoj zoni, a temperatura je vrlo brzo porasla, što je bilo dobro, budući da nitko nije odjenuo kaput.

Dugo su se penjali sve dok nisu došli do razine tla. Marisol je gledala kroz zatamnjena stakla iako se vani nije imalo što vidjeti.

»Znači, nitko ne zna da ste tu?« promrsila je. »Nitko vas ne može

pronaći?«

»To je plan«, rekao je V. sprijeda.

»Ljudi vas puštaju na miru, dakle.«

»Ili mi puštamo njih.«

Assail je opsovao i poželio reći Bratu da malo ublaži taj agresivni pristup. S druge strane, nije da bi mu baš pošlo za rukom. ^{Balkandownload} Bilo bi to kao natjerati njemačkog ovčara da pozdravi strance sa šeširima na glavi bacanjem na leđa i traženjem da ga maze.

»Samo bi nas lovili«, V. je nastavio. »Tako da se zapravo radi o preživljavanju.«

»Mislite da vas ne bi prihvatili?« pitala je Marisol.

»Kako ono napreduje vaša imigracijska politika?« Budući da ništa nije odgovorila, Brat je samo promrmljao: »Eto ti odgovora.«

»Možda bismo mogli pričati o nečemu drugom«, predložio je Assail.

Tipa, o vremenu. Sportu.

Možda je netko pročitao neku dobru knjigu nedavno, pomislio je za sebe.

»Onda«, rekla je Marisol okrećući se prema njemu. »Vas dvojica idete sami na taj sastanak?«

»Kakav sastanak?« pitao je Vishous gledajući u retrovizor.

»Nikakav«, rekao je Assail.

Marisol se oglasila. »Nalazi se s dobavljačima oružja, mislila sam da vas je izravno spojio s njima...« Zaškiljila je. »Ili to ipak nije slučaj...«

»To bi trebao napraviti«, ubacio se V. »Samo nisam znao da je sastanak večeras. Ili da namjerava ići sam. Vjeruješ li tim ljudima?«

^{zajednicu}
Ne. »Naravno«, promrsio je Assail.

Mercedes je usporio, a onda se zaustavio. Brat je izbacio iz brzine i okrenuo se. »Ideš u smrt.«

»Definitivno ne idem.«

»Tko su ti ljudi?« pitala je Marisol. »Stani malo, zar ih nisi upoznao preko Benloisea?«

Assail je podignuo dlanove. »Odgodio bih ovu raspravu za neko primjerenije vrijeme...«

»Idem s tobom«, obznanio je V. »Fućka mi se hoćeš li preživjeti ili stradati. Ali ne mogu si dopustiti da izgubim taj kontakt. Ako te ukokaju, neću dobiti svoje streljivo.«

»Jesi li naoružan?« pitala je Marisol. »Imaš li sa sobom barem nož?«

Assail je zakolutao očima. »Uzet ću nešto od kuće.«

»Jesi li siguran u to?« usprotivila mu se.

»Da.«

Zavladala je duga, negodujuća tišina. A onda je rekla: »Idem i ja. Idem s vama.«

Assail ju je pogledao. »Nipošto ne. Ne namjeravam te izlagati opasnosti...«

»Ali nemaš problema s tim da odeš na takav sastanak nenaoružan, dok te čuva netko tko i ne mari za tebe? Jesi li ti lud?«

»Bio sam, dok se ti nisi pojavila, sjećaš se?« suho je odvratio. »A onda se sve pogoršalo, jednom kad mi se vratio razum.«

Pogledala je u Vishousa. »Imaš li pištolj viška koji bih mogla posuditi?«

Brat se počeo smijati. »Znaš, baš mi se sviđaš. Znaš pucati?«

»Samo ubijati«, mračno je rekla. »Ne, povlačim to. Ako me netko ne poštuje, postanem prilično brza na okidaču, a najdraža su mi mjesta koja sporo zacjeljuju.«

Brat se nasmijao i pokazao očnjake. »Pošteno. Ako stvarno želiš preuzeti rizik, slobodno. Iskreno, druga Braća su vani na terenu. Sad kad se napadi događaju svake večeri, svi moramo biti na raspolaganju. Bilo bi super kad ne bih morao povlačiti nikog s terena.«

Kimnuli su jedno prema drugom, a onda se ona zagledala u Assaila.

Assail bi najradije bio istaknuo Marisol da ne mora s njim imati više nikakva posla. Ali da, bio je toliko jadan da bi preklinjao za samo još malo vremena u njezinu društvu, pa čak i u takvom kontekstu. I ne, znao je da se ne mora truditi odgovarati je od tog opasnog nauma.

Nikome to nije padalo na pamet, iako je pri samoj pomisli da bi mogla stradati ozbiljno razmišljao o prednostima zdrave pameti.

Postojao je još samo jedan problem. »Žena se neće naći sa mnom ako ne dođem sam. Stoga je ova rasprava uzaludna.«

»Žena?« pitala je Marisol.

»Da.« Slegnuo je ramenima. »Kad malo bolje razmislim, to znači da ćete oboje čekati na sigurnom, u ovom autu koji je, ako se ne varam, blindiran? Smiješno, sad me više ne brine vaša briljantna ideja.«

Marisol se nagnula naprijed. »Gdje bi se taj sastanak trebao održati?«

»U skladištu u Tridesetoj ulici.«

»Benloise je tamo imao skladište. Koja adresa?«

»Broj 4409.«

»To je to. To je njegovo skladište.«

»Ne ideš unutra, Marisol.« Assail je okrenuo glavu prema zatamnjenom prozoru, promatrajući njezin blijedi odraz na njemu. »A ja ću biti dobro.«

Zapravo, nije ga ni najmanje bila briga što će se dogoditi s njim.^{Balkandownload} No barem će se Vishous pobrinuti za njezinu sigurnost.^{Balkandownload} To je bilo najvažnije.

Assailu je samo do toga još bilo stalo.

»Nastavimo prema mojoj kući«, rekao je. »Da pokupimo njezine stvari. A onda idemo do skladišta da i to privedemo kraju.«

Pedeset osmo poglavlje

Kad se Sola popela iz podruma s bakinim kovčegom u ruci i svojom sportskom torbom prebačenom preko ramena, posljednji se put osvrnula po Assailovoj kuhinji. Na štednjaku se nalazila zdjela od nehrđajućeg čelika koju je koristila njezina *rovó*. Bila je besprijekorno čista i usamljeno je stajala u urednoj kuhinji u kojoj je sve bilo pospremljeno na svoje mjesto.

Bila je ostavljena praktički kao relikvija, a ne samo za hranu.

Ehrica i Evalea, kao i onog mladića – mužjaka – nije bilo nigdje na vidiku. Imala je osjećaj kao da im je Assail rekao da odu.

Nedostajali su joj. Htjela se... pozdraviti s njima.

U tako kratkom vremenu, njih šestero su postali prava mala obitelj, skupina ljudi koji nisu u krvnom srodstvu ali koji su se brzo zbližili. I dok je tako razmišljala o njima i zajedničkom životu pod tim krovom, u grudima joj se pojavio neobičan osjećaj. Nije htjela priznati o čemu se radi. Uistinu nije.

Ali osjećaj je bio nalik... domu.

»Mogu li ti pomoći sa stvarima?« ljubazno je upitao Assail.

»Ne.« Pogledala je u njega. »Hvala ti. Mogu sama.«

»Kako želiš.« Dostojanstveno se naklonio. »Ostavit ćemo tvoj auto na nekom sigurnom mjestu u centru grada gdje ćeš ga moći pokupiti. I ne brini. Naše osoblje može izići tijekom dana iako mi ne možemo. Stoga možeš otići u zoru, ako tako poželiš.«

»U redu.« Kroz nju je prostrujao nemir, pa ipak je natakнула

svoju sportsku torbu više na rame i otresla napetost sa sebe.
»Pretpostavljam da krećemo?«

»Da.«

U tom se trenutku iz prednjeg dijela kuće pojavio Vishous.
»Moram ti priznati, Assail. Imaš dobre igračke.« Bez upozorenja joj je nešto dobacio. »Mislim da će se dami ovo svidjeti.«

Uхватила je pištolj za držak i podignula ga kako bi ga bolje promotrila. Bio je to veoma lijep S&W. Devet milimetara.

»Ako želiš korice...«

Prekinula je Vishousa. »Imam jedne u torbi.«

»Pametno.«

Budući da Assail nije uzeo nikakvo oružje niti su mu išta dali, pretpostavila je da se već naoružao. Svejedno se kolebala. Poželjela je da na leđima ponese raketni bacač. Navuče neprobojni prsluk. Sigurnosnu kacigu.

»Idemo to odraditi ili ne?« oštro je izjavio Vishous.

»Idemo.« Sola se zaputila prema vratima. »Pratit ću vas svojim autom.«

Muškarci – mužjaci – krenuli su za njom, čula je kako Vishous pita Assaila hoće li se voziti s njom.

Prije nego je stigla odgovoriti, rekao je: »Mislim da bi radije bila sama. Hvala ti.«

Ulazeći u hladan auto, nije bila tako sigurna što ju je iznenadilo. Sve je bilo tako emotivno, pomisao da uistinu napušta to mjesto. Da napušta njega. Da napušta cijelu tu neobičnu epizodu u svom životu...

Okej, definitivno mora sve to pustiti.

Motor se sporo zagrijavao, a iz puhalice joj je u noge počeo puhati arktički hladan zrak pa je brzo ugasila ventilator. Kad je zakopčala pojas, osvrnula se preko ramena prema staklenoj kući i sjetila se kad je prvi put došla tu, na skijama. Sakrila se među drveće i pokušala se usredotočiti na ono što se događalo unutra. Tada je primijetila i lažne zastore – peć koja se unutra palila blago ih je zanjihala i uzbibala ono što je trebalo biti nepomično.

Nikad ne bi pogodila što bi se razotkrilo da su se zastori razmaknuli do kraja.

Pribravši se, ubacila je mjenjač u brzinu i stala iza Mercedesa, za sobom ostavljajući i kuću i poluotok.

Kad je skrenula ulijevo prema mostu, rekla je samoj sebi da dobro pogleda blistavi urbani krajolik pred sobom. Oduvijek je voljela tu noćnu panoramu, veličanstvene nebodere, njihova razbacana svjetla poput zvijezda na niskom nebu – a ispod svega toga, mračna i usporena tajna rijeke.

Nikad se više neće vratiti u Caldwell.

Bože, iako to nije imalo smisla, najradije bi se rasplakala.

Ponovno se usredotočivši, prilijepila se za Mercedes. Dogovorili su se da će ostaviti njezin automobil na otvorenom parkiralištu za koje je Vishous imao karticu, a kad su mu prišli, neka joj se lampica upalila u glavi. Nekakvo upozorenje. Upozorenje...

Odmahujući glavom, primaknula se ulazu i shvatila da nije dobila karticu. Prije nego je stigla spustiti prozor, Assail se već bacio na posao, primaknuo se i provukao karticu kako bi se rampa otvorila.

Tek kad je zauzela mjesto točno na vrhu parkirališta, zbrojila je

dva i dva, na što je praktički iskočila iza volana i prije nego je ugasila motor.

»Benloise je imao sestru«, hitro je rekla. »Zvala se Vitoria.«

Assail je slegnuo ramenima. »Nisam znao.«

»Ne smiješ ići sam na taj sastanak. Možda je došla po tebe.«

»Ne znam nalazim li se s njom. Osim toga, kakve veze ima...«

»Ubio si Ricarda.« Sola ga je gledala ravno u oči. »Znam da jesi.

Nikad te nisam pitala, ali znam da si to učinio. I Eduarda Nisi li? *Nisi li?*«

Assail je zbilja želio da se Marisol vrati u Mercedes. Nije mu se sviđalo koliko su izloženi opasnosti, a istodobno je želio i prekinuti razgovor. No njegova žena očito nije namjeravala popustiti sve dok ne završe s tom temom.

Doduše, više nije bila njegova žena.

»Marisol«, pokazao je prema lijepom, toplom, jebeno blindiranom Mercedesu, »možda bismo mogli nastaviti ovaj razgovor u nešto prikladnijem okruženju?«

»Što ako ona zna? Što ako te zvala da ti smjesti?«

»Onda ću se obraniti. Daj da uđemo u auto...«

»Galerija ima sigurnosne kamere. U kući na West Pointu...«

»U njoj smo pazili«, promrsio je.

»Znači, tamo si ga ubio? Ili u galeriji?«

»Nije bitno...«

»Rekla sam ti, na adresi na kojoj ćete se naći nalazi se Benloiseovo skladište. Radila sam za njega. Znam što posjeduje.

Zašto se nalaziš s dobavljačem na njegovu terenu, ako je tip mrtav?»

»Zato što su mi tako rekli...«

»Ne možeš ići tamo...«

»*Dosta*«, grubo se ubacio. »To *nije* tvoja briga, Marisol. A sad uđi u vražji auto prije nego nas vide *degradi*. Čovjek si i možda ih ne zanimaš, ali mene će nanjušiti, a ja ne želim da stradaš.«

»Neću ti dopustiti da odeš u smrt.«

Barem se pomaknula dok je to govorila, otišla je po svoje stvari iz prtljažnika svog automobila i odnijela ih to otvorenog prtljažnika Mercedesa. Dok je u njega ubacivala kovčeg i sportsku torbu, mrmljala je nešto na španjolskom – ali njega nije bilo briga sve da je i proklinjala svaku kost u njegovom tijelu sve dok je *ulazila u vražji automobil*.

Kad su napokon ponovno sjeli na stražnje sjedalo, nije se okrenula prema njemu. Pomaknula se unaprijed prema jednom od sjedala.

»Umrijet će«, rekla je Vishousu. »Ubit će ga.«

»Tvoja baka?« rekao je Brat. »Čuo sam za nju – da, kužim što hoćeš reći. Iako je u bolnici...«

»Ovo je namještaljka...«

»Marisol«, ubacio se Assail, »nema šanse, sve i da se radi o Benloiseovoj sestri, da me ona prepozna. Nema šanse. Ovo je poslovni sastanak organiziran kroz normalne kanale – osim toga, sve i da mu je sestra, ne znači da imaju isti karakter. Na kraju krajeva, ženka je...«

Pogled koji mu je uputila bio je dovoljan da razmisli o tome da

si pokrije jaja i zaštititi ih.

»Izgledam li ti ja slaba?« To nije bilo pitanje. »Izgledam li kao da se ne mogu pobrinuti za sebe?«

Okeeeej, pomislio je Assail. Vjerojatno će morati promijeniti svoje prilično staromodno mišljenje o »slabijem« spolu, zar ne? Njegova Marisol definitivno nije, niti je ikad bila, krhki cvjetić koji treba držati podalje od svih, pa i najmanjih teškoća.

P. S. Sve ga je to strašno uzбудilo, iako nije bilo pošteno prema njoj.

»Onda?« upitala je.

»Ne, nisi slaba.« Kad mu se glas produbio, nakašljao se. »Ti si najčudesnija, najsnažnija sila koju sam ikad vidio. Možeš me baciti na koljena kao što nitko nikada nije i neće.«

Zatreptala je. Zatim i odvratila pogled.

U nelagodnoj tišini koja je uslijedila, promatrao joj je profil žudeći za tim da postoji neki drugi put za njih. Zatim se iščupao iz te crne rupe razočaranja.

»Kako rekoh, sve i da se radi o njegovoj sestri, sumnjam da je svjesna što se uistinu dogodilo. Riješili smo se Benloiseovih ostataka. A što se tiče Eduardovih? Pojeli su ih kojoti, imajući na umu gdje smo ih ostavili. Dakle, sve je u redu.«

»Nadam se da si u pravu«, odsječno je rekla.

Poželio joj je reći da je to jako lijepo od nje, no zadržao je to za sebe. Umjesto toga, prebacio se na Stari jezik kako ona ne bi razumjela što je govorio Vishousu.

»Molim te, ako ipak stradam i ne bude mi spasa, tražim od tebe

da je sigurno odvedeš do njezine bake, a onda i natrag u njezin svijet. Pažljivo joj obriši sve uspomene i otpravi je s ugodnim sjećanjima na ovo mjesto, nečim što joj više neće zadavati bol. Tražim te to s krajnjim poštovanjem, kao njezin združeni mužjak.»

Iza volana, Brat je podignuo pogled prema retrovizoru. Jednom kimnuvši, odgovorio je: » *Tako će biti.*«

Zadovoljan, Assail se opet naslonio na svoje sjedalo. Prozori su bili toliko zatamnjeni da je jedva vidio van, premda su ulične svjetiljke bile toliko blistave da bi rasvijetlile i maglu.

Barem je sad znao da će ona biti dobro...

»Vitoria sličići Ricardu«, Marisol je kratko rekla. »Vidjet ćeš po očima i obliku lica. Nikad je nisam osobno sreća, ali vidjela sam slike u njegovoj kući – njih su dvoje bili veoma bliski. Učini nam svima uslugu, ako je to ipak ona, samo otiđi odatle. Nemoj pretpostavljati da te neće prepoznati. Jednostavno... Nikad ne znaš.«

Assail se okrenuo i zagledao u ženu – samom sebi govoreći da prestane gajiti ikakvu nadu zato što se Marisol doimala tako zabrinutom za njega. »U redu. Poslušat ću te.«

Pedeset deveto poglavlje

Vitoria je išla do bratova skladišta najzaobilaznijim putem kojim je mogla. Generalno nije bila veliki pristaša neučinkovitosti, no morala se pobrinuti za to da je nitko od ekipe detektiva de la Cruza ne slijedi, a i samu sebe je dugo morala uvjeravati da je tako. Kad je napokon parkirala Ricardov Rolls Royce na praznom parkiralištu skladišta, bila je sretna što je sama.

No bilo je to jedino čime je bila zadovoljna – i to ne samo zato što se detektiv ispostavio kao latino verzija Kolumba.

Pogledavši u suvozačevo mjesto pored sebe, namrštila se gledajući Eduardov notes. Od svih brojeva koje je okrenula, muškarac s kojim se trebala naći bio je jedini koji joj je odgovorio. To ju je brinulo. Očekivala je veliku potražnju za onim što su njezina braća raspačavala po ulici, no bojala se da je u protekloj godini taj ekosustav promijenio svoj tijek, pronašao druge dobavljače i nastavio dalje sa svojim životom.

Povratiti izgubljene poslovne prilike bilo je mnogo teže nego samo uskočiti u cipele već uhodanog posla.

No bila je spremna na borbu da vrati sve na staro.

Izašla je iz auta i s odobravanjem promotrila lokaciju. Saznala je za nju preko papirologije na Eduardovu stolu i odmah joj je bilo jasno zašto je to mjesto dobro za razmjenu novca i dobara. Prizemlje zgrade imalo je oštre rubove, cijelo se jedno krilo širilo iz njegova temelja, a ta struktura, zajedno s pripadajućim prostorom koji je po svemu sudeći služio kao garaža ili skladišne jedinice, značilo je da unutra

postoji i zaštićeno, privatno dvorište.

S ulice nitko nije mogao vidjeti tko se unutra parkira. Tko odatle izlazi. Tko što nosi. Tko ulazi ili izlazi.

Prilično pametno.

Odlazeći do vrata koja su se otvarala na šifru, unijela je majčin datum rođenja i zakoračila u mračnu, vlažnu unutrašnjost. Nikakvo se svjetlo nije upalilo, no kad je upalila lampu na svom mobitelu, locirala je prekidač i pritisnula ga.

Jako pametno.

Svi su prozori bili obojeni u crno. Nije bilo načina da netko primijeti da je itko unutra.

Vitoria je ostavila vrata otvorenima koristeći stoper ostavljen pored dovratnika. Tipično za njezina brata, unutrašnjost je bila uredna kao apoteka i uglavnom prazna, premda ne sasvim. Razbacani po prostranom prostoru nalazili su se razni sanduci, neki veliki poput kauča, drugi veličine automobila, čak i kuća. Viličar s ključevima nalazio se sa strane, a hodajući uokolo primijetila je da se sa strane nalazi malena ostava za te nezgrapne predmete.

Znači, pogriješila je, pomislila je proučavajući jedan od sanduka i čitajući adresu na pločici. Umjetnine iz galerije bile su pohranjene na ovom mjestu. Skladište nije služilo isključivo ilegalnom poslovanju. S druge strane, njezin je brat oba posla vodio iz galerije.

Kad smo već kod posla, uz malo sreće, i ovaj će završiti narudžbom...

Okrenula se kad je čula primicanje automobila. Na sebi je imala jaknu i crne hlače, sa sobom je ponijela pištolj i prigušivač, sve je to

uzela ranije tog dana iz postolja umjetničkog djela u kojem ih je pohranila.

Nije namjeravala prisustvovati tom sastanku nenaoružana. Iako je ovog klijenta Eduardo označio zvjezdicom – što je u njegovu sustavu značilo da je ta osoba plaćala na vrijeme, nije stvarala probleme i redovito je naručivala – nikome nije mogla vjerovati.

No, nadala se da se radi o običnom poslovnom čovjeku, baš kao što je i ona bila, te da neće naići ni na kakve probleme.

Kad su se samo jedna automobilska vrata čvrsto zatvorila, a koraci odjeknuli na betonskim stepenicama, stavila je ruku u džep, napipala pištolj i otkočila ga.

Morat će si naći nove pomoćnike, pomislila je dok su se vrata otvarala uz škripu. Nije joj se sviđalo što je toliko izložena opasnosti...

Vitoria je najprije prepoznala otmjeni kaput... otmjeni kaput savršenog kroja koji je visio sa širokih ramena.

A onda je ugledala lice. To... jebeno.... lice...

Osobe koja je otela njezina brata.

Bio je to on. Tip sa snimke. Bila je potpuno sigurna – u kratkom nizu slika, vidjela je Ricardovo tijelo kako visi sa zida, izubijano, puno modrica, prerezanog vrata.

Prije nego je uopće stigla promisliti, bijes ju je natjerao da izvuče pištolj – i počne pucati.

Assail je primijetio obiteljsku sličnost čim je žena razrogačila oči – kao da ga je nekako uspjela prepoznati. Međutim, nije bilo vremena da o tome razmišlja, budući da je izvadila pištolj i počela sipati metke

kao da je znala da bi se svakog trena mogao dematerijalizirati odatle.

No on nije mario za vlastitu sigurnost, samo je čučnuo i otkotrljao se izvan njezina dosega. Stalo mu je samo do toga da Vishous stisne gas – a prema prednjim svjetlima koja su zasvijetlila kroz djelomično otvorena vrata kroz koja je Assail maločas ušao, mogao se okladiti da je postupio prema protokolu koji mu je naredio.

Samo se još nadao da je Brat imao dovoljno pameti da zaključa Marisol u autu. Inače bi mogla uletjeti unutra s pištoljem u rukama.

»Znam te!« vrištala je žena i dalje pucajući. »Znam što si učinio!«

Pa! Pa! Pa!

No, bilo je i više od toga. Olovni su se meci odbijali o zidove, i hvala Bogu na sanduku koji je pronašao...

Opsovao je kad je nanjušio miris vlastite krvi. Prokletstvo. Pogodila ga je u rame – desne ruke. Ruke kojom je pucao.

S obzirom na bol sa strane, bio je prilično siguran da ga je pogodila još negdje.

Uz grimasu, Assail je izvadio pištolj i pričekao da ona isprazni svoj spremnik. Prilazila mu je sve bliže – prebacujući se na španjolski, njezin je gnjev više nalikovao nekoj Wagnerovoj simfoniji nego stvarnom govoru.

A onda je nastala pauza koju je čekao.

Hitro se premjestivši, provirio je prema sredini skladišta.

Bila je pametna. Sakrila se iza drugog velikog sanduka u sredini prostora kako bi promijenila spremnik.

Kad se ponovno pojavila, uspio ju je kratko promotriti – duga tamna kosa, tamne oči, baš kao i Ricardove, Marisol je imala pravo,

lica su im bila jednako oblikovana.

A onda ju je ustrijelio.

U prsa.

Poletjela je unatrag od siline udarca, meci su frcali posvuda kad se spotaknula i pala na pod.

U bilo kojim drugim okolnostima, primaknuo bi joj se i dokrajčio posao, no ovaj je metak bio precizan i učinkovit – osim toga, i još važnije, Marisol je već bila u Mercedesu koji se udaljavao i ništa mu drugo nije bilo bitno.

Usprkos ozljedama, sklopio je ^{Balkandownload} oči. Pokušao se umiriti.

Duboko je disao kako bi se dematerijalizirao...

Šezdeseto poglavlje

Kad je Mercedes kliznuo niz cestu, Sola je počela šakama lupati po vratima auta. »Pusti me iz jebenog auta!«

Čim se začula pucnjava, skočila je prema vratima – samo kako bi otkrila da je zaključana unutra. A onda se začula rika, auto je jurnuo, snažni je motor ubacio u brzinu i dobio gas, cijelim je tijelom poletjela unatrag.

Vrištala je i psovala iz petnih žila. Nije se ni pokušavala suzdržati.

Assail je upao u zasjedu. ^{Balkandownload} Zašto su ga unutra pustili samog?

»Pusti me van!«

Prestala je vikati, posegnula za devetmilimetarskim pištoljem koji su joj dali i izvadila ga. Zatim je prislonila cijev na tjeme vozača i zarezala: »*Rekla sam: pusti me iz jebenog auta.*«

Jurili su niz prazne gradske ceste, prolazili kroz crvena svjetla i znakove zaustavljanja, sve se više udaljavajući od skladišta. Od Assaila.

O, Bože. Možda je mrtav...

»Kunem se Kristom, pucat ću u tebe!«

»Ne«, Vishous je rekao kao da mu dosađuje, »nećeš...«

Kako bi mu dokazala da hoće, blago je pomaknula cijev u desnu stranu i tri puta povukla okidač – smrskavši cijelo prednje staklo. Neprobojno se staklo namreškalo i raspalo po prednjem sjedalu zbog brzine kojom su vozili.

»*Jebeno hoću!*« zauralala je iz petnih žila.

Iznenada se cijeli svijet zavrtio, vampir je stisnuo kočnicu i uz glasnu škripu guma potegnuo volan u stranu, okrenuvši ih za sto osamdeset stupnjeva. Ne, tristo šezdeset.

Sola je skinula prst s okidača dok se kotrljala po stražnjem sjedalu. A onda se sve odvijalo toliko brzo da nije imala pojma što se događa.

Dok se auto zaustavljao, nekako joj je iz ruke otrgnut pištolj, a onda joj ga je Vishous uperio ravno u lice.

Bio je bijesan, bijele su mu oči bile toliko ljute da su bacale sjene dok je teško disao.

Kad je hladan zrak koji je dopirao kroz smrskano staklo zamijenio prijašnju toplinu iz puhalice, a onda nanjušila benzin i zapaljenu gumu, vampir se nagnuo nad nju.

»Zbilja imaš *jebenu sreću*«, povikao je prije nego se natjerao da se smiri. Barem privremeno. »Što Fritz voli tetošiti ovaj auto i što će mu mijenjanje stakla biti poslastica. Jer u protivnom, s Assailom ili bez njega, *probušio bih te mecima, srce*.«

Sola je dahtala skupa s njim, raširenih ruku, napola viseći sa sjedala. Između teških udisaja, još jednom mu je dala do znanja: »**DA ME NISI ZVAO SRCEEEEE!**«

Oštre crne obrve iznenađeno su se podignule.

A onda je Vishous prasnuo u smijeh. »Da«, rekao je spuštajući pištolj, »zbilja mi se sviđaš. Možeš ostati...«

U tom se trenutku dogodilo nemoguće – niotkuda se pojavio Assail, njegovo tijelo kao da se materijaliziralo na prednjim svjetlima

automobila.

»Assail!«

Budući da su vrata bila zaključana, nije ih ni pokušala otvoriti. Maknula je vampira koji je sjedio za volanom s puta i iskočila kroz golemu rupu koju je napravila, ogrebavši dlanove na staklu, glavom udarivši u nešto, nespretno gazeći prije nego je iskočila na haubu Mercedesa.

Škripa, proklizavanje, plakanje, skočila je s automobila i umalo skočila na Assaila.

Istog trena kad je dotaknula njegovo tijelo, shvatila je da je nije briga što je. Muškarac, mužjak, čovjek, vampir, boljela ju je neka stvar.

Bio je zagonetan od prvog trena kad ga je vidjela. A onda i izvor nevjerojatne seksualne privlačnosti. Nakon toga je pobjegla, i to ne samo od života koji je vodila već i od njega. Preplašila ju je ljubav koju je pronašla.

A kad se vratila i umalo ga izgubila, pronašla je dom.

»Živ si«, procijedila mu je na prsima. »O, Bože, živ si!«

Bez oklijevanja ju je zagrlio, kao da ni sam nije siguran da je imao toliko sreće. Nedugo zatim, držao ju je kao da je nikad ne namjerava pustiti.

Odmaknuvši se od njega, uzela mu je lice među dlanove i zagledala se u njegove oči boje mjesečine. »Briga me«, rekla je. »Briga me, briga me, briga me. Ne želim biti bez tebe. Volim te, što god ti bio...«

Nije joj pustio da dovrši rečenicu. Toliko ju je snažno poljubio da

joj je ponestalo daha.

Sola nije imala pojma što će budućnost donijeti. Kako će to funkcionirati. Je li izgubila vražji razum.

No bila je dovoljno pametna da zna da, kad vam sudbina pošalje pravu ljubav, u kakvom god obliku, taj dar morate primiti.

Osim toga, sad će barem baka opet pričati s njom...

Kad je spustila ruke niz njegova ramena, namrštila se i pustila ga. Spuštajući pogled, ugledala je krv na njegovu otmjenom kaputu.

»Krvariš«, rekla je.

»Volim te«, odgovorio je.

»Ne, čekaj, krvariš...« Pokazala je prstom na njega – i primijetila još krvi. »Krvariš!«

»Imala si pravo. Bila je to Benloiseova sestra. Mislim da me je pogodila nekoliko puta...«

Sola je skočila unatrag i s oba ga dlana udarila u prsa. »Mora da me zezaš! Rekla sam ti da ne ideš unutra sam! Rekla sam ti da će te prepoznati! Mora da si poludio!«

Kad se nagnuo prema naprijed, opsovao i uhvatio za ranjeno rame, prebacila se na španjolski, i dalje urlajući na njega, verbalno izbacujući adrenalin iz sebe.

Vishous je izišao, prišao im i žalosno odmahnuo glavom, kao da je mužjak pun olovnih metaka, dok ga istodobno njegova bolja polovica oštro kudi, sasvim uobičajena pojava. Čak je zapalio i cigaretu, kao da je znao da će se još neko vrijeme tu zadržati.

S vremenom se ubacio i rekao: »Što kažete da vratimo ovo čudo na cestu? Ljudski policajci obično patroliraju u ovo doba noći, i ne

traže samo krafne...«

Zvonjava mobitela prekinula je njezinu tiradu.

Namrštivši se, Assail je posegnuo u unutrašnji džep kaputa i izvadio mobitel. »Ona je«, kratko je rekao.

»Stavi je na zvučnik«, naredio je Vishous. »Ako ti ne smeta.«

Assail ga je poslušao, a Sola je prestala disati samo kako bi se koncentrirala na ženski glas koji se uskoro začuo.

»Budući da si se javio«, rekla je žena na tečnom engleskom s tek blagom naznakom naglaska, »pretpostavljam da si nekako uspio preživjeti.«

»Ja sam dobro«, rekao je Assail, »kako si ti?«

»Bila sam pripremljenija nego što si mislio. Pancirka je nova mala crna haljina, zar nisi to znao?«

»Ljubazno zahvaljujem na obavijesti. Morat ću to upamtiti.«

»Samo da budemo načisto, ubit ću te. Pronaći ću te i ubiti, i poravnati račun.«

»Vrlo ambiciozno. Prava si sestra svog brata, vidim. Međutim, vrlo brzo ćeš otkriti da imam razne trikove u rukavu i prijatelje na pravim mjestima. Možda bi bilo pametnije da malo razmisliš o tom planu, s obzirom na to kakva te nagrada čeka.«

»Ne bojim se.«

»Trebala bi.«

»Vidimo se uskoro.«

»Radujem se.«

Kad je prekinuo poziv, Sola je primijetila da se Assail ljulja na

nogama – oko kojih se širila lokva krvi.

Zatim je zateturao... i pao na tlo.

Šezdeset prvo poglavlje

Otprilike dva sata poslije, Assail je izišao iz kirurške sale i ušao u jednu od bolničkih soba u sportskom centru – budan i s osmijehom na licu. Bio je prilično siguran da se smiješio cijelo vrijeme dok su ga šivali iako mu je, prema riječima doktorice Jane, trebalo pokrpiti plućno krilo, rasparano crijevo i još nešto što mu nije bilo naročito bitno.

U ruku mu je bila spojena infuzija za koju su mu rekli da ubrizgava lijekove, no on je plutao na oblaku tolike sreće da se moglo raditi i o slanoj otopini i svejedno bi djelovalo kao morfij.

Jedino od čega bi se osjećao još bolje bilo bi kad bi njegova žena...

Kao naručena, vrata su se širom rastvorila. Međutim, na njima nije bila Marisol, već njegova druga žena.

»Gospođo Carvalho«, zazvao ju je iako je njezin sluh bio besprijekoran, a soba nije bila veća od 10x12 metara. »Slobodno uđite.«

Marisolina se baka smiješila baš kao i on. »Dakle, ostajemo. Rekla mi je. Ostajemo s tobom. Ostajemo u Caldwellu.«

Dok mu je starica prilazila bliže, Assail se namrštio kad je preko njezina niskog tijela primijetio raspravu na hodniku. Marisol i Vishous su stajali licem u lice, kao da se svađaju oko nečega – itekako je dobro poznao to njezino dizanje brade. Brat je možda bio veći, snažniji, vampir. Ali tu će bitku izgubiti.

Assail se opet usredotočio na baku. »Oko čega raspravljaju?«

Gđa Carvalho je odmahнула rukom. »Nije mi briga. Briga mi je samo da smo ovdje. Moja unuka ipak nije glupa.«

»To nipošto nije.« Dao je starici znak da sjedne u podnožje njegova kreveta. »Kako se osjećate?«

»Savršeno sam. Živjet ću još sto godina.«

»Dobro. To želim čuti.«

Kad je osjetio kako je kroz njega prostrujao nemir, sjetio se koliko će duže živjeti u odnosu na ljude u svom životu. No... možda se dogodi čudo. Tko zna što nosi budućnost? Čuo je priče o tome kako su se spasile Mary i Jane.

Morat će pronaći način da Marisol i njezinoj baki osigura sličan blagoslov.

»Onda«, obznanila je gđa Carvalho, »iduće noći dolaziš kući, kažu. Onda idemo u crkvu. Misa u ponoć. Cijela kuća. Bratići i Marcus.«

»U redu, madam. Kako želite.«

Gđa Carvalho uze njegovu ruku među svoje dlanove i blago ga potapša. »Dobar dečko. A onda ćeš se obratiti...«

»Vovó«, rekla je Marisol s vrata. »Ne mora se obratiti...«

»Za vas«, Assail se obratio baki svoje ženke, »učinit ću sve. Ako želite da postanem katolik, onda ćete to i dobiti.«

Marisol mu je prišla i poljubila ga u usta.

»Ulizico«, šapnula je.

»Moram biti dobar sa svojtom, kako vi to kažete.«

»Slušaj«, rekla je Marisol, »odvest ću *vovó* natrag do kuće, ako se slažeš.«

»Moram kuhati za one ljude«, ozbiljno je izjavila gđa Carvalho. »Premršavi. Ne jedu ako ja ne kuham.«

»Ne smiješ se naprezati, *vovó*.«

Njezino je frktanje bilo kratko i značajno, a nedugo zatim gđa Carvalho je ustala i krenula dalje. »Idem napraviti krevet. Odlazim...«

»*Vovó*, ovo je bolnica. Ne moraš napraviti...« Marisol je zašutjela kad je primila pogled koji je bio poput udarca u glavu. »Naravno, *vovó*. Stižem za minutu da ti pomognem.«

Kad su ostali nasamo, Assail je ispružio ruku i dotaknuo joj lice. »Ljubavi moja.«

Poljubila mu je dlan. »Tako mi je drago... pa... Znaš.«

»Znam.« Uozbiljio se. »Slušaj, uskoro dolazi Ghisele, a ja ću...«

»Jane mi je sve objasnila.«

»U tome nema ničeg seksualnog.«

»Jasno mi je.« Osmjehnula se. »Sačuvaj seks za mene, okej?«

»Uvijek«, zarežao je.

»Vratit ću se čim uzmognem. Ti se odmaraj.«

»Volim te. Oduvijek i zauvijek.«

»I ja tebe volim, Assail.« Nagnula se i poljubila ga. Zatim mu je jezikom prešla preko očnjaka. »Čovječe, baš me pali...«

Prije nego si je stigao pomoći, uhvatio ju je za vrat i primaknuo ga svojim usnama. Kad ju je strasno poljubio, odmaknuo ju je kako bi je pogledao u oči.

Kad se pojačao miris njezina uzbuđenja, znao je da gleda kako mu očnjaci rastu na nepcu.

»Nikad te neću njima ozlijediti«, rekao je dubokim glasom.
»Nikad. Ali ako želiš...«

»Želim«, dahtala je. »Želim da mi... Što već radiš s njima.«

Bez razmišljanja – iako vrata nisu bila zaključana, a ekipa se motala uokolo – uzeo ju je za ruku i povukao pod plahte. Stavio je njezin dlan na svoju erekciju i izvio bokove.

Odatle je ona preuzela. Dok su se ljubili, a ona ga gladila, napipao joj je grudi kroz majicu.

Nije dugo potrajalo. Premda su ga svježi šavovi peckali dok se micao u njezinu ritmu, užitak je bio toliki da je gotovo smjesta svršio – ali nije stao.

Poželio je nikada ne stati.

»Volim te«, zastenjao je. »I jedva čekam opet biti u tebi.«

»I ja. O, Bože... i ja...«

Otpribliže pola sata poslije Sola je našla prijevoz do svog auta s Vishousom u kombiju kojim su prevezli njezinu baku natrag kući. Assailovi bratići i Marcus bili su presretni što su svi opet zajedno, tri mužjaka su stala u red kako bi primili narudžbe za odlazak u kupnju.

Svijet je opet funkcionirao kako treba.

A uskoro će biti još bolje, pomislila je Sola izlazeći iz kombija.
»Hvala na vožnji.«

»Ne sviđa mi se ovo.«

»To si mi sasvim jasno dao do znanja«, suho je odvratila.

U tom se trenutku oglasio njegov mobitel. Savršen tajming. No, pričekala je, u slučaju da ga je zvao Assail.

Vampir je opsovao. »Prokletstvo. Novi napad.«

»Što?«

»Ništa. Ali upravo ti se posrećilo. Moram ovo riješiti, inače bih išao s tobom.«

»Rekla sam ti, ovo moram odraditi solo. Tako to ide.«

Vampir je samo odmahnuo glavom. »Imaš telefon koji sam ti dao, zar ne?«

Potapšala se po jakni. »Da.«

»Kad završiš, pod pretpostavkom da preživiš, nazovi me pa ću te vratiti u sportski centar.«

»Hvala ti.« Nakašljala se. »Ozbiljno to mislim. I, znaš, žao mi je zbog stakla.«

»Ne, nije ti žao.«

Nasmijala se. »Dobro. Nije. Ali pustit ćeš me da platim štetu?«

»Nikad.« Pogledao ju je. »Samo nemoj stradati i smatrat ćemo to riješenim. Assail neće preživjeti bez tebe.«

»Ni ja neću preživjeti bez njega. Zato, ne brini. Ne namjeravam uprskati nešto što mi je krenulo.«

To rekavši, zatvorila je suvozačeva vrata. Dok je odlazila do svog automobila, osjećala se toliko opušteno da je lebdjela nad pločnikom baš kao da nogama nije dodirivala tlo.

S druge strane, bila je u svom elementu.

Osveta je... najslađa kad se servira hladna.

Šezdeset drugo poglavlje

Otprilike tisuću i tristo kilometara južnije, na mirnom i uglavnom nenaseljenom komadu zemlje, Kraljevi su izaslanici stigli na destinaciju koja ih je oborila s nogu.

Kad je Saxton, Kraljev odvjetnik, ponovno preuzeo oblik, osvrnuo se oko sebe i duboko, smireno udahnuo. »Ooo, ovo je prekrasno.«

Njegov ljubljani družbenik, Ruhn, materijalizirao se pored njega, osjećajući se jednako. »Ovo je... čudesno.«

Obojica su istodobno posegnula za rukom onog drugog – a onda su samo stajali na mjestu i upijali ljupki krajolik. Nešto dalje, pod srebrnom mjesečinom na mirnome nebu, dražesna stara bijela kuća sjedila je na kraju aleje živih hrastova. S trijemovima na prvom i drugom katu te crnim roletama i kosim krovom, bio je to jedinstven primjerak dražesne južnjačke dame.

»Znači, zna da dolazimo?« pitao je Ruhn.

»Pa... ne bih išao baš tako daleko.«

Kad je Saxton krenuo naprijed, njegov ga je družbenik povukao. »Murhder ne zna da smo ovdje?«

»Poslao sam mu pismo.«

»I što je odgovorio?«

»Zapravo, nisam primio odgovor.«

Ruhn je uglavnom bio blaga i miroljubiva duša, nježni div sa zlatnim srcem koji je pretrpio više patnje i boli nego što je to Saxton

mogao pojmiti.

Ali nije bio mlakonja. Kad su oči boje karamele zaškiljile, Saxton je smjesta podignuo slobodnu ruku. »Moramo to učiniti. Takav je zakon.«

Ruhn je ponovno pogledao prema zatamnjenim prozorima kuće. »Ne sviđa mi se ovo.«

»Moram ga izvijestiti o nasljedstvu. Hajde, priđimo.«

Krenuli su ravno prema središtu aleje, a dok su tako hodali, Saxton se morao zapitati zašto bi itko dragovoljno pristao na to da provodi zimu u Caldwellu. Da nije radio za Kralja, definitivno bi svoje vrijeme provodio ovdje.

Doduše... njihova je stara, seoska kuća bila prilično dražesna, s veselom vatricom u kaminu, udobnim pokrivačima pod kojima bi se mazili – i prilikom da Ruhn glumi vodoinstalatera sa zaštopanim sudoperom u kuhinji.

Nema ništa bolje od mužjaka koji zna s cijevima...

Dvije crvene laserske zrake pogodile su ih u prsa – ravno u prsnu kost – i skamenile na mjestu.

Samo su dvije stvari na svijetu stvarale takav optički efekt. A moglo se lako zaključiti da se nikome ne bi dalo zafrkavati s laserom na privjesku tako kasno navečer... s dva stranca koja, tehnički, nisu bila pozvana na imanje.

Na drugom se katu upalilo svjetlo i osvijetlilo golemu sjenu koja je stajala pred naoko otvorenim prozorom.

»Nemate pravo pristupa«, začuo se dubok, zloban glas. »I ne želim nikoga na svojoj zemlji.«

Saxton se nakašljao dok su i on i Ruhn dizali ruke u zrak. »Dolazimo u miru. Došli smo posjetiti Murhdera.«

Nastala je duga stanka. »Ti si onaj koji je poslao pismo.«

»Da. Ja sam Saxton. Radim kao odvjetnik za Wratha, sina Wrathova. Ovo je moj družbenik, Ruhn. Došli smo ovamo kako bismo ga obavijestili da je naslijedio...«

»Ne želim nikakvo nasljedstvo.«

Saxton je spustio pogled prema svojim grudima. »Kako bi bilo da odložite oružje? Ovo je malo uznemirujuće.«

»Ne, neću to učiniti. I ne želim ničiji novac.«

»Onda, biste li ljubazno potpisali dokumente koje sam poslao u pismu i kojima se odričete...«

»Moj potpis nije valjan.«

Saxton se lecnuo. »Zašto?«

»Lud sam. Zar nisi čuo? Ludi ne mogu dati pristanak, pravno ne postojimo.«

Ima pravo. Ali nemojmo se sad zaplitati u tehnikalije, Saxton je pomislio za sebe.

Duboko je udahnuo. »Oprostite, ali ne zvučite mi ludi.« Iako je mužjak prijetio da će upucati dva savršeno nedužna bića – dakle, i nije bio baš uravnotežen. »A moj je zadatak da ovo privedem kraju. To mi je posao.«

Zavladala je tišina. »Reci svom Kralju da ću potpisati papire, ali samo ako me osobno dođe posjetiti. Želim se naći s njim. Mislim da je vrijeme.«

»Oprostite, još jednom, ali ove se stvari obično tako ne rješavaju.

Kralj ne...«

»To su moji uvjeti. Zna^{Balkandownload}te gdje ćete me naći. Ako me Wrath dođe posjetiti, potpisat ću papire. A sad idite. Prije nego se prepustim vježbi ciljanja.«

Saxton je odmjerio veličinu sjene na prozoru. Mužjak je bio osvjetljen odostraga pa mu se nije moglo razaznati lice – iako je bio prilično siguran da je imao dugu kosu i, da, veličinom tijela definitivno je odgovarao Bratu.

Saxton se nisko naklonio. »Izvijestit ću Kralja o vašim željama i ponovno vas kontaktirati. Možda biste mi mogli dati broj na koji mogu...«

»Staromodan sam. Više mi se sviđa obična pošta, ili FedEx, mislim da ste to koristili prošli put. Možete mi se javiti na taj način. A sad se gubite s mog posjeda.«

Saxton je pogledao u svoju ljubav. »Idemo, odmah«, rekao je tiho.

»Da«, Ruhn se smjesta složio.

Dok su se njih dvojica dematerijalizirali kako bi prešli prvi dio puta natrag do Caldwell, Saxton je samo razmišljao o tome kako to nije bio dobar znak.

Nimalo dobar znak.

Šezdeset treće poglavlje

Sola je praktički u tren oka stigla do West Pointa, a kad je parkirala auto pored rijeke i izišla, sjetila se još jednog putovanja kroz mrak, jedne drugačije hladne noći. Sjetila se ranijeg posjeta Ricardovoj kući, drugačije provale, želje da uzme ono što joj je s pravom pripadalo, što je pokrenulo i sve ostalo: njezinu otmicu, Assailovo spašavanje... odlazak u sportski centar.

I eto je opet tu, zatvara krug.

Baš kao i onomad, držala se niskog kamenog zida penjući se uz dugačku tratinu pred kućom. Za razliku od onda, sada nije bila na skijama niti je nosila bijelu odjeću kako bi se uklopila u snježni krajolik. Nije bilo ni važno, kretala se brzo, pod okriljem oblaka koji su prekrili mjesec.

Kad se približila Ricardovoj vili, primijetila je u kojim su prostorijama upaljena svjetla. Nekoliko njih u glavnoj spavaćoj sobi, ali i nekoliko na donjem katu.

Cijelo je vrijeme držala pištolj u ruci. Na koji je ranije nataknila prigušivač.

Bila je upoznata s nekoliko različitih načina da provali u kuću pa je u glavi odvagala opcije. Sa sobom nije ponijela alat, što će se možda pokazati i kao previd s njezine strane. Ali nije bilo važno. Svejedno će to odraditi i obaviti posao do kraja.

Kad je stigla do vrha tratine, morala se pomaknuti u stranu kako bi dospjela do ruba vile, nije joj se sviđalo što se nije imala iza čega zakloniti – no svejedno je stigla do cilja i leđima se naslonila na zid

koji je dijelio dva prozora u obliku luka.

Nikako nije mogla dokučiti koliko se ljudi nalazi unutra. I gdje su točno. Assail joj je rekao da je Vitoria došla sama u skladište, no to nije značilo da kod kuće nije imala zaštitare.

Naravno da će odsjesti na ovome mjestu. Bila je Ricardova sestra. Držala je do svojih standarda i nikakav hotel, čak ni najbolji smještaj i najuslužnija posluga, nisu se mogli mjeriti s ovim imanjem.

Sola se odmaknula od ruba kuće i provirila prema stražnjem dijelu...

Po snijegu se prosipao uzorak od svjetala iznutra, svi prozori s vanjskih dijelova kuće bacali su niz žutih kockastih svjetala na tlo. Nešto dalje, na udaljenom kraju, neki je lik izišao iz kuhinje i krenuo u Solinu smjeru.

Maknula se sa svoje pozicije, i dalje se držeći sjene i promatrajući lik koji se pojavio.

Bila je to Vitoria. Raspuštena, duga tamna kosa, lice bez šminke, svileni ogrtač koji joj je sezao do papuča na nogama. U ruci je držala porculansku šalicu kao da nije mogla zaspati pa si je otišla pripremiti neki smirujući napitak.

Možda lavandu i šipak?

Sola je podignula pištolj, vrškom prateći Vitorijine pokrete.

Da su u nekom filmu, provalila bi unutra i ganjala ženu po velikoj kući, a cijela bi drama kulminirala pucnjavom tijekom koje bi jedna drugu optuživale za zločine i zlostavljanje članova obitelji ili ljubavnika – možda bi je uspjela i raniti nakon čega bi se junački odvezla natrag u Caldwell.

Ali ovo nije bio Hollywood.

Sola je bila smrtna koliko i njezina meta, i nije znala dovoljno o osinjaku u koji se spremala dirnuti čim potegne okidač. No ono što je znala bilo je da ta žena mora umrijeti, iste te večeri, i mogla ju je sasvim dobro naciljati s udaljenosti od tri metra, dva metra... jednog metra.

Više od ičega, Sola je htjela eliminirati prijetnju i sigurno se vratiti svojoj baki i mužjaku kojeg je voljela.

U jednom komadu. ^{Balkandownload} Bez rupa.

Vitoria je hodala po kući i srebrnom žličicom miješala svoj napitak, spuštenog pogleda.

Stoga nije vidjela što joj se sprema. Niti je čula pucanj.

No kad se staromodni prozor raspao tik do nje, uspaničeno je podignula pogled.

Sola je pogodila kučku ravno među oči.

Bio je to pogodak iz prve, jedan od milijun, sad ili nikad.

Nije ga trebalo ponavljati.

Žena je raširila ruke, ispustila porculansku šalicu, zateturala, pala... i uhvatila se za najbližu stvar.

Što je igrom slučaja bio brončani kip Degasove male plesačice.

Isti onaj kip koji je Sola malčice pomaknula s postolja, kao osvetu Ricardu nakon što joj je odbio isplatiti ono što joj je dugovao za praćenje Assaila.

Doimalo se sasvim pravednim što je sestra baš tu umjetninu povukla na pod sa sobom – pri čemu je pala ravno na nju. Dakle, sve i da već nije umirala, taj bi je udarac sigurno dokrajčio.

Kad je predmet glasno pao na pod, Sola je otišla dalje, držeći pištolj uz bok i glavu pognutom. A sad, ako i dalje bude imala sreće, bez problema će se vratiti do auta i otići u Caldwell.

Ma što se dogodilo, pobrinula se da je njezin mužjak siguran. Jer to su radile prave žene.

Prave žene nisu čekale da ih netko spasi iz zmajevih ralja.

Bile su partnerice – i znale su koristiti pištolj.

Jee-heeeej.

Šezdeset četvrto poglavlje

Kad je svanula zora, Jane se vratila u Jazbinu i zatekla svog K helrena za računalima. Čim je V. osjetio njezinu blizinu, podignuo je pogled i raširio ruke.

»Evo je«, rekao je.

Prišla mu je lakim korakom i vesela srca. »Ondaaaa, izgleda da su Sola i Assail raščistili stvar, ha?«

»Da.« Podignuo je ruku i prstima joj promrsio kratku kosu. »Bila si super u sali s Assailom. ^{Balkandownload}Prava majstorica. Bio sam jebeno impresioniran.«

»Presladak si.«

»Sjedneš mi u krilo?«

»Uvijek...« Namrštila se kad se pomaknula i ugledala neku snimku na jednom od monitora. »Što je to... stani malo... to si ti!«

»Znam.« V. je odmahnuo glavom i pretresao miš kako bi se snimka pokrenula. »Imamo problem.«

Jane se nagnula bliže i gledala kako se mračne i mutne snimke – premda ne baš *toliko* mračne i mutne – vrte po ekranu: dva su se mužjaka borila protiv nečega što... kao da nije ni bilo tamo, jedan je pao na pod kad je sjena nestala, V. i Rhage su se pojavili niotkuda, V. je čučnuo pored ranjenog civila na tlu.

Pauzirao je snimku. ^{Balkandownload}»Ne želim da vidiš što se dogodilo nakon što je civil umro. Već sam ti rekao.«

Da, pomislila je. V. ga je morao ubiti. Točno u trenutku kad se

mužjak pretvarao u što se već trebao pretvoriti.

»Snimka je na internetu«, poraženo je izjavio. »I postaje viralna.«

»Kako to možeš spriječiti?«

»Upravo radim na tome.« Opsovao je. »Sad sam se sjetio. Nisam se htio petljati, ali imamo mješanku koja samo što nije prošla prijelaz. Nije da sam baš dobri Samaritanac, ali sinulo mi je – dok sam ovo gledao – da je posljednje što nam sad treba to da joj se zdravlje zbog toga zakomplicira. Mislim da ćemo morati otići po nju.«

»O, Bože. Jadno stvorenje. Naravno, dovedi je ovamo.« Jane je odmahнула glavom. »Možda ne preživi.«

»Barem nećemo imati dodatnu papirologiju. Ne treba nam to sranje. Već sam joj obrisao pamćenje, nanjušila nas je i pisala o tome na svom blogu. Mislio sam da sam sve skinuo, ali ona i dalje piše. Barem znam gdje živi. Nećemo stići prije zore, ali kad padne mrak, otići ću po nju, čak i ako joj se to ne bude sviđalo.«

Jagodicama prstiju Jane je pratila obrise tetovaža na njegovoj sljepoočnici. »Dobro. Pomoći ću ti kako god budem mogla.«

»Uvijek mi pomažeš«, blago se osmjehnuo – što je za njena Vishousa bilo kao da se nasmijao od uha do uha. »Hej. Jesi za seks?«

Jane se nasmijala. »Da. Jesam.«

»E, TO je pravi odgovor.«

Ustao je i ponio je sa sobom, noseći je niz hodnik kao da ne teži ni perca – no onda se iz nekog razloga zaustavio.

Okrećući se u njegovu naručju, nasmijala se i pogledala u pod. »Hej, Boo. Što radiš tu?«

Crna je mačka mijaukala i privijala im se uz noge, kao da ih pozdravlja, a onda šapicom dala do znanja da želi ući u tunel.

»Mislim da želi ići...«

»Ja ću«, V. je kratko rekao naginjući se prema zidu i otključavajući vrata. »Hajde, idi... tako.«

Kad je mačka nestala, zatvorio je vrata i koncentrirao se. »A sad. Gdje smo stali?«

»Kako je Boo ušao ovamo?«

»Mmm... ja sam ga pustio.«

»Ali ti ne voliš mačke.«

»Znam.« Nastavio je dalje. »A sad se koncentrirajmo na nas.«

Kad su stigli do sobe, nogom je zatvorio vrata i bacio je na krevet. A zatim se nadvio nad njom kao da je želi pojesti.

»Tako si jebeno seksi«, zarežao je.

Promatrala je golemu kvrgu u njegovim hlačama. »Ni ti nisi loš.«

No, on se nije pomaknuo ni milimetra. Pročistivši grlo, rekao je: »Mislim da ću se riješiti onog stana. Znaš, previše ružnih sjećanja.«

Jane se na trenutak zagledala u njega. »Ali voliš to mjesto.«

»Kad sam tamo s tobom, da. Svejedno. Ne želim da te ikad muče sumnje. Ikad.«

Polako se osmjehnula i pružila ruke prema njemu. »Dođi ovamo.«

Vishous joj se pridružio, polovicom tijela ležeći na njoj. Kad su njegove dijamantne oči pogledale u njezine, više nije sumnjala.

»Vjerujem ti«, rekla je.

V. je nekoliko puta trepnuo – kao da doživljava nešto duboko – a onda je uz osmijeh pritisnuo svoje usne na njezine.

»I ja tebe volim, Jane Whitcomb. Zauvijek.«

Šezdeset peto poglavlje

Assail nije spavao. Ni minute. Čak i kad ga je obuzeo umor nakon hranjenja, bio je sasvim budan.

Zato što je shvatio oko čega su se prepirali Marisol i Vishous. *Točno* je znao koja je bila tema i zašto je V. bio tako ljut i zašto je njegova Marisol, kao i obično, odbijala popustiti.

Pogledao je u sat na zidu preko puta i nastojao ne paničariti zato što je nije bilo već skoro dva sata. »Prokletstvo...«

Vrata su se otvorila, a kad se na njima pojavila njegova žena, istodobno je bio i presretan i spreman urlati na nju.

»Znam što si učinila«, oštro je izjavio. »Otišla si u Benloiseovu kuću, zar ne? Otišla si vidjeti njegovu sestru.«

Marisol je imala barem toliko obzira da izgleda ponizno. »Gle, Assail....«

»Nemoj ti meni >gle, Assail!< Mogla si stradati.«

»Zar nismo već vodili ovaj razgovor samo s drugačijim zamjenicama?« promrsila je zatvarajući brata brže nego su sama to činila. »Namjeravala te je ubiti. Da smo ostali u Caldwellu, našla bi te i...«

»Mrtva je?« kratko je pitao.

»Balkandownload Da. Netko će je pronaći s brončanim kipom na glavi i razbijenom šalicom čaja otprilike dva metra od stražnjeg dijela kuće njena brata.« Marisol je podignula dlan. »Iiii, bila sam prava mala ubojica – nisam ni ušla u kuću. Mogla sam je dobro nanišaniti pa sam

to i učinila i iskoristila svoju priliku. ^{Balkandownload} Zatim sad otišla i sad sam doma i više nikad nećemo o tome pričati. Ti si se pobrinuo za Ricarda u moje ime, ja sam se pobrinula za njegovu sestru u tvoje, i sad smo oboje gotovi s tim dijelom svojih života. Vishous i njegova ekipa će morati kupiti sve one metke od nekog drugog. Nisu glupi. Smislit će nešto.«

Assail je prekrizio ruke na prsima. »Ne odobravam to.«

»Zato te nisam ni pitala.«

Prišla je krevetu i skinula jaknu sa sebe. Zatim i majicu. Zatim i...

Kad su se njezine gole grudi veličanstveno pojavile, a njegova erekcija skočila toliko da bi otvorila i prtljažnik automobila, zaboravio je da je ikad bio uzrujan.

Što nije bilo pošteno.

»Pokušavaš me dekoncentrirati«, požalio se kad je počela skidati hlače. »Pokušavaš... O, Bože...«

Bez gaćica. Nije nosila gaćice.

»Uspijeva li?« rekla je polako se okrećući prema vratima.

»Jebote«, dahtao je dok je hodala prema vratima i zaključavala ih. ^{iliasjdownload} »Da.«

»Dobro. To mi je i bio plan.«

Assail nije tratio ni trenutka. Zbacio je tanke plahte sa sebe, strgnuo bolničku haljinu i pustio je da skoči na krevet i zajaše ga.

»Volim te«, rekla je kroz poljupce. »Ništa nisam riskirala. Unutra i van. ^{Balkandownload} Posao je obavljen bez ikakvih problema, kunem ti se.«

Taman kad se spustila na njegovu erekciju, pomislio je kako mu nikad ne bi palo na pamet da će ljubav njegova života tako

nonšalantno razgovarati o tome kako je nekog ubila. S druge strane, s kim je mislio da će završiti?

Samo je snažna ženka, s vlastitom voljom i vještinama ravnim njegovima, mogla zarobiti njegovo srce.

A Marisol Maria Rafaela Carvalho, a.k.a. Sola Morte, bila je upravo takva.

Zatim je prestao razmišljati i samo uživao u osjećaju. Sigurno će naići na prepreke koje će morati prijeći i sukobe koje će morati riješiti – a on će morati naći neki način da bude produktivan.

Ali ako je išta naučio u četiristo godina postojanja...

U ljubavi je... sve moguće.

Zahvale

S neizmjernom zahvalnošću čitateljima serijala Bratstvo crnog bodeža!

Puno hvala Kari Welsh i svima u Ballantineu – ove su knjige uistinu plod tinskog rada.

S ljubavlju Teamu Waudu – ti znaš tko si. Ovo se bez tebe jednostavno ne bi moglo dogoditi.

Ništa od ovog ne bi bilo moguće bez mog supruga punog ljubavi koji mi je i savjetnik, i zaštitnik, i vizionar; bez moje predivne majke koja mi je pružila toliko ljubavi da joj se vjerojatno nikad neću moći odužiti; bez moje obitelji (i one po krvi i one po posvojenju) te mojih najdražih prijatelja.

Kao i obično, hvala mom voljenom i odanom literarnom asistentu broj 2, Naamahu.